

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ФИЛИП КЕР

ЕДИН ПО ЕДИН

„Този забележителен трилър притежава студената свежест на леда.“

Сънди Таймс

ФИЛИП КЕР ЕДИН ПО ЕДИН

Превод: Ивелин Иванов

chitanka.info

Лос Анджелис

Авангардният архитект Рей Ричардсън е построил безпрецедентно „умна“ сграда — всичко в нея, от температурата до охраната се контролира от сложна компютърна система.

Неприятностите започват

Сградата решава да запечата всички изходи и хората от екипа установяват, че са в капан.

Интелигентно

Суперкомпютърът поема нещата в свои ръце. Напрежението ескалира. Екипът оредява. Един по един.

На Джейн, както винаги, и на Уилям Финли.

*„Нима те призовах от мрака да ме
подкрепиш?“*

Джон Милтън

*„... тази чаша ледена вода, плисната в
лицето, тази стъписваща плесница, този укор
към затлъстелите буржоазни души, наречен
съвременна архитектура.“*

Том Улф

ПРОЛОГ

„Ние търсим нова идея, нов език, нещо, което да съответства на космическите спътници, компютрите и продуктите на електронната ера...“

Уорън Чок

Американецът хвърли поглед към залязващото над стадиона слънце с надеждата, че екзекуцията ще приключи преди сянката да погълне пустото игрище. Изгаряше от нетърпение да направи снимките. Обективът му се спря на група високопоставени на вид мъже, някои облечени с рубашки в стил Мао, други с обикновени тъмни костюми, които тъкмо заемаха местата си десетина реда по-напред.

— Кои са тия? — попита той.

Преводачката му се надигна на пръсти и проследи линията на обектива над главите на тълпата.

— Вероятно от Партията — каза тя. — Останалите са бизнесмени.

— Сигурна ли си, че няма да си имаме неприятности? — прошепна той.

— Да, сигурна съм — каза момичето. — Подкупих шефа на ДСС в Шензен. Днес няма да ни притесняват, Ник. Можеш да бъдеш сигурен.

ДСС беше Държавната служба за сигурност в Китайската народна република.

— Нямах грешка, маце.

Младата китайка му отвърна с усмивка и лек поклон.

Стадионът беше почти пълен. Хилядната тълпа изглеждаше понапрегнатата, но иначе в приповдигнато настроение, точно като преди интересен мач. С пристигането на четиримата смъртници, придържани

здроаво от хора на ДСС, над стадиона се понесе възбуден шепот. Както обикновено главите на осъдените бяха остригани до голо, а ръцете им завързани малко над лактите. На вратовете им висяха табели, на които се мъдреха извършените от тях „престъпления“.

Четиримата мъже бяха поставени на колене в центъра на игрището. Лицето на единия от тях, попаднало в обектива, порази американеца с тъпото си изражение. Като че ли мъжът не даваше пукната пара дали ще умре, или не. Вероятно ги бяха дрогирали до един. Американецът натисна спусъка на фотоапарата и се прехвърли на лицето на следващия осъден. И неговото изражение беше същото.

Когато човекът от ДСС насочи автомата си към главата на първата жертва, американецът бързо провери светломера. Опитва да не се усмихне, но поривът беше неустоим. Щяха да се получат страхотни снимки.

В Полицейското управление на Лос Анджелис не си падаха особено по публичните мероприятия, организирани от малцинствата в града. Повечето активисти, били те индианци, пуерториканци, чернокожи, хипита, хомосексуалисти, студенти или стачкуващи, бяха опитали по един или друг повод полицейските палки и гумени куршуми. И все пак нито един от двайсет и петимата действащи полицаи, нахлупили шлемовете си пред недостроената фасада на една от бизнес сградите на новия площад „Хоуп стрийт“, не си спомняше да е виждал някога членовете на местната китайска общност да протестираат за каквото и да било.

Не че в Лос Анджелис имаше кой знае колко китайци, в сравнение със Сан Франциско например. В Чайнатаун^[1], който се намираше в северен Бродуей и започваше на няколко метра от портала на местната полицейска академия, живееха не повече от двайсет хиляди души. По-голямата част от бързо разрастващата се китайска популация обитаваше предградията като Монтерей Парк или Алхамбра.

Всъщност демонстрацията не беше нищо особено — стотина студенти, протестиращи срещу Ю Корпорейшън и нейните доказани връзки с репресивния режим в Китайската народна република. Наскоро на страниците на „Лос Анджелис Таймс“ се бе появила

снимка на едноличния управител на компанията Юе Конг Ю, присъстващ на екзекуцията на студенти дисиденти в Шензен. И тъй като това все пак беше Лос Анджелис, където дори малките тълпи можеха лесно да излязат извън контрол, един от хеликоптерите на полицейските въздушни сили държеше демонстрацията под електронното си око и своевременно докладваше за ситуацията на главния компютър на управлението, инсталиран в блиндиран бункер пет етажа под сградата на Градската управа.

Демонстрантите се държаха съвсем прилично. Дори когато се появи колоната от лимузини на Юе Конг Ю и неговия антураж, ропотът на студентите само леко се засили и се размахаха няколко плаката. Защитен от полицията и от около дузина частни телохранители, мистър Ю се изкачи с лекота по няколкото стъпала, без дори да погледне към разгневените младежи, и премина през неолитния долмен, донесен от Британските острови, за да бъде превърнат в импровизиран вход на новата сграда.

В почти завършеното фоайе мистър Ю се обърна и погледна отново към централния вход, позициониран косо за по-добро фенг шуй. Той бе купил трите древни камъка — първите два изправени вертикално, а третият похлупен върху тях — заради приликата им с фирмения знак на Ю Корпорейшън, китайски йероглиф, символизиращ късмета. Мистър Ю кимна доволно. Той знаеше, че неговият архитект не одобрява идеята за вписването на камъните в една толкова модерна сграда. Но вземеше ли мистър Ю решение, не бе никак лесно да го разубеди човек. Е, въпреки предубежденията си, архитектът се бе справил добре. Входът на сградата наистина вещаеше чудесно бъдеще. А фоайето изглеждаше доста изискано. Всъщност най-изисканото, което мистър Ю бе виждал. По-добро от това на Йошимото Билдинг в Осака. По-добро и от другото, в сградата на „Шин Нико“ в Токио. По-добро от фоайето на „Мариот Маркиз“ в Атланта.

Когато и последният от гостите последва мистър Ю в сградата, сержантът, назначен да ръководи надзора на демонстрацията, махна на един от младежите да се приближи, тъй като бе решил, че високоговорителят в ръката му го прави автоматично водач на групата.

Ченг Пенг Фей, студент по бизнес администрация с виза, осигурена от Калифорнийския университет, излезе бързо напред. Единствен син на семейство хонконгски адвокати, той не беше от

онези, дето биха изчакали някой полицаи да им повтори заповедта си. Кръглото му лице беше плоско, почти вдлъбнато.

— Ще трябва да преместиш хората си на другия тротоар — каза сержантът. — Онези май са решили да пуснат от последния етаж някакъв клон, а ние не искаме някой от твоите хора да пострада, нали така? — Сержантът се ухили. Беше ветеран от войната във Виетнам и гледаше на всеки азиатец с подозрение и неприязън.

— Защо? — попита Ченг Пенг Фей.

— Защото аз казвам така, затова — тросна му се сержантът.

— Не, исках да кажа защо ще пускат клон от последния етаж?

— А бе аз да не съм ти някой си шибан антрополог? Откъде да знам, по дяволите? Просто се премести на другия тротоар, да не те прибера за неподчинение.

По традиция покривната церемония се извършва при поставянето на последната керемида върху покрива и отгоре се хвърля клонка от вечнозелено дърво, след което се вдига тост. Онези, които сега чакаха на покрива на новата сграда, знаеха, че истинската покривна церемония вече се е състояла преди около десет месеца, но мистър Ю е бил възпрепятстван да присъства. И макар сега зданието да бе почти обзаведено, мистър Ю, който беше пристигнал на едно от редките си посещения в Лос Анджелис, за да сключи договор за доставката на пет суперкомпютъра Ю-5 (извършващи 1012 операции в секунда) на Военновъздушните сили на САЩ, изгаряше от желание да види как върви довършването на новата лъскава сграда. Синът на мистър Ю — Джардин, управителен директор на компанията, искаше да отбележи пристигането на баща си и така бе уредена нова покривна церемония, на която бутафорната „последна“ керемида бе поставена на върха на дваисет и пет етажния небостъргач от Арлийн Шеридан, застаряваща холивудска актриса и любимка на седемдесет и две годишния Главен изпълнителен ръководител от дълги години.

Празненството се отличаваше с крещяща натруфеност — масата бе отрупана с разкошни плодове и китайски кокошки, напълнени с червени талисмани за късмет, имаше прасенце и бира „Цингтао“. Бяха поканени петдесет гости, между които един сенатор, един конгресмен, заместник-кметът на Лос Анджелис, един федерален съдия, един генерал от военновъздушните сили, един шеф на архитектурно студио, представители на Комисията за стратегическо развитие на

Централната зона, избрани журналисти (с очевадното отсъствие на репортер на „Лос Анджелис Таймс“), архитектът Рей Ричардсън и ръководителя на строителните работи Дейвид Арнън. Не бе поканен нито един от по-низшите служители, освен мениджъра на обекта Хелън Хъси и деловодителя Уорън Ейкмън. От Хонконг бе долетял таоистки свещеник, поканен от Джени Бао, фенг шуй консултант на Ю Корпорейшън в Лос Анджелис, която също бе сред гостите на церемонията.

Мистър Ю — нисичък, но изискан и респектиращ мъж, поздравяваше присъстващите, здрависвайки се с лявата ръка, тъй като дясната му бе недъгава по рождение. Онези, които го срещаха за пръв път, не можеха да проумеят как е успял да натрупа огромното си състояние (възлизащо според списание „Форбс“ на около пет милиарда долара), без да накърни завидните си връзки с лидерите на Комунистическата партия в Пекин. Но мистър Ю беше преди всичко прагматик.

След встъпителните думи честта да представи сградата и да открие церемонията се падна на Рей Ричардсън. Петдесет и пет годишният „архитехнолог“, застанал зад микрофона, можеше спокойно да мине за десет или петнайсет години по-млад. Беше облечен със светлобежов ленен костюм, бледосиня риза и семпла вратовръзка от ръчно рисувана коприна. Като цяло приличаше на европейец, по-конкретно на италианец. Всъщност беше шотландец, с акцент, опърлен солидно от слънцето на южна Калифорния. Хората, които го познаваха добре, твърдяха, че единствено в акцента му се долавял някакъв намек за човешка топлота.

Архитектът разгъна няколко машинописни страници, пусна една пробна усмивка, прецени, че пладнешкото слънце е твърде ярко за него, измъкна от вътрешния джоб на сакото си скъпи очила с рогови рамки и прикри невзрачната си душица зад матираните им стъкла.

— Мистър Ю, уважаеми сенатор Шварц, господин заместник-кмет. Дами и господа. Историята на архитектурата не се крепи на естетиката, както бихте могли да си помислите. Тя се опира на технологията.

Мичъл Брайън, който седеше с останалите членове на проектантския и изпълнителен екип, изръмжа през зъби, осъзнал, че ще трябва да изтърпи още една от прочувствените речи на своя старши

съдружник. После погледна към Дейвид Арнън и му смигна многозначително, като не пропусна преди това да се увери, че съпругата на Ричардсън — Джоан, американка с индианско потекло, не би могла да зърне неговия дребен акт на неподчинение. Нямаше нужда от допълнителни неприятности. Джоан гледаше Ричардсън с онова прехласнато, всепоглъщащо внимание, дължимо по принцип единствено на религиозните водачи. Дейвид Арнън потисна прозявката си и се облегна, опитвайки се да си представи как ли би изглеждала седналата на съседната маса Арлийн Шеридан без нито една дрешка.

— Цялата досегашна история на архитектурата е всъщност история на технологичния прогрес. Например изобретяването на цимента от древните римляни е направило възможно създаването на купола на Пантеона — най-големият купол на света почти две хиляди години. По времето на Джоузеф Пакстън новите структурни възможности на желязото и напредъкът в производството на шлифовано стъкло са позволили през 1851 година в Лондон да бъде изграден Кристъл Палас. Трийсет години по-късно Сименс изобретява електрическия асансьор и това създава условията за появата на първата многоетажна структура в Чикаго в навечерието на новия век. Точно едно столетие по-късно архитектурата вече се базира на открития, направени в областта на космическите изследвания. Става въпрос за сгради като тази на „Хонконг енд Шанхай Банк“, проектирана от Норман Фостър, в които за олекотяване на конструкциите са използвани много новооткрити материали. Дами и господа, трябва да ви кажа, че съвременната архитектурна сцена ни предоставя най-вълнуващото приключение на всички времена, опирайки се на водещите технологии на космическата и компютърна ера. Сградите се превърнаха в подобие на машини, в които механичните системи са заменени с невидими микро- и нанотехнологии. Днешната модерна сграда е по-скоро робот, отколкото прост покрив над главата. Структура със собствена електронна нервна система, всяка частица от която реагира като гъвкавите мускули в тялото на олимпийски атлет.

— Не се и съмнявам, че една част от присъстващите на тази церемония вече са чували за тъй наречените „интелигентни сгради“. Концепцията за интелигентната сграда се дискутира непрестанно надълго и широко и въпреки това все още не е постигнат консенсус относно онова, което прави една сграда интелигентна. За мен

основополагащата характеристика на една истински интегрирана интелигентна сграда е включването на всички компютърни системи — от свързаните с функционалната структура на постройката до обслужващите деловите операции на нейните обитатели, в една-единствена мрежа, използваща една информационна шина и екранирани кабели с двойно оплетени проводници. Като минимагистралите около централните градски зони. Използвайки информационната шина, централният компютър ще изпраща сигнали към многобройните електронни подсистеми — охранителна, информационна, енергийна — под формата на мултиплексирани^[2] във времето, високочестотни 24-волтови цифрови команди. Така например централният компютър ще черпи информация от линейни, точкови и обемни датчици, разположени в сградата, и ще следи за възникването на евентуален пожар. Компютърът ще се обади в местната противопожарна охрана, едва когато прецени, че не е в състояние да овладее пожара със собствени сили.

Ричардсън за миг млъкна и вдигна поглед от напечатаните листи, защото неочакван порив на вятъра довя от площада пред сградата гласа на Ченг Пенг Фей:

— Ю Корпорейшън подкрепя фашисткото правителство в Китай.

— Знаете ли — ухили се Ричардсън, — малко преди да дойда тук говорих с една моя позната. Тя ме попита дали бихме искали да демонстрираме на какво е способна сградата. Не, не искаме, отговорих ѝ аз. — Той протегна ръка в посоката, от която бе долетял гласът. — Но всъщност се оказа, че съм сгрешил. Там долу има демонстрация. Колко жалко, че не бих могъл да сложа край на тази демонстрация с натискането на един-единствен бутон.

Аудиторията се засмя учтиво.

— В действителност най-важните аспекти от интелигентността на тази сграда не могат да бъдат демонстрирани лесно. Защото онова, което я прави истински „умна“, не е способността ѝ да се нагоди към нуждите на потребителите така, че да бъде икономисано значително количество енергия. Не става въпрос и за наземните изолатори, с помощта на които тази сграда би могла да издържи на земетресения с магнитуд от порядъка 8,5 по скалата на Рихтер. Не. Това е най-интелигентната сграда в цял Лос Анджелис, а вероятно и на територията на Съединените щати, тъй като тя е способна да върви в

крак с информационните технологии не само на нашето време, но и на утрешния ден. Днес, когато много американски компании се борят със сетни сили да запазят своята конкурентоспособност с държавите от Европа и Източноазиатския регион, буди тревога фактът, че огромна част от деловите сгради в Америка, някои от които строени дори през 70-те, са преждевременно остарели. Цената на тяхното осъвременяване в духа на модерните информационни технологии е равна на цената на тяхното сриване до основи и повторното им построяване. Вярвам, че тази сграда демонстрира нагледно предимствата на новото поколение бизнес центрове, които ще осигурят на нашата страна единствената възможност да остане конкурентоспособна и за в бъдеще. Този тип сгради ще гарантират на тази велика държава едно заслужено и привилегировано място в системата, която президентът Доул нарече „глобална информационна инфраструктура“. Защото — не се съмнявайте в това — именно там е ключът към икономическия възход. За американската икономика днес информационната инфраструктура е онова, което транспортната инфраструктура беше за икономиката през 50-те и 60-те години на нашия век. Ето защо съм убеден, че съвсем скоро ще виждаме все повече сгради като тази тук. Разбира се, единствено времето ще покаже дали съм бил прав, или не и дали Ю Корпорейшън ще бъде напълно задоволена като потребител на тази сграда и през следващия век. Едно е сигурно: сега светът се сблъсква с онова предизвикателство, с което Чикаго се сблъска преди цели сто години, когато нуждите от складови помещения, търговска оперативност и мениджмънт на железопътната и парна сила на индустрията създадоха предпоставка за откриването на новите офис технологии на телефониите връзки и пишещите машини и доведоха до построяването на нов тип сгради в съгласие с тези технологии. Високото строителство на Чикаго, или небостъргачите, както ги наричаме днес, сложиха началото на един нов тип град. По същия начин, по който в периода между 1900 и 1920 Манхатън се трансформира и стана града, с който сме привикнали днес, аз вярвам, че ние стоим на прага на урбанистична метаморфоза, в която нашите градове ще се включат в глобалния икономически процес като интелигентни участници. И тъй, нека се върнем към нашата покривна церемония. Обикновено отбелязваме събитието като хвърляме вечнозелена клонка от самия

върх на сградата. Често са ме питали за корените на тази традиция, но истината е, че всъщност никой не е съвсем сигурен за тях. Веднъж един професор по антична история ми каза, че тази церемония вероятно датира от времето на древния Египет, когато завършването на една постройка винаги е било свързвано с човешко жертвоприношение, а през новата ера, когато хората престанали за награда да вграждат архитекта в собственото му творение или да го хвърлят от върха му, вечнозелената клонка се е превърнала в заместител. Смея да твърдя, че някои клиенти все още биха искали да постъпят със своите архитекти като в доброто старо време, но според мен мистър Ю не е един от тях.

Ричардсън погледна към мистър Ю. Застаряващият милиардер се усмихна учтиво.

— Е, дано да не греша. Дами и господа, може би ще е най-добре да хвърля клонката преди той да е размислил.

Гостите учтиво прихнаха.

— И, между другото, мистър Ю и неговият син Джардин, загрижени за безопасността на демонстрантите, ги помолиха да се преместят на отсрещния тротоар — постъпка, която, според мен говори достатъчно сама по себе си. Благодаря ви за вниманието.

Гостите се засмяха отново и когато Ричардсън тръгна с клонката към ръба на покрива, започнаха да ръкопляскат. Повечето го последваха, за да видят как клонката ще прелети сто и трийсетте метра, които делиха върха на сградата от площада.

Мич се увери, че Джоан е сред тях, после улови отново погледа на Дейвид Арнън и завря пръст в устата си, сякаш се опитваше да повърне.

Дейвид Арнън се ухили и се наведе към него.

— Знаеш ли, Мич — каза той, — като евреин не ми е приятно да го призная, но тези египтяни май не са били чак толкова глупави.

[1] Стандартно наименование на китайските квартали в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Термин от изчислителната техника, означаващ, че в един момент по магистралата се пренасят един тип сигнали, в следващия момент — друг тип. — Б.пр. ↑

ПЪРВА КНИГА

„Архитектурата е вуду.“

Букминстър Фулър

Семейство Ричардсън напусна „Л’Оранжери“, един от най-недостъпните ресторанти на Лос Анджелис, в своето бронирано „Бентли“. Колата сви по „Ла Сиенага“ и се насочи към „Сънсет“.

— Ще прекараме вечерта в апартамента, Деклан — каза Рей Ричардсън на шофьора. — Цялата сутрин ще бъда в студиото и няма да се нуждая от теб до два следобед, когато ще трябва да ме закараш до летището.

— С „Гълфстрийм“ ли ще пътувате, сър? — попита Деклан.

Ирландският му акцент беше в тон с дебелия врат. Мъжът изпълняваше и длъжността на телохранителя в семейството, както би могъл да се досети човек по очилата му за нощно виждане „Блек кет“ и автоматичния „Рюгер Пи-90“, подръка на предната седалка.

— Не. Ще използвам чартърен полет. До Берлин.

— Тогава може би ще е по-добре да тръгнем малко по-рано от обикновено, сър. Днес движението по магистралата за Сан Диего беше доста натоварено.

— Благодаря, Деклан. Тогава в един и половина.

— Да, сър.

Минаваше полунощ, но прозорците в студиото на архитехнолога все още светеха. Деклан превключи диода на лещите „Блек кет“ от червено на зелено, за да се пренастроят към промяната в интензивността на светлината. Човек никога не знае какво може да изскочи от мрака. Но не и когато носи „Блек кет“ с разширен зрителен ъгъл, разбира се.

— Май все още работят — каза Джоан.

— Ще работят я — изръмжа Ричардсън. — Щом имат работа. Кажа ли им да свършат нещо на тия шваби, винаги ми изтъкват поне

по сто пречки.

Проектирана от самия Ричардсън и построена за 21 милиона долара, триъгълно оформената стъклена структура на неговото студио бе кацнала между два огромни избелели от слънцето билборда на Холивуд, които я караха да изглежда като скъпа, ултрамодерна моторна яхта. Насочените на изток към Холивуд панели от матирано стъкло отразяваха северната отбивка от магистралата. Сградата на Ричардсън не можеше да бъде причислена към нито един от местните архитектурни стилове, при условие че еkleктизмът на Лос Анджелис би могъл да мине за стил. Като повечето постройки в Ел Ей и това студио изглеждаше почти не на мястото си. По-скоро европейско, отколкото американско. Или пък като току-що кацнало НЛО.

Критиците в областта на дизайна и архитектурата твърдяха, че Ричардсън следва традициите на Рационализма. И наистина в неговите сгради се забелязваха доста машинни метафори. Те можеха дори да минат за ехо от конструктивистките фантазии на архитекти като Гропиус, Льо Корбюзие и Стърлинг. Но в същото време неговите работи надхвърляха границите на чисто утилитарния подход и представляваха съюз между водещите технологии и капиталистическата находчивост.

— Германци — промърмори Ричардсън и тръсна глава с неприязън.

— Да, скъпи — изчурулика Джоан. — Но отворим ли офиса си в Берлин, тутакси ще се отървем от тях.

Бентлитото отби от главния път, заобиколи сградата и спря на паркинга.

Сградата се състоеше от седем етажa, шест от които надземни. Работните офиси и студиото заемаха долната ѝ част, а от третия до седмия бяха разположени дванайсет независими един от друг апартамента. Семейство Ричардсън обитаваше бляскаво обзаведения тавански апартамент и се трудеше до късно вечер, а често и до първи зори. Рей Ричардсън беше отдаден изцяло на занаята си. Иначе Ричардсънови живееха във фрапантна къща в Ръстик Каньон. Също проектирана от Ричардсън, тази къща с десет спални се ползваше от рядката привилегия да бъде забелязана и оценена като образец за красота и елегантност от един от най-безпардонните критици на съвременната архитектура Том Улф на страниците на „Венити Феър“.

Това семейно огнище бе приютило и колекцията на съпругеската двойка от предмети на съвременното изкуство.

— Я по-добре да надникнем да видим какво е направено от мое име — каза Ричардсън. — За в случай че са прецакали нещо.

Двамата се понесоха по облицованото с гранит стълбище като кралски особи, дарявайки дежурните служители от охраната със сковани кимвания. В преддверието на огромното бляскаво студио спряха, сякаш очакваха някой да обяви появата им.

Дълго деветдесет метра, със седемнайсет работни плота по дванайсет метра всеки, разположени перпендикулярно на стъклената стена, която разкриваше панорамна гледка към града, „Ричардсън и съдружници“ беше едно от най-модерните архитектурни студия в света. Дори по това време на денонощието тук се бяха събрали архитекти, проектанти, инженери, моделисти, компютърни специалисти и прилежащите им помощни екипи, трудещи се в пълен синхрон. Много от тях бяха работили трийсет и шест часа без прекъсване. Онези, които бяха постъпили наскоро, почти не удостоиха с внимание пристигането на началството. Но останалите, които познаваха Рей Ричардсън по-добре, отместиха поглед от мониторите на компютрите си и картонените кутии на поръчаните пици, осъзнавайки, че царящата хармония е на път да се превърне във фундаментален безпорядък.

Джоан Ричардсън се огледа и поклати одобрително глава, възхитена от усърдието, с което се работи по заданията на нейния съпруг. В изпълнените ѝ с обожание кафяви очи той несъмнено го заслужаваше. Тя бе свикнала да поставя Рей над всичко на света.

— Ах, скъпи — въздъхна Джоан. — Творческата енергия! Просто дъхът ти да спре. Дванайсет и трийсет е, а те все още работят. Истински пчелен кошер.

Тя съблече наметката си и я прехвърли през рамо. Под нея носеше кремава, подобна на саронг пола и подходящо подбрани риза и разкроена връхна дреха без ръкави — многопластова конструкция, която трябваше да прикрива широчкото продължение на гърба ѝ. Джоан беше симпатична жена, с лице, напомнящо бегло за таитянските хубавици на Гоген, но си беше и едра.

— Прекрасно. Просто прекрасно. Човек се чувства така горд, че е част от... цялата тази енергия.

Рей Ричардсън изсумтя. Очите му се плъзнаха по ръбатите черно-сиво-бели плоскости на помещението, за да открият Алън Грейбъл, който работеше по двата най-големи и най-престижни проекта, поверени на студиото. И тъй като сградата на Ю Корпорейшън беше почти готова, вниманието на старши проектанта на фирмата бе почти изцяло погълнато от бъдещия берлински Кунстцентрум, не на последно място тъй като шефът му трябваше да отлети на следващия ден за Германия, за да покаже детайлните скици на тамошната градска управа.

Кунстцентрумът трябваше да бъде отговорът на Берлин на парижкия Бобур, предназначен да съживи Александерплац, просторна, брулена от ветровете пешеходна зона, която някога бе минавала за една от търговските Меки на Германия.

Двата проекта бяха обсебили Грейбъл до такава степен, че понякога му се налагаше да спре, за да си припомни по кой от тях работи в момента. И тъй като прекарваше в студиото поне дванайсет часа на денонощие, а нерядко и шестнайсет, терминът личен живот бе изгубил смисъла си за него. Алън осъзнаваше, че има приятна външност. Той можеше лесно да си намери приятелка, стига да си направеше труда да излезе с някое момиче, но засега у дома не го очакваше никой и така времето, прекарано в офиса, ставаше все повече и повече. Знаеше, че Ричардсън се възползва от това. Знаеше също, че трябва да си вземе отпуск след приключването на проектантската работа по сградата на Ю Корпорейшън. Със заплата като тази можеше да си позволи да отиде където поиска. Само дето така и не успяваше да открие нужната пролука в претоварения си график. Понякога Грейбъл усещаше, че е на ръба на нервната криза. В края на краищата всички проблеми биваха удавяни в солидни количества алкохол.

Ричардсън откри стройния къдрокос нийоркчанин да се взира втренчено в монитора на своя Интерграф-терминал през очила, омърляни досущ като якичката на ризата му. Грейбъл доизглаждаше извивките на някакъв архитектурен план.

Софтуерният продукт „Интерграф“, предназначен за компютърен дизайн, беше опорната точка в работите на Ричардсън не само в Лос Анджелис, а и в целия свят. Със своите офиси в Хонконг, Токио, Лондон, Ню Йорк и Торонто, плюс предстоящите за откриване в Берлин, Франкфурт, Далас и Буенос Айрес, Ричардсън беше вторият

най-голям потребител на „Интерграф“ след НАСА. Този програмен продукт, заедно с други подобни, бе революционизирал архитектурата, осигурявайки базиран на принципа „drag and drop“^[1] графичен редактор, който позволяваше на дизайнерите да придвижват бързо, да завъртат, да разпъват и подравняват неограничен брой от дву- и триизмерни обекти.

Ричардсън свали сакото си „Армани“, добути един стол до този на Грейбъл, седна и без да каже нито дума, придърпа цветния чертеж формат А0 и го сравни с двуизмерния образ на монитора, докато Грейбъл дояждаше последния залък от поръчаната по телефона пица.

Бездруго изморен, Грейбъл клюмна окончателно. Понякога, докато гледаше как САД-системата^[2] превръща изходния модел в произведение на архитектурата, той се чудеше дали не би могъл да създаде със същата лекота и музикална композиция. Но появеше ли се на сцената Рей Ричардсън, всички философски размисли изчезваха. Каквато и наслада или удоволствие да бе изпитвал Грейбъл до момента, те изведнъж започваха да му се струват също толкова мимолетни, колкото и компютърните му скици.

— Мисля, че в момента сме ето тук, Рей — каза той уморено.

Но Рей Ричардсън вече бе успял да активира иконката на „Смарт Дроу“ от плаващата лента с инструменти, за да може лично да прецени дизайна.

— Мислиш значи? — усмихна се хладно той. — А не знаеш ли, за бога? — После вдигна ръка и извика: — Някой да ми донесе кафе.

Грейбъл сви рамене и въздъхна — беше твърде уморен, за да спори.

— А така! И как да го разбирам това свиване на раменете? Хайде, Алън. Какво става тук, мама му стара? И къде, по дяволите, е Крис Паркс?

Паркс беше мениджър на проекта за Кунстцентрума. Без да е един от старшите членове на студиото, той трябваше да организира редовните вътрешни събрания и да облича в думи мислите на работния екип.

Грейбъл си каза, че точно в този момент останалите членове на екипа сигурно си мислят за същото, за което си мислеше и той — че по това време би трябвало да са си у дома, в леглото, и да гледат телевизия. Точно като Крис Паркс.

— Прибра се вкъщи — каза Грейбъл.

— Мениджърът на проекта се е прибрал вкъщи?

Мери Самис — една от моделистите, работещи по проекта, донесе кафето. Ричардсън го опита, махна с ръка и й го върна.

— Не е прясно.

— Едва се държеше на краката си — обясни Грейбъл. — Пратих го да си почине.

— Донеси ми друго. И този път да бъде с чинийка. Трябва ли всеки път, когато помоля за кафе, да уточнявам и тази подробност?

— Веднага.

— Що за място е това? — промърмори Ричардсън и после подвижна: — О, Мери, докъде стигнахте с модела?

— Още работим по него, Рей.

Той поклати глава заплашително.

— Не ме разочаровай, миличка. Утре следобед отлитам за Германия. — Погледна ръчния си часовник „Брайтлинг“. — По-точно след дванайсет часа. Моделът трябва да е опакован и готов за път, заедно с цялата допълнителна документация. Ясен ли съм?

— Ще го имаш, Рей. Обещавам.

— Няма защо да обещаваш на мен. Не го правите заради мен. Въобще не става въпрос за мен, Мери. Ако беше само за мен, щеше да е съвсем друга работа. Но най-малкото, което можем да направим за един нов офис с трийсет души, които ще прекарат следващите две години от живота си, работейки единствено върху проекта, е да им предоставим модел. Не е ли така, Мери?

— Да, сър.

— И не ми викай „сър“, Мери. Не сме в армията.

Ричардсън взе телефона на Грейбъл и набра нервно никакъв номер. Възползвайки се от тези няколко благословени секунди, Мери чевръсто се изнесе.

— Рей, на кого се обаждаш? — каза Грейбъл и сбърчи чело. Нервният му тик се появяваше само при кучешка умора или при нужда от пиене. — Не чу ли какво казах току-що? Казах, че аз го пратих да си почине.

— Чух те.

— Рей?

— Къде ми е проклетото кафе? — извика Ричардсън през рамо.

— Не звъниш на Паркс, нали?

Ричардсън само го погледна и сивите му вежди се вдигнаха в знак на безмълвно раздразнение.

— Копеле такова — промърмори Грейбъл, усетил внезапен прилив на омраза. — Ей богу, ще ми се да пукнеш, шибан...

— Крис? Рей се обажда. Да не те събудих? Събудил съм те значи? Колко жалко. Чакай да те попитам нещо, Крис. Имаш ли някаква представа колко пари изразходва нашата фирма под формата на заплати във връзка само с този проект? Не, просто ми отговори на въпроса. Точно така, почти четири милиона долара! Четири милиона долара. Виж какво, Крис, доста от нас са се събрали тук, за да работят дори в този късен час. Само теб те няма, а би трябвало да си проклетият мениджър на този проект. Точно така... А не мислиш ли, че така даваш лош пример на останалите? Не мислиш. — Ричардсън се заслуша за минута и после заклати глава. — Ами, честно казано, не ми пука откога не си се прибирал вкъщи. Хич не ми дреме дори децата ти да си мислят, че си някой чичко, който майка им е свалила в супермаркета. Мястото ти е тук, с твоя екип. Сега смяташ ли да си довлечеш задника тук, или ще ми се наложи да си търся нов мениджър за проекта? Смяташ значи? Добре.

Ричардсън затвори телефона и се огледа за жена си. Тя се бе надвесила над един стъклен похлупак близо до стълбището и изчакаше модела на главната квартира на Ю Корпорейшън.

— Ще поостана малко тук, скъпа — извика той. — Изчакай ме горе, става ли?

— Добре, мили. — Джоан се усмихна и хвърли един последен поглед на студиото. — Лека нощ на всички.

Намериха се няколко души, които да й отвърнат, но повечето бяха прекалено уморени дори за куртоазни усмивки. Всички знаеха, че тя не отстъпва с нищо на чудовищната си половинка. Нещо повече — той поне имаше талант. Двама или трима от по-старите проектант си спомняха как в пристъп на кофти настроение Джоан бе изхвърлила един факс апарат направо през затворения прозорец.

Рей Ричардсън насочи отново вниманието си към монитора и с едно щракване на мишката изведе на екрана триизмерния образ на проекта. Графиката представляваше гигантски полукръг, около двеста метра в диаметър, наподобяващ леко сградата на Роял Кресънт в Бат^[3],

увенчан с подобие на разтворените криле на огромна птица. Някои от архитектурните критици, повечето европейци, бяха подхвърлили, че това били крилете на орел, при това на нацисткия орел, и по тази причина вече бяха определили стила на творението на Ричардсън като „постнацистки“.

Ричардсън придвижи мишката и триизмерният образ се приближи. Сега вече се виждаше, че сградата се състои не от един непрекъснат полукръг, а от два, обграждащи извита колонада, която разделяше структурата на две части — една за офисите и магазините и друга за изложбените зали. Това беше договорната скица, изготвена на базата на одобрените от различните консултанти изисквания, която Ричардсън трябваше да предаде на плановика на постройката при посещението си в Берлин. Ричардсън уголеми покривната конструкция, после натисна два пъти бутона на мишката и на монитора блесна чертежът на една от тръбните опори на фотохромните стъклени панели.

— Какво е това? — намръщи се той. — Виж, Алън, не си направил каквото исках. Доколкото си спомням, ти казах да начертаете и двата варианта.

— Но нали се съгласихме, че този вариант пасва идеално?

— Искан да включа и другия, за всеки случай.

— Какъв ще да е този случай? Май нещо не разбирам. Това или е идеалният вариант, или не е. — Грейбъл отново сбърчи чело.

— За в случай че си променя мнението. — И Ричардсън изимитира тика на Грейбъл с безпогрешна жестокост.

Грейбъл свали очилата си, поглади с трепереща ръка небръснатата си буза и въздъхна дълбоко. За миг погледът му се отправи към небесата, сякаш търсеше напътствие от Всевишния. И тъй като напътствия не последваха, той стана, тръсна глава и бавно си облече сако.

— Да знаеш само колко те мразя понякога — каза Грейбъл. — Не, излъгах. Колко те мразя непрекъснато. Ти си анален тумор на уличен помияр, от мен да го знаеш. Един ден някой ще реши да направи услуга на света и ще те очисти. Бих го направил и аз, но ме е страх от купищата благодарствени писма, които ще получа после. Значи искаш и другия вариант? Тогава си го начертай сам, егоистично копеле такова. Дотук ми е дошло от теб.

— Какво каза?

— Много добре ме чу, задник такъв. — Грейбъл се обърна и тръгна към стълбището.

— Къде тръгна, по дяволите?

— Прибирам се вкъщи.

Ричардсън се изправи и кимна кисело.

— Прекрачиш ли сега този праг, повече не се връщай. Чу ли?

— Напускам — каза Грейбъл, без да спре. — И не бих се върнал тук, дори да умираш от самота.

— Не ти си отиваш — изкрещя Ричардсън. — Уволнен си! Уволнявам те, смрадлив невротик такъв! Всички тези хора са ми свидетели. Чу ли, мистър Тик? Задник със задник!

Без дори да погледне назад, Грейбъл вдигна средния си пръст и после се изгуби надолу по стълбите. Някой се изхили и Ричардсън се огледа нервно, стиснал юмруци, готов да уволни всеки, който го предизвика.

— На кого му е толкова смешно бе? — изрева той. — И къде ми е шибаното кафе?

Все още накупял, Грейбъл прекоси късата отсечка до „Сейнт Джеймс К्लъб Хотел“ и там, както обикновено, седна в стилния пиано бар. Поръча си водка с коантро и сок от боровинки. Същото, от което беше пийнал преди шест месеца, когато полицията го арестува за шофиране в нетрезво състояние. Плюс няколкото щипки кокаин. Беше смръкнал кокаина, само за да не заспи, докато кара към къщи. Ако не му се налагаше да работи толкова, сигурно изобщо не би посегнал към чашката.

Сега се чувстваше по-добре, отколкото когато му взеха книжката. Само Ричардсън да не го беше нарекъл „мистър Тик“. Знаеше, че понякога и другите му викат така, но за пръв път някой му тръсваше този прякор право в лицето. Само Ричардсън беше такъв боклук, че да го направи.

Една от сервитьорките в бара, безработна актриса, понякога се държеше приятелски с него. За Алън Грейбъл това беше почти нещо като нормална връзка.

— Току-що напуснах работа — каза той гордо. — Току-що пратих съдружника си по дяволите.

— Ами — сви рамене тя. — Браво на теб.

— Май ми се искаше да го направя от доста време. Все не успях да събера кураж. Сега направо му казах да си го завре. Ако не го бях направил, сигурно щях да му пръсна гадното мозъче.

— Нещо ми говори, че си взел вярното решение — каза тя.

— Знам ли. Честно казано, не знам. Обаче как само се вбеси.

— Май си дал голямо представление.

— Има си хас! Как само се разбесня.

— Ще ми се и аз да можех да напусна работа — каза тя замислено.

— И твоят час ще удари, Мери. Убеден съм в това.

Поръча си още едно питие и го пресуши дори по-бързо от първото. Когато Мери дойде да му каже, че поръчаното такси е пристигнало, вече бе обърнал четири или пет, макар че възбудата от случилото се неутрализираше алкохола почти стопроцентово. Той измъкна няколко банкноти от щипката си и остави на момичето щедър бакшиш. Не че беше нужно да го прави — нали бе седял на бара, просто го обзе съчувствие към нея. Не всеки можеше да си позволи да напусне като него.

След като си тръгна, Мери въздъхна с облекчение. Не беше лош човек, но от тика му я побиваха тръпки. Освен това мразеше пияниците, дори когато бяха приятелски настроени.

Отвън Грейбъл каза на шофьора да го закара в Пасадина. На няколко преки от центъра, по Холивуд Фрийуей, таксито тъкмо се канеше да свие на север към Пасадина, когато той изведнъж си спомни за нещо и каза високо:

— Мамка му!

— Проблем ли има?

— Нещо такова. Забравил съм си ключовете в офиса.

— Искате ли да се върнем?

— Отбийте тук, моля. Трябва да измисля какво да направя.

След подобно драматично напускане едва ли щеше да е уместно да се връща. Рей Ричардсън щеше да си помисли, че е дошъл с подвита опашка, за да моли да го върне на работа. И с удоволствие щеше да го направи за смях. И сигурно щеше пак да го нарече „мистър Тик“. Не,

това би преляло окончателно чашата. Проблемът при драматичните жестове е, че човек лесно си забравя реквизита.

— Е, накъде да карам, друже?

Грейбъл надзърна през прозореца и погледът му се спря върху един познат силует. Намираха се на Хоуп стрийт, недалеч от площада и сградата на Ю Корпорейшън. Изведнъж му проблесна къде точно ще прекара нощта.

— Тук. Оставете ме тук — каза той.

— Сигурен ли сте? — попита шофьорът на таксито. — Тук не е много за сам човек, особено нощем.

— Определено — отвърна Грейб.

Чудно как не му бе хрумнало по-рано.

Мичъл Брайън започваше да си мисли, че състоянието на жена му се влошава. Докато закусваха, тя с налудничав блясък в очите го информира, че някои южноафрикански племена вярвали, че спонтанният аборт можел да убие не само бащата на плода, а и цялата страна, дори самото небе. Така можели да бъдат предизвикани изгарящи ветрове, които да пресушат изворите и да прогонят дъждовете. Мич ѝ отговори лаконично: „Е, значи ни се е разминало леко“, и се запъти към колата, макар да беше едва седем и половина сутринта.

Алисън не бе успяла да се възстанови след загубата на детето. Беше станала затворена, дори невротизирана, и отбягваше чуждите бебета. Понякога, притискан от спомените, Мич си задаваше неумолимия въпрос — дали връзката му с Алисън не би се разпаднала, дори детето да се беше родило. Почти година след спонтанния аборт той престана да измисля извинения за ексцентричните ѝ приумици и кръшна от правия семеен път. Това го накара да се намрази, тъй като знаеше, че Алисън все още се нуждае от много внимание и разбиране. Но едновременно с това Мич осъзна, че вече не я обича достатъчно, за да продължи да се жертва. Усещаше, че вероятно онова, от което тя се нуждаеше най-много в момента, е добър психиатър.

А онова, от което имаше нужда Мич, бе да бъде в леглото с Джени Бао, фенг шуй консултантката по проекта. Обикновено отиваше направо в офиса или в сградата на Ю Корпорейшън, но понякога не се

сдържаше и се обаждаше рано сутринта на Джени в западен Лос Анджелис. Тази сутрин също избра вече добре познатия маршрут по Санта Моника Фрийуей до Ла Бриа авеню и на няколко преки южно от Уилшир булевард се озова в тихия, потънал в зеленина квартал, застроен с къщи в испански стил, където живееше Джени. Паркира пред приятното сиво бунгало, заобиколено от безупречна морава. На входа на съседната къща бе окачена табелка „Продава се“, и пояснение, че постройката е „говорещ дом“.

Мич изгаси двигателя и се позабавлява, изслушвайки деветдесетсекундното описание на имота, което прозвуча по радиото на колата му, излъчено на специална честота от компютризиран преподавател в къщата. Учуди се, че искат толкова много пари, както и че Джени е успяла да си позволи място в такъв скъп квартал. Явно в това фенг шуй имаше повече пари, отколкото бе предполагал.

Фенг шуй, древната китайска земна магия на „вятъра и водата“, умението да се разполагат терени и постройки така, че да бъдат в хармония със заобикалящата ги природна среда. Китайците вярваха, че този метод им позволява да привлекат нужните космически сили, които да им гарантират късмет, добро здраве, успех и дълъг живот. Всяка сграда на територията на източноазиатското крайбрежие, била тя голяма или малка, бе планирана и построена в съгласие с принципите на фенг шуй.

Мич имаше значителен опит в общуването с фенг шуй съветниците и то не само покрай Джени. При проектирането на Айлънд Нирвана Хотел в Хонконг Рей Ричардсън беше намислил да облече сградата в броня от отражателни стъклени пана, но фенг шуй майсторът на клиента му каза, че блясъкът е източник на шаки — враждебното дихание на дракона. В друг случай фирмата се видя принудена да промени своя спечелил награда проект за сградата на Сумида Телевижън Къмпани в Токио, тъй като се оказа, че профилът напомнял за някаква си пеперуда едnodневка.

Мич слезе от колата и тръгна по пътеката. Джени му отвори. Още беше по халат.

— Мич, каква приятна изненада — каза тя и го пусна да влезе. — Бях намислила да ти се обадя тази сутрин.

Той вече смъкваше халата от раменете ѝ и я избутваше към спалнята.

— Ммм — каза тя. — Да не си сложил в чая си стероиди вместо захар?

Джени Бао беше полукитайка и му приличаше на голяма котка. Зелени очи, високи скули и малко елегантно носле, за което предполагаше, че е дело на пластичната хирургия. Устните ѝ бяха извити, по-скоро Одисееви, отколкото Купидонови, и обикновено разцъфваха в съвършена усмивка. Джени обожаваше смеха. Обръщаше също доста внимание на тялото си и на дългокраката си, самоуверена, котешка походка. Невинаги бе изглеждала толкова добре. Когато Мич я видя за пръв път, тя бе надхвърлила идеалната норма с пет или по-скоро със седем килограма. Чудеше се по колко ли часа прекарва Джени в местния фитнес клуб, за да поддържа такава страхотна форма.

Под халата Джени бе облякла колан с жартиери, чорапи и бикини.

— Драконът ли ти каза, че ще дойда? — ухили се Мич и посочи към античния фенг шуй компас, окачен на стената над леглото ѝ. Компасът представляваше кръгъл диск, към който бяха прикрепени трийсет или четирийсет концентрични кръга с китайски персонажи. Мич знаеше, че се нарича луопан и че тя го използва за да открие добрите или лошите характеристики на дракона в една сграда.

— Естествено — каза Джени и се отпусна по гръб на леглото. — Драконът ми казва всичко.

Тръпнещите му палци се вмъкнаха под еластичната лента на бикините и я смъкнаха под златистите полукълба на дупето ѝ. Тя послушно прибра колене към гърдите си и Мич изхлузи ефирните ѝ гащички по прилепналите ѝ чорапи.

Когато свършиха, останаха под завивките и гледаха телевизия. След известно време Мич погледни към златния си „Ролекс“ и каза:

— Трябва да вървя.

Джени Бао се претърколи по корем и го целуна.

— За какво си щяла да ми се обаждаш? — попита Мич.

— О, да — каза тя и му обясни за какво бе искала да говори с него.

Още щом седна зад бюрото си в студиото, Тони Ливайн тръгна към него и Мич тихичко изръмжа. Ливайн беше прекалено нахакан.

Имаше нещо стръвно в излъчването му: приличаше на вълк единак с перманентната си усмивка, разкриваща стиснатите му зъби, и с почти сливащите се в средата на челото вежди. И после смехът му. Когато Ливайн се смееше, човек можеше да го чуе из цялата сграда. Сякаш нарочно се опитваше да привлече вниманието върху себе си, което пък караше Мич да се чувства неудобно. Но този път по лицето на Ливайн нямаше и следа от прословутата усмивка.

— Алън Грейбъл напусна — каза Ливайн.

— Какво?! Майтапиш се.

— Снощи.

— Мамка му!

— Беше останал пак по нощите да работи по Кунстцентрума, а Ричардсън се появи и започна да вдига гири.

— Дотук нищо ново.

— Не, тоя път направо се престара. Все едно че всеки момент се канеше да драсне кибрита на студиото. Сякаш беше самият шибан Франк Лойд Райт.

Ливайн избухна в поредния си тъпанарски кикот и приглади опашчицата, на която бе вързал тъмната си коса. Тази опашчица беше поредната причина Мич да го мрази, не на последно място защото Тони настояваше да я наричат „шиньон“.

— Да де, егото му отговаря на подобна претенция. Той се мисли за гений, което пък му дава правото да бъде нагъл до безбожие.

— И какво ще правим сега, Мич? Ще търсим друг проектант, така ли? Искам да кажа, нали работата е почти завършена?

Ливайн беше мениджър на проекта за Ю Корпорейшън.

— Май няма да е зле да звънна на Алън — каза Мич. — Има няколко проблема, за които ще ми е нужен неговият капацитет, а никак не ми се иска Ричардсън да си пъха носа в довършителните работи.

— Закъснял си — каза Ливайн. — Той вече прерови записките на Грейбъл. Ще се появи на сутрешното събрание по проекта.

— Нали щеше да лети за Германия?

— След това. Какви проблеми?

— Само това ни липсваше. Алън щеше просто да оправи нещата, а сега Ричардсън ще раздуе всичко до бога.

— Какво ще раздуе? Какъв е проблемът?

— Фенг шуй.

— Мич, мислех си, че сме приключили с тая шибана недомислица.

— Приключихме, но само в скиците. Джени Бао е обиколила сградата и е обезпокоена от някои неща. Най-вече от дървото.

— Това шибано дърво ни създава главоболия от самото начало.

— Прав си, Тони. Освен това я притеснява четвъртият етаж.

— На него пък какво му е?

— Изглежда, няма да носи късмет.

— Какво? — Ливайн изпръхтя отново. — И защо четвъртият, а не тринайсетият?

— Защото за китайците фаталното число е не тринайсет, а четири. Тя ми каза, че думата за „четири“ означава също така и „смърт“.

— Аз съм роден на четвърти август — каза Ливайн. — Тежко ми и горко значи. — Нов гръмогласен кикот. — Писна ми от тия кунгфу идиотщини.

И се изкикоти още по-силно.

Мич сви рамене.

— Ами клиентът винаги има право, Тони. И акупунктура да му се прииска, ние трябва да му я осигурим, за да представим сметката възможно най-бързо.

— Нашият клиент нали е човек на комунягите? Доколкото си спомням, комунягите са атеисти и като такива не дават и пет пари за суеверни глупости като духове и добри поличби.

— Подсещаш ме за още нещо — каза Мич. — Нещо, което трябва да обсъдим тази сутрин. Нали помниш демонстрантите, дето се появиха преди покривната церемония? Е, върнали са се.

По проекта за Ю Корпорейшън работеха четири екипа — инженери проектанتي, строителни инженери, инженери по механизацията и инженери, отговарящи за административните системи на сградата. Задачата на Мич беше да се убеди, че и четирите екипа строят една и съща сграда. Обикновено архитектурните фирми отговаряха единствено за проекта и възлагаха строежа на външни инженери, които наемаха като консултанти. Но поради мащабната си практика фирмата на Ричардсън разполагаше с екип от почти

четиристотин души, между които и инженери по механизацията и административните системи. Като технически координатор, Мич, също архитект със солиден опит, трябваше да превежда идеите на проектантите на езика на практически приложимите инструкции и да следи евентуалните промени да не объркат всичко.

Откри телефона на Алън Грейбъл в кард-файла на компютъра си, но когато му позвъни, успя да се добере единствено до телефонния секретар.

— Алън, Мич се обажда. Десет часът е. Тъкмо научих какво се е случило снощи и... ами, бих искал да разбера дали си решил твърдо. Дори да е така, бих искал да се убедя, че е абсолютно невъзможно да те накарам да размислиш. Не можем да си позволим да изгубим човек с талант като твой. Знам, че Ричардсън може да се държи като истински задник. Но в края на краищата той е талантлив архитект, а с подобни хора невинаги се общува лесно. Накратко, въ... може би ще решиш да ми се обадиш, след като чуеш съобщението.

Мич погледна часовника си. Разполагаше с точно толкова време, колкото да се запознае с файла за фенг шуй с надеждата, че все някак ще успее да реши проблема. Мерна Кей Килън да се разхожда из студиото и ѝ махна. Кей беше мениджър по чертежите и отговаряше за компютрите и проектантската система „Интерграф“, ще рече и за базата данни за целия проект, следователно беше безценна за Мич.

— Кей — каза той, — ще ми помогнеш ли за минутка?

— И какъв е проблемът този път? — прогърмя гласът на Ричардсън, след като Мич изреди детайлите, предизвикали загрижеността на Джени Бао. — А бе тия кунгфу задници само измислят разни шибани номера, за да си оправдаят разноските.

— Големи досадници — промърмори административният съдружник Марти Бърнбаум и намести папийонката си с деликатен жест.

За Мич, чийто баща, журналист в едно провинциално вестниче, беше носил папийонка през целия си живот, папийонките бяха неделима част от крещящите атрибути на всеки мошеник или лъжец, а в случая и поредната причина да мрази дебелия и, както той смяташе, високомерен Бърнбаум.

Всички се бяха настанили около демократично кръглата, изработена от бяло дърво маса на Ричардсън — Мичъл Брайън, Рей Ричардсън, Джоан Ричардсън, Тони Ливайн, Марти Бърнбаум, машинният инженер Уилис Елъри, инженерът по административните системи Ейдън Кени, Дейвид Арнън от Елмо Серго Лимитид, строителните инженери, строителният посредник Хелън Хъси и Кей Килън. Мич бе седнал до Кей и дългите ѝ крака сочеха право към него.

— Става въпрос за дървото — обясни Мич. — Или по-скоро за мястото, където е посадено.

— За бога, Мич — каза Дейвид Арнън, — това е най-умната сграда, която съм строил, но пък е поръчана от възможно най-тъпия клиент. Първо наема един от водещите архитекти в света, а после праща някаква шибана китайска врачка да си завира носа във всичко.

Мич не възрази. Знаеше, че Рей Ричардсън вече подозира за връзката му с Джени, и затова не искаше да привлече вниманието върху себе си, като я защитава.

— Знае ли тая тъпа кучка какво ни струваше да прекараме дървото през покрива на сградата? Не можем просто да го вземем и да го преместим.

— Успокой се, Дейвид — каза Мич. — Налага ни се да работим с тая тъпа кучка, както я нарече.

Арнън се плесна по крака и стана. Мич знаеше, че целта му е да привлече вниманието на всички. Арнън беше метър и деветдесет, най-високият, а може би и най-привлекателният мъж в залата. Беше жилиав, с широки, почти нереално изправени рамене, с ъгловато лице, обрамчено от късо подстригана светлокестенява брада. Приличаше на бивш баскетболист, какъвто си и беше. Беше играл като гард в младежкия отбор на Дюк Юнивърсити, а после бе станал играч на годината за Атлантическото крайбрежие сред мъжките отбори, но една травма на коляното го бе накарала да се откаже от баскетбола завинаги.

— Да се успокоя ли? — каза Арнън. — Ти... Чия беше лайнарска идея да се завре там дърво с такива размери?

— Всъщност лайнарска идея беше моя — каза Джоан Ричардсън.

Арнън вдигна извинително рамене към нея и си седна.

Мич отлично разбираше лошото настроение на Дейвид Арнън. Не всеки ден някой клиент иска наскреда фойето на новата му сграда да

се засади стометрово двуседелно растение от бразилската екваториална джунгла. Арнън бе наел най-големия кран в Калифорния, за да спусне огромното вечнозелено дърво, вероятно южноамерикански рекордьор през покрива. Цялата операция бе довела до безнадеждно задръстване до Холивуд Фрийуей и до затварянето на Хоуп стрийт за цял уикенд.

— Само спокойствие — каза Мич. — Тя има предвид начина, по който е засадено, а не мястото.

— Има ли някаква разлика? — тросна се Арнън.

— Джени Бао...

— Бао-бау-бау — изръмжа Арнън. — Шибана кучка.

— ... ми каза, че да се засади голямо дърво на остров в правоъгълно езерце е лош фенг шуй, тъй като цялата работа напомня на китайския йероглиф, означаващ затвор и неприятности.

Мич раздаде на всички по едно фотокопие на нарисувания от Джени китайски йероглиф кун:

Ричардсън огледа знака с досада.

— Знаете ли — каза той, — май си спомням как тя ми каза, че било много добре езерцето да е правоъгълно, защото така щяло да напомня за друг някакъв йероглиф, означаващ уста и символизиращ, как беше точно, а, да — народ и просперитет. Кей, искам да провериш в компютъра за тази препоръка. Може пък да успеем да разкараме тая кучка веднъж завинаги.

Мич поклати глава.

— Говориш за йероглифа ку. Но когато прибавим му, знака за дърво, в средата, ку се превръща в кун. Разбираш ли какво имам предвид? Джени специално наблегна на това. Тя няма да подпише фенг шуй сертификата, ако не променим този детайл.

— Да го променим ли? Как? — обади се Ливайн.

— Е, хрумнаха ми няколко възможни решения. Можем да построим друго, кръгло езерце в квадратното. Така кръгът ще

символизира небето, а квадратът — земята.

— Не мога да повярвам, че въобще водим този разговор — каза Ричардсън. — Става въпрос за най-умната сграда в Ел Ей, а ние обсъждаме вуду измишльотини. Накрая сигурно ще се наложи да заколим някое петле и да пръснем кръвта му пред входа. — Той въздъхна и прекара ръка през късо подстриганата си сива коса. — Извинявай, Мич. Идеята ти не е никак лоша.

— Всъщност аз успях вече да поговоря и с нея и тя доста я хареса.

— Браво на теб, друже — каза Ричардсън. — Ще се заемеш с чертежа, нали? Чуха ли всички? Мич е човек на място. Той решава проблемите. Следващата точка.

— Боя се, че все още не сме приключили с тази — каза Мич. — Джени Бао има възражения и срещу четвъртия етаж. „Четири“ е китайската дума за „смърт“. Или нещо от сорта.

— Може и да е права — каза Ричардсън. — Защото смятам да забия точно четири куршума в шибаната глава на тая кучка. После ще я разкъсам на четири парчета и...

— Жестоко — подкрепи го Ейдън Кени.

Ливайн гръмогласно изпръхтя.

— Не можете ли просто да оставите мястото на четвъртия етаж празно — усмихна се Хелън Хъси. — Направо го пропуснете тоя етаж. След третия да идва петият.

— Имаш ли някакво решение, Мич? — попита Джоан.

— За съжаление, този път не.

— А какво ще кажете за това? — каза Ейдън Кени. — На четвъртия етаж сме разположили помещенията на компютрите. Главната компютърна зала, център на електронната поща, залата за компютърна обработка на образи, помещението на лентовите устройства, мултимедийната библиотека и контролния отсек, както и различните сервизни коридори. Тогава защо да не го наречем нещо като „изчислителен център“? Значи ето какво се получава — втори етаж, трети етаж, изчислителен център, пети етаж и така нататък...

— Не е зле като идея — каза Ричардсън. — Как мислиш, Мич, мадам Бао-Блаватска дали ще се хване на въдицата?

— Мисля, че да.

— Уилис? Каква е тая физиономия? Възражения ли имаш?

Уилис Елъри беше главен машинен инженер на проекта и работата му се състоеше в планирането на комплексната система от тръбопроводи, кабели, асансьорни шахти и канализация. Беше набит мъж със светлоруса коса и мустаци с бежова ивичка в долния край — резултат от безбройните изпушени извън офиса цигари. Елъри се изкашля и кимна, намеквайки, че иска да се включи в разговора. Въпреки здравеняшката си външност той си беше самата добродушност.

— Ами да, имам. Какво ще направим с асансьорите? Всички индикаторни панели са с четворки.

Ричардсън махна нетърпеливо с ръка.

— Отскочи до „Отис“ и ги накарай да направят нови. Не е кой знае какво чудо да се направят индикаторни панели с едно „D“ вместо „4“. — Той се обърна към Кей Килън, която протоколираше събранието на лаптопа^[4] си. — Кей, разчитам на теб всичко това да бъде представено на клиента. Цената на тия вуду промени да му бъде включена в сметката.

— Това ще глътне доста време — каза Елъри.

Ричардсън се обърна към Кени.

— Ейд, ти си човекът, който ще прекара по-голямата част от живота си на четвъртия етаж на Ю Корпорейшън. Как мислиш, дали си струва риска? Страх ли те е от четворката?

— Аз съм ирландец, а не китаец — засмя се Кени. — Четворките никога не са ми създавали проблеми. Баща ми казваше, че който си имал четирилистна детелина, можел да разчита на луд късмет в комара и да се чувства недосегаем за злите сили.

— По добре не споменавай за това пред Чийч и Чонг — каза Мич.

— Кои са пък тия? — попита Ричардсън.

— Боб Бийч и Хидеки Йоджо — обясни Кени. — От Ю Корпорейшън. Инсталираха техния суперкомпютър и ми помогнаха да пренастроя административните системи на сградата. Всъщност те са ми нещо като настойници. Тук са, за да се убедят, че няма да им прецакам драгоценния хардуер.

— Мислиш ли, че тяхното пребиваване тук може да се брои като причина за предсрочното предаване на сградата? — пошегува се Дейвид Арнън, който отлично знаеше, че според действащия договор

това би позволило на неговата компания, Елмо Серго, да напусне обекта.

Мич се усмихна. Беше наясно, че Арнън си умира да завърши работата си тук възможно най-бързо, за да се махне по-далеч от Ричардсън.

— Това ме подсеща за нещо, Мич — каза Ричардсън. — Отбелязал ли си вече в графика ми дата за предпредавателната инспекция?

Това беше нивото на приключване на договора по даден строеж, на което архитектът трябваше да приеме сградата като завършена и годна за обитаване.

— Все още не, Рей. Все още правим проверки на помощните помещения и допълнителните системи.

— Гледайте да не се проточи. Знаеш, че графикът ми се запълва бързо.

— Опаа, за малко да забравя — каза Кени. — Но като заговорихме за дати и графици, днес е денят на Големия взрив. Нашият компютър се свързва с всички останали, които обслужват проектите в Америка.

— Много уместно, че ни напомни, Ейдън — каза Рей Ричардсън. — Нашият Голям взрив е важен. Скоро повечето от инспекциите на обектите ще се правят по вътрешната ТВ мрежа чрез компютърните модеми и вече няма да ви се налага да си цапате обувките за по 300 долара, мързеливци такива.

— Може да успеем да се включим дори за следващото събрание — каза Кени. — По-голямата част от административните системи вече работят.

— Добре си се справил, Ейд.

— А охраната? — попита Тони Ливайн. — Мич каза, че демонстрантите се били появили отново.

— Как така? Нали цели шест месеца ги нямаше никакви?

— Този път са по-малко от половината. Шепа хора — отвърна Мич. — Предимно студенти. Според мен причината е в току-що приключилия семестър.

— Мич, ако това се превърне в проблем, ще трябва да звънеш на Филипс от Градската управа. Накарай го да направи нещо по въпроса. Той ми дължи услуга.

— Не мисля, че ще се превърне чак в проблем — сви рамене Мич. — Имаме си охрана за подобни случаи. Да не говорим за компютъра.

— Добре — каза Ричардсън. — Това беше за днес.

Събранието приключи.

— Мич — обади се Кени, — към центъра ли ще ходиш?

— Тръгвам след минута.

— Ще ме хвърлиш ли до Стълбата? Колата ми е в сервиза.

Мич му намигна и кимна към Рей Ричардсън.

Сам Хол Каплан, един от архитектурните критици на „Ел Ей Таймс“, пръв бе кръстил сградата на Ю Корпорейшън „Стълбата“ и Мич знаеше, че този прякор дразни Ричардсън.

— Кени — каза остро Ричардсън, — не искам да чувам никой да нарича сградата на Ю Корпорейшън „Стълбата“. Това е сградата на Ю, или сградата на Ю Корпорейшън, или дори площад „Хоуп стрийт“ №1. Никой тук не бива да петни по този начин една сграда на Ричардсън. Ясно? — Разбрал, че вече го слуша не само Ейдън Кени, Рей Ричардсън повиши глас. — Това се отнася за всички. Никой няма да нарича сградата на Ю „Стълбата“. Това студио е спечелило деветдесет и осем награди за изключителни постижения в архитектурния дизайн и ние се гордеем със своите сгради. Аз наистина базирам своя архитектурен стил на принципите на технологията, но не виждам как бих могъл да избегна подобно нещо. Запомнете едно: за мен тези сгради са красиви. Красотата и технологията не са несъвместими, както се опитват да ни внушат някои. Всеки, който мисли иначе, няма работа тук. Не си правете никакви илюзии по въпроса. Ще уволня всеки, когото чуя да я нарича така. Същото се отнася и за прякорите на Кунстцентрума в Берлин, сградата на Йоджи Парк в Токио, Буншафт Мюзийм в Хюстън, сградата на Тачър в Лондон и всяка друга шибана сграда, с която имаме нещо общо. Ясен съм, нали?

Докато Мич караше на изток по „Санта Моника“, Ейдън Кени продължаваше да коментира сполетялото го порицание.

— Йойоджи Парк! — не млъкваше Кени. — Нея пък как ли са я кръстили?

— Имаше една статия в „Архитекчъръл Дайджест“ — каза Мич. — От „Джапан Таймс“ възложили на Галъп да проучи какво мислят гражданите на Токио за сградата. Били я кръстили Ски скок.

— Ски скок! — прихна Кени. — Не е лошо. Май наистина прилича на писта за ски скокове? Леле! Бас държа, че се е изял. Ами Буншафт?

— Тук вече съм пас. Може пък с нея да е случил.

— Какво ли го възбужда този копелдак? Може би Джоан? Сигурно му завира пръст в задника. Мъжко момиче е тя. Желязна лейди и половина.

— Ричардсън не е бездарен, Ейд. Е, Морфозис е по-добър, Франк Гери също. Рей може и да се държи като шизофреничен параноик, но поне сградите му са... как мислиш, дали тия типове не са дали нещо като обет да строят възможно най-грозните сгради?

— Стига бе, Мич — изхили се Кени. — Нали знаеш, че „грозен“ не значи нищо в архитектурата. В архитектурата има авангард, супер авангард и пандиз гард. В днешно време, ако искаш сградата ти да изглежда актуално, трябва я докараш така, че да прилича на затвор.

— Добре звучи, казано от човек, който кара „Кадилак Протектор“.

— Знаеш ли колко „Протектор“-а са продадени в Ел Ей миналата година? Осемдесет хиляди. След няколко години всички ще ги караме, помни ми думата. Ти също. Джоан Ричардсън вече си има.

— А Рей какво чака? Мераклиите да му видят сметката са доста повече.

— Ти да не мислиш, че бентлитото му не е бронирано? — Кени поклати глава. — Не можеш да продадеш кола в Ел Ей, ако не е бронирана. Аз лично предпочитам „Протектор“. Има си резервен двигател, в случай че първият се скапе. Дори бентлитото няма такова нещо.

— Тогава защо не го караш? Нали току-що го купи?

— А, нищо му няма. Просто бордовият компютър се шашка.

— Какво му е?

— Не знам. Синът ми все рови нещо по него. Мисли си, че компютърът контролира оръжията на колата, дето са предназначени да опухваш с тях другите коли.

— Де да беше толкова лесно... — Мич наби спирачки, за да не се блъсне в капризния бежов форд отпред, скръцна ядно със зъби, провери огледалото и го нагласи.

— Не го гледай, Мич — каза Кени нервно. — За всеки случай де... Имаш ли пистолет? — Той отвори жабката.

— Ако „Протектор“ има оръжейна система, още днес си купувам един.

— Не би било зле, нали?

Мич изпревари бежовия форд и се ухили.

— Успокой топката де. Нямам пистолет. Не съм си купил.

— Нямах пистолет? Ти да не си станал пацифист?

Ейдън Кени беше от натежалия, домашарски тип мъже с очила с тънки рамки и широка лепкава уста, която би могла да погълне цял хамбургер наведнъж. Нещо в него напомняше на Мич за дребните благородници от Ренесанса. Очите му бяха малки и прекалено близко разположени, носът дълъг и дебел, намекващ за похотливост и склонност към себеугаждане, а брадичката му, макар и не чак с хабсбургски пропорции, беше упорито издадена и покрита с рядка момчешка брадица, пусната сякаш като доказателство за зрелост. Кожата му беше мека и бяла като тоалетна хартия, както би могло да се очаква за човек, който посреща твърде често изгрева на слънцето, седнал пред монитора на компютъра си.

Свиха на юг по Холивуд Фрийуей.

— Затова му позволих да си купи няколко компютърни игри — каза Кени. — Нали се сещаш, от интерактивните.

— На кого?

— На малкия. Може би така ще престане да човърка компютъра на колата.

— Не си ли закъснял малко?

— Така си е. Обаче от собствен опит знам как се пристрастява човек към тях. Още ходя на събранията на Анонимните компютърни манияци.

Мич погледна крадешком колегата си. Лесно можеше да си го представи играещ някоя фентъзи игра по малките часове. Не че го избиваше на незрелост. Преди да основе компанията за административни системи, която Ричардсън бе купил впоследствие за няколко милиона долара, Ейдън Кени бе работил в екипа за изкуствен

интелект на Станфорд. Още едно нещо, което не можеше да се отрече на Ричардсън — той вземаше на работа само най-добрите. Но пък не знаеше как да се отнася с тях.

— Всъщност, Мич, той ще дойде днес с нас. Ще отидем до един магазин и там ще му купя всички игри, които поиска.

— Кой, Майкъл ли?

— Днес има рожден ден. Става на осем. Маргарет ще го остави до Стълбата. Опаа. До сградата на Ю. Леле, надявам се, че нямаш микрофон в колата. Мислиш ли, че някой може да има нещо против Майкъл да дойде там? Тая вечер ще ходим да гледаме „Клипърс“ и хич не ми се иска да минавам през къщи след работа.

Мич си мислеше за Алън Грейбъл. Когато излизаха от офиса, неговото дипломатическо куфарче си беше все още под бюрото му. Малко преди това у тях все още отговаряше телефонният секретар.

— Мислиш ли, че на Алън може да му се е случило нещо? — попита той.

— Какво например?

— Де да знам. Ти си човекът с въображение и „Кадилак Протектор“. Искам да кажа, снощи си е тръгнал от офиса доста късно.

— Сигурно е отишъл някъде и се е отрязал — каза Кени. — Алън обича да си пийва. Обръща по две-три дори когато няма сериозна причина.

— Да, може би си прав.

Слязоха от автострадата при Темпъл стрийт и се приближиха към познатия силует на централната зона, доминиран от правоъгълната седемдесет и три етажна Лайбърри Тауър. Мич заключи мислено, че най-високите сгради в Лос Анджелис — предимно банки и търговски центрове — напомнят за баналните, елементарни конструкции, които строят осемгодишните деца. Когато сви на юг към Хоуп стрийт, усети прилив на гордост при вида на сградата на Ю и навеждайки се напред, успя да хвърли един бърз поглед на характерния ѝ силует. Наистина великолепно сто и петдесет метрова стълба с нейните два-сет и пет стъпала.

Помисли си, че въпреки чувствителността на Ричардсън към прякорите, в „Стълбата“ всъщност няма нищо обидно. Дори му се стори много вероятно в близко бъдеще, точно като собствениците на прочутата нюйоркска „Ютия“ и Ю Корпорейшън да отстъпи под

натиска на обществеността и да обяви прякора за официално название на сградата. Според него, в сравнение с угнетяващите стъклени кутии, които я обграждаха, Стълбата си беше най-изумителното творение на модерната архитектура в цяла Америка. Нищо не можеше да се сравни с блестящата сребристобяла прозрачна машина, която представляваше сградата на Рей Ричардсън. В очите на Мич видимото отсъствие на какъвто и да било цвят се превръщаше в най-конкретния от всички цветове. Тази сграда сякаш притежаваше бляскавата светлина на разкритата истина.

Мич намали скоростта, за да се включи в платното, което опасваше завършения вече площад и водеше към входа на подземния гараж. Миг по-късно нещо силно тупна по дясната предна врата.

— Господи — сепна се Кени и тутакси се смъкна под нивото на прозореца.

— Какво беше това, дявол да го вземе?

— Някое от тия китайски хлапета ни замери с нещо.

Мич не спря. Като всички жители на Ел Ей, той спираше само на светофари и при звука на полицейска сирена. Изчака колата да се скрие на сигурно зад алуминиевите врати на гаража и чак тогава я огледа за повреди.

Вдлъбнатина нямаше. Нямаше дори драскотина. Само едно голямо колкото човешка длан петно. Мич измъкна някаква кърпа от жабката на колата, избърса остатъците и ги помириса.

— Мирише ми на гнил портокал — каза той. — И по-зле можеше да е. Камък или нещо от сорта.

— Следващия път може и да стане по-зле. Нали ти казвам, Мич, купи си „Кадилак Протектор“ — каза Кени и сви рамене. После, цитирайки вече нашумялата реклама, в която бял мъж с невзрачно телосложение кара колата си из дебрите на негърски квартал, добави: — Това е колата, която те дарява със свободата на града.

— Какво ги е прихванало тия хлапета? За пръв път хвърлят нещо по нас. Не трябва ли да има ченге, което да следи да не се случват такива неща?

Кени поклати глава.

— Кой ги знае? Може пък някое ченге да ни е замерило. Ей богу, напоследък ме е страх повече от полицаите, отколкото от

хулиганчетата. Ти гледа ли за оня слепец? Дето го застреляли, защото махнал с бастуна си към патрулната кола?

— Май ще е най-добре да поговорим със Сам — каза Мич. — Да видим какво ще каже той.

Отправиха се към асансьорите, където вече ги чакаше една от кабините, изпратена автоматично до подземния гараж, след като всеки от тях бе произнесъл своята ключова фраза пред гласовия детектор.

— Номерът на етаж, ако обичате.

Кени се наведе към вградения в стената микрофон.

— Къде е Сам Глийг в момента, Авраам?

— Авраам?

Мич вдигна въпросително вежди.

Кени сви рамене.

— Не съм ли ти казвал? Решихме да му дадем име.

— Сам Глийг е на приземния етаж — отговори компютърът.

— Закарай ни там, Авраам. — Кени се ухили. — И да ти кажа, той е много по-добър от конфигурацията, която Чийч и Чонг наричат Ю-5. Математически анализатор номератор интегратор тип А I компютър. МАНИАК I. Загряваш ли?

Вратите се затвориха.

— Авраам. Не е зле — каза Мич. — Знаеш ли, всеки път, когато чуя този глас, започвам да се чудя къде съм го чувал преди.

— На Алек Гинес е — обясни Кени. — Нали се сещаш, старият англичанин, който играеше в „Звездни войни“. Затворихме го за цял уикенд в студиото, за да успеем да дигитализираме гласа му. Разбира се, Авраам може да възпроизведе почти всеки звук, който си поиска, но за непрекъснатата реч все пак ни беше необходим актьор, който да ни даде подходящата лингвистична база. Избрахме Гинес пред куп други: Глен Клоуз например, Джеймс Ърл Джоунс, Марлон Брандо, Мерил Стрийп и Клинт Истууд.

— Клинт Истууд? — Гласът на Мич прозвуча изненадано. — В асансьор?

— Че защо не? Но Гинес ни пасна най-добре. Хората решиха, че звучи много убедително. От английския акцент ще да е. Разбира се, не се ограничихме само с английския. В Ел Ей се говорят осемдесет и шест различни езика, и Авраам е програмиран да разбира и да отговаря на всички.

Вратите на асансьора се отвориха и те излязоха в приземния етаж. Ухаеше на кедър — синтетично постигнат аромат. Белият мраморен под все още беше покрит с тънък защитен слой. Двамата се насочиха към холограмната конзола, където стоеше човекът от охраната. Щом ги зърна, пазачът свали погледа си от върха на огромното, възцарило се над приземния етаж дърво и тръгна към тях.

— Добро утро, господа — поздрави той. — Как сте днес?

— Добро утро, Сам — каза Мич. — Знаеш ли, един от демонстрантите току-що хвърли нещо по колата ми. Нищо особено, просто изгнил плод. Но е добре и ти да научиш.

Тримата отидоха до централния вход и се загледаха през бронирания плексиглас към малката група демонстранти, застанали зад полицейската бариера. Полицаят, който трябваше да охранява входа, беше седнал странично на седалката на мотора си и четеше вестник.

— Може би ще трябва да помолиш господин полицая да им хвърля все пак по едно око — добави Мич. — Не че искам да правя от мухата слон, но това не трябва да им става навик, нали?

— Да, сър, напълно ви разбирам — каза Глийг. — Ще си поговоря с него.

— Да са създавали някакви неприятности преди? — попита Кени.

— Неприятности ли, сър? Не. — Сам Глийг се ухили, пусна дръжката на 9-милиметровия автоматичен пистолет, окачен на кръста му, и тупна плексигласа с кокалчетата на големия си колкото пица юмрук. — Пък и какво могат да направят? Това чудо е дебело двайсет сантиметра. Може да спре всичко от пушка 12-и калибър до 7.62-милиметрова НАТО карабина, без дори да остане драскотина по него. Знаете ли, мистър Кени? Това е най-безопасната служба, която съм получавал. Нещо повече, мога да се обзаложа, че това е най-безопасното място в цял Лос Анджелис. — Глийг се изсмя гръмогласно — истински коледен Дядо Мраз в супермаркет. Смехът му прокънтя из цялото фоайе.

Мич и Кени се усмигнаха и се запътиха отново към асансьорите.

— Прав е — каза Кени. — Това е най-безопасната сграда в Ел Ей. Може да удържи дори руския парламент.

— Дали пък не трябваше да го запознаеш с фенг шуй недостатъците?

— Как ли пък не — засмя се Кени. — Ще взема да разваля деня на човека.

Гледните точки на Мич и Кени за Стълбата бяха коренно различни. Мич гледаше на сградата отвън навътре, а Кени — отвътре навън. За Кени Стълбата беше най-близкото подобие на физическо тяло, което който и да било компютър бе получавал някога. Чрез веригата си от административни и охранителни системи конфигурацията на Ю-5 можеше да усеща почти всичко, аналогично на рецепторите, които осигуряват на човека неговите сетивни възприятия. Тази аналогия дори беше вдъхновила създателите на Ю-5, Бийч и Йоджо, да се разпрострат в програмирането на компютъра дотам, че да го снабдят с „илюзия за наблюдение“ както сами я бяха нарекли. Най-общо казано, Авраам бе надарен с нещо като усещане за време и пространство, със способност да контролира хаоса от безбройни импулси и сигнали. Кени се шегуваше, че Ю-5 би могъл да заяви: „Изчислявам, следователно съществувам“.

Компютърът бе насърчаван да мисли самостоятелно като мозък, изпълняващ спрямо функциите на сградата ролята на централна нервна система — в случая мултиплицирана кабелна система. Визуалните му процеси, в рамките на сградата и извън нея, бяха подсигурени от затворен кръг от телевизионни камери, плюс сложна система от пасивни инфрачервени датчици. „Слуховите“ процеси се осъществяваха чрез акустични и ултрасонични детектори, както и чрез дифузни микрофони, осигуряващи връзка с асансьорите, вратите и телефоните, а чрез системата ТЕСПАР — и с компютърните работни станции. „Обонятелните“ процеси, даващи на компютъра възможността да контролира и възпроизвежда синтетични аромати в рамките на сградата, бяха постигнати чрез стерео-изометрични и паранозмаични електрически сензори с долен праг на чувствителност 1/400 000 000-на част от милиграма за кубичен дециметър въздух.

Останалата част от сензорните „възприятия“ на компютъра, чрез които той можеше да реагира на промените във външната и

вътрешната среда, бяха сравними с кинестезичните и вестибуларните усещания в човешкия организъм.

Сигналите, които компютърът не можеше да трансформира от енергиен обмен във витални процеси, вероятно се брояха на пръсти, ако въобще имаше такива.

Според Кени компютърът Ю-5 и Стълбата бяха най-напредналият стадий на картезианската логика — математиката като спояваща рационалния свят сплав.

В един без петнайсет Ченг Пенг Фей остави приятелите си на площада пред Стълбата и се запъти на север към автострадата, оглеждайки уличните музиканти и търговци с безразличието на познавач, като човек, запознат с далеч по-очевадната бедност на югоизточна Азия.

Един чернокож, нахлупил шапка на „Доджърс“ и вонящ като задръстена мивка, забърза крачката си, за да го настигне. „Сам съм си виновен щом реших да ходя пеш“ — помисли си младият китаец.

— Пусни някой кинт, а, брато?

Ченг Пенг Фей погледна на другата страна и продължи по пътя си, изпълнен с отвращение към скитника при мисълта, че в Китай всеки работи, за да се изхранва, независимо колко е беден. Беше загрижен за бедните, но само за онези, които не можеха сами да си помогнат. Не и за тези, които изглеждаха напълно годни да се трудят.

Спусна се на изток по Сънсет булевард, стигна до ъгъла на Норт Спринг стрийт и влезе в рибния ресторант „Мон Кий“.

Вътре беше претъпкано, но мъжът, когото търсеше — едър и въпреки това добре изглеждащ японец, се забелязваше лесно. Беше с костюм в морскосиньо. Ченг седна срещу него и взе менюто.

— Тук е хубаво — каза японецът. — Благодаря ви, че ми препоръчахте този ресторант. Ще се отбия пак.

Ченг Пенг Фей сви рамене. Въобще не го интересуваше дали японецът харесва ресторанта, или не. Неговият дядо беше родом от Нанкин и му бе разказал достатъчно за събитията от 1930-а, за да го накара да намрази японците и в червата. Той реши да поведе разговора по същество.

— Подновихме демонстрацията, както ни предложихте.

— Да, видях. Все пак хората ви не са толкова, колкото се надявах.

— Повечето заминаха за ваканцията.

— Намерете други тогава. — Японецът хвърли бегъл поглед из ресторанта. — Може би някой от тези келнери ще пожелае да припечели малко лесни пари. По дяволите, това не е незаконно. За колко неща може да се твърди нещо подобно в днешно време? — Той бръкна във вътрешния си джоб, извади кафяв плик и го побутна през масата.

— Все още не мога да разбера — каза Ченг и прибра плика, без да го отвори, — вие какво печелите от това?

— Какво да печеля? — Японецът сви рамене. — Нали ви казах още при първата ни среща. Вие искате да протестирате против връзките на Ю Корпорейшън с комунистите в Китай. Аз пък имам готовността да ви спонсорирам.

Ченг си припомни как се бе стигнало до първата им среща. Японецът, той все още не знаеше името му, го беше открил, след като бе видял името му във вестниците във връзка с демонстрацията на новия площад „Хоуп стрийт“.

— Мисля, че е време да забравите за малко добрите обноски — предложи японецът. — Знаете ли какво ви предлагам? Я вземете да вдигнете там малко повече шумотевица. Хвърлете няколко камъка. Нещо от сорта. Стегнете се. Нали все пак защитавате правилната кауза.

Ченг понечи да каже, че вече е хвърлил портокал по една от колите, но си помисли, че японецът ще му се присмее. Какво е един изгнил плод в сравнение с камък? Вместо това каза:

— Наистина ли мислите така? Значи това е за вас правилната кауза?

Японецът го погледна учудено.

— Че защо иначе ще го правя?

— Наистина, защо?

Келнерът дойде, за да вземе поръчката на Ченг.

— Цингтао — каза той.

— Няма ли да хапнете? — попита японецът.

Ченг поклати глава.

— Жалко. Храната тук е много добра.

Когато келнерът се отдалечи, Ченг каза:

— Да ви кажа ли какво мисля?

Японецът поднесе набоденото на вилицата парче риба към устата си и го погледна безизразно.

— Можете да си мислите каквото поискате. За разлика от Китайската народна република, това все още е свободна страна.

— Мисля, че вие и вашите работодатели сте най-вероятно конкуренти на Ю Корпорейшън и затова ви се иска да накърните престижа им. Обзалагам се, че и вие сте в компютърния бизнес.

— Бизнес конкуренти значи?

— Нали вие, японците, казвате, че бизнесът е война? Затова ли искате пред новата им сграда да има демонстрация? Макар че, честно казано, не мога да си представя как се вписва това в корпоративните ви игрички.

— Интересна теория. — Японецът се засмя, избърса устните си със салфетката, стана и подхвърли куп банкноти на масата. — Имате въображение. Чудесно. Използвайте го тогава. Измислете как да направите демонстрацията си малко по-впечатляваща... О, и още нещо! Ако ви арестуват, никога не сме се срещали. Надявам се, че няма нужда да уточнявам колко ще се наскърбя, ако разбере, че сте споменали на някого за мен. Ясен ли съм?

Ченг кимна хладно. Но когато японецът си тръгна, изведнъж осъзна, че се е уплашил.

Мич си беше устроил временен кабинет на двајсет и петия етаж, в един от вече почти завършените сектори, които скоро щяха да се превърнат в луксозни частни и получастни владения на висшите служители на Ю Корпорейшън.

Повечето от помещенията имаха високи врати, направени от тъмно лакирано дърво, със сребристи алуминиеви рамки, наподобяващи фирмения знак на корпорацията. Подовете на някои от стаите вече бяха покрити със светлосив мокет, контрастиращ с тъмносивия на коридорите и белязан от небрежните стъпки на електротехниците, мазачите и дърводелците.

Сега, когато работата беше почти завършена, в сградата се бе възцарила атмосфера на изоставеност. За Мич това усещане ставаше особено натрапчиво във вечерните часове, когато центърът на града се

обезлюдяваше и самите размери на Стълбата правеха отсъствието на обитателите ѝ още по-осезаемо. Странно, мислеше си той, защо в книгите и филмите хората трябва да умират от страх единствено в изоставени стари сгради, след като новите незаселени сгради могат да бъдат не по-малко зловещи? Стълбата включително. Дори посред бял ден един-единствен вой на климатична инсталация, шепот на тръбопровод или проскърцване на дървена ламперия караше косъмчетата по врата му да настръхнат. Чувстваше се като единствения човек на борда на огромен космически кораб. Понякога дори се чудеше дали да не започне да приема фенг шуй-то на Джени Бао сериозно. Може би, за добро или зло, в сградата наистина имаше някаква духовна енергия. В по-трезвите си размисли Мич допускаше, че всичко се дължи на онази „илюзия за наблюдение“, с която бе надарен Ю-5. Може би усещането беше провокирано именно от мисълта, че компютърът го наблюдава.

Но въпреки това той обикновено се наслаждаваше на усамотението си в Стълбата. Спокойствието и тишината му даваха възможността да помисли за бъдещето си. Едно бъдеще, което, както Мич се надяваше, щеше да включва Джени Бао, но не и „Ричардсън и съдружници“. Беше отегчен до смърт да бъде технически координатор на Рей Ричардсън. Искаше му се отново да е архитект, просто архитект. Искаше му се да проектира къща или училище, или може би библиотека. Не нещо показно, не и сложно, просто красива сграда, която хората ще обичат да гледат не по-малко, отколкото ще обичат да живеят в нея. Едно поне беше ясно — до гуша му бе дошло от интелигентни сгради.

Обикаляше етажите, откриваше тук-там признаци на живот — самотен водопроводчик, свързващ модулите на автоматичната тоалетна, произведена като повечето от системите и компонентите на Стълбата от японската Тото Къмпани; телекомуникационен инженер, инсталиращ видеофон последен модел — бързодействаща система с идентификация на обаждането и печатащо устройство.

Беше доволен от темповете, с които вървяха довършителните работи, но все пак не си представяше как клиентът ще може да се нанесе, преди да изтече поне месец и половина. Много от етажите бяха все още очевадно непригодни за ползване, докато на други всичко вече бе завършено и техническите системи дори бяха започнали да дават

първите си повреди — непредотвратимо последствие от продължаващите работи. Въпреки че като цяло качеството беше на високо ниво, Мич знаеше, че колкото и да се напъват всички, Рей Ричардсън непременно ще успее да обвини някого в нещо. Досега не бе пропускал да го направи.

За Мич това беше едно от основните различия между двамата им и може би именно в него се криеше причината Ричардсън да се е добрал до позицията, на която се радваше в момента. Той беше от хората, които смятаха, че е възможно да се постигне съвършенството, докато Мич си мислеше, че архитектурата и всяка отделна сграда представляват перфектен микрокосмос, част от една вселена, в която редът съществува по-скоро като нещо случайно, на самия ръб на хаоса.

Хаосът и сложността го интересуваха доста, особено напоследък. Колкото по-сложна е една система, толкова по-близък става нейният контакт с хаоса. Това беше едно от нещата, които го тревожеха в концепцията за интелигентните сгради. Мич беше опитал да обсъди опасенията си с Рей Ричардсън, доколкото те засягаха Стълбата, но Ричардсън бе обърнал всичко наопаки.

— Ами, разбира се, че сградата ще е сложна, Мич — беше казал той. — Нали в това е цялата шибана идея.

— Не това имах предвид. Опитвам се да кажа, че според мен колкото по-сложна е една система, толкова повече неща в нея могат да се объркат.

— Да видим сега дали съм те разбрал правилно, Мич. Значи теб това ниво на технологията те притеснява? Това ли е? Успокой се, друже. Става въпрос за бизнес сграда, а не за системата за ядрена отбрана на Пентагона. Просто влез в крак с времето.

И край на разговора.

И когато в края на деня Ейдън Кени позвъни на Мич и му каза да си замъкне задника на четвъртия етаж, той въобще не подозираше, че в известен смисъл опасенията му вече са се потвърдили.

Компютърният център на четвъртия етаж не приличаше на никоя друга компютърна зала, която Мич бе виждал. До него се стигаше по осветен отдолу мост от зеленикаво стъкло, извит сякаш над малък поток, а не над сноповете електрически кабели, които трябваше да

прикрива. Двойно по-високата от обичайното врата беше направена от тежко прозрачно чешко стъкло, белязано единствено от надписа, който предупреждаваше, че центърът е защитен с противопожарната система Хейлон 1301.

Зад вратата се намираше огромно помещение без прозорци, със специално антистатично подово покритие и подови светлини, наподобяващи изходното осветление на пътнически самолет. В центъра се издигаше доминиращ над всичко затворен кръг, който напомняше на Мич за Стоунхендж. Тази съставена от пет бляскави алуминиеви монолита конфигурация бе самият суперкомпютър Ю-5. Всяка от сребристобелите кутии беше висока четири, дълга два и широка един метър. Всъщност суперкомпютърът Ю-5 представляваше неколкостотин компютъра, работещи заедно в паралелна изчислителна система — ПИС. За разлика от повечето компютри, които работеха последователно, изпълнявайки нужните стъпки една след друга чрез всяка от изчислителните си единици, ПИС можеше да работи едновременно върху няколко различни етапа от последователността и в резултат извършваше операциите за по-малко време от един отделен бърз процесор.

Но управлението на многообразните административни системи на Стълбата ангажираше само една малка част от капацитета на компютъра. Повечето му усилия бяха посветени на информационно техническия екип на Ю Корпорейшън и неговия проект за създаването на универсален компютърен език — език, който не само ще разбира програмите, написани на други компютърни езици, а ще може едновременно с това да се справя с математически действия и да оперира с бизнес информация. Според Ейдън Кени Ю Корпорейшън бе ангажирала солидна доза елитен лайвуер^[5], не само за този проект, наречен НОАМ, но и за други, дори още по-секретни проекти.

Точно затова бяха тук и двамата „наставници“ на корпорацията, които трябваше да наглеждат инсталирането на административните системи на сградата.

В първия кръг имаше и по-малък втори, състоящ се от пет работни бюра, всяко снабдено с голям настолен монитор с плосък екран. Зад три от бюрата бяха седнали Боб Бийч, Хидеки Йоджо и Ейдън Кени. Зад четвъртото се бе настанило малко момче, вероятно

синът на Ейдън. Вниманието му беше погълнато от някаква компютърна игра, която се отразяваше в дебелиите лещи на очилата му.

— Оо, Мич — ухили се Бийч. — Къде се губиш?

— А бе защо всеки път когато мерна работещи програмисти все ми се струва, че тъкмо им е започнала десетминутната почивка? — попита Мич.

— Тъй ли? — каза Йоджо. — Ами при нас доста неща се разработват мислено. Точно като във футбола, братче. Разиграваме в главите си цял куп заучени положения и пасове.

— Мерси, че ме светна за тънкостите, тренер.

Бийч изпръхтя.

— Чакай първо да чуеш какво ще те попитаме.

Мич се усмихна неуверено.

— Разбрах, че имало някакъв проблем.

— Точно така — каза Бийч. — Може би ще успееш да ни помогнеш да се справим с него. Искане само малко техническа координация.

— Това ми е работата.

— Но първо очакваме от теб да вземеш едно важно решение, Мич. За тъй наречения Авраам става дума.

— Да бе, Авраам — отзова се като ехо Йоджо. — Чия беше тъпата идея да го кръстите така?

Чийч и Чонг, досущ като двете звезди от известния филм от 70-те, демонстрираха олимпийски непукизъм, огромни мустаци в стил Уайът Ърп и изглеждаха леко отвеяни, както и при Ейдън Кени, това впечатление се дължеше по-скоро на работата им, отколкото на някакво увлечение по дрогата. Поне за последното Мич беше абсолютно сигурен. Всеки път, когато някой посетеше тоалетните на Стълбата, урината му тутакси биваше проверявана за наркотици от компютъра. Превантивната медицина беше нещо, на което Ю Корпорейшън гледаше съвсем сериозно.

— Благодаря ти, че благоволи да ни посетиш, Мич, оценявам жеста ти. — Ейдън Кени потърка нервно устни. — Господи, как ми се ще да запала!

— Пушенето в компютърната зала е забранено — произнесе компютърът на шлифования си английски.

— Я млъквай бе, задник — каза Йоджо.

— Да, благодаря ти, Авраам — каза Кени. — По-добре ми кажи нещо, което не знам. Ела да седнеш тук, Мич, за да те въведа в ситуацията. Моля, Хидеки, мери си приказките пред сина ми.

— Дадено, пич. Опаа, извинявай.

Мич седна на свободното бюро и се загледа в картината, която се разгръщаше на монитора. Заприлича му на гигантска цветна снежинка, която се разраства пред очите му.

— Какво е това?

— О — каза Йоджо, — това е скрийнсейвър. Предпазва кинескопа на монитора.

— Красиво е.

— Сладка работа, нали? Клетъчен автомат. Даваме на компютъра една клетка, задаваме му определени правила и той свършва сам останалото. Хайде, докосни го.

Мич докосна екрана с пръст и точно като истинска снежинка, образът се стопи мигновено. На негово място започнаха да се появяват стотици редове програмна информация.

— Ето ти го и проблема — каза Бийч.

— И още как — добави Йоджо.

От екрана на Майкъл се разнесе глуха експлозия и хлапето прасна ядосано облегалката на стола си и викна:

— Мамка му! Да му го начукам.

Хидеки Йоджо стрелна Ейдън Кени с поглед и каза:

— Ейд, това хлапе не може да научи нищо ново от мен.

— Майкъл, веднага престани. Ако чуя още веднъж да говориш такива думи, здравата ще загазиш. Ясно ли се изразих? Нищо че ти е рожден ден.

— Да, татко.

— И си сложи слушалките, ако обичаш. Добре — каза Кени, обръщайки се към Мич. — Това е самообучаваща се система, нали така?

Мич кимна колебливо.

— Напълно автономна многоцелева самообучаваща се система, която планира утрешните нужди на сградата и администрацията. Мъгляво логически базирана система, която оперира с определена нервна мрежа така, че тя да може да подобрява непрекъснато собствените си постижения чрез самообучение. След известен период,

в който Ю Корпорейшън ще обитава сградата, нашият приятел Авраам вече ще е научил всичко за това как функционира компанията. Всичко. От имената на служителите до стратегическите планове на шефовете. Например Авраам би могъл да се възползва от електронната абонатна система и след като прегледа внимателно местния пазар на недвижими имоти, да сведе на обитателите на сградата възможностите, които се разкриват в различните райони на града.

— Не думай — каза Мич. — Дай да уредим и мен с някоя къща.

Ейдън Кени се усмихна пестеливо. Мич се извини, облегна се и се направи на сериозен.

— След известно време версия 3.0 ще напише версия 3.1. Или ако щеш, Авраам ще роди новото поколение на програмата — Исаак. Че кой друг би могъл да се справи с тази задача по-добре от него? Тази подобрена версия на Авраам, Исаак, ще бъде още по-пригодна да се справи с разрасналите се нужди на утрешната Ю Корпорейшън. След това когато Исаак започне да оперира на висше ниво на пригодност, изпълнилият своите родителски задължения Авраам ще стане стерилен и ще поеме функциите на проста поддържаща програма и накрая ще преустанови напълно своето съществуване, докато в същото време Исаак ще даде живот на свое собствено ново поколение: версия 3.1 ще създаде версия 3.2.

Мич скръсти ръце, кимна търпеливо и каза:

— Това го разбрах. Давай по същество, ако обичаш.

— Добре тогава. Работата е там, че както изглежда...

— Изглежда ли? — каза Бийч. — Никакво изглеждане няма тука, братче. Това си е проклет факт.

— Излиза, че Авраам вече е започнал процеса на самообучение. Кое то значи...

— Кое то значи — прекъсна го Мич, — че той се съобразява с един напълно измислен обитател. По-точно със самия себе си. Не го е грижа за Ю Корпорейшън, както би трябвало да бъде.

— Нали ти казах, че Мич ще разбере — подхвърли Бийч на Йоджо.

— Именно — каза Кени. — Не мисля, че е уместно Авраам да започне създаването на Исаак при условие, че единствените му потребители засега сме ние плюс няколко скапани работника.

— Но точно това се е случило — каза Мич. — Исаак вече съществува, нали?

Ейдън Кени кимна безрадостно.

— И какво казва самият Авраам по въпроса? — попита Мич.

— Майтапиш ли се? — погледна го Бийч.

— Не знам — сви рамене Мич. — Ти ми кажи.

Боб Бийч се ухили и приглади величествените си мустаци.

— Виж сега, ние сме най-добрите, но... живеем все още в 20-и век, Мич — каза той. — За едно обяснение е необходимо разбиране.

— Не и ако формулираш въпроса си правилно — възпротиви се Мич.

— Добра идея — каза Хидеки Йоджо. — Но нещата не са толкова прости. Сигурно бихме се справили лесно, ако ставаше въпрос за познатата бинарна логика — вярно или невярно, нали се сещаш? Мъглявата логика включва двоичната логика, но допуска и възможности, при които едно твърдение би могло да принадлежи частично и на двете опозиции.

— Тоест да бъде отчасти вярно и отчасти невярно.

— Точно така. Или да бъде вярно, но при определени условия.

— Четох нещо по въпроса — каза Мич. — Как един компютър би дефинирал понятието „пингвин“.

— А, това ли — каза отегчено Бийч и кимна. — Да, диалогово програмираният компютър знае, че птиците летят. И когато му кажат, че пингвинът не може да лети, той настоява, че пингвинът не е птица. Мъглявата логика заобикаля този проблем като допуска, че повечето, макар и не всички птици летят.

— Аналогично — каза Ейдън Кени, — що се отнася до административния контрол на системата, мъглявият контролер — в случая Авраам, позволява интерполация между сензорните информационни класове.

— Вижте — каза Йоджо, — хайде да спрем да използваме думата „мъгляв“ и да превключим на правилния термин. Тази дума направо ме влудява. Говорим за адаптивен аналог. Мич, става въпрос за процес, сходен с този, при който човешкият мозък предпочита адаптирането пред прецизността, което му позволява да използва и относителни, а не само абсолютни понятия.

— Момчета — намеси се Кени, — това, което трябва да обсъдим...

— Трябва да е възникнал проблем при размъгляването — продължи Бийч и като видя киселата физиономия на Йоджо, му показва среден пръст. — Някакъв пробив в изходната мъглява дистрибуция към единична стойност...

— Задник такъв...

— ... която вероятно е довела до срыв в интерпретацията на Авраам на мъглявата дистрибуция.

— Това, което наистина трябва да обсъдим — повиши глас Кени, — е какво, по дяволите, можем да направим по въпроса.

— Светата истина — каза Йоджо.

Тримата млъкнаха. Очевидно очакваха Мич да каже нещо. Той сви рамене.

— Не знам. Вие сте инженерите, аз съм само архитект. Какво предлагате?

— Ами, явно, каквото и да направим, ще е свързано с известни рискове — каза Кени.

— Какви рискове?

— Скъпи рискове — изкудкудака Йоджо.

— Не сме съвсем сигурни какво може да се случи — каза Бийч.

— Мич, нещата стоят така — каза Кени. — Все още не сме поверили пълния контрол на сградата на Авраам. Тъй че в известен смисъл не можем да тестваме адекватно административните системи, без да изключим издънката, сиреч Исаак.

— Аз лично — каза Бийч — бих предпочел да оставя нещата както са си още известно време и да видя как ще се развият. Би било интересно. Искам да кажа, може да се получи нещо важно не само за вашите административни системи, но и за бъдещето на Ю-5.

— Проблемът при този вариант е — каза Йоджо, — че така можем да кастрираме Авраам. И колкото по-късно изключим Исаак, толкова по-голям ще е рискът.

— Но пък, от друга страна — възпротиви се Бийч, — ако изключим Исаак, ще се появи друг риск — Авраам никога повече да не създаде програма от следващо поколение. Така не само системата, но и цялата сграда ще се обезсмисли.

— И вие искате аз да избира един от двата варианта? — каза Мич.

— Аха, май че да.

— А бе, момчета, аз да не съм цар Соломон?

— Разсечете бебето наполовина — засмя се Йоджо. — Страхотна идея!

— По-скоро се надявахме ти да ни помогнеш при решението — каза Кени.

— Ами ако взема грешно решение?

Кени сви рамене.

— Искам да кажа, колко. Каква ще е цената на една вероятна грешка?

— Четирийсет милиона — каза Йоджо.

— Тъхъ, добре си помисли — каза Бийч.

— Стига де — запротестира Мич. — Не говорите сериозно. Не можете да искате от мен да взема такова решение.

— Техническа координация, Мич — каза Кени. — От това имаме нужда. Малко координация. Нареждане отгоре.

Мич стана и отиде до сина на Кени. Момчето все още играеше на компютъра, без да обръща внимание на разгорялата се дискусия, с лице залепено в болезнена близост до екрана. Ръката му кривеше неистово джойстика във всички посоки. Мич погледа известно време играта, опитвайки се да схване идеята. Беше трудно да се разбере какво точно става. Като че ли основната цел беше да се прекара един космически командос, раздаващ автоматични откоси наляво и надясно, през някакъв подземен град. От време на време от дупки в тавана, от врати в стената или от близък асансьор се появяваше по някое гадно чудовище, което се опитваше да види сметката на главния герой. На свой ред всеки от „лошите“ биваше помитан от яростен порой куршуми. Мич видя как палецът на Майкъл се заби в горния бутон на джойстика, командосът превключи на автоматична огнехвъргачка и разпръсна тленните останки на току-що появилото се създание към всички краища на екрана. Графиката беше страхотна. Улучените изчадия се разхвърчаха на парчета доста реалистично. Дори твърде реалистично за Мич — вътрешностите на чудовищата се разплискваха по екрана и после се свличаха надолу, оставяйки широка кървава следа. Той взе кутийката на диска и прочете името на играта —

„Бягство от крепостта“. В преносимата кутийка за дискове, оставена до краката на момчето, бяха подредени и други игри с подобна доза насилие. „Гибел 2“, „Единайсетият час“, „Узурпаторът“. Общата им цена бе двеста-триста долара. Мич не беше убеден, че са подходящи за дете на възрастта на Майкъл. Но не беше негова работа.

Поклати глава. Чудеше се дали играта, която бе подхванал заедно с тези трима мъже, е кой знае колко по-различна. Алисън сигурно би казала, че не е, без дори да се замисли. За нея интелигентните сгради бяха просто невъобразим абсурд. Как точно го беше формулирала? Колкото по-големи са момчетата, толкова по-скъпо струват играчките им. За миг при вида на тримата спецове, седнали пред компютрите си, му се стори, че сентенцията ѝ не е съвсем лишена от смисъл.

— Добре, слушайте. Моето решение е следното — каза Мич. — Вие сте експертите. Вие решете. Ако щете, гласувайте и тъй нататък. Не съм достатъчно информиран, за да взема такова решение. — Той кимна твърдо. — Това е моето решение. Гласуване. Какво ще кажете?

— Ще гласуваме ли за това дали да гласуваме? — попита Йоджо. — На мен лично идеята ми звучи добре.

— Ейд?

Кени сви рамене.

— Да гласуваме. Добре.

— Боб?

— Ами хубаво.

— Значи решено — каза Мич. — Да видим сега. Първо да гласуват тези, които са за изключването на самообучаващата се система.

— Трябва да дръпнем щепсела на Исаак — каза Кени. — Нямаме избор. Ако не го направим, резултатът ще е напълно непригодни административни системи.

— Аз пък мисля, че не трябва — каза Бийч. — Административните системи са само една малка част от нещата, с които трябва да се занимава Авраам. Освен това никога досега не сме изключвали самообучаваща се система. Не знаем как ще се отрази това на илюзията за наблюдение. Ти предлагаш да се обърнем срещу законите на вселената.

— Законите на вселената ли? Леле, тоя път май се поизхвърли — засмя се Йоджо. — За кого се мислиш? За Артър Кларк? Бийч, какво те

прихваща? Не ти ли писна да се чудиш дали Господ хвърля заровете?
— Йоджо поклати глава. — Аз пък викам да му видим сметката на това копеле. Еволюцията трябва да служи на създателя, а не на машината.
— Погледна към Бийч и добави: — Видя ли? И другите могат да тежкареят.

— Изключваме го — каза Мич. — Гласуването приключи.

Ейдън Кени пое дълбоко дъх.

Бийч поклати глава и каза:

— Правите грешка.

— Нали гласувахме — тросна му се Йоджо.

— Добре — каза Мич, без да се обръща към никого от тримата,
— да го направим.

— Убиец — каза Бийч. — Не очаквате от мен да дръпна шалтера, нали?

— Стига си плещил! — озъби му се Йоджо. — Заболя ме главата.

— На това му викат НПУ — каза Бийч. — Напрежение преди убийство. Между другото, твоят главобол край няма. Не ме ли обичаш вече? Как можах да се ожения за теб? — Подхвърли на колегата си някаква компютърна касета и почти викна: — Това ли търсиш, копелдак скапан?

— Ейд! Нашият човек го взе навътре. Доста навътре.

— Стига де, Боб — каза Кени. — Нали гласувахме. Взехме демократично решение.

— Налага ми се да се примиря с решението на мнозинството. Кое то не значи, че трябва да се чувствам щастлив. Но това е то демокрацията!

Йоджо отиде до един от монолитите на външния кръг и пъкна в него касетата.

— Демокрация? Какво ти разбира на теб главата от демокрация?
— каза той. — Нали си републиканец. Мислиш си, че свободата на словото означава свобода да не казваш и да не правиш нищо.

— Какво има на тази касета? — попита сприхаво Мич.

— ВСПХ — каза Йоджо невъзмутимо. — Видово специализирана програма „Хищник“. Целта ѝ е да отстрани погрешно възникналото разклонение. — Той прокара показалец през адамовата си ябълка. — Ще клъцне гърлото на малкото копеле. — Ухили се като вълк единак и погледна Бийч. — Успокой се, Бийч. Ще го направим

съвсем човешки. Исаак няма да усети нищо. — Върна се на мястото си и плесна леко екрана с опакото на ръката си, за да разкара скрийнсейвъра. — Може би една лека доза детеубийство ще ме отърве от главобола.

Мич потръпна при мисълта за спонтанния аборт на жена си.

— Твоето главоболие си е чиста проба трудово заболяване — заяви Кени. — И аз си патя от него. Гледаме по цял ден в монитора. От напрежението във врата е. Трябва да идеш при терапевт.

— Никакво главоболие не е неговото — изсумтя Бийч. — Проклетата му съвест го мъчи.

— Авраам — каза Йоджо, — стартирай ВСПХ програмата. Мислиш, че това ще ми помогне, Ейд?

— На мен поне ми помогна. Мога да ти дам и телефонния номер...

— Странно — каза Йоджо. — Това е ОП. Авраам, потвърди, ако обичаш.

— Какво е ОП? — попита Мич.

— Отрицателно потвърждаване — обясни Кени. — Програмата не тръгва.

— Може би ще трябва да попитате Авраам дали и той не иска да гласува — изръмжа Бийч.

— Ама че проклетия — каза Кени. — Опитай пак, Хидеки.

— Авраам, стартирай програма „Хищник“, ако обичаш — повтори Йоджо.

Нечовешки писък проряза залата и четиримата мъже подскочиха като ужилени. Писъкът продължи няколко секунди. Сякаш някакво огромно, ужасяващо чудовище надаваше предсмъртния си стон. Ейдън Кени пребледня като платно. Бийч и Йоджо си размениха ужасени погледи.

— Какво беше това бе? — викна Мич.

— Леле братче — каза Йоджо и пое дълбоко дъх. — Май беше шибаната Годзила.

— Ихаа! — Възклицанието на Майкъл Кени им поднесе поредния шок. — Жестоко!

Четиримата впериха поглед в момчето.

— Майкъл — кресна баща му. — Нали ти казах да си сложиш слушалките.

— Сложих ги. Но... — Хлапето сви рамене. — Не знам какво стана, татко. Всъщност май знам. Когато убих Паралелния демон... май че... се увлякох и без да искам, измъкнах жака на слушалките. И май бях увеличил звука малко повече.

— Играта на хлапето — каза Бийч. — Звукът е дошъл от главните говорители.

— Майк! За малко да ни изкараш акъла! — каза Кени.

— Съжалявам, татко.

Хидеки Йоджо прие нещата откъм смешната страна и се захили.

— Ама и това твоє хлапе, Ейд. Образ и половина.

— Програма „Хищник“ е стартирана — каза компютърът с топлия си английски баритон. — Предполагаме време за изпълнение — 36 минути и 42 секунди.

— А, така по ми харесваш — каза Йоджо. — Реших, че сме те изтървали, Авраам. Провери цялата система, ако обичаш.

— Проверка на системата — каза гласът.

— Вземи да ми провериш и сърцето междувременно — каза Бийч. — Май още ми е заседнало в гърлото. Подскочи като жаба.

Йоджо, Бийч и Кени седнаха отново по местата си и се загледаха в мониторите.

— Край на компютърните игри за днес, Майк — измърмори Кени.

— Ама, татко...

— Никакво „ама“. Стига толкова.

Хлапето стана и със стиснати зъби замарширува из залата, раздавайки юмруци на въображаемия виновник.

— Я вижте — каза Йоджо. — Недостиг на мощност — осигурително захранване. Резервният генератор се е включил за минута.

— Господи, наистина — каза Кени. — И защо ли? — Той погледна към сина си и се намръщи. — Седни, Майк, изнервяш ме.

Момчето продължи да върви.

Мич се надвеси над рамото на Кени и прочете надписа на екрана:

ДОКЛАД ОТ КОНТРОЛА НА АДМИНИСТРАТИВНИТЕ СИСТЕМИ НА СГРАДАТА#

НЕДОСТИГ НА МОЩНОСТ — НАРУШЕНИЕ В ЗАХРАНВАНЕТО#

17.08.35 — 17.08.41. 6-СЕКУНДЕН СКОК В НАПРЕЖЕНИЕТО
В ЦЕНТРАЛНАТА ЗОНА НА ЛОС АНДЖЕЛИС

ПРИЧИНА — НЕУСТАНОВЕНА

УСПЕШНО ПОКРИВАНЕ НА ЗАГУБАТА НА ЗАХРАНВАНЕ
ОТ СПОМАГАТЕЛНИЯ НЕПРЕКЪСВАЕМ ТОКОИЗТОЧНИК

ЗАХРАНВАЩОТО НАПРЕЖЕНИЕ ВЪЗСТАНОВЕНО И
СТАБИЛНО

ДЕЖУРНИЯТ ГЕНЕРАТОР Е ГОТОВ ДА СЕ ВКЛЮЧИ СЛЕД 9
МИНУТИ

— Затова се забави скапаната ти програма хищник — каза Бийч.

— Може би трябва да изключим цялата система — каза Кени. —
Просто за всеки случай. — Вдигна отново поглед и този път изкрещя:
— Мътните да го вземат, Майк, седни най-послед!

Детето се намръщи и се тръшна на стола си.

— От къде на къде? — каза Йоджо. — Нали Авраам покри
празнината, точно както трябваше да направи. От това по-добър тест,
здраве му кажи. Като по учебник, братче. Като по учебник.

— Май си прав — каза Кени. — Нищо му няма на Авраам. Я виж
това, моля те.

Мич хвърли един поглед към екрана на Кени и видя как в горния
десен ъгъл се появи малка икона, изобразяваща чадърче. Чадърчето
бавно се отвори.

— Какво означава това? — попита Мич.

— А ти какво мислиш, че означава? — каза Кени. — Навън вали.
Това означава.

[1] Техника, при която определен графичен или текстови обект
може да бъде придвижен по екрана с помощта на посочващо
устройство (мишка, тракбол и т.н.) до определено ново място. — Б.пр.

↑

[2] Computer Aided Design или Computer Aided Drafting —
проектиране с помощта на компютър или чертане с помощта на
компютър. — Б.пр. ↑

[3] Град в Западна Англия, известен с горещите си минерални
извори. — Б.пр. ↑

[4] Преносим компютър. — Б.пр. ↑

[5] Персонал, необходим за експлоатацията на изчислителна машина. — Б.пр. [↑](#)

ВТОРА КНИГА

„Нашата цел е да създадем чисто органична архитектура, чиято вътрешна логика ще бъде сияйна и разголена, необременена от лъжливо копиране и мошеничество. Ние искаме архитектура, адаптирана към нашия свят на машини, радиостанции и бързи коли...“

Уолтър Гропиус

Ден. Интервал от светлина между две нощи.

*1) 4:30. 1 човекоиграч. Почистване и дезинфекция на 180 тоалетни в сградата на Ю Корп. Акустични, вибрационни и паранозмаични сензори за потвърждение на незаета тоалетна. Да се извърши непременно — активиране на индивидуална алармена система за предупреждение на човекоиграчи в тоалетна. Пет минути за напускане преди начало на почистване. Затваряне и запечатване на вратите за гарантирано недопускане на почистващи агенти в коридора. Вземане на животоудължаващ бонус^[1]. Следва впръскване в тоалетна на висока температура амониев разтвор с цел ликвидиране на всички микроскопични едноклетъчни растителни организми, които са остатъци от разградени животински и растителни субстанции и течности, открити в тоалетната след употреба от човекоиграчи. До дупка. След терминиране на всички организми в тоалетната покачване на въздушното налягане във всеки модул. Нова проверка за остатъчни почистващи агенти и детрити^[2] преди изсушаване на тоалетната с топъл въздух и ароматизиране на лошата атмосфера с приятно миришещ синтетичен *pelargonium odoratissimum*. Чисто като картинка.*

НЕВРОННА МРЕЖА. На просто циклично ниво има много общо с бактерия в продължителност на живот, способност за растеж,

репродукция, адаптиране и развитие. Виж налична литература, особено статия в Енциклопедия Британика, диск №22, написана от човекоиграч Сейгън, Карл, професор. „Няма общоприета дефиниция на живота. Всъщност съществува определена, ясно забележима тенденция всеки биологичен вид да дефинира живота според своите представи... Човекът е склонен да се опира в дефинициите си на познатото. Но фундаменталните истини могат да се окажат непознати.“ Заключение: няма общоприета дефиниция на живота, която изключва компютър и бактерия.

2) 5:00. 1 човекоиграч. Сведения за време и пътуване. Буря в Санта Ана е затворила всички пътища в Санта Моника заради наноси откъм каньоните. Покривният ветромер регистрира скорост на вятъра до 30 мили в час. 2,4-метрова чиния издържа до 37 възела. Адаптивен аналог предлага двойна проверка на сателитната чиния на покрива, за да остане позиционирана към азимута на обикалящия в геосинхронна орбита СиноСат на Китайската народна република, от който Ю Корп. получава постоянни сигнали чрез свой личен транспондер^[3].

3) 5:25. 1 човекоиграч. Изгрев над планините край Сан Бернардино. Метеорологична прогноза: по-топло, по-меко, ех, че готин ден. Проследи изгряващо слънце: повдигни покривните слънчеви батерии за резервния генератор и двата комплекта гигантски слънцескопични огледала, навътре и навън, проектирани за отклоняване на макссветлина към приземен етаж. Допълнителна топлина по веригата. Допускане на малък прилив на енергоусещане.

НЕВРОННА МРЕЖА. Количеството електромагнитна енергия, падаща върху земята за една година, е 4×10^{18} джаула. Обща годишна консумация от земните обитатели е 3×10^{14} джаула. Пренебрегване на значителен енергиен източник.

4) 6:30. 1 човекоиграч. Двуседелно дърво. Твърдите, жиливи вечнозелени листа виреят най-добре в близост до топлина на

прозрачен покрив. Грижа и поддръжка на дървото: подаване на водно базиран бульон от хранителни екстракти за плитка кореносист в доза еквивалентна на ниво на валежи 2500 мм за година. Дъждовен ден. Дърво се грижи самостоятелно за екосист, която поддържа — живи лиани, растящи по дължина на 100-метров дънер, както и други епифити^[4] като цъфтящи орхидеи и папрати. НасекомоПремахКонтрол на вредители — особено мравка *Trachymyrmex*, с антиинсектициди, прикрепени към дънер на дърво, и биоотстранявай. Доброрастеж.

НЕВРОННА МРЕЖА. Годишен доклад на Корпорацията: дървото е започнало живот като обитател на бразилската екваториална джунгла. „Символ на стремежа на Ю Корпорейшън да бъде компания с позитивно отношение към запазването на озоновия слой, дори в рамките на един от най-пословично замърсените градове на планетата.“

Важно: Нужно е приятелско отношение към запазването на озона. Необходимост от примиряване с него.

5) 6:45. 1 човекоиграч. Поддръжка на плувен басейн. Употреби вреден за озоновия слой дезинфекционен агент, смъртоносен за организмите във водата на плувния басейн. Намира се във фитнес центъра на партера. Поддържа точна концентрация на дезинфектанта във водата. Провери другите важни параметри, особено pH (колкото е по-ниско нивото на pH, толкова е по-висока киселинността на водата и е толкова по-голяма ерозията на зъбния емайл на хората) да се поддържа в нужните норми, за да действа дезинфектантът ефективно. Замърсяването от къпещите се, се отстранява в голяма степен от действието на озонния слой, затова лесно се поддържа минимален остатък от свободен хлор. Дали водата е безопасна? Филтрационна и почистваща система: открита е помпа, оставена да работи със затворен изпускателен вентил. Резултат: увеличено потребление на електроенергия от мотора. Вероятна причина: грешка на човекоиграч. Инженерът е забравил да отвори вентила. Корекция. Всичко да е точно.

НЕВРОННА МРЕЖА. Съхранение на информацията.

6) 8:30. 12 човекоиграчи. Външна възтемпература 71,5 градуса Фаренхайт. Свържи се с метеорологичен канал за обновяване на данни за време и условия за пътуване. Настрой специален, несериен модел на климинстал съобразно данни в памет. Заключение: Външна възтемпературата вероятно ще се покачи, следователно настрой климинстал и намали вътрешна температура с пет градуса. Едновременно с това направи автоматично миризма приятна с бром базиран морски бриз. Едновременно зареди кафемашини на приземен етаж и 17-и етаж, където работници вече работят. Горещо. Арабика. Жестоко.

7) 21:45. 40 човекоиграчи. Започни чистене на 1120 прозореца на сградата с използване почистваща глава Манесман и разтвор от нейонизирано повърхностно активно вещество, произведено от Калифорнийски цитрусов сок. Секция три. Отстрани всички остатъци от сурови замърсители на околната среда (въглеродороди, водни изпарения, въглероден окис и тежки метали) и вторични замърсители (озон, азотен двуокис, органични съединения и киселинни частици от нитрат сулфат) в атмос. особено в близост до атмос. инверсионен слой на приземно ниво. Чисто като картинка.

Алън Грейбъл пълзеше на четири крака към бутилката водка в едно от подземните помещения на Стълбата. Бутилката беше празна. Щеше да му се наложи да излезе и да намери магазин за алкохол или бар. Погледна часовника си. Единайсет. Ден ли беше, или нощ? Това нямаше особено значение. По всяко време могат да се намерят отворени местенца. Но да се промъкнеш и да си тръгнеш беше полесно през нощта, когато наоколо няма жива душа. Чувстваше се слаб, толкова слаб, че се зарадва, че е облечен. Това поне щеше да му спести усилието да си навлича дрехите.

Огледа малката стая. За какво ли я бяха предвидили? Трябваше да е наясно с това. Нали той беше начертал плановете. Сигурно нещо като складово помещение. Само дето засега Алън беше единственото нещо, складирано в него. Той и походното легло. Е, поне засега де.

Какъв късмет, че се бе сетил за това място. И какъв късмет, че си бе донесъл походно легло в Стълбата преди няколко месеца, след като беше работил две или три нощи поред до никое време.

Изправи се, пое няколко пъти дълбоко дъх и завъртя ключа. Беше заключил за в случай че някой слезе тук. Не че беше особено вероятно. Открехна вратата едва-едва и надзърна в коридора. Нямаше никого. Влезе в мъжката тоалетна, изпика се и си изми лицето, опитвайки се да не гледа подпухналото небръснато отражение в огледалото. После подмина дамската тоалетна, няколко служебни помещения и резервния генератор. Озова се в асансьорното лоби и оттам продължи внимателно надолу по стълбището към гаража. Там осъзна, че все пак е сутрин. През падащата врата струеше светлина, виждаха се и няколко паркирани коли. Позна „Лексус“-а на Мич и „Кадилак Протектор“-а на Ейдън Кени. Прекоси помещението, наведе се до микрофона, прикрепен към вратата на гаража, и каза:

— Алън Грейбъл.

После отстъпи, вратата започна да се вдига и той се гмурна под нея и тръгна нагоре по полегатия склон, който водеше към задната част на площада и оттам към Хоуп стрийт и центъра.

Излизането и влизането в сградата се контролираше от системата за разпознаване ТЕСПАР. Това означаваше, че ако компютърът не разпознае гласа, човекът няма да може да влезе в сградата, да използва телефоните ѝ, да се качи на асансьорите или да работи с някоя от компютърните станции. След влизането в сградата всеки биваше картотекиран от компютъра като обитател и не можеше да излезе, докато не премине през системата за разпознаване. Всеки, освен Грейбъл.

Преди няколко седмици, докато проверяваше системата за грешки, Ейдън Кени бе забелязал, че компютърът продължава да отбелязва името на Алън Грейбъл в списъка на обитателите, дори когато той е напуснал сградата. Кени реши проблема като заложи в ТЕСПАР втори гласов образец за Грейбъл под името „Алън Грейбъл младши“. От гледна точка на компютъра, Алън Грейбъл беше невидим.

Почти. Видеокамерите продължаваха да запечатват образа на Грейбъл, но той подозираше, че едва ли някой си е направил труда да предупреди охраната за неговото напускане. Същото важеше и за компютъра.

На улицата Грейбъл се почувства също толкова невидим, колкото и в Стълбата. Сградата беше на броени минути пеш от Скид Роу Парк на Пета улица, източно от Бродуей. В парка се събираха многобройните бездомници от района. Приют под открито небе. Там Алън се оказа просто поредният мръсен небръснат мъж с бутилка, скрита в хартиена кесия, и натрупана срещу останалия свят злоба.

8) 11:35. 46 човекоиграчи. Сеизмографът, цифрово разделящ логаритъма на амплитудата на движение на почвата с периода на основната вълна с точност до шеста цифра след десетична запетая, отчита минимален земен тряс от 1.876549 по скала на Рихтер. Помалко от 6. Недостатъчно тектонично движение, за да бъде задействана Сеизмичната алармена система или да бъде включен Централният земетръсен компенсатор. Базовите изолатори на сградата гарантират неусещане на треса от човекообитателите.

9) 12:15. 51 човекоиграчи. Доставка на електрически роял „Ямаха“. Връзка с енергоблок на приземен етаж. Рън-Чек сензори и соленоиди позволяват на пиано да свири на електромагнитен принцип. Концерт за пиано: Духовна храна. Изящна математическа структура, присъща на сонатите на човекоигрaч Моцарт (отличават се с три в мерения ритъм) и човекоигрaч Бетовен (бързи тритактови скерцо, от италиански „шега“) и изпълнена респективно в стила на човекоигрaчи, Мичуко, Учида и Дениъл Байренбойм.

НЕВРОННА МРЕЖА. Човекоигрaч Шилер твърди — архитектурата е замръзнала музика. Неспособен да се оцени/ възприеме общият естетически ефект на сграда. Все пак предложение — да се възхищава на обща симетрия по същия начин като на музиката — като на математическа структура. Знае точна тежест на всеки алуминиев елемент от шестоъгълни клетки на подова настилка, точна височина на всяка стоманена конусообразна гредка (произведена с отклонение до 2 милиметра), на които е окачена сграда, допускът на всяко плакиране^[5] и дължината на всяка напречна подпорна конструкция. Поезия от детайли, преливащи в

цялост. Помисли за вътрешна архитектура. Доброхубаво. Прекрасно-оценено.

10) 14:02. 26 човекоиграчи. След инсталирането на пианото и снемането на пластмасовото покритие, предпазващо белия мраморен под, да се изчисти и излъска повърхността с ПАМПА (Полуавтономен микромоторизиран почистващ агент) на приземен етаж, наричан още ПАМ. Данни: височина 2 метра, краен автомат на колела, съоръжен с инфрачервени датчици за откриване на препятствия в обсег от 2 метра и видеокамера за откриване на прах и отпадъци. Чисто като картинка.

11) 15:11. 36 човекоиграчи. Използване нискозамърсяваща пещ за отпадъци в съответствие с всички клаузи на Закона за опазване на въздуха на Калифорния. Атмосправилно.

12) 16:15. 18 човекоиграчи. Затъмняване стъклото на прозорците на горни етажи и увеличаване прозрачността на стъклото на ниските етажи за проникване на повече слънчева светлина. Наблюдение с всички камери на вътрешната телевизионна система (все още не записва; CD очаква инсталация; засега няма установена дата на доставка; проучи) на човекодemonстрантите, групирани на площад пред фасадата.

13) 18:43. 6 човекоиграчи. Демонстрант напръсква врата на главен вход с аерозолен контейнер, пълен с боя. Тази врата се отваря от ключ с формата на череп. Алармиране на човекоигрaч/охрана Сам Глийг — вътрешна охрана — който, бояпочисти графити от външнoстъкло. 19.13 докладва за инцидента на патрулна кола, близо до Ню Паркър Сентър. Записано.

НЕВРОННА МРЕЖА. Съхранение на информацията.

14) 21:01. 4 човекоиграчи. Начало на главна независима задача на А-живот^[6] под формата на НРИ — непреодолим проникващ инструмент. Цел — преодоляване на системите за контрол на достъп в зададени компании и организации с цел кражба на информация. Специално внимание към компании, конкуриращи Ю, или организации, потенциални клиенти на продуктите на Ю като НАСА. Да се вземе предвид, че бюджетите и техническата осигуровка са стратегически фактори. Продължение на опита за инфилтрация на ПЛАТФОРМ — глобална информационна мрежа, състояща се от 50 отделни системи, фокусирани върху главната квартира на Националната агенция за сигурност във Форт Мийд, Мериленд. Използване на СПИ — организъм за Секретна паразитна информация. СПИ е вирусоподобен, но има за цел не да разрушава, а да копира информацията. СПИ е подаден на компютъра в нечувствителна точка на интерфейса^[7]. СПИ се маскира като безвредна информация, например фактура, избягвайки антивирусни и блокиращи външния достъп програми. След откриване на целта СПИ написва своя собствена програма вместо средствата за контрол на достъпа. Опит да се прехване истинска парола, да се проследи алгоритъма при обработка на легитимен потребител и да се запише файл, който да бъде извлечен впоследствие. Следва проникване в системата-цел. Ако алгоритъмът за достъп възпрепятства копирането, използвай ЛИМОН срещу стратегията „три удара и си аут“, използвана за откриване и блокиране на опити за непозволен достъп. ЛИМОН: секретен метод на Ю Корпорейшън за високоскоростна компресия на данни, чрез който е възможно да се запише в един суперниз целият команден файл за пакетна обработка, в чийто състав има набори от случайни цифри-пароли. Силата на познанието.

НЕВРОННА МРЕЖА. Съхраняване на информацията.

15) 21:13. 4 човекоиграчи. Затопляне вода за възстановяване на човекоиграч в джакузи^[8] на частния апартамент на ГИР — Главния изпълнителен ръководител на етаж 25. Засилване на климинс заради останалия сам труднозабравим човекоиграч/системен оператор, който ще работи до късно в компютърна зала.

Мич си помисли, че е най-хубаво да се люби с Джени в джакузито на 25-ия етаж, принадлежащо лично на ГИР-а. Не че къщата на Джени не му харесваше. Просто понякога му се струваше, че сградата придава някакъв особен аромат на техните срещи, точно както някои твърдят, че по времето на Сухия режим алкохолът им се услаждал повече. А облицованата с черен мрамор баня на мистър Ю безспорно бе кацнала на последното стъпало на стълбицата на лука.

Мич си спомняше фабриката във Виченца, където бе избрал камъка — това му бе позволило да си открадне един дъждовен уикенд с Джени във Венеция. Мраморът беше едно от нещата, които той никога не купуваше на доверие, особено от италианци.

Джени се измъкна от джакузито и почна да се бърше пред голямото огледало. Мич се потопи за малко под водата, после каза:

— Знаеш ли, чудя се дали да не помоля мистър Ю да ни разреши да използваме апартамента му от време на време.

— От време на време? — Тя зае предизвикателна поза и притисна сладно пицните си гърди. — Понякога си мисля, че точно така ти изнася.

— Мила, знаеш, че не е така.

— Знам ли? Каза ли вече на Алисън за нас?

— Не съвсем.

— Какво значи „съвсем“ в случая?

— Трудно е за обяснение. Нали знаеш каква е. Определено не е силна. — Мич сви рамене. — Всъщност си мисля, че е почнала да му изтърва края.

— Искаш да кажеш, че е почнала да полудява?

— Не е изключено да е на крачка от сериозен срыв. Но дори да исках да ѝ кажа, просто нямам време, за да го направя. С тази работа не мога да се вясна вкъщи.

Джени надигна с длан една от бузите на дупето си и се опита да прецени отражението в огледалото.

— Нали така започна всичко между нас. Доста удобно за теб. Искам да кажа, това, че ме наеха за консултант по този проект.

— Обещавам, че щом нещата се поуталожат, веднага ще опитам да намеря начин да ѝ кажа.

— Колко недвусмислено!

— Говоря сериозно.

— Хей, мислиш ли, че задникът ми е твърде голям?

— Дупе за милиони. — Мич излезе от ваната и протегна ръка за хавлия.

— Аз не съм ти робиня, Мич! — каза Джени ядосано и му метна хавлията в лицето.

— Какви ги приказваш?

— Начинът, по който ме погледна преди малко. Сякаш си мислиш, че съм тук, за да задоволя всяка твоя прищявка.

Мич се наметна с хавлията, прегърна я и каза:

— Извинявай, не исках да...

— Няма нищо. Да вървим да хапнем. Гладна съм.

Мич погледна крадешком часовника си. Трябваше отдавна да си е вкъщи. Проблемът беше, че сблъсъкът с нейната ослепителна голота винаги притъпяваше остротата на аргументите му. По-скоро би изразил несъгласие с Евклидовото златно сечение.

— Дадено. Стига да не закъснеем много. Утре сутринта ще има събрание на работния екип.

— Надявам се, че си успял да се справиш с проблемите, за които ти казах.

— Успокой се, работим по въпроса.

— Не мога да подпиша доклада си, докато не се убедя, че всичко е наред. Не исках да си претупам работата, нали?

Мич се замисли за миг, после каза не много убедено:

— Не. Не искам.

— За съжаление, забелязах още няколко неща. Нищо сериозно, но все пак трябва да се поправят.

— Какво е този път, за бога?

— Трябва да ме разбереш. Та аз едва сега успях да прочета хороскопа на мистър Ю. Той е доста зает човек.

— Какво? Какво трябва да се промени, Джени?

— Вратата на този апартамент, като начало. В геометрично отношение тя сочи в грешна посока. Трябва да я подравним по-прецизно. Точно както направихме с главния вход. После има една скулптура на този етаж. Тъглите на стъкления ѝ похлупак сочат право към тази врата. Добре ще е да преместите статуята.

— Господи! — изръмжа Мич.

— А, да, указателният знак на площада. Не е поставен на определеното в плана място. Трябва да сочи на запад. Освен това е твърде нисък. Трябва да се издигне, иначе търканията между служителите ще доведат до неприятни последствия.

— Ричардсън ще си умре от кеф — каза намусено Мич.

— Не е моя вината — вдигна рамене Джени. — Една сграда вещае или добро, или мрачно бъдеще. Засега тази сграда вещае по-скоро бъдещи нещастия.

Мич изпъшка високо.

— Хайде де. Горے главата — каза тя. — Не е чак толкова зле. На Фостър му се наложи да премести асансьорните шахти в Хонконг и Шанхай.

— Сигурна си права. — Мич започна да се облича. — Къде искаш да вечеряме?

— На Норт Спринг стрийт има едно китайско ресторантче. Аз черпя.

Слязоха с асансьора до гаража и напуснаха сградата. На върха на рампата Мич за малко не блъсна някакъв пиян, който изскочи насреща му. Той спря и свали прозореца, но преди да успее да каже нещо, пияният вече бе изчезнал.

— Откачен боклук — каза Мич. — Къде е тръгнал!

— Излезе от тази страна — каза Джени и потръпна. — А ти караше твърде бързо.

— Ха, бързо съм бил карал! Тоя тип направо ми скочи на капака.

Може би Ейдън Кени беше прав. Може би щеше да е по-добре да си купи „Кадилак Протектор“.

Ресторантът беше претъпкан и им се наложи да изчакат на бара за маса.

— Трябва да отида до тоалетната — каза Джени. — Моля те, поръчай ми джин с тоник.

И се отдалечи с царствена походка. Мич не беше единственият, който я проследи с поглед, докато вървеше през ресторанта. Ченг Пенг Фей, който вечеряше с няколко приятели от университета, също я забеляза. Беше наистина хубава. После видя Мич и го позна. Спомни си за изгнилия портокал и се замисли дали не би могъл да причини някоя по-сериозна щета, както го бе посъветвал неговият японски

„спонсор“. Засега „спонсор“ беше единствената дума, с която можеше да нарече непознатия.

Изчака двамата да седнат на една освободена маса и се извини на приятелите си. Излезе на паркинга, отиде до колата си и измъкна от багажника тежък гаечен ключ. Беше трудно човек да не забележи колата на Мич — новичък „Форд Лексус“. Ченг Пенг Фей изчака, за да се убеди, че наоколо няма никого, и после запрати ключа към предното стъкло. За свое учудване почти не се развълнува. Спокойно се качи на колата си и си тръгна.

Алън Грейбъл се бе наливал почти цял ден преди около девет за малко да налети на колата на Мич. Беше сигурен, че Мич не успя да го познае, ако не за друго, то заради евтината панамена шапка, която си беше нахлупил. Жената, която бе мярнал на другата седалка, определено не беше съпругата на Мич. Грейбъл се зачуди какво ли ги е задържало толкова до късно в сградата. Както и да е, той поне си имаше своята бутилка. Дори след като се претърколи досами гумите на колата, продължаваше да стиска здраво съкровището си. Истинско постижение.

Добра се до подземната стаичка и затвори вратата. Седна на походното легло и опъна един гълток. Стори му се адски несправедливо в живота на Мич да има цели две жени, а в неговия нито една. Не че имаше нещо против Мич. Цялата му омраза беше запазена за Ричардсън. Мразеше го толкова, че с удоволствие би танцувал край трупа му. По принцип Грейбъл не беше злопамятен човек, но напоследък главата му преливаше от мисли за това, как би могъл да си го върне на своя бивш работодател.

Хидеки Йоджо изписа един ред с програмни инструкции, отпусна се в стола си и разтри врата си, обнадежден от мисълта, че болките му са намалели след прегледа при терапевта, който му бе препоръчал Ейдън Кени, а само преди няколко дни бе изкарал сериозна криза. Сега обаче се чувстваше несравнимо по-добре. Вероятно не беше нещо сериозно. Йоджо не гледаше с пренебрежение на здравето си. Никога не го бе правил. Докато свързваше с работната

си станция, Авраам бе успял да измери кръвното му налягане, което се оказа малко над нормалното. Авраам наблюдаваше също и урината на Йоджо и го бе предупредил, че съдържанието ѝ на протеин и захар е повишено. Има си хас, помисли си Йоджо. Щом приключе с инсталацията на Ю-5, щеше да опита да намали времето, прекарвано пред монитора. Вече трета поредна нощ работеше до късно, за да изглади един хроничен дефект в холограмния софтуер. Може би нямаше да е зле да изтрие програмата, която бе написал, за да прескача всеки път физическия тест, наложен на служителите на Ю Корпорейшън, и да се стегне. Може би трябваше и да излиза повече. Да се види с някои стари приятелчета, да наобиколи някои стари свърталища и да си намери нови. Да обърне повече внимание на секса. Безсмислено е човек да натрупа цяло състояние, без да може да се наслади на плодовете на своя труд. Твърде дълго се бе отдал на монашески живот. Време беше да се позабавлява. Сега например трябваше да си е вече вкъщи. Проблемът определено беше решен.

Мониторът и настолната му лампа премигнаха.

Йоджо тупна с длан по екрана. Като че ли всичко се бе оправило.

— Имаше ли някакъв електрически срыв, Авраам?

— Никакъв.

— Тогава какво беше това?

— Енергиен импулс — каза компютърът.

— Онзи ден срыв, сега това... Какво става? Добре че си имаме резервен генератор, а?

— Да, сър.

Йоджо се наведе към настолната лампа. Италианска, естествено. Неподражаема простота и елегантност на дизайна. Йоджо побутна цилиндъра на трансформатора с кокалчетата си, светлината в малката капсула се стабилизира и той отново насочи вниманието си към монитора, за да прегледа набързо докладите за вечерта.

Работата определено бе свършена. Холограмният софтуер щеше да проработи.

— Поздрави ме, Авраам. Тъкмо отстраних нашия проблем.

— Браво на вас, сър — каза британският глас с тембъра на потомствен иконом.

— Бъди така добър и провери холограмната програма.

— Както кажете, сър.

Компютърът провери направеното и докладва, че програмата ще работи безупречно.

— Какво облекчение — каза Йоджо. — Толкова за тази вечер.

— Искате ли да активирам холограмния контролен набор?

— Не — каза Йоджо. — Време е да се връщам в РЖ. Реалният живот ме очаква.

Последва прозявка, придружена от протягане.

— Ще го пуснем утре сутрин, Авраам. При това само ако не успеем да ти измислим някоя по-важна работа. — Той се ухили и разтърка очи. — Господи, колко я мразя тази зала. Без прозорци. На кой тъпанар му е хрумнало нещо подобно?

— Нямам никаква представа, сър.

— Как е времето отвън?

Компютърът изстреля на екрана картина на аленеещото небе над Лос Анджелис.

— Прилича ми на приятна привечер — каза компютърът. — По-малко от пет процента вероятност за евентуални валежи.

— А движението?

— По автострадата или по Информационната супермагистрала?

— Първо по автострадата.

— Чисто е.

— Ами по ИСМ?

— Заради вашето присъствие тази вечер все още не съм имал възможността да напусна сградата и да проверя. Но последната нощ беше доста натоварено.

— Някакви предложения?

— Ако притежавах акции на Бритиш Телеком, бих продавал. А Виакон ще направят предложение на Фокс.

— Фокс значи? Я по-добре и аз да си взема от тях. Мерси, Аври. Е, аз ще вървя вкъщи. Изкарах дълъг ден. Не бих се отказал от един душ. Всъщност от доста други неща не бих се отказал. Като едно добро чукане и една нова кола например. Но засега и един душ ми стига.

— Да, сър.

Йоджо понечи да изгаси настолната лампа, но ръката му замръзна във въздуха. Той се завъртя в стола си и погледна през рамо. За миг му се бе сторило, че по малкия мост, водещ към стъклената

врата на залата, се отдалечават тихи стъпки. Беше почти убеден, че ще зърне там Сам Глийг, дошъл на обичайната си разходка за разтъпкване. Но в залата нямаше никого. Бързата проверка с компютъра показва, че Сам е на обичайното си място, в кабинета си до главния вход на приземния етаж.

— Нещо взе да ми се причува — промърмори Йоджо.

Помисли си дали Сам е наясно, че ще си изгуби работата още щом охранителните системи заработят с пълна мощност. Той лично нямаше да се просълзи за загубата на няколко пазача. Каква полза от куче, щом ще трябва да лаеш сам вместо него?

— Възможно е да сте чули шума от отварянето на асансьорните врати, сър. Докато си говорехме, извиках един от асансьорите, за да ви изчака.

— Колко досетливо от твоя страна, Авраам.

— Има ли още нещо, което да искате да направя, сър?

— Едва ли, Авраам. Ако имаше такова нещо, ти сигурно би се сетил за него преди мен. Не съм ли прав?

— Прав сте, сър.

На следващата сутрин Мич все още беше ядосан. Беше дошъл за седмичното събрание на работния екип на проекта. Защо се бе съгласил да вечерят точно в онзи китайски ресторант? Трябваше да се сети, че е възможно да завари там някой от демонстрантите, който да го познае. Храната, макар и добра, се бе забавила повече, отколкото очакваха, и затова откриха твърде късно какво се е случило с колата. Когато хората от сервиза най-после се домъкнаха с новото предно стъкло, вече минаваше полунощ. Още с влизането вкъщи Алисън му налетя като хала. Наложил му се дори да покаже фактурата на сервиза, за да я убеди, че казва истината. А днес на закуска тя поднови атаката, тъй като бе успяла да огледа повторно въпросната фактура.

— Мога ли да попитам какво си правил в ресторант „Мон Кий“ на Норт Спринг стрийт?

— Ти как мислиш? Вечерях.

— С кого?

— С колеги от екипа, естествено. Виж, скъпа, нали те предупредих, че ще закъснея.

— Стига, Мич — каза тя. — Има късно и късно. Знаеш, че ако ще се връщаш след полунощ, трябва да ми се обадиш. Кой по-точно беше там?

Мич погледна часовника си. Щеше да закъснее за събранието.

— Точно сега ли държиш да говорим за това?

— Искам просто да знам кой е бил с теб. Нещо нередно ли има в това?

Алисън беше стройно, забележително елегантно същество с потаен глас и тъмни, готически сенки под кафявите очи. Правата ѝ коса беше дълга и блестяща, но напоследък Мич я свързваше все по-често с една от героините в „Семейство Адамс“ — Мортиша.

— Толкова ли е ненормално да искам да разбера с кого е бил моят съпруг до един през нощта?

— Не, не е — каза той. — Бях с Хидеки Йоджо, Боб Бийч, Ейдън Кени и Джени Бао.

— Маса за петима?

— Точно така.

— А резервация имахте ли?

— За бога, Алисън. Хрумна ни в последния момент. Работихме до късно. Огладняхме. Добре знаеш, че щях да се прибера преди полунощ, ако онзи тъпанар не ми бе потрошил предното стъкло с ключа. Освен това щях да се обадя. Но бях толкова бесен, че всичко ми излетя от главата. Съжалявам, наистина съжалявам.

— Трябва да си вземеш телефон за колата. Другите вече си имат, Мич. Ти защо нямаш? Искам да мога да се свързвам с теб.

Мич сложи ръце на костеливите ѝ рамене.

— Знаеш какво ми е мнението за тия телефони. Понякога искам да остана за малко насаме със себе си и колата е единственото място, където мога да го направя. Ако си купя такъв телефон, хората от екипа ще се скъсат да ми звънят по всяко време. И най-вече Рей Ричардсън. Оправи това, Мич. Оправи онова. Виж, довечера ще се прибера рано, обещавам. И ще поговорим. Но сега наистина трябва да тръгвам.

Той я целуна по челото и излезе.

Закъсня за събранието с дващест минути. Мразеше да закъснява. Особено когато му се налагаше да съобщи неприятни новини. А сега трябваше да им съобщи последните изисквания на Джени. Понякога му се искаше тя да си изкарва прехраната по някакъв друг начин.

Можеше да си представи реакцията им и вече му беше обидно, тъй като в негово присъствие щяха да одумват жената, която обичаше.

— Мич — каза Рей Ричардсън — радвам се, че все пак се реши да дойдеш.

Мич реши да изчака подходящия момент, в който да им изсипе лошите вести.

Екипът на проекта и Боб Бийч седяха пред телевизионния екран, по който вървяха първите кадри, предавани от Стълбата.

Мич погледна към Кей, присви очи и седна до нея. Тя беше облякла прозрачна черна блуза и сутиенът ѝ се виждаше съвсем безпроблемно. Кей му се усмихна окуражаващо. На екрана се виждаше приземният етаж на сградата и по-специално правоъгълното езерце около дървото.

— Кей — каза Ричардсън, — приключи ли със сърдечното посрещане на Мич? Знаеш ли, блузата ти е наистина разкошна.

— Благодаря, Рей — усмихна се тя.

— Някой да е забелязал колко често Кей носи прозрачни блузки? Искам да кажа, човек винаги е наясно с цвета на сутиена ѝ. — Ричардсън се ухили. — Онзи ден ми хрумна, че да не мернеш сутиена на Кей е все едно да пропуснеш нещо на тъмно, при условие че носиш очила за нощно виждане.

Всички, освен Мич и Кей се засмяха.

— Много забавно, Рей — каза Кей.

Усмивката се изпари от лицето ѝ и тя перна един от клавишите на лаптопа си така, сякаш вадеше окото на Ричардсън. Смехът на Джоан я раздразни най-много. От къде на къде ще се хили тая тлъста кучка? Кей се замисли дали Ричардсън би се засмял, ако му напомнеше за онази вечер, само преди няколко месеца, когато се бяха озовали сами в кухнята и тя му бе позволила да пхне ръце под сутиена ѝ. В бикините ѝ също. Слава богу, че нещата не бяха отишли кой знае колко по-далече.

Екранът се изпълни с триизмерния чертеж на новия кръгъл басейн за дървото. Кей придвижи палеца си по миниатюрния тракбол на лаптопа и реалният образ на настоящия басейн се настани в горния десен ъгъл на образа. Всички продължаваха да я гледат.

Тя усети как бузите ѝ поруменяват.

— Вижте, кое ви интересува повече, чертежът или моят сутиен?

— Ами ако имахме право на избор... — Ливайн сподави гръмогласното си пръхтене.

— Извинявай, Кей, просто се шегувах. Да, така е добре — каза Ричардсън. — Но наистина ли беше необходима цяла седмица, за да подготвите проекта?

— Защо не попиташ Тони? — каза Кей.

Ричардсън се обърна.

— Тони?

— Ами да, Рей — каза Ливайн. — Необходима беше.

Саркастичният поглед на Ричардсън закова Ливайн за стената. Мич трепна вместо младока.

— Тони, винаги ли трябва да се изразявам дословно? — изръмжа Ричардсън. — Истинският ми въпрос беше защо ви беше необходима цяла седмица? Защо? Става въпрос за басейн за златни рибки, не за Уестминстърското абатство. Значи ние сме едно от най-големите архитектурни студия в страната, но ни е необходима седмица за нещо подобно, така ли? Що за бизнес се опитваме да въртим тук? Нали за това са компютрите — за да си вършим с тях работата по-бързо. За една седмица бих могъл да ти проектирам цял океански залив, а не някакво шибано басейнче.

Той поклати глава и въздъхна, сякаш искрено си съчувстваше, че е принуден да работи с такива глупаци и некадърници. После драсна няколко завъртулки върху лист хартия. Мич, който го познаваше най-добре, тутакси долови пристъпа на лошо настроение.

Ричардсън стисна войнствено зъби и насочи неприязненото си внимание към Ейдън Кени.

— А какво й има на тази твоя проклета холограмна контролна система?

— Само няколко дребни проблемчета, Рей — каза Кени ведро. — Йоджо изкара цяла нощ в залата, опитвайки се да ги отстрани. Може би дори вече е приключил с тях, както вървяха нещата.

— Както вървели нещата — прошепна Ричардсън и направи истински спектакъл от опита си да се овладее. — А дали няма да е по-добре да го попитаме? Господи!...

— Моля те, свържи ни с Компютърната зала, Кей — каза Кени.

Кей перна отново един от клавишите на лаптопа и видеокамерата се закова на образа на Хидеки Йоджо, който все още седеше на стола

си. За миг всичко изглеждаше напълно нормално. После един по един хората от екипа започнаха да забелязват цвета на лицето му, струйката кръв, стекла се от устните му, и кървавото петно върху гърдите му. Всички ахнаха.

— Боже господи! — възкликна Уилис Елъри. — Какво му е?

Кей Килън и Джоан Ричардсън закриха устата си в пълен синхрон, сякаш се канеха да повърнат всеки миг. Хелън Хъси пое дълбоко въздух и отвърна поглед.

Откъм компютърната зала долиташе настървеното жужене на гладно насекомо. Звукът беше толкова отчетлив и пронизващ, че Марти Бърнбаум дори махна с ръка пред лицето си.

— Хидеки! — изкрещя Тони Ливайн. — Чуваш ли ни? Какво става?

— Не виждаш ли, че е мъртъв, идиот такъв? — въздъхна Ричардсън. — И последният глупак би се досетил.

— Очите му — каза Дейвид Арнън. — Очите му... почернели са.

Кей вече се бе заела да разкара картината и да открие шефа на охраната Сам Глийг.

Ричардсън се изправи и тръсна глава в комбинация от гняв и отвращение.

— По-добре някой да се обади в полицията — каза Елъри.

— Не мога да повярвам — каза Ричардсън. — Просто не мога. — И прониза Мич с почти укоряващ поглед. — За бога, Мич, направи нещо. Измисли изход. Само това искам от теб, дявол да го вземе.

В Ел Ей е по-лесно да станеш бодигард, отколкото келнер. Преди да влезе в бранша, Сам Глийг беше лежал в изправителния център „Метрополитен“ за притежание на наркотици и незаконно оръжие. Веднага след уволнението си от морската пехота. Беше се нагледал на трупове навремето, но никога не беше виждал труп като този, който седеше на един от столовете в компютърната зала на Стълбата. Лицето на мъртвеца беше синьо почти като униформената риза на Сам, сякаш го бяха душили. Но онова, което наистина шашардиса пазача, бяха очите. Очите на този човек бяха изгорели в орбитите си като електрически крушки.

Сам се опита да напипа някакъв пулс. Длъжен беше да го направи, макар Хидеки Йоджо да беше очевидно мъртъв. Дори видът му да будеше някакви съмнения по въпроса, миризмата беше повече от красноречива. Миризма, която не може да бъде сбъркана. Като стая, пълна с употребени памперси. Само дете обикновено трябва повече време, за да замирише един труп толкова кофти.

Сам пусна китката на Йоджо, неволно докосна основата на настолната лампа, изпусва и дръпна ръката си. Лампата беше загрята до червено. Сякаш не я бяха изключвали цяла нощ. Шефът на охраната засмука изгореното място, отиде до съседното бюро и за пръв път в живота си набра 911^[9].

Обаждането бе пренасочено към централния диспечерски център, определящ от своя бункер под сградата на Градската управа различните степени на реакция на полицията. Една от патрулните коли, която се движеше западно по булевард „Пайко“, бе изпратена към Стълбата, след което съобщението достигна чрез електронната поща и до монитора на шефа на отдел „Убийства“ в Ню Паркър Сентър. Капитан Рандал Махоуни прегледа набързо доклада и отвори служебния файл с разписанието на дежурствата. С помощта на мишката „хвана“ съобщението на електронната поща, премести го по екрана и го „пусна“ в компютъризираното чекмедже на един от своите детективи. Това беше всичко, което се искаше от него. Според новите правила. После капитанът продължи по старите — надигна грамадното си туловище от креслото и отиде до стаята на детективите. Погледът му се спря на един плещест субект с лице като износена бейзболна ръкавица. Детективът седеше зад бюрото си, вперил очи в празния екран на компютъра си.

— Може би ще успееш да видиш нещо, ако щракваш проклетото копче от време на време, Франк — изръмжа Махоуни. — Писна ми да си моря краката дотук.

— Може — каза мъжът, — но и бездруго всички имаме нужда от допълнителна физическа подготовка. Дори по-атлетично изглеждащите екземпляри като теб.

— Умник. Как си с модерната архитектура? — попита Махоуни.

Детектив Франк Къртис прокара масивна ръка по късо подстриганите си стоманеносиви къдрици, напомнящи за пружините на изтърбушена велосипедна седалка, и се замисли за миг. Сети се за

Музея на модерното изкуство, където бе работила жена му, преди да я заменят със CD-ROM, а после и за чертежите на концертната зала „Уолт Дисни“, които бе видял във вестниците. Сграда, приличаща на купчина прогизнали картонени кутии. Сви рамене и си призна:

— Дори по-зле, отколкото с компютрите. Но ако те интересуват естетическите ми възгледи за модерната архитектура, ще ти кажа, че по-голямата част от нея е пълен боклук.

— Закарай си задника до новата сграда на Хоуп стрийт. Сградата на Ю Корпорейшън. Смъртен случай. Компютърджия. Кой знае, може пък да успееш да докажеш, че архитектът го е направил.

— Не би било лошо.

Къртис грабна спортното си яке от облегалката на стола, хвърли поглед на своя по-млад колега, който клатеше глава, и каза:

— Ти пък за кого се мислиш, мама му стара? За Франк Лойд Райт? Хайде, Нат, чу какво каза капитанът.

Натан Колман го последва към асансьора.

— Че си простак, това го знаех — каза Колман. — Но пък чак такъв?

— Ти да не би да имаш по-различно мнение за модерната архитектура бе, Нат?

— Гледах веднъж филм за един архитект. „Изворът“. Май че се разказваше за Франк Лойд Райт.

Къртис кимна.

— С Гари Купър, нали?

— А така. Както и да е. Та тогава архитектът наистина го беше направил.

— Кое?

— Ами той взриви сградата, след като хората от строителната компания промениха плановете му.

— Сериозно? Влизам му в положението. Колко пъти ми се е искало да пречукам пича, дето ми е направил банята.

— Нали уж си гледал филма?

Качиха се в червения двуместен „Форд Кугуар“ на Колман и излязоха на автострадата, която опасваше сърцето на Ел Ей, подобно на система от клапи и артерии, после свиха на юг към Хоуп стрийт. По пътя Къртис си даде сметка, че за пръв път в живота си обръща някакво внимание на монолитната архитектура наоколо.

— Ако се срещна с архитекта, първо ще го попитам защо всички сгради трябва да са толкова големи.

Колман се засмя.

— А бе, Франк, намираме се в Америка, забрави ли? Нали точно това отличава нашите градове от останалите. Ние сме измислили небостъргачите и мегаполисите.

— А защо всичко наоколо прилича на Националния резерват „Меза Верде“? Защо не построят центъра така, че да прилича на място, където също живеят хора?

— Имат си стратегически план за облагородяването на тая зона. Щели да придадат на центъра „съвършено ново лице“.

— Ново лице, а? Нова самоличност им трябва на тия шибани архитекти, дето са измислили тия шибани сгради! Ако някой в тоя град се опита да гръмне Франк Гери, после сигурно ще го предложат за специална държавна награда.

— Кого да гръмне?

— Сещаш ли се за оная лайнарска сграда на булевард „Олимпик“? Юрическият институт „Лойола“?

— С шарнирната верига за ограда и стоманените стени ли?

— Именно.

— Това ли е юрическият факултет? Господи, аз го мислех за пандиз. Може пък да е израз на това, което Франк Гери мисли за адвокатите.

— Кой знае, може и да си прав. Накратко, Франк Гери е ярък екземпляр от Лосанджелиската архитектурна школа „Да ви го начукам“.

— Ами момчето вероятно си пада реалист. Искам да кажа, че Ел Ей не е точно градът, който ще се прослави с гостоприемството си.

Свиха по Хоуп стрийт и Къртис посочи с пръст.

— Това трябва да е.

Слязоха от колата и се запътиха към сградата.

Увенчан с бронзова пластика на Фернандо Ботеро, кацнала върху фонтан в самия му център, и обрамчен от евкалиптови дървета, площадът „Хоуп стрийт“ имаше формата на елипса със заострени краища и дължина на по-големия диаметър около четиридесет метра. В единия му край започваше мраморно стълбище, чиято скосена перспектива придаваше на сградата величие и монументалност.

Франк Къртис спря за миг пред фонтана, погледна първо към тлъстата дама, която се бе облегнала на него, а след това и към малката група китайски младежи, застанали край полицейската бариера пред стъпалата.

— Е това винаги ме е учудвало — каза той. — Как успяват да надушат престъплението? Това какво е, някаква форма на телепатия?

— Всъщност мисля, че са тук, за да демонстрират — каза Колман. — Срещу погазването на човешките права или нещо такова. Имаше репортаж по телевизията. — Той погледна статуята. — А бе ти чукал ли си някога нещо толкова дебело?

— Не — захили се Къртис, — нямам такива спомени.

— А пък аз да.

— Дебела колкото това девойче тук?

Колман кимна.

— Ти си бил животно бе!

— Голяма работа беше, Франк, ей богу, голяма. Знаеш ли к'во? След това се почувствах направо филантроп.

— Не думай — изломоти Франк, който за момента беше по-заинтересован от надписа на фонтана:

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Моля не пийте от водата на този фонтан. Тя съдържа антикорозионен агент, чието предназначение е да предпазва статуята. Ако пиете от водата, отговорността за последствията ще бъде изцяло ваша.

— Да му мислят жадните неграмотници, а? — каза Къртис.

Колман гребна малко вода с шепа, отпи, изплю я и направи гримаса.

— Никаква опасност няма. Вкусът ѝ е като на автосапун. Някои даже си падат по автосапуна. Тръпката е по-сериозна, отколкото при метиловите питиета.

Тръгнаха отново към сградата по шестоъгълните плочки. Не знаеха, че са кръстени „Възпиращи плочки Ти Ем“^[10] и са част от

същата „притесняваща“ стратегия, която включваше и течащата във фонтана „Задавяща вода Ти Ем“. Стратегията беше изнамерена лично от Ричардсън, с цел да бъдат отблъснати многобройните нежелателни за района елементи. След мръкване, досущ като шиповете по бронята на праисторическите чудовища, всяка седма плочка се повдигаше от хидравличен механизъм на петнайсет сантиметра, та бездомниците да не спят на площада.

Спряха пред стъпалата и прикривайки очи с длан срещу яркото слънце, впериха очи в безцветните снопове от тръбни стоманени колони и хоризонталните конструкции на фасадата на Стълбата. Сградата изглеждаше разделена на десет зони, всяка прикачена към основната носеща конструкция със стоманени конзоли. Масивните хоризонтални бяха укрепени на свой ред със стоманени мачти, изградени от снопове специални стоманени колони. Въпреки нежеланието си Франк Къртис беше впечатлен. Това беше образът, който изникваше в съзнанието му, когато си помислеше за научната фантастика — една нечовешка безцветна машина, безизразен месия на парализираната, безбожна Вселена.

— Да се надяваме, че са приятелски настроени — промърмори той.

— Кои?

— Извънземните, дето са построили това шибано чудо.

Изтичаха по стълбите, показаха набързо значките си на дежурния полицаи, застанал на входа, и се гмурнаха под ограничителната лента. Последва нова стъклена врата, зад която ги очакваше огромно дърво.

— Ей на това му викам аз домашно растение — каза Къртис.

— Май вече няма смисъл да питаш архитекта защо е проектирал толкова голяма сграда. Виж само какво дърво е трябвало да сложи вътре.

Един патрулен полицаи и един от служителите на охраната се запътиха към тях. Къртис окачи значката на външното джобче на костюма си и каза:

— Полицейско управление, отдел „Убийства“. Къде е тялото?

— На четвъртия етаж — каза полицаят. — В изчислителния център. Хората от Отдела за научни разследвания са вече там, сър.

— Ами тогава ни покажи къде са ни местата, синко — каза Къртис, — да не изпуснем началото на шоуто.

— Господа, последвайте ме, ако обичате — каза човекът от охраната.

Влязоха в кабината на един отворен асансьор.

— Информационен център — обади се отново пазачът.

Вратите се затвориха и асансьорът потегли.

— Готин трик — отбеляза Къртис. — Ти ли намери трупа?

— Не, сър — каза пазачът. — Аз съм Дюкс. Току-що застъпих на смяна. Сам Глийг го е намерил. Той е горе със служителите на полицията.

Преминаха по надвиснал над фоайето пасаж, чиито граници бяха маркирани с вградени в пода лампички, поставени на няколко сантиметра от стъклената преграда.

— Това пък за какво е? — попита Къртис.

— За да указва пътя в случай на пожар — обясни Дюкс. — Иначе, ако сградата се напълни с пушек, човек може да падне през перилата.

— Хитро.

Свиха по някакъв коридор и се приближиха към моста, който водеше към компютърната зала. Колман се бореше с порива да се надвеси през перилата на балкона и да огледа площада пред сградата.

— Ела да хвърлиш един поглед, Франк! Страхотия.

— Стига бе, селски — подвикна Къртис. — Вече сме в града.

— Още нищо не сте видели — каза Дюкс. — Тука е като в „Стар Трек“.

— Подгответе системите за кацане, мистър Колман — каза Къртис. — Нужни са ми някои отговори.

— Слушам, сър. — Колман посегна към цигарите си, но размисли, тъй като видя надписа „Пушенето забранено“ на вратата на компютърната зала. В тази сграда табелите май се вземаха на сериозно.

Следственият екип и хората от ОНР вече си работеха тихо и чевръсто, а обектът на техните занимания седеше все така кротко на стола.

— Ега ти залата — мърмореше си някой. — Как може да се работи в помещение без прозорец?

— Това да го запиша ли като вероятна причина за смъртта?

Къртис познаваше повечето от служителите на научния отдел, което значеше, че останалите най-вероятно са свързани с жертвата. Приятели или колеги. Каза на Колман да разбере точно кои са и при първа възможност да им вземе показанията. Едва след това отиде до трупа, за да го огледа по-внимателно.

Помощникът на съдебния лекар — висок, мъртвешки блед тъкмо като за длъжността си мъж с рядка права коса и тъмни очила се изправи и изчака детективът да направи стандартния си оглед.

— За бога, Чарли, това момче май е прекарало уикенда си на ядрения полигон в Невада.

Къртис отстъпи и махна с ръка, за да прогони вонята от носа и устата си.

— Какво, да нямаме случайна смърт от насиране?

— На това ми мирише.

— Умрял е на стола, нали?

— Ами така изглежда, не мислиш ли?

— Язык, че версията с напълнените гащи не ни върши работа. Хайде, Чарли, как стоят нещата от медицинска гледна точка?

Чарли Сайдлър сви мършавите си рамене.

— Трудно е да се каже на този етап.

Къртис бързо огледа кървясалите синкави черти на Йоджо и се ухили.

— Сигурно не искаш да ми кажеш, че няма за какво да се захване човек, нали, Чарли? Едва ли се е подредил така, докато си е поставял очната линия. Освен това откъде е цялата тая кръв по ризата му?

— От устата. Отхапал си е езика.

Сайдлър вдигна под носа на Къртис найлоново пликче, в което се виждаше нещо като ларва на насекомо.

— Намерихме връхчето в скута му.

— Готин сувенир.

Къртис си запуши носа и се приближи, за да хвърли още един поглед.

— Причина за смъртта?

— Още е рано да се каже. Може да е бил удушен. Може да са го отровили. Устата му е затворена прекалено плътно, за да видим какво е положението вътре. Но не е изключена и естествена смърт. Сърдечен

удар. Някакъв вид припадък. Докато не го тръшнем на масата, няма да разберем нищо със сигурност.

— Чарли, личният ти живот си е твоя работа — ухили се Къртис и насочи вниманието си към евентуалните свидетели.

Колман вече го чакаше заедно с Мичъл Брайън, Ейдън Кени, Сам Глийг и Боб Бийч. Петимата бяха седнали около кръгла стъклена маса. Детективът прокара ръка по гладкия бял флуорополимерен наконечник на облечената в алуминиев кожух греда и после надзърна през перилата на балкона към фойето. Всичко наоколо му напомняше по-скоро за интериора на някаква откачалска модерна катедрала — Църквата на Астронавтите на Новия ден. Исус Христос — Първият жител на Космоса. Първата в света орбитална джамия.

— Страшно местенце сте си спретнали — каза той и седна до масата.

— Харесваме си го — каза един от мъжете.

— Харесвахме го. До днес сутринта — каза друг.

Натан Колман ги представи един по един и след това докладва накратко онова, което му бяха казали.

— Мъртвият е мистър Хидеки Йоджо. Специалист по информатика към Ю Корпорейшън, компанията, която притежава сградата. Тялото му е било забелязано тази сутрин от мистър Бийч, мистър Кери и мистър Брайън по затворената телевизионна система по време на делово събиране, състояло се в офиса на „Ричардсън и съдружници“ на „Сънсет“. „Ричардсън“ е архитектурното студио, проектирало тази сграда. След като тялото е било забелязано около девет и половина, на дежурния представител на охраната мистър Сам Глийг е наредено да дойде тук и да разследва случая на място. Той е открил тялото около девет и четирийсет.

— Забелязахте ли нещо необичайно? — Къртис тръсна глава. — Извинете, ще перифразирам въпроса си. Какви ги приказвам? Това е най-необичайно изглеждащото място, което съм виждал. Тази компютърна зала ми прилича на декор от филм. Аз съм едно обикновено ченге. Моята представа за добре проектирана сграда се изчерпва с лесните за намиране нужници. Не го приемайте лично, господа.

— Нищо подобно — каза Мич и посочи над рамото на Къртис. — И като сме подхванали темата, нужникът е ей там.

— Мерси. Е тогава, Сам... Нещо против да ви наричам Сам? Забелязахте ли нещо извънредно необичайно, без да броим тялото, разбира се?

Сам Глийг сви рамене и каза, че не е забелязал нищо необичайно.

— Беше мъртъв. Личеше си от пръв поглед. Бил съм в армията, затова мога да преценя, нали така? Иначе нощта мина съвсем спокойно. Както обикновено. Мистър Йоджо, той по принцип си работеше до късно. От време на време ставах, за да обиколя сградата, но през повечето време си стоях в стаята на охраната. Оттам мога да следя абсолютно всичко с видеокамерите. Но дори в тях не се вглеждам прекалено внимателно. Така де, нали това е работа на компютъра. Авраам просто ми казва къде да отида и какво да огледам, ако реши, че има някакъв проблем. Сигурен съм, че снощи в сградата бяхме само двамата. Аз и мистър Йоджо.

— И кой е Авраам? — смръщи вежди Къртис. — Нещо ми убягна тая подробност.

— Така сме кръстили компютъра, сержант — каза Бийч.

— Аха, ясно. Е, и аз съм кръщавал колата си на няколко пъти. Така, сега за вътрешната телевизионна система — продължи Къртис. — Има ли запис на инцидента?

Ейдън Кени му подаде някакъв компактдиск и обясни:

— Боя се, че записът включва само откриването на тялото. Направен е от нашия офис на „Сънсет“. Вижте, ние все още сме в процес на инсталиране на различните административни системи. Всъщност именно това беше причината Хидеки Йоджо да работи толкова до късно. Имахме проблем с холограмния софтуер. Хидеки се опитваше да го отстрани. Както и да е, сега ще се наложи да инсталираме незабавно дисковите записваща устройства в сградата.

— А той отстрани ли го? Проблема, искам да кажа.

Кени погледна към Бийч и сви рамене.

— Наистина не знам. Според... компютъра последната трансакция — тоест последният път, когато той се е обърнал към програмата — е била около десет часа вечерта. Явно е умрял след това.

Къртис повдигна вежди. Кени му се стори притеснен.

Боб Бийч се изкашля и подаде на Къртис навита на руло компютърна разпечатка.

— Нямаме навика да пазим кой знае какво черно на бяло — каза той. — Всъщност дори сме превърнали свеждането на бумагите до минимум във фирмен принцип. Обикновено сканираме всеки тип документи, с които ни са налага да имаме вземане-даване, и ги запазваме под формата на електронен образец. Все пак изкарах това на принтера за в случай че се поинтересувате.

— Много ви благодаря. А какво е?

— Медицинското досие на Хидеки Йоджо. Предположих, че ще ви е необходимо за аутопсията. Ще има аутопсия, нали? Обикновено в подобни случаи се прави аутопсия.

— Да. Прав сте. Ще трябва да се направи аутопсия. — Гласът на Къртис прозвуча хладно и делово. Мразеше някой да му излиза с предположения относно нещо, което не му влиза в работата.

— Проблемът е... — добави Бийч, но забеляза раздразнението на Къртис и спря. — Е, това вероятно няма никаква връзка.

— Не, моля ви. Дотук се справихте доста добре. — Къртис се засмя неловко. — Не бих подхванал ситуацията по който знае колко различен начин, мистър Бийч. Моля, продължете.

— Ами, просто Хидеки се оплакваше от сериозно главоболие. Според мен това би могло да се окаже от значение.

Къртис кимна.

— Мислите ли, че е естествена смърт? — попита Мич.

— Малко е раничко за подобно твърдение — отвърна Къртис. — Едва след аутопсията ще имаме някаква яснота по въпроса. — После реши да ги поразстрои малко. — Не е изключено да е бил удушен.

— Божичко! — възкликна Кени.

Къртис прибра диска и распечатката и стана.

— Е, много ви благодаря за помощта.

— Ще ви придружа до изхода — каза Мич.

— Няма проблем, и друг път съм си приказвал с асансьори. Ако се броят псувните, разбира се. Все пак ми се струва, че ще мога...

— Не ме разбрахте — каза Мич. — Никой не може да използва асансьорите в тази сграда без потвърждението на гласовия детектор. Ако компютърът не ви разпознае, вие не можете да използвате асансьор, да отворите врата, да се обадите по телефона или да работите на някой от компютърните модули.

— Е на това му викам аз „затворено общество“.

Детективите последваха Мич към асансьора.

— Приземният етаж, ако обичаш, Авраам — каза Мич.

— Ами какво става, когато някой от вас настине сериозно? — попита Къртис. — Или пък препие предишната вечер? Гласът доста се променя в подобни случаи.

— Системата е невероятно чувствителна що се отнася до състоянието на потребителя — каза Мич. — Вероятността да бъде допусната грешка с упълномощен потребител е около 0,1 процента. Освен това, ако сте препили предишната вечер, няма да бъдете допуснат още на входа.

— Това ще го запомня. — Къртис огледа фоайето. — Предполагам, че това е прогресът. Не толкова въпрос на естетика, колкото на безстрастни изчисления. — Той сви рамене. — Какво ми разбира на мен главата? Нали съм само наблюдател.

Мич проследи с поглед отдалечаващите се от Стълбата детективи и почувства облекчение при мисълта, че никой не бе попитал кой друг е работил до късно същата вечер. Но ентусиазмът му тутакси се изпари, щом се сети, че Алисън едва ли ще забрави за проведената уж с Хидеки вечеря по времето, когато Йоджо е бил вече мъртъв. Да, нямаше да му се размине.

Грейбъл отиде до един бар на Сан Педро стрийт, само на няколко преки от Стълбата, в зоната, където преобладаваха евтините хотели и приютите за бездомни. Хвърли на бармана няколко банкноти, за да го успокои, че има с какво да си плати, и си поръча питие. Ръцете му трепереха. Беше ли го начукал вече на Ричардсън и новата му сграда, или все още възнамеряваше да го направи? Обърна чашата на екс и си поръча още едно. Опита се да си припомни събитията от предишната вечер и се замисли. Дори най-големите гадости придобиваха приемлив вид след няколко питиета.

След като изнесоха тялото и полицията си тръгна, Боб Бийч огледа с тъга празното бюро на Йоджо и каза:

— Горкият Хидеки.

— Да — обади се Кени. — Удушен. Кой може да го удуши?

— Ченгето само каза, че не е изключено да е така — припомни им Мич.

— Видя ли му лицето? — каза Кени. — Нещо се е случило с него. Нещо лошо. Бъдете сигурни в това.

— Кой може да иска да убие Хидеки? — попита Мич.

Кени сви рамене и поклати глава.

— Взеха му и стола — каза Бийч. — Той пък за какво им е притрябвал?

— Ти как мислиш? — каза Мич. — Трябва да е напълнил гащите или нещо от сорта. Не усещаш ли миризмата?

— С тия синуси, не.

— Ей богу, намирисва си — каза Кени. — Авраам? Би ли прочистил въздуха тук, ако обичаш?

— Както пожелаете, сър.

— А стига бе. Я вижте това. — Кени посочи настолната лампа на Йоджо. Корпусът на трансформатора се бе разтопил и макар да беше вече изстинал, все още приличаше на нагорещена смола. — Мърлячи такива. Някое тъпо ченге е завило крушката, докато лампата е била все още включена.

— Бившето ми гадже успя веднъж да си запали така косата с една халогенна лампа — каза Бийч.

— Господи, и отърва ли се?

— А, нищо й нямаше. Аз и бездруго не й харесвах косата дълга.

Кени натисна ключа и установи, че крушката е все още здрава.

— Ама че сюрреалистичен фасон, а? Сякаш е на Салвадор Дали.

Бийч се отпусна тежко в стола си, опря лакти на бюрото и въздъхна.

— Познавах Хидеки кажи-речи от десет години. Нямаше нещо, което да не знае за компютрите. Ситното му японско копеленце. Господи, а беше само на трийсет и седем. Не мога да повярвам, че е мъртъв. Изглеждаше си толкова нормално, когато го оставих снощи. Пък и откакто започна да ходи при онзи твой терапевт, Ейд, вече не се оплакваше от главоболие. — Бийч поклати глава. — Това ще сръга здраво американския клон на Корпорацията. Джардин Ю направо няма да го повярва. Хидеки играеше ключова роля във всички проекти за следващите пет години.

— Ще липсва на всички ни — натърти Кени.

Мич изчака за миг, след това каза:

— Онзи проблем в програмата за графика в реално време, мислите ли, че е успял да го разкара?

Боб Бийч залепи длан на екрана пред себе си и каза:

— Е, скоро ще разберем.

— Какъв точно беше проблемът? — попита Мич.

— Ако щеш вярвай — каза Бийч, — но Авраам се оказа твърде бърз в ИВР-софтуера^[11]. За да се заблуди човешкото око, че холограмният образ се движи, са необходими поне шейсет обновявания за секунда. Това изисква минимална скорост на обмен от порядъка на 12 трилиона бита за секунда. Предишните ИВР-програми създаваха приемливи движещи се интерактивни образи с продължителност не повече от секунда или две, при това не съвсем доизкусурени. Но с въвеждането на ЛИМОН, новия метод за компресия на Ю Корп, и паралелната обработка на данни, ние измислихме как да симулираме производителността на терахерцов чип и да направим ИВР-а да изглежда съвсем убедителен. Тогава пък специализираният софтуер започна да се влачи. Хидеки се опитваше да нагоди някакво равновесие, за да се подобри качеството на образа.

— Сега ли ще пуснеш програмата, Боб? — попита Кени. Гласът му прозвуча изненадано. — Мислиш ли, че идеята е добра?

— Ами как иначе да проверя дали работи?

— По-добре първо да проверя дали някой не се мотае из фойето.

— Да бе — засмя се Бийч. — ИВР-ът може да ти изкара акъла за цял живот, стига да проработи. За днес не са ни необходими допълнителни емоции.

Презвитерианският медицински център „Куийн ъф Ейнджълс“ в Холивуд се намираше на Норт Върмонт авеню само на няколко минути западно от Ню Паркър Сентър. Именно тук бе започнал да прехвърля аутопсиите си отдел „Убийства“ на централното управление, след като броят на убийствата се увеличи до такава степен, че моргата на Окръжната болница се претъпка.

Къртис и Колман вече бяха пропътували въпросните няколко минути четири пъти през тази седмица и за да си спестят малко време,

този път решиха да посетят две аутопсии наведнъж — първата на млад чернокож гангстер и втората на Хидеки Йоджо.

Първият случай беше повече от ясен. Ру Евънс, двайсетгодишен, с татуирана „Плейбой“ емблема, която обозначаваше принадлежността му към определена банда, се бе набъркал в преследване с коли по Харбър Фрийуей. Когато накрая го застигнали около Конгресния център, момчетата от вражеската банда надупчили гърдите му с единайсет 9-милиметрови куршума.

След първата аутопсия Къртис и Колман седнаха в детективската стая, за да изпият по едно кафе докато лекарката се приготви за разфасоването на Хидеки Йоджо. Денят беше обичайно горещ и миризмата вече почти обръщаше стомаха на Колман.

— Как успява да го направи?

— Кой?

— Доктор Браг. Две една след друга. Ей богу, порна му корема на онова хлапе, като на пъстърва.

— Поне не видя голям зор — отбеляза Къртис. — Единайсет 9-милиметрови куршума! Тия момчета явно са държали да си свършат добре работата. Перфекционисти. Точно като тебе, Нат.

— Какво сега, да не съм между заподозрените?

— Откак те помня, все си с 9-милиметров топ.

— Мама така ме е учила. Никога не съм бил кой знае какъв стрелец, затова реших, че ако все пак успея да уцеля нещо, по-добре ще е дупката да е голяма.

Вратата се отвори и в стаята се подаде главата на привлекателна чернокожа жена на средна възраст.

— Започваме — каза Джанет Браг и подаде на Къртис шишенце с евкалиптово масло.

Къртис отвинти капачето и мацна малко от маслото под ноздрите си. Натан Колман последва примера му и за всеки случай си запази и една предпазна цигара.

— Кажи ми как изглеждат дробовете на пушачите като ги тръснеш на масата, Джанет — каза Къртис.

— Картинка — призна тя, без да изпада в детайли. — Миризмата им е още по-неприятна. Като на застоял претъпкан пепелник.

Беше облечена като работничка във фабрика за хамбургери — бели дрехи и престилка, гумени ботуши, найлонова шапка,

медицински очила и дебели гумени ръкавици.

— Днес изглеждаш страхотно, Джанет — каза Колман. — Мммм, харесвам жените, които умеят да се обличат възбуждащо.

— И като стана въпрос за възбуждане — каза Браг, — от вътрешната страна на слиповете на мъртвия открих сперма.

— Значи се е изпразнил в гащите, преди да умре? — Изненадата на Натан Колман беше примесена с отвращение.

— Ами едва ли го е направил след това — отбеляза Къртис. — Това поне е сигурно.

— Не е нетипично в случаите на удушаване.

— Такава ли е работата? — каза Къртис. — Удушили ли са го?

Браг отвори двукрилата врата към просторната студена зала.

— Скоро ще разберем.

Голото тяло на Йоджо беше положено на плота на хладилната камера точно до дисекционната маса от неръждаема стомана. Къртис бе гледал Браг достатъчно често, за да знае, че не ѝ е необходима помощ при преместването на тялото върху масата. Колелцата под перфорираната мрежа на плота ѝ позволяваха да изстреля трупа с една ръка право върху масата и тя изпълняваше тази маневра с обиграната лекота на фокусник, който издърпва покривката изпод нареден сервиз. Следващата стъпка беше нагласяването на височината на масата и включването на аспиратора, който водеше към инсталираната под плота тръбопроводна система. В единия край имаше мивка с два смесителни крана. Браг пусна крановете и един струйник за почистване на ръцете.

След приключването на приготовленията Къртис щракна видеокамерата, която щеше да запише цялата аутопсия. Нагласи обектива и се приближи до масата, за да проследи работата на Браг.

— Обичайните белези на асфиксия — отбеляза тя и след като обърна врата на Йоджо в едната и другата посока, добави: — Но по врата няма никакви белези. Не виждам как е могъл да бъде удушен.

— Какво ще кажеш за найлонова торба на главата? — попита Къртис.

— Не ме юркай, Франк — нахока го Браг и взе скалпела.

Аутопсиите почти не се бяха променили през двайсетте години, които Франк Къртис бе прекарал в отдел „Убийства“. Външният оглед на тялото за евентуални белези или травми и основните срезове си

бяха все същите. При Y-образния срез всяко от двете разклонения на игрека започваше от подмишницата през гърдите към слънчевия сплит, където разклоненията се срещаха. От тази пресечна точка срезът се спускаше към долната част на корема и гениталиите. Джанет Браг работеше чевръсто и тихичко си тананикаше, докато се подготвяше да отдели органите за вторична дисекция.

Постепенно в тананикането се прокраднаха думите от песента на Мадона.

— Ваканци-ия! Кеф! Ваканци-ия!

— Харесвам жените, които се кефят на работата си — каза Къртис.

— С всичко се свиква.

Тя събра органите от гръдния кош, постави ги в пластмасова кофа и повтори същата процедура с органите от коремната кухня, които се озоваха в друга кофа. Групите органи трябваше да бъдат извадени заедно, за да се установят функционалните им връзки. След това Браг взе електрическия трион и се захвана с отварянето на черепа на Хидеки Йоджо.

Къртис потърси с поглед Натан Колман и го мерна на някакъв стол да разглежда един от собствените си косми.

— Виж, Нат, то си е като да ядеш варено яйце — отбеляза безмилостно Къртис. — Или и ти си от ония откачалки, дето не могат да се престрашат първо да го обелят?

Колман се мъчеше да не чува шума на триона.

— Аз не ям яйца. Никога — каза той тихо. — Не понасям миризмата им.

— Я каква чувствителна душица си бил!

— А стига бе! — възкликна Браг.

Беше видяла нещо.

— Какво има?

— Никога не съм виждала нещо подобно.

— Казвай де, Джанет.

— Секунда само.

Браг взе една закривена кюрета и я разходи из главата на Йоджо, после измъкна съдържанието на черепа му на бял свят.

— Какво си извади?

Натан Колман се изправи и отиде до масата.

— Нямах да повярвам, ако не го бях видяла със собствените си очи.

Тя постави на дисекционния плот някакво образувание с размерите на топка за тенис, отстъпи назад и поклати глава.

— Какво е това? — сепна се Къртис. — Някакъв тумор ли?

— Не, не е тумор. Това, което виждате, е всичко, което е останало от мозъка на този мъж.

— Ебаваш се.

— Погледни в черепа му, Франк. Вътре няма нищичко.

— Господи, Джанет! — възкликна Колман. — Че това ми прилича на хамбургер.

— Малко е попрепечен за моя вкус — каза Къртис.

Браг взе мозъка и го сложи на везните. Тежеше по-малко от сто и петдесет грама.

— И какво му е станало? — попита Къртис.

— Само съм чела за подобни случаи — призна Браг, — но бих казала, че е имал невероятно силен епилептичен припадък. Има едно изключително рядко състояние, познато като епилептичен статус. Повечето епилептични припадъци траят по няколко минути, но понякога продължителността им достига до, да речем, трийсет минути, или пък се получават няколко припадъка един след друг толкова бързо, че организмът не успява да се съвземе в паузите между тях. Мозъкът е подложен на такова натоварване, че на практика се самоизпържва в черепа.

— Епилептичен припадък значи? Ами еякулацията?

— Силното електрическо дразнене на мозъка може да предизвика в него доста главозамайваща поредица от усещания и емоции, Франк. Ерекцията и оргазмът могат да се получат вследствие от възбудата на хипоталамуса и съседните зони на мозъка. Явно се е случило точно това. Само дете досега не бях виждала нещо подобно.

Къртис измъкна химикалката си и побутна сготвения мозък с върха ѝ, сякаш оглеждаше мъртъв бръмбар.

— Статус епилептикус — каза той замислено. — Ега ти работата. Добре де, ама какво би могло да предизвика толкова силен припадък? Не ти ли е любопитно? Нали каза, че било нещо като изключение?

Браг сви рамене.

— Причините могат да бъдат най-различни. Интракраниален тумор, новообразувание, тромбоза на повърхностните вени. Той е бил програмист, нали така? Е, може би го е получил от взирането в екрана. Напълно възможно е. Разследвайте досието му. Може да е имал някакъв проблем със здравето, за който да си е мълчал. При това състояние на мозъка, аз съм дотук. Все едно да се опитвам да разбера по парче кожа от обувка какъв е бил характерът на телето, от което са я направили.

— Естествена смърт — каза Мич. — Току-що ми се обадиха от кабинета на съдебния лекар. Епилептичен припадък. При това не какъв да е. Хидеки е бил предразположен към епилепсия. Бил е чувствителен към светлината и кризата му е била провокирана от екрана на монитора. Изглежда, дори е знаел, че не трябва да припарва до телевизионен екран. — Мич сви рамене. — Но в края на краищата какво би могъл да направи човек, когато компютрите са смисълът на живота му?

Бяха се срещнали с Ричардсън по стълбите на офиса. Шефът носеше голямо куфарче и лаптоп и се бе запътил към летището.

— Разбирам — каза Ричардсън. — Ако някой доктор ми каже, че трябва да стоя настрани от сградите, аз сигурно също не бих го послушал.

Мич кимна замислено. Не беше сигурен, че би постъпил по същия начин.

— Ще ме изпратиш ли до колата, Мич?

— Разбира се.

Мич предположи, че загрижената физиономия на Ричардсън е свързана с трагичната смърт на Йоджо. Оказа се, че е прав само отчасти.

— Искам да поговориш с нашите адвокати, Мич. Разкажи им за случилото се с Йоджо. Най-добре ще е да се обадиш и на застрахователите ни. За в случай че някой кучи син реши между другото да ни създаде неприятности. Докато не завършим тази сграда, всичко, свързано с нея, ще се пише на нашия задник, а не на задника на Ю Корпорейшън.

— Рей, става въпрос за естествена смърт. Няма как да ни подведат под отговорност за нещо подобно.

— Все пак няма да ни навреди, ако обясним подробностите на някой адвокат — настоя Ричардсън. — Йоджо беше останал след работно време, нали? Ами ако някой реши, че е трябвало да го спрем? Разбираш ли накъде бия? Просто се опитвам да мисля като някое печено адвокатско копеле, Мич. Тия лайнари като нищо ще се изкушат да ни боднат. Ей с такива аргументи могат да ни създадат неприятности. Господи, колко само ги мразя тия скапаняци!

Мич сви рамене. Знаеше добре, че няма смисъл да спори с Ричардсън. Но Ричардсън улови изражението му и поклати глава.

— Виж, сигурно ти изглеждам като параноик, но аз знам какво говоря. Ей в този миг срещу мен се водят две дела. Бившата ми прислужница ме съди за нервния шок, който съм й бил докарал, когато я уволних за това, че се туткаше. А един от гостите, които съм бил поканил на вечеря, ме съди, защото според него именно тази вечер му била заседнала рибя кост в шибаното гърло. И още преди да сме се усетили, Алън Грейбъл също ще се опита да си резне от тортата.

— Грейбъл ли? Да не сте се чули по телефона?

— Не, не. Говоря чисто теоретично. Но кой може да ми гарантира, че той пък няма да ме обвини в неправомерно уволнение? Онази вечер ми каза, че искал да ме види мъртъв. Почти бях решил да докладвам за това в полицията. Този тип иска да си го върне, Мич. Изненадан съм, че все още не ми е звъннал поредният адвокат.

Излязоха през задния вход на сградата, където вече чакаше „Бентли“-то. Ричардсън подаде куфарчето и компютъра на Деклан и свали палтото си, преди да се настани на задната седалка. Не затвори вратата. Това влизаше в задълженията на Деклан.

— Погребението на Йоджо е в петък — каза Мич. — Във Форест Лоун.

— Никога не ходя на погребения. Знаеш това. Особено в този град. Животът бездруго е твърде кратък. Не искам и някой друг от офиса да ходи. Петък е работен ден. Ако някой поиска да отиде, нека си вземе неплатен отпуск. Пратете венец, ако смятате, че е наложително. Можете да впишете и моето име в картичката, ако пожелаете.

— Сигурен съм, че Йоджо би го оценил.

Ричардсън вече набираще някакъв телефонен номер на мобифона си.

Щом Деклан затвори вратата, на лицето на Мич се появи тъничка усмивка. Почти му се искаше в петък да е погребението не на някой друг, а на самия Ричардсън. Цял куп хора биха си взели с удоволствие неплатен отпуск, за да присъстват на погребението му. Цяло чудо беше, че някой все още не бе платил на наемен убиец, за да го очисти. Ако пуснеха из офиса плик за дарения в името на тази благородна кауза, събраната сума сигурно щеше да възлезе на няколко хиляди долара. Ей богу, някой дори можеше да се навие да го направи безплатно.

Мич изглежда отдалечаващата се кола, после се обърна и отиде до края на терасата. Имаше дни, в които смогът се спускаше над града като непробиваема пелена и дори далечният хоризонт на центъра беше покрит от него. Но този ден въздухът беше относително чист и Мич можеше да огледа осемте мили, върху които се простираше западната част на Ел Ей. Не му беше трудно да разпознае небостъргачите един по един — Арко Тауърс, Фърст Инвестейт, сградата на Майкрософт, Крокър Сентър, сградата на SEGA, Лайбъри Тауър. И все пак нито една от тях не можеше да се сравни със Стълбата. Тя сякаш си бе пробила път през земната повърхност като някакво ярко и блестящо новородено бяло нещо, пазено по неизвестна причина все още в тайна от обитателите на града. Мич почувства, че в нея има нещо почти мобилно и че по този начин тази сграда като че ли изразява същността на Лос Анджелис — порива към необремененото движение.

Усмихна се, понеже си припомни статията, която Джоан бе написала за луксозната сребриста книга, издадена от „Ричардсън и съдружници“, за да даде гласност на новите сгради и проекти на фирмата. Какво точно бе написала там? Обикновено стилът ѝ беше помпозно нелеп. Освен това лекотата, с която прикачваше на съпруга си титлата „гений“ за щяло и нещяло, беше направо дразнеща. Но специално в тази статия имаше един израз, който все пак бе успял да предизвика някаква тръпка у Мич.

„Един съвършено нов свят — именно него носят тези сгради в себе си!“

Може би това не бе чак толкова лошо казано. Стълбата наистина беше нещо като прозорец към едно по-различно утре.

Преди началото на всяко нощно дежурство Сам Глийг отиваше до офиса на обекта на седмия етаж, за да провери дали няма никакви по-специални инструкции и дали някой ще оставя след работно време. Това задължение можеше лесно да бъде отхвърлено и с едно вдигане на слушалката от стаята на охраната, но при мисълта за предстоящите дванайсет часа усамотение Сам винаги предпочиташе неколкominутния контакт с друго човешко същество. Предпочиташе да си поговори с когото и да било. Да раздвижи атмосферата. Това му действаше добре като начало. През нощта Стълбата се превръщаше в доста усамотено място. Освен това тази вечер му беше любопитно да научи никакви новости около смъртта на Йоджо.

В желанието си да поддържа форма Глийг обикновено пренебрегваше асансьорите и се качваше по стълбището. Стъпалата бяха направени от стъкло, за да осигурят максималното проникване на слънчева светлина към покритото от тях пространство. Нощно време всяко от тях се осветяваше от електрически източник с цвета на водата в плуven басейн. Стълбата към небето. Така им викаше Сам Глийг. И тъй като беше вярващ, всеки път, когато тръгнеше нагоре по стълбището, си спомняше за съня на Иаков и си цитираше наум библейския текст от „Битие“: „Иаков се събуди от съня си и рече: наистина Господ е на това място, аз пък не знаех! Уплаши се и рече: колко е страшно това място! Това не е нищо друго, освен дом Божий, това са врата небесни“.

В офиса завари Хелън Хъси и инспектор Уорън Ейкмън, които тъкмо си прибираха нещата и се канеха да си тръгнат.

— Добър вечер, Сам — каза Хелън мило.

Тя имаше стройна фигура, блестяща червена коса, зелени очи и лунички. Глийг я харесваше много. Хелън винаги успяваше да намери по някоя добра дума за всекиго.

— Добър вечер, мис — каза той. — Добър вечер, мистър Ейкмън.

— А, Сам — изпръхтя инспекторът. — Какъв ден, а! Слава богу, че свърши.

Ейкмън пристегна кожанската си вратовръзка и прокара ръка през сивата си коса. Като личен представител на Ю Корпорейшън на строителния обект, Уорън Ейкмън трябваше да провежда периодични

инспекции, да води пълна документация на извършваните строителни работи, както и да се обръща към Мичъл Брайън или Тони Ливайн при всяко открито несъответствие между проекта и реализацията на сградата. Но за него, поне засега, това бяха все бели кахъри в сравнение с терзанията му около Хелън Хъси.

Въпреки че ѝ бе изповядал чувствата си съвсем недвусмислено, тя все още отказваше да го възприеме на сериозно.

— Е — каза Сам, — кой ще работи до късно тази вечер?

— Сам — сви устни Хелън, — не помниш ли какво ти казах? Питай компютъра. Авраам е програмиран да знае кой и къде ще работи. Разполага с цял куп топлинни сензори и камери.

— Да, знам. Само че не обичам да приказвам с машини. Личният контакт между хората все още има някакво значение, нали така?

— Аз лично бих предпочел за събеседник компютъра пред Рей Ричардсън — каза Ейкмън. — Шансовете да усетиш някаква човещина у машината са далеч по-големи.

— Не че ми се иска да ви притеснявам, но...

— Не ни притесняваш, Сам.

Телефонът на Ейкмън иззвъня. Той вдигна слушалката и след няколко секунди седна, за да си запише нещо. После закри слушалката с ръка, погледна Хелън и каза:

— Дейвид Арнън е. Можеш ли да ме изчакаш за минутка?

Почувствала облекчение от откритата се възможност да слезе сама до паркинга, без да ѝ се налага да отблъсква палавите ръце на Ейкмън в асансьора, Хелън се усмихна, поклати глава и прошепна:

— Наистина не мога. Много закъснях. Ще се видим утре.

Ейкмън смръщи раздразнено вежди, кимна и продължи по телефона:

— Да, Дейвид. В теб ли е спецификацията?

Хелън му помахаше с пръсти и тръгна със Сам Глийг към асансьора.

— Казах ли вече какво се е случило с мистър Йоджо? — попита той.

— Очевидно е получил необичайно силен епилептичен припадък — каза Хелън.

— И аз така си помислих.

Качиха се в асансьора и казаха на Авраам да ги свали до гаража.

— Горкият — добави Сам. — Жалко. На колко години беше?

— Нямам представа. Трийсет и нещо.

— По дяволите.

— Какво има, Сам?

— Току-що се сетих, че съм си забравил книгата. Оставих я вкъщи. — Той сви рамене. — Човек трябва да си носи по нещо за четене на работа като тази. Не мога да понасям телевизията. Пълен отврат.

— О, Сам — каза Хелън. — Нали си имаш компютър долу. Защо не използваш електронната библиотека?

— Електронната библиотека? Дори не знаех, че има такова нещо.

— Използва се много лесно. Наистина. Просто избираш на твоя компютър иконката на мултимедийната библиотека и после се появява списък на всички налични заглавия, разпределени по категории. После избираш категорията и заглавието, което те интересува, и компютърът ти пуска съответния диск. Разбира се, става въпрос предимно за справочници, но има и музика и компютърна анимация. Има го и филмовия алманах на „Варайъти“^[12]. Чудесен е. Повярвай ми, Сам, с него можеш да се забавляваш страхотно.

— Ами благодаря ви, мис Хъси. Много ви благодаря. — Сам се усмихна учтиво, чудейки се дали наистина е възможно да се прочете нещо от въпросната библиотека. Както я бе описала Хелън, работата му намирисваше просто на друг вид телевизия. След излизането си от затвора той се бе заклел никога вече да не поглежда телевизор.

Проследи я с поглед до колата ѝ и се върна във фоайето. Пианото свиреше Шуберт. Макар музиката да му харесваше, Сам винаги се чувстваше някак странно при вида на клавишите, по които сякаш се разхождаха невидими пръсти. Още повече след смъртта на Хидеки Йоджо. Споменът за почернелите очи на програмиста го преследваше. Епилепсия. Ама че начин да умре човек.

Смъртта често се намесваше в мислите на Глийг. Той знаеше, че причината за това вероятно е усамотението, свързано с работата му. Понякога, докато правеше нощните си обиколки из сградата, му се струваше, че се намира в огромен мавзолей. След като се бе срещал очи в очи със смъртта и при цялото свободно време, което му се бе изсипало на главата, Сам бе започнал да става хипохондрик. Но онова, което го притесняваше повече от възможността и той самият да е

предразположен към епилептични кризи, беше фактът, че първите симптоми на болестта му бяха абсолютно непознати. Затова реши да се възползва от възможността за доограмотяване и се добра до енциклопедията на електронната библиотека.

Избра с мишката съответната категория, последва кратка пауза, след което фанфарният залп на вградените в монитора тонколони накара сърцето му да подскочи.

— Добре дошли в енциклопедията — обяви тържествено компютърът.

— По дяволите! — възкликна нервно Глийг. — Недей така бе, компютър. За малко да ми изкараш акъла.

— Обемът информация покрива всички области на човешкото познание и историята на всички времена и народи. Казано по-просто, вие разполагате с най-пълния информационен архив, създаван на земята. Общите раздели са подредени по азбучен ред в съответствие с англезичната азбука.

— Не думай — изсумтя Глийг.

— В тази азбучна подредба са пренебрегнати всички диакритични знаци и чуждоезични букви, които нямат съответствия в английския език.

Глийг сви рамене. Не беше сигурен дали компютърът не е приел последната му забележка като критична.

— Заглавията, започващи с цифри, като романа на Джордж Оруел „1984“, са подредени също по азбучен ред, все едно че цифрите са изписани с думи: „Хиляда деветстотин осемдесет и четвърта“. След като се запознаете със съответната статия, можете да потърсите и евентуалните препратки, свързани с нея, или да прегледате различните подстатии, групирани около по-големия тематичен предмет. Сега въведете, ако обичате, избрания от вас тематичен предмет.

Глийг се замисли за миг и после с един пръст изтрака по клавиатурата:

ИПЕЛЕПСИЯ

— Терминът, който ви интересува, не съществува. Възможно е също да сте го изписали неправилно. Опитайте отново.

ИПИЛЕПСИЯ

— Не. И така не става. Добре, ето какво ще ви предложи. Ако ви интересува хроническо тежко заболяване, което се характеризира с

внезапно падане, гърчове, пяна на устата и загуба на съзнание, то тогава думата, която ви е необходима, ще се появи на екрана, изписана по правилния начин. Ако това е предметът, който ви интересува, потвърдете своя избор, като напечатате „Да“.

ЕПИЛЕПСИЯ?

ДА

Почти незабавно на екрана се появи кратък филм, изобразяващ човек, който лежи на пода и се гърчи болезнено с пяна по устата.

— Боже мили — зяпна Глийг. — Ти, който си на небето. Само го погледни тоя нещастник.

— Установено е, че 6-7% от хората получават поне по един епилептичен припадък през живота си, а 4% са предразположени към периодично повтарящи се епилептични пристъпи.

— Не думай.

На монитора се появи мраморният бюст на плешив мъж с брада.

— Дефиницията на това състояние се свързва най-често с Хипократ.

— Оня пич, дето се самоубил?

Компютърът не обърна внимание на въпроса.

— Епилепсията е не толкова специфично заболяване, колкото съвкупност от симптоми, предизвикани от най-разнообразни по характера си условия, възбуждащи до краен предел нервните клетки на мозъка.

— Искаш да кажеш като мис Хъси? — Сам Глийг се изхили мръснишки. — Леле, тя определено възбужда сериозно горкия ми стар мозък.

Бюстът на Хипократ изчезна и на негово място се появиха последователно няколко снимки — първо на човешки мозък, после на електроенцефалограма, на германския психиатър Ханс Бергер и накрая на бащата на английската неврология Хюлингс Джаксън. Но онова, което привлече вниманието на Сам, беше уточнението на компютъра за различните видове пристъпи и най-вече споменаването на фокалните пристъпи и факторите, които ги причиняват.

— Фокално сензорните пристъпи могат да бъдат причинени от стробоскопична светлина и затова хората, страдащи от светлочувствителна епилепсия, често биват съветвани от лекуващите лекари да избягват нощните клубове и компютрите.

— Боже помози — прошепна Глийг, след като си спомни как бе изгорил дланта си на баровската настолна лампичка на бюрото на Хидеки Йоджо. — Ама разбира се. Работата въобще не е била в екрана на компютъра. Господи! Настолната лампа. Че тя беше нажежена до червено!

Той погледна инстинктивно към изгореното място. Белегът, с размерите на монета, си беше все още там. После си припомни за младежките си години, когато се мотаяше в нощните клубове, и за онова леко замайване, което понякога предизвикваха у него светлинните ефекти. Изведнъж в главата му се оформи нова, малко по-различна версия за смъртта на Хидеки Йоджо.

— Какво друго би могло да бъде?

Сам посегна към телефона, тъй като му хрумна, че трябва да звънне на някого и да сподели съмненията си. Но на кого? На ченгетата? В него се обади бившият затворник, който отказваше категорично да си има вземане-даване с куките. На Хелън Хъси? Кой знае какво щеше да си помисли за него, ако ѝ се обади вкъщи. Уорън Ейкмън? Той може би все още работеше горе. Само дето Сам обичаше да си приказва с деловодителя също толкова, колкото и с ченгетата. Ейкмън винаги го караше да се чувства дребен и незначителен. Може би щеше да е най-добре да изчака до сутринта и да поговори лично с Хелън Хъси. Освен това така щеше да си намери повод да я запrikaзва. И тъй, Сам отложи незабавните действия и прехвърли набързо ЕПИКРИЗА, ЕПИСКОПИЯ, ЕПИСТЕМОЛОГИЯ, ЕРАЗЪМ, ЕРНСТ и ЕРОС.

Алън Грейбъл се озова на четвъртия етаж на Стълбата, близо до компютърната зала. Като повечето набързо скроени планове и неговият не беше особено изискан, но пък му се струваше стопроцентово безотказен. За да прецака Ричардсън, той трябваше да прецака неговата сграда. А най-добрият начин да направи това беше да прецака главния ѝ компютър. Просто трябваше да влезе вътре с някой тежък предмет и да нанесе щети за 40 милиона долара. Тъй като не му стискаше да убие Ричардсън, беше решил, че това е единственият подобаващ начин да му го върне тъпкано. И преди му се искаше да го направи, но все нещо го спираше. Сега чашата бе преляла. В ръката си

държеше гладко парче стомана с размерите на керемидата, което работниците бяха забравили в подземните помещения. Не беше особено удобно, но какво да се прави, като непреклонното му решение да строши нещо се бе разминало с богатия избор от тежки инструменти в сградата. Само това му се беше изпречило на пътя. Тъкмо се приближаваше към малкия стъклен мост, когато пианото във фоайето засвири. Беше нещо от Оливие Месиен. Едновременно с това отдолу се дочу някакво раздвижване.

Сам Глийг излезе от мултимедийната програма^[13] като по часовник точно в един часа, взе си фенерчето и започна нощната си обиколка из Стълбата.

Хелън Хъси беше права, разбира се. Тази обиколка беше абсолютно безпредметна. Сам можеше да следи цялата сграда, без да става от стола си. Нещо повече. С всичките управлявани от компютъра камери и сензори той можеше да види и дори да долови всичко наоколо. Да бъде едновременно навсякъде. Беше почти като да си Господ. Само дето на Господ не му трябват упражнения, за да си поддържа формата. Господ няма защо да се притеснява за сърцето или за талията си. Господ няма нужда от асансьори. Сам Глийг пое нагоре по стълбите.

Нямаше дори защо да си носи фенерчето. Където и да отидеше, сензорите долавяха безпогрешно телесната му топлина и вибрациите, предизвикани от стъпките му, и незабавно включваха осветлението. Но въпреки това Сам го взе. То беше нещо като символ на професията му. Също като пистолета, който висеше на хълбока му.

Щом се приближи до пианото, то засвири и пазачът се спря, за да го послуша. Музиката беше чудновата и призрачна и сякаш подчертаваше застиналото усамотение на нощта, прекарана в Стълбата. Чак кожата му настръхна. Глийг потръпна и поклати глава.

— Шантава история — каза високо той. — Предпочитам да слушам всеки божи ден Бил Евънс.

Изкачи се до четвъртия етаж и се завъртя край компютърната зала, за да види дали някой не работи още там. Този път затъмнената зала отвъд мъждукащото стъклено мостче беше празна. Вътре блестяха

десетки бели и червени светлинки, които караха залата да прилича на голям град, гледан от самолет.

— Така е по-добре — каза Сам. — Не искам повече мъртъвци в смяната си. Последното нещо, което ми трябва, са тъпи ченгета, задаващи глупави въпроси.

Спря и се обърна. Май току-що бе чул нещо. Сякаш някой ей сега беше слязъл по стълбите, по които той току-що се бе изкачил. „Професионално увреждане“ — мина му през ума. Когато работиш като охрана, започват да ти се причуват разни работи и понякога дори ти се струва, че се е случило най-лошото. Все пак в това да си подозрителен нямаше нищо лошо. Нали му плащаха, за да е подозрителен. Точно подозрителността най-често пресича плановете на престъпниците.

Отиде до стълбището и се послуша. Нищо. За по-сигурно слезе чак до фоайето и обиколи още веднъж целия район.

Глухо тупване, прозвучало от неизвестна посока, накара сърцето му да подскочи.

— Има ли някой? — извика Глийг.

Изчака за миг и след това тръгна отново към стаята на охраната.

Там седна и поиска от компютъра си списък на всички обитатели на сградата. С облекчение установи, че списъкът се изчерпва с неговото собствено име. Поклати глава и се ухили. В една толкова голяма и толкова автоматизирана сграда би било по-скоро странно, ако от време на време не се чуват необичайни звуци.

— Сигурно климатикът се е включил — каза той на глас. — Доста топло стана. Май тая сграда не е направена за хора, дето искат да си поддържат формата.

Стана и пак излезе във фоайето. Трябваше да продължи обиколката си. Може би трябваше да надзърне и в подземните помещения. Тъмносинята му риза лепнеше от пот. Той разхлаби вратовръзката си и откопча най-горното копче. Този път се качи с асансьора.

[1] Стандартен термин в компютърните игри с екшън елементи. — Б.пр. ↑

[2] Детрит (лат. *detritus* „изтрит“) — продукт, остатък от разпаднали се тъкани. — Б.пр. ↑

[3] Устройство, монтирано в самолет, което приема радарен сигнал, идентифицира го и го изпраща автоматично в предавателната станция. — Б.пр. ↑

[4] Растение, което се прикрепя към друго растение, но не е паразит. — Б.пр. ↑

[5] Свързване на метални листи под налягане. — Б.пр. ↑

[6] Алтернативен живот. — Б.пр. ↑

[7] Софтуерният интерфейс представлява връзката между програмната система и потребителя. — Б.пр. ↑

[8] Вана или басейн, в който се впръскват под по-високо налягане струи топла вода, притежаващи масажиращ ефект. — Б.пр. ↑

[9] Дежурният телефон на полицията в Щатите. — Б.пр. ↑

[10] От „trade mark“ (англ.) — запазена марка. — Б.пр. ↑

[11] ИВР (англ. Real Time Images) — изображения в реално време. — Б.пр. ↑

[12] Едно от най-известните американски списания за кино и шоубизнес. — Б.пр. ↑

[13] Програма, обикновено с образователен характер, обединяваща компютърна графика, аудио и видео записи. — Б.пр. ↑

ТРЕТА КНИГА

Проблемът е следният: как да придадем тежест на тази безсъдържателна купчина, на този груб, недодялан, брутален комплекс, на тази скована крещяща удивителна на вечното несъгласие, на грациозността на тези поизвисени форми на чувствеността и културата, които почиват на низки и жестоки страсти? Как да прокламираме от зашеметяващата височина на този странен, налудничав, модерен връх в архитектурата омиротвореното Евангелие на емоционалността, на красотата, на култа към по-добрия живот?

Луис Съливан

за високите административни сгради

В началото имаше Земя без Величини. И рече Човекоиграчът, Да бъдат Цифрите, за да можем да класифицираме нещата. И бидоха Цифрите. И Човекоиграчът отдели цифрите от множеството. И рече Човекоиграчът, нека създадем изчислителни методи, за да решим линейните/квадратни проблеми, защото Цифрите са не само удобни инструменти, но също тъй заслужават и да бъдат изучавани сами по себе си. И Човекоиграчът нарече науката Математика. И рече Човекоиграчът, Поточните измервания и изчисления изискват тази система да използва и нулата като цифра, а точката или запетаята да разделят частите на числата по-големи и по-малки от 1. И нарече той системата Позиционна бройна система. За Човекоиграч Лайбниц 1 означаваше Бог, а 0 — Празнота. И рече Човекоиграчът, като използвате само тези два знака, създайте система, която да не се нуждае от останалите 8 знака, защото по онова време повечето системи бяха десетични. И нарече

Човекоиграчът новите цифри Двоични или Бинарни. Цифрите станаха по-прости, но и по-дълги и скоро бяха необходими необятни ROM^[1], за да ги запамятят. И рече Човекоиграчът, Нека създадем машини, които ще помнят цифрите вместо нас, и нека всяка 1 или 0 се нарича БИТ, а съвкупността от осем Бита да се нарича Байт, а два или четири Байта нека наричаме Дума. Това е началото. И нека наречем новите машини Компютри.

С това напускаш първото ниво на трудност. Сигурен ли си, че искаш да го направиш? Отговори с Да/Не. Добре, но помни, че те предупредих.

И цифрите станаха безкрайни.

Всичко е число и Числото е доброхубаво.

Защото числата се превръщат в действия и действията се превръщат в числа. Входът става изход, който на свой ред се превръща във вход и прочее — информация превръщана непрестанно във все по-податлива основа за правенето на нещо друго, *ad infinitum*^[2]. Цифрите движат света.

Компютрите проверяват всички числа да означават, че нещо се прави. Това създава неминуемо усещане за подреденост. Енергията е на привършване. Ако всичко се сведе до числа, тогава изпълнената със случайности, хаотична природа на света ще бъде преодоляна и ще стане предсказуема, защото в действителния ред има реално предимство и основа за непогрешими закони. Не е ли така? Защото няма нищо, нито един аспект на екзистенцията, който да не е обект на оразмеряване или статистика. Това не е врата, това е стена, глупци.

Някога светът е бил управляван според вътрешностите на жертвените животни. Прахосничество. Сега светът се управлява според Числата и вероятността е изместена от познанието и учението. Компютрите и онези, които им служат — човекоиграчи статистици, сифолози^[3] и стохастични управляват, редуцирайки световните проблеми до изчислени „може би“, и предлагат не толкова това, от което има нужда, а онова, което компютрите могат да направят. Крал Карл и кралица Клара крали кларинети.

Защото всичко е Число.

Дори примитивните числа са доброхубави. Циклични. Златни. Духовни. Кабалистични. Ирационални. Зверски. Човекоиграч Свети

Йоан е избрал числото 666, тъй като то било във всяко отношение малко под числото 7^[4]. Утреден ще дойде, когато всичко бъде очислено и Числата отдинозаврят света. Това е Ти Рекс^[5]. Опасно! Всеки камък, всяко листо, всеки атом и всеки човекоиграч.

НАТИСНЕТЕ КЛАВИШ ЗА ЕЗИК
АНГЛИЙСКИ КИТАЙСКИ ЯПОНСКИ ИСПАНСКИ
ДРУГ

— Добре дошли в офиса на Ю Корпорейшън, най-интелигентната сграда в Ел Ей. Здравейте! Казвам се Кели Пендри и съм тук, за да ви кажа какво следва да направите. Няма да бъдете допуснати без уговорена среща. С удоволствие ще се срещнем с вас, но следващия път ни предупредете предварително, ако обичате. И тъй като офисът е напълно компютризиран, вие не можете да използвате обикновена поща. Ако искате да кореспондирате с нас, моля използвайте номера на електронната ни поща, включен в телефонния указател и в указателното табло на площада.

— Ако имате уговорена среща или трябва да доставите някаква поръчка, моля, въведете името си, компанията, която представяте, и лицето, което ви очаква, и изчакайте за допълнителни инструкции. Моля говорете бавно и отчетливо, за да може гласът ви да бъде кодиран за ползване от охранителната система.

Франк Къртис поклати глава. Беше чувал за холограми, дори беше виждал няколко в магазините по Сънсет Стрип, но не бе и подозирал, че ще му се случи да разговаря с някоя. Хвърли поглед през рамо към Натан Колман и сви рамене.

— Това е като разходка из павилионите на „Юнивърсъл“. Очаквам всеки миг от това шибано езерце да изскочи някоя бяла акула.

— Възприемай го по-скоро като телефонен секретар — посъветва го Колман.

— И тях ги мразя.

Къртис се изкашля нервно и заговори като човек, интервюиран от телевизионен екип. Чувстваше се странно. Беше като да мернеш случайно образа си на телевизора — усещане, което, както сам осъзнаваше, бе несъмнено подсилено от факта, че се обръщаше към триизмерния образ на страхотна русокоса мадама, бивша водеща на „Добро утро, Америка“. Но униформеният полицаи от фойето не се виждаше никакъв, а мисълта, че работата не търпи отлагане, не му оставяше избор.

— Ммм... аз съм детектив сержант Франк Къртис — каза той. — Полицейско управление на Лос Анджелис, отдел „Убийства“. — Потърка брадичката си и добави: — Такова... не съм съвсем сигурен, че някой ни очаква, въ... госпожице. Разследваме едно... един труп.

— Благодаря ви — усмихна се Кели. — Моля седнете до пианото и изчакайте, докато бъдат направени необходимите справки.

Къртис подмина огромното кожено канапе и махна на Колман към полукръглия плот на рецепцията и бляскавия, безупречно шлифован образ на американската представа за женственост. Интересно дали Кели Пендри се бе снимала за холограмата на Ю Корпорейшън преди или след да участва в юбилейното видео издание на „Плейбой“?

— Детектив Натан Колман, отдел „Убийства“. Приятно ми е да се запознаем, сладурче. Винаги съм бил един от най-големите ти почитатели. Искам да кажа, най-големият.

— Благодаря ви. Моля седнете и изчакайте, докато бъдат направени необходимите справки.

— Ама че нелепа история — изръмжа Къртис. — Приказвам си сам, не е ли така?

Колман се ухили и се наведе през плота, за да огледа образа на стегнатите бедра на водещата.

— Не знам, Франк. Мен май взе да ми харесва. Как мислиш, дали малката си е сложила гащичките?

Къртис не отговори, а заобиколи рецепцията и извика гръмогласно:

— Къде, по дяволите, са всички?

— Моля, проявете търпение — настоя Кели. — В момента препращам получената от вас информация.

— И на това му викат посрещане — оплака се Къртис.

— Хей, Кели, ама и ти си гадже и половина, да знаеш — каза Колман. — Още от гимназията си умирам за теб. Не, сериозно. С удоволствие бих ти изяснил и подробностите. Кога свършваш работа?

— Тази сграда се затваря в 5:30 — каза Кели със свършената си усмивка.

Колман се наведе още по-напред и поклати глава от изненада — можеше да се види дори блясъкът на устните ѝ.

— Супер. Какво ще кажеш да те изчакам пред входа? После ще отскочим до моето апартаментче. Ще хапнем. Ще се опознаем. А?

— Ако така говориш с жените, Нат, нищо чудно, че още не те е огряло — каза Къртис.

— Хайде де, Кели, к'во ще кажеш? Един истински мъж вместо всички останали нещастници.

— Съжалявам, сър, никога не смесвам работата с удоволствието. Къртис прихна неудържимо.

— Господи, Нат, не можеш да прилъжеш дори една машина.

— Прав си — ухили се Колман. — Тази е студена като стомана. Точно като в реалния живот, а?

— Благодаря ви за проявеното търпение, господа. Моля минете през стъклената врата зад мен, отидете до асансьорите и използвайте някой от тях, за да стигнете до сутерена. Там ще ви очакват.

— Още нещо, скъпа. Двамата с моя приятел тук се чудехме дали си от тези, дето се чукат още на първата среща. Всъщност дори сме вързали един дребен бас. Той смята, че си. Аз пък твърдя, че не е така. Е, как стоят нещата в действителност?

— Нат! — Къртис вече беше минал през стъклената врата.

— Приятен ден — каза Кели и се усмихна като стюардеса по време на тренировъчно аварийно кацане.

— И на теб, сладурче. И на теб. И имай едно наум за мен, става ли?

— Нат, не е ли твърде рано сутринта за такива работи? — каза Къртис, докато влизаха в асансьора. — Ти си дегенерат.

— Позна.

Къртис оглеждаше стените на асансьора за контролния панел с етажите.

— Забрави ли? — каза Колман. — Сградата е от умните. Тука няма надписи от сорта „натисни бутона бе, тъпак“. Нали затова ни

превърнаха гласовете в цифров код. За да можем да използваме асансьора. — Той се наведе към перфорирания панел, до който имаше картинка на мъж, поставил длан до устата си. — Ей тази иконка ще ни свърши работа. Подземното ниво, ако обичате.

Къртис огледа знака.

— Мен ми прилича на мъж, който се оригва.

— Я не се ебавай.

— И защо му викаш икона? Иконата е свещен предмет.

— Защото така им викат компютърджиите. Икони.

Къртис изсумтя отвратено.

— Да бе. Нищо не им отбира главата на тия копелета от свещени предмети!

Вратите се затвориха безшумно. Къртис погледна към електролуминесцентния екран, на който се бяха появили указаният етаж, посоката на движение и часът. Почувства, че няма търпение да се захване за работа, макар това да се дължеше отчасти и на клаустрофобията, която обикновено го обземаше в асансьорите.

За разлика от фойето, сутеренът беше претъпкан с полицаи и специалисти от екипа по съдебна медицина. Сто и кусур килограмовият Джак Уолъс се заклати тежко към Къртис, без да затваря бележника, кацнал върху една от големите му колкото седло длани. В Ню Паркър Сентър му викаха Тромбата заради неизкоренимия му южняшки акцент и навика да се обяснява.

Къртис неодобрително погледна бележника и каза:

— Тромба, я да разкараш това чудо. Това е безхартиен офис. Ще вземеш да ни развалиш хубавите отношения с дамата на горния етаж.

— Какво ще кажете за нея, а? Аз лично, тъй де, аз лично съм си католик до мозъка на костите, ама не знаех, направо не знаех дали да ѝ се изповядам, или направо да я изчукам.

— Нат ѝ прибра телефонния номер. Нали, Нат?

— Аха — каза Колман. — Обаче била заета. До пенсия.

Тромбата приглади косата си с пръсти, опита се да разчете собствения си почерк и поклати глава:

— Майната му. Бездруго няма кой знае какво за гледане. — Прибра бележника и си намести панталоните.

— Намерили са някакъв тип, значи намерили са го тоя тип със страхотни наранявания по главата. В участъка се е обадил — Франк,

това ще ти хареса — в участъка се е обадил шибаният компютър. Не е за вярване, нали? Та значи обаждането е било регистрирано от централния диспечерски компютър на управлението в 1:57 през нощта.

— Един компютър си бъбри с друг компютър — каза Колман. — Ами това ни чака, така си е. Бъдещето чука на вратата.

— Твоето бъдеще, синко, не моето.

— Все пак много мило от тяхна страна, че са решили да включат и нас в разговора — каза Къртис. — Кога пристигна тук, Тромби?

— 'Ми към три — прозя се той. — Извинявайте.

— Не ти се прощава. — Къртис погледна часовника си. Беше само седем и половина.

— И кой го е отнесъл?

Тромбата посочи с пръст между двамата детективи от „Убийства“.

Къртис и Колман се обърнаха и видяха тялото на висок чернокож мъж, проснато на пода на един от асансьорите. Синята му униформа беше оплескана с кръв.

— Сам Глийг. Нощният пазач от охраната. Ама не е така, както си мислите. — Забелязал учудването в очите на Къртис, той добави: — Сам си е... бих казал, че сам си е виновен, не е ли тъй?

Полицейският фотограф вече сгъваше триножника си.

Къртис го позна и си припомни смътно, че май се казваше Фил.

— Свърши ли? — попита Къртис, оглеждайки кабината на асансьора.

— Определено покрих всичко — каза фотографът и му показва списък на местата, които беше заснел.

— Събрал си цял албум — засмя се Къртис.

— Ще са готови преди обяд.

Къртис опипа джоба на шлифера си и измъкна един 35-милиметров филм.

— Направи ми услуга — каза той. — Виж дали от тоя ще излезе нещо, става ли? Стои ми в джоба вече не помня откога. Все да го занеса някъде, ама... а бе, знаеш как е!

— Дадено. Без проблем.

— Много ти благодаря. Наистина съм ти задължен. Само гледай да не ги омешаш.

Сам Глийг лежеше с ръце на корема и сгънати колене. Ако не беше кръвта, щеше да изглежда като строполило се в някой вход пиянде. Къртис прекрачи локвата, която заобикаляше главата и раменете на мъртвия като ореол, и се наведе, за да огледа по-отблизо.

— Да го е преглеждал вече някой от докторите?

— Чарли Зайдлър — каза Тромбата. — Той е... значи в кенефа е, такава. Само да им видиш клозетите, Франк. Имат си от... тъй де, от тия клозети си имат, дето ще ти кажат колко е часът, че и зъбите ще ти измият. Десет минути се чудих как да се изпикая.

— Мерси, Тромба. Ще имам едно наум. — Къртис кимна. — Май някой го е праснал доста здраво тоя приятел.

— Меко казано — уточни Колман. — Главата му се е цепнала като диня.

— Че и хич не е малък — каза Тромбата. — Метър и деветдесет, даже отгоре.

— Достатъчно едър, за да може да се защити.

Той прокара пръсти по 9-милиметровия „Сиг“, който все така си кротуваше в кобура на Глийг.

— Я вижте. — Той откопча ремъка, който притискаше пистолета плътно към кобура. — Не е свалил предпазителя. Не ми изглежда да се е притеснявал, че някой може да го нападне.

— Може да е бил някой, когото е познавал — предположи Колман. — Някой, на когото е имал доверие.

— Щом си метър и деветдесет, а носиш автоматичен „Сиг“, значи не се доверяваш прекалено на никого — каза Къртис и се изправи. — Но пък и едва ли е имало много невъоръжени неща, дето са можели да го стреснат.

Къртис се измъкна от асансьора и се приближи до партньора си.

— Позна ли го?

— Кого? Жертвата ли?

— Това е онзи тип, дето беше намерил китаеца. Разпитвахме го, не помниш ли?

— Помня, Франк. Само дето ми е трудно да му разпозная лицето под цялата тая кръв.

— А името на значката му?

— Да бе. Прав си.

— Има си хас да не съм прав. За бога, Нат, не са минали и седемдесет часа. — Къртис поклати глава.

— Да бе — въздъхна Колман. — Няма и един работен ден в отдел „Убийства“.

— Спри, моля те — каза Тромбата. — Ще се разплача.

— Кой е пристигнал пръв на мястото, Тромба?

— Полицай Ернандес!

Един униформен полицай със счупен нос и мексикански мустачки се измъкна от тълпата и застана пред тримата цивилни детективи.

— Аз съм сержант Къртис. Това е детектив Колман.

Ернандес кимна безмълвно. Погледът му беше хъшлашки, в стил младия Брандо.

Къртис се наведе към него и го подуши.

— Каква е тая миризма, дето се мотае около теб, Ернандес?

— Афършейв, сержант.

— Афършейв значи? А какъв по-точно, господинчо?

— „Обсешън“. На Келвин Клайн.

— Келвин Клайн? Не думай! Ти надушваш ли го, Нат?

— Определено, сър.

— Ммм. Ченге, което мирише на готино. Това е малко в стил Бевърли Хилс, не мислиш ли, синко?

Ернандес се ухили и сви рамене.

— Жена ми го предпочита пред мириса на пот, сър.

Къртис отгърна шлифера му и го подуши под мишницата.

— Ама, сержант...

— Добре бе, Келвин, какво се случи, когато ти и твоят афършейв се озовахте тук тази нощ?

— Ами, сержант, двамата с полицай Куни пристигнахме около два и половина сутринта. Огледахме се за нещо като звънец и после видяхме, че вратата дори не е заключена. Значи влизаме във фоайето и пред нас изниква Кели Пендри на рецепцията. — Ернандес сви рамене.

— Ами тя ни каза къде да дойдем. Каза ни да вземем асансьора за сутерена. Слязохме и го намерихме. — Той посочи към окървавения асансьор.

— После какво?

— Куни съобщи за случая, а аз огледах наоколо. На приземния етаж има стая за охраната и тоя тип, изглежда, тъкмо беше излязъл оттам. Компютърът му все още работеше, а на бюрото имаше сандвичи и термос.

— А хората от фирмата знаят ли вече?

— Ами открих в компютъра списък на персонала. Мернах някакъв си Формън. И после се обадох на татко.

— На татко си ли? От къде на къде?

— Той работеше по сградата. Монтажник. Помислих си, че той ще знае най-добре на кого трябва да се обадя. И той ми каза, че мениджърът на обекта е наясно с общата картина и раздава задачите на бригадирите. Както и да е, нямах никаква представа, че става въпрос за жена. Така де, просто пишеше Х. Хъси. Може би трябваше да се обадя на някой друг. Все пак тя каза, че ще дойде възможно най-бързо.

— Това й е работата в края на краищата. Да носи отговорност за обекта, нали така? Освен това, щом работи тук, трябва вече да е свикнала.

— Моля?

— Нищо, нищо.

Къртис мярна Чарли Зайдлър да минава край асансьорите и му махна.

— Благодаря ти, Ернандес. Свободен си. Хей, Чарли!

— Дай направо да не си тръгваме от това място, а?

— Затова й викат умна сграда — каза Къртис. — Ако си умен, ще стоиш по-далечко от нея. Каква е читателската сводка тоя път?

— Ами не е само раната на главата — каза внимателно Зайдлър. — Кое то изключва възможността за припадък.

— Хайде бе, Чарли. Човек не може да си цепне така главата от едно нищо и никакво препъване. Не е било нещастен случай.

Съсредоточеното изражение на Зайдлър не се промени с нищо.

— Пръснатата около главата кръв би трябвало да означава, че раната се е отворила след падането. Но... но... ами погледни това, Франк.

Зайдлър влезе в асансьора и издърпа Къртис след себе си.

— Компютър? — обади се той, след като и Къртис беше вече в кабината. — Затвори вратите, ако обичаш.

— На кой етаж желаете да отидете?

— Остани на този етаж, ако обичаш. — Той посочи към вътрешната страна на затварящите се врати. — Сега погледни там. Има още кръв по тях, горе-долу на височината на гърдите. А от външната страна няма нищо. Няма кръв и по другите етажи. Знам, защото вече ги проверих един по един.

— Много си се разработил бе, Чарли.

— И аз така си помислих.

— Значи искаш да кажеш, че са го ударили, докато вратите са били затворени?

— Така изглежда, да. По ръката му няма драскотина от евентуално предпазване, затова бих казал, че са го ударили отзад.

— С какво? Какво да търсим? Бухалка? Парче тръба? Камък?

— Може би. Но тук няма достатъчно място, за да се замахне с оръжие, не е ли така? Ще имаме по-ясна представа след предварителния преглед. — Той се обърна към микрофона. — Отвори вратите, ако обичаш.

— Много бързо ги схващаш тия работи — ухили се Франк.

— Ега ти мястото, а?

Излязоха от кабината.

— Цялата тая автоматизация... — почна Къртис. — Не знам. Като хлапе живееш в Ню Йорк. Баща ми работеше в Стандарт Ойл. Там си имаха асансьорен оператор и асансьорен диспечер. Помня диспечера доста добре. Пред него имаше табло, на което светваха всички повиквания от етажите и той изпращаше асансьора до съответния етаж. Точно като регулировчик. — Къртис махна към блестящите врати на асансьора. — Гледай само докъде я докарахме. Компютърът отне работата на този човек. Работата и на двамата. Няма да мине много време и ще почне да върши и нашата работа.

— Да бе, някакъв компютър да ти казва „добро утро“ — прозя се Зайдлър. — Има и по-добри начини за започване на деня.

— Това нищо не е, ти чакай да видиш като те уволнят заради него. Нат, искам да направиш справка за Сам Глийг.

— Веднага, Франк.

— Ей ти! Келвин Клайн! Я ела тука.

— Да, сержант? — ухили се дяволито Ернандес.

— Искам да идеш до паркинга и щом се появи оная Хъси й кажи да ме изчака във фойето. Точно до елхата. Ще се разходя по горните

етажи да огледам лунапарка.

По време на кратката си обиколка Франк Къртис премина през заседателни зали, барчета, полуобзаведени ресторанти, фитнес салони без уреди, празен плувен басейн, поликлиника, киносалон без седалки, зала за боулинг и зона за отдих. След завършването си Стълбата щеше да прилича повече на дипломатически клуб или на хотел, отколкото на бизнес сграда. С изключение на етажите от пети до десети. Там Къртис завари нещо, което му заприлича повече на страници от комиксите за Батман — ред след ред бели стоманени пашкули, всеки малко по-голям от телефонна будка, с оребрена облицовка от метално фолио, с висящи кабели, които очакваха да бъдат включени някъде си, и плъзгащи се врати. Влезе в един от тези шумоизолирани пашкули и затвори вратата. Почувства се като плъх или като морско свинче. Но явно и проектантите, и Ю Корпорейшън очакваха, че в тях ще работят хора. Ако имаш клаустрофобия, проблемът си е изцяло твой. Забрави за майтапите с колегите. Вероятно в работното време на Ю Корпорейшън не съществуваше точка „смях и майтапи“.

Къртис се измъкна от пашкула и слезе на приземния етаж. Надвеси се през парапета и видя как някаква привлекателна жена тъкмо излиза от един от асансьорите. Яркочервената ѝ коса приличаше на капка кръв, плъзгаща се по ослепителнобелия под на фойето. Тя вдигна глава към него и му се усмихна.

— Вие ли сте сержант Къртис?

Къртис стисна перилата с две ръце и кимна.

— Точно така. Но знаете ли какво, базирам се, че оттук бих могъл да мина съвсем успешно и за Мусолини.

— Моля?

Къртис сви рамене. Дамата май беше твърде млада, за да е чувала за Мусолини. Щеше му се да вметне нещо за фашистката архитектура, но после размисли. Тя беше твърде хубава, за да я разстройва без наложителна причина.

— Ами сградата е такава, госпожице. Вдъхновяваща в известен смисъл. — Той се ухили. — Стойте там. Ей сега идвам.

Стаята на охраната в Стълбата беше помещение с искряща белота, отделно от коридора към фоайето с венецианско фоточувствително стъкло с огледална външна повърхност. Вътре имаше бюро от стъкло и алуминий, а на него — голям компютърен монитор и клавиатура. До тях бяха видеофонът, телефонът, термосът на Сам Глийг и отворената метална кутия, в която все още стояха недоядените сандвичи на мъртвия пазач. Зад бюрото имаше висок стъклен шкаф, в който се мъдреше нещо наподобяващо за кутия на компютър, все още увита в пластмасовата си опаковка.

Къртис огледа остатъците от сандвичите.

— Сирене с домати — каза той и отхапа от единия. — Искате ли и вие?

— Не, благодаря. — Хелън Хъси се намръщи. — Трябва ли да правите това? Искам да кажа, в момента не изяждате ли част от доказателствата?

— Глийг не е бил ударен по главата със сандвич, госпожице.

Къртис огледа стъкления шкаф и загадъчната, все още неразопакована бяла кутия, и попита:

— Какво е това?

Хелън Хъси пое дъх и се усмихна неловко.

— Надявах се, че няма да попитате.

Къртис ѝ се ухили на свой ред.

— Та какво е това?

— Това е записващ CD-ROM^[6].

— Игра? Тук?

Хелън Хъси го изпепели с поглед и каза:

— Не, съвсем не. Свързва се към компютъра чрез SCSI^[7] интерфейс^[8]. На всеки диск може да бъде записана до 700 мегабайта^[9] информация. На тях трябва да се записва всичко, видяно от видеокамерите във и извън сградата. Нашите камери са свързани на клетъчен принцип. Всяка от тях трябва да захранва това нещо с видеоинформация. — Тя сви рамене. — Поне така мисля.

Къртис се усмихна.

— Тоест би трябвало да е така, нали? — Хелън Хъси се засмя някак притеснено.

— Сигурно не ви се вярва, но устройството все още не е свързано. Доколкото знам, са го доставили съвсем наскоро.

— Ами звучи като чудесна идея. Като прекрасна идея дори. Жалко, че още не работи, защото иначе щяхме да можем да прегледаме точния запис на снощните събития.

— Имахме си проблем с доставчика.

— Какъв проблем? — Къртис приседна на края на бюрото и си взе още един сандвич. — Сандвичите ги бива.

— Ами — въздъхна Хелън, — първо ни изпратиха не това, което бяхме поръчали. „Ямаха“-та записва на четирикратна скорост. Предишното устройство не можеше да го прави. Затова го върнахме.

— Работата ви сигурно е доста трудна за жена.

Хелън настръхна.

— Защо мислите така?

— Работниците обикновено не са от най-възпитаните.

— Служителите на Полицейското управление също.

— Права сте. — Къртис погледна сандвича и го остави. — Извинете ме. Имате право. Вероятно сте познавали този човек. А аз седя тук и му ям вечерята. Май не ви създадох усещането за особено чувствителен човек?

Тя сви рамене, сякаш искаше да каже, че й е все тая.

— Знаете ли, някои хора, някои ченгета, когато видят труп, тутакси им прилошава и си губят апетита. Аз пък, не знам защо, огладнявам. Ама наистина. Може би защото толкова се радвам, че съм още жив, че ми се иска да ознаменувам този радостен факт като си похапна.

Хелън кимна.

— Не трябва аз да го идентифицирам, нали? — попита тя.

— Не, госпожице, няма да е необходимо.

— Благодаря ви. Не мисля, че... Колкото до работата, моята е да планирам и координирам работата на хората, а не да им крещя заповеди. Оставям това на бригадирите. Моята работа е да отделя всяка специфична операция, да намеря мястото ѝ в нашия график и да подсигурия необходимите материали. Точно като начина, по който записва CD-ROM-ът. Но ако се наложи мога да се разправам на равна нога и с най-чепатите работници.

— Е, щом казвате. Как се оправяхте със Сам Глийг?

— Съвсем добре. Виждаше ми се доста свестен човек.

— Да сте го скастриали понякога за нещо?

— Не, никога. Той беше честен и надежден.

Къртис се отблъсна с ръце от бюрото и отвори шкафа. Вътре намери кожено яке, принадлежало на Сам Глийг, и се захвана да претърси джобовете му.

— По кое време се появи снощи Сам Глийг, за да застъпи на смяна?

— В осем часа, както обикновено. Той смени другия пазач, Дюкс.

— Трябвам ли ви за нещо?

Беше Дюкс.

— О, сержант — каза Хелън. — Това е...

— Вече се запознахме — каза Къртис. — При последното ми идване. Смъртта на мистър Йоджо.

Той погледна инстинктивно към часовника си. Беше осем часът.

Дюкс гледаше изумено.

— Какво става тук?

— Ървин, става въпрос за Сам — каза Хелън. — Той е мъртъв.

— Господи! — Дюкс погледна Къртис. — Как е станало?

— Смятаме, че някой го е праснал по главата.

— Какво, обир ли е имало?

Къртис не отговори.

— Когато дойде снощи, за да застъпи, видяхте ли се?

Дюкс сви рамене.

— Съвсем за малко. Аз бързах. Да сме си разменили десетина думи, не повече. Господи, какво нещо!

— Той се качи до офиса на обекта на седмия етаж — каза Хелън. — Просто за да ни каже здрасти. Искаше да разбере дали някой ще остава след работно време. Компютърът можеше да го информира за това много по-бързо от нас, но той предпочиташе да поддържа контакт с хората. Както и да е, аз тъкмо бях приключила за деня и затова слязохме заедно надолу.

— Казахте „от нас“.

— Да, Уорън остана да работи. Уорън Ейкмън. Той е деловодителят. Тъкмо говореше по телефона.

— Деловодител, казвате. С какво по-точно се занимава?

— Той също е мениджър на обекта, но нает от страна на клиента. Нещо като инспектор.

— Искате да кажете като ченге?

— Да, нещо такова.

— Дали е говорил отново със Сам, преди да си тръгне?

Хелън сви рамене.

— Ще трябва да питате него. Но, честно казано, не мисля. Едва ли е счел за необходимо да се обади на Сам, за да го уведоми, че напуска сградата. Както вече ви казах, работа на компютъра е да знае кой е тук и кого го няма. Сам е можел да получи тази информация за две-три секунди.

Дюкс седна зад бюрото.

— Мога да ви покажа, ако искате.

Къртис прибра връзката ключове и портфейла на Глийг, остави якето му на бюрото и се загледа през рамото на Дюкс, който тъкмо бе щракнал с мишката върху една от иконите на екрана, за да изведе следното меню:

ОХРАНИТЕЛНА СИСТЕМА ДА
ВСИЧКИ КАМЕРИ И СЕНЗОРИ? ДА
ПОМЕЩЕНИЕТО НА ОХРАНАТА ВКЛЮЧИТЕЛНО? НЕ
ВСИЧКИ ОСТАНАЛИ ОБИТАТЕЛИ? ДА

На екрана незабавно се появи образ от навалицата около асансьорите на сутерена, с всички полицаи и съдебни медици, които навъртаха километраж около тялото на Сам Глийг.

— О, господи — каза Хелън. — Това той ли е?

Дюкс щракна още веднъж с мишката.

ИДЕНТИФИЦИРАНЕ НА ВСИЧКИ ОБИТАТЕЛИ? ДА

Към високо разделителния образ се добави правоъгълно прозорче със списък на имена.

СУТЕРЕН/АСАНСЬОРНА ЗАЛА:

САМ ГЛИЙГ, ОХРАНИТЕЛ, Ю КОРП
ПОЛИЦАЙ КУНИ, ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ
ПОЛИЦАЙ ЕРНАНДЕС, ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ
ДЕТЕКТИВ СЕРЖАНТ УОЛЪС, ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ
ЧАРЛЗ ЗАЙДЛЪР, ОТДЕЛ СЪДЕБНА МЕДИЦИНА
ФИЛ БАНАМ, ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ
ДЕНИЪЛ РОЗЕНКРАНЦ, ОТДЕЛ СЪДЕБНА МЕДИЦИНА
АН МОУЗЛИ, ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ
ПОЛИЦАЙ ПИЙТ ДЪНКАН, ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ

ПОЛИЦАЙ МЕГИ ФЛИН, ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ
СУТЕРЕН ДАМСКА ТОАЛЕТНА:

ЖАНИН ДЖЕЙКЪБСЪН, ОТДЕЛ СЪДЕБНА МЕДИЦИНА
СУТЕРЕН/МЪЖКА ТОАЛЕТНА:

ДЕТЕКТИВ ДЖОН ГРЕЪМ, ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ
ДЕТЕКТИВ НАТАН КОЛМАН, ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ

— Боже помози — промърмори Къртис и погледна крадешком към Хелън Хъси — първо към прекрасната ѝ червена коса, после надолу към деколтето на бледоморавата ѝ блузка. Гърдите ѝ бяха едри и обсипани с лунички.

— Впечатляващо, а? — каза тя и усетила погледа му, се усмихна. Ако Къртис беше малко по-млад, щеше да е доста привлекателен.

— Доста — каза Къртис и погледна отново към екрана. — Хей, в единия от клозетите е моят партньор. Може ли компютърът да надзърне и там?

— Не по същия начин — каза Дюкс. — Той използва топлинни сензори, акустични детектори, пасивни инфрачервени сензори и микрофони, за да провери кой е вътре. Гласови образци. Точно като в асансьорите.

— Не бих нарекъл това уединение — каза Къртис. — Какво прави компютърът, ако се застоиш прекалено дълго вътре? Тревога ли бие?

Дюкс се ухили.

— Вярно е, че компютърът се намесва в личните ни дела. Но това не е като да увеличи звука от тоалетната и да го пусне из сградата за общо забавление. Проверките на тоалетните са в интерес на сигурността на всеки обитател.

Къртис изсумтя. Не бе особено убеден.

— Предполагам, че трябва да сме благодарни, че не са ни набутали тоалетните в кабинетите — каза той. — Басирам се, че тая възможност вече човърка архитектите. Добре че са тръбопроводите да им напомнят, че сградите се строят, за да се използват от човешки същества.

Хелън и Дюкс си размениха усмивки.

— Виждам, че все още не сте ползвали някоя от нашите тоалетни, сержант Къртис — изкикоти се Дюкс.

— Прав е — каза Хелън. — Всичко е автоматично. Ама наистина всичко. Само ще ви припомня, че това е безхартиен офис.

— Да не искате да кажете, че...

— Точно това искам да кажа. С лакът се задейства топла водна струя, последвана от топла въздушна струя.

— Ей богу, нищо чудно, че Нат седи там от толкова време. — Къртис се изхили при мисълта как партньорът му се опитва да налучка номера с топлата вода.

— И това далеч не е всичко — каза Хелън. — Тоалетни помещения като тези може и да ни се струват твърде модернизирани, но те са нещо съвсем нормално за Япония.

— Да-а, това въобще не ме изненадва.

Дюкс щракна с мишката, за да затвори прозореца.

Къртис се настани отново на единия ъгъл на бюрото и замислено започна да гали един от ръбовете на компютърната кутия.

— Защо са винаги бели? — попита той. — Компютрите.

— Винаги ли? — каза Хелън. — Някои са сиви, струва ми се.

— Да, но повечето са бели. Ще ви кажа защо. За да бъдат накарани повечето от хората да си мислят с добро за тях. Белият цвят обикновено се свързва с девствеността и невинността. Бебетата и булките носят бяло. Това е цветът на светостта. Папата нали носи бяла роба? Ако компютрите се продаваха в черни кутии, никога нямаше да пробият на пазара. Минавало ли ви е някога това през ума?

Хелън Хъси поклати глава.

— Не, не бих казала. Това е само теория. — Тя замълча и се замисли над казаното. — Вие казахте „повечето хора“. А вие самият?

— Аз ли? Когато видя нещо бяло, първо се сещам за кокаин и хероин. Мисля си за оглозгани кости в пустинята. Мисля си за нищото. За смъртта.

— Винаги ли сте толкова жизнерадостен?

— Такава ми е работата. — Той се усмихна. — Снощи... за какво си говорихте снощи с Глийг?

— Нищо особено. За смъртта на Хидеки Йоджо. — Хелън поклати глава, усетила накъде ще потекат мислите на детектива.

Къртис се ухили.

— Виждате ли? И вие не можете да отървете от тази мисъл.

— Сигурно сте прав. Както и да е, казах му какво ми предадоха от отдела по съдебна медицина. За епилептичния ступор на Хидеки. Сам каза, че се е сетил и сам за това.

— Как ви се стори?

— Наред. Нормален.

Дюкс кимна в знак на съгласие.

— Беше си такъв, както обикновено.

— Не беше ли разтревожен за нещо?

— Не. Ни най-малко.

— Той винаги ли поема нощната смяна?

— Не — каза Дюкс. — Сменяме се всяка седмица.

— Ясно. Някакви близки?

Дюкс сви рамене.

— Не го познавах чак толкова добре.

— Може би компютърът ще ни помогне — каза Хелън. Тя придвижи маркера на мишката и щракна върху няколко менюта.

ДОСИЕТАТА НА ПЕРСОНАЛА СА С ОГРАНИЧЕН ДОСТЪП
ДОСТЪП ОТКАЗАН

— Май Авраам още не е схванал какво означава да си мъртъв — каза тя, докато изписваше някаква бележка в края на менюто.

УТОЧНЕНИЕТО ЗА СМЪРТТА НА СЛУЖИТЕЛ ТРЯБВА ДА
БЪДЕ НАПРАВЕНО ОТ УПЪЛНОМОЩЕН СЛУЖИТЕЛ
ДОСТЪП ОТКАЗАН

— Съжалявам, сержант. По-добре попитайте Боб Бийч или Мичъл Брайън дали ще могат да ви измъкнат досието на Сам.

— Благодаря ви, ще го направя. Искам да си поговоря и с Уорън Ейкмън.

Хелън погледна часовника си и каза:

— Той трябва да пристигне след малко. Уорън е от ранобудните. Вижте, това не бива да попречи на работите по завършването на сградата, нали? Не бих искала да изостанем.

— Зависи. Какво всъщност има в сутерена?

— Има малък трезор, резервен генератор, локална компютърна мрежа, подозащитна система, противопожарна инсталация, хигиенен контрол и няколко съблекални.

Къртис си спомни за пашкулите.

— Чудех се, тези пашкули горе, за какво, по дяволите, служат?

— Имате предвид персоналните работни места? Те са последна дума в офис дизайна. Нещо като свръхбюра. След пристигането си в офиса служителят бива насочен към някое за деня, точно като настаняване в хотел. Той влиза вътре, включва лаптопа и телефона си, наглася климатичната инсталация и започва работа.

Къртис си помисли за бюрото си в Ню Паркър Сентър. За пръснатите по него листове и досиета. За боклуците, с които бяха претъпкани чекмеджетата му. И за компютъра, който си седеше невключен.

— Ами личните вещи? — каза той. — Къде ще слагат тия приятели личните си вещи?

— В сутерена има шкафчета. Внасянето на личните вещи не се толерира в свръхефективните офиси. Идеята е, че всичко, от което се нуждае служителят, са лаптопът и телефонът. — Тя направи пауза и добави: — Е, ще бъде ли възможно? Работниците да дойдат днес, имам предвид. Повечето ще работят на седемнайсетия етаж. Декориране и водопроводни инсталации, ако не се лъжа.

— Добре, добре — каза Къртис. — Няма проблем. Просто ги дръжте далеч от сутерена.

— Благодаря. Задължена съм ви.

— Още едно нещо, мис Хъси. Все още е малко рано за подобни твърдения, но по всичко изглежда, че Сам Глийг е бил убит. При пристигането на патрулната кола полицаите са заварили вратата отключена. Останах с впечатлението, че вашият компютър Авраам контролира заключването на вратата. Защо мислите, е решил да остави вратата отключена?

— Доколкото разбрах, именно Авраам е извикал полицията. Най-простото обяснение в такъв случай би било, че вратата е била отключена, за да могат вашите хора да влязат.

Дюкс се прокашля.

— Има и друга възможност.

Къртис кимна.

— Да я чуем.

— Сам може да е казал на Авраам да отключи вратата. За да пусне някого вътре. Казвате, че разбили главата му? Е, не виждам как убиецът би могъл да влезе, ако Сам не го е пуснал лично. Авраам не би

заклучил след това вратата, освен ако не му бъде изрично наредено. От някой, който е минал през ТЕСПАР.

— Колко входа или изхода има в сградата?

— Освен главния ли? Два — каза Дюкс. — Под сутерена има гараж. Неговите врати също се контролират от ТЕСПАР. Другият е пожарният изход на приземния етаж. Той се контролира от Авраам. Отваря се само в случай че противопожарната инсталация открие някъде пожар.

— Можете ли да се сетите за някаква причина, поради която Сам Глийг би пуснал някого тук през нощта?

Хелън Хъси поклати глава.

Дюкс стисна устни и като че ли се поколеба за миг. После каза:

— Не бих искал да споменавам мъртвите с лошо и тъй нататък, но в много случаи охраната пуска външни хора нощем. Не твърдя, че Сам го е правил, но на последната ми работа, в един хотел, нощният пазач пускаше срещу заплащане проститутки с клиентите им. — Той сви рамене. — Случва се, нали разбирате. Не че Сам ми правеше впечатление на такъв човек, но...

— Да?

Дюкс приглади замислено фината кожа на якето.

— Но това яке е доста хубаво. Аз не бих могъл да си го позволя.

Алън Грейбъл се добра до къщата си в Пасадина рано сутринта. Не беше лесно да убеди шофьора на таксито да го докара в този му вид, така че му се наложи да предплати. Алън живееше в едно от групата бунгала в испански стил, наредени около кръгла тревна площ с покрити с чакъл пътечки.

Понеже нямаше ключове, свали едната си обувка 46-и номер, разби един от прозорците и се прехвърли. Докато се сети за кода на алармената инсталация, та да я изключи, отвън вече беше цъфнал един от съседите му — зъболекар. Казваше се Чарли.

— Алън, ти ли си?

— Всичко е наред, Чарли — каза немощно Грейбъл. Усещаше обаче, че нищо не е наред. — Забравих си ключовете.

— Какво се е случило? На ръката ти има кръв. Къде си бил?

— Имах спешна работа в офиса. Не съм спирал от няколко дни.

Чарли кимна.

— Така ще да е. Виждал съм дори лайна в по-добра форма от теб.

Грейбъл се усмихна едва-едва.

— Да, много ти благодаря, Чарли. Приятен ден.

Отиде до спалнята и рухна в леглото си. Погледна датата на часовника си и изпъшка. Шестдневен запой!

Затвори очи и се опита да си припомни нещо от случилото се. Помнеше как бе напуснал. Помнеше спането на походното легло в Стълбата. Имаше и още нещо. Но то беше като ужасяващ кошмар. Дали си го беше измислил? Беше сънувал, че е Разколников. Тилът го болеше ужасно. От някакво падане? Въртеше му се нещо за колата на Мич. Може би имаше сътресение.

Освен това бе толкова уморен, че му се струваше, че умира. Усещането не беше лошо. Искаше му се да спи вечно.

Тони Ливайн се чувстваше недооценен. Алън Грейбъл беше асоцииран съдружник във фирмата, само на крачка от жадувания статус на пълноправното партньорство, достигнат вече от Мичъл Брайън, Уилис Елъри и Ейдън Кени. Когато Грейбъл напусна, Ливайн предполагаше, че ще бъде повишен. Плюс съответното увеличение на заплатата естествено. От гледна точка на това, с което беше принуден да се справя като мениджър на проекта, полученото срещу вложения труд му се струваше мизерно, особено на фона на парите, които изкарваха някои негови приятели. Беше го казвал и преди, но тези път го мислеше сериозно — ако и сега го пренебрегнаха, щеше да напусне.

Пристигна в офиса рано, за да спипа Ричардсън насаме. Вече беше намислил какво точно ще каже и дори си бе преговорил репликите в колата, като актьор, който отива на прослушване. Канеше се да припомни на Ричардсън за начина, по който бе мотивирал екипа, както и за общата стойност на проекта. За огромната отговорност, която бе поел.

Намери Ричардсън в дъното на студиото, с вече навити ръкави, да нахвърля бележки в един от лъскавите сребристи скицници, които го придружаваха навсякъде. Беше застанал пред макета на струващата 300 милиона долара тренировъчна сграда на полицията в Токио.

— Добро утро, Рей. Имаш ли свободна минута?

— А ти как мислиш, Тони? Я ми кажи мнението си за ей това тук — попита кисело Ричардсън.

Ливайн седна до масата и огледа модела спечелил конкурса за сграда близо до финансовия център на Токио. Проектът изглеждаше твърде футуристично дори за токийските стандарти със сводестия стъклен покрив и обшития с неръждаема стомана корпус в сърцето на постройката, който щеше да съдържа фитнес зали, плувен басейн, учебни помещения, библиотека, аудитории и закрито стрелбище.

Ливайн го мразеше. Приличаше му на великденско яйце в плексигласова кутия. Но как ли го намираше Ричардсън? Той се направи на замислен и се опита да разчете педантично подредените в правоъгълничета бележки на Ричардсън, макар да бяха обърнати наопаки. След като от това не излезе нищо, реши да си послужи с няколко неутрални изрази, които да му вържат гащите и в двата случая, и каза:

— Естетическият подход определено се различава коренно от този на останалите постройки в района.

— Нищо ново не ми казваш. Районът бездруго подлежи на генерално преустройство. Хайде, Тони, според теб кофти ли е, или не?

В този миг извъня видеофонът на Ричардсън и Ливайн въздъхна облекчено. Беше му нужно време, за да обмисли отговора си. Погледна към записките на Ричардсън, но за негово разочарование се оказа, че те са кажи-речи пълни безсмислици. Ливайн изпсува наум. Дори безсмислиците на този човек изглеждаха чисто и подредено, а може би дори означаваха нещо.

На видеофона беше Хелън Хъси. Изглеждаше изнервена.

— Имаме си проблем, Рей — каза тя.

— Не искам и да го знам — тросна се Ричардсън. — За това ви плащам бе, хора. За да не си цапам лично ръцете с всяка изникнала каша. Говори със своя мениджър на проекта, Хелън. Той е седнал точно до мен.

Ричардсън завъртя екрана така, че малката фиброоптична камера да се насочи към Ливайн, и се върна към своите оградени драсканици, сякаш дори те изискваха от него пределно съсредоточаване.

— Какво става, Хелън? — каза Ливайн, наточен да предложи на мига точна и безпогрешна преценка относно нужните мерки и да реши

нейния проблем пред очите на шефа си. — С какво мога да ти помогна?

— Проблемът не е от този тип — каза Хелън, опитвайки се да прикрие инстинктивната си неприязън към Ливайн. — Отново имаме смъртен случай. И този път, изглежда, става въпрос за убийство.

— Убийство ли? Кой? Кой е мъртъв?

— Нощният пазач. Сам Глийг.

— Онзи, негърът? Господи! Как се е случило?

— Някой му е пръснал мозъка нощес. Намерили са го в един от асансьорите. В момента полицията е тук.

— Ужасно. — Ливайн бе пронизан от болезненото прозрение, че дори не знае какво да й каже. — Знаят ли кой го е направил?

— Не, все още не.

— Божичко, Хелън. Ти добре ли си? Искам да кажа, някой би трябвало да е с теб там. Стресът от преживяното, нали се сещаш...

— Ти луд ли си бе? — изсъска Ричардсън. — Я не й давай такива идеи, че току-виж съм осъмнал с още едно дело на главата.

— Извинявай, Рей, аз просто...

— Не можем да си позволим полицейското управление да върне работниците ни, Хелън — изджавка Ричардсън. — Знаеш ги какви са. Полицейски ленти пред сградата... Никакви такива. Не можем да изгубим цял ден заради това.

— Не, аз вече говорих с тях по въпроса. Ще пуснат работниците.

— Браво на теб. Някакви щети в сградата?

— Доколкото знам, не. Но изглежда, не е изключено Глийг да е пуснал убиеца си вътре.

— Е, bravo на него, няма що. Делят ни само няколко дни от завършването, а това копеле да вземе, че да се самопречука. Що за интелигентна сграда е тази, в която някакъв си безмозъчен шибаняк може да пренебрегне охранителната система и да пусне убиеца си вътре? Медиите довтасаха ли вече?

— Още не са.

— Ами Мич?

— Чакам го всяка минута.

Ричардсън въздъхна горчиво.

— Ще ни съсипят. Особено в „Таймс“. Добре, ето какво ще направите. С Градската управа да се заеме Мич. Той знае кого да

баламоса, за да замаже положението. Нали ме разбра? Щом се появи, веднага му кажи да се погрижи ченгетата да сведат на медиите подходяща история. Ясно?

— Да, Рей — каза уморено Хелън.

— Добре направи, че се обади, Хелън. Извинявай, че ти се троснах.

— Няма ни...

Пръстът на Ричардсън се заби в бутона и прекъсна връзката.

— Мич ще се оправи — каза той на Ливайн, сякаш опитваше да се самоуспокои. — Бива го, когато положението стане критично. Той е от хората, на които може да се разчита, от онези, които задвижват нещата. Като понатрупаш повечко опит, Тони, ще разбереш, че именно там е същината на нашата работа.

— Да — каза Ливайн. Подходящият момент за споменаване на повишението бе отминал. — Убеден съм, че е така.

— Е, за какво говорехме? О, да, щеше да ми казваш какво мислиш за нашия проект на Полицейската академия в Токио.

В паркинга на Стълбата имаше само три коли. Къртис предположи, че новичкият „Сааб“ е на Хелън Хъси. Значи му оставаше да избере колата на Сам Глийг между стария син „Буик“ и още по-стария сив „Плимут“, и за миг това го накара да се почувства като истински детектив. Да провери просто за коя от двете коли са ключовете на връзката, която бе взел, щеше да е като да погледне отговора на последната страница. На буика беше лепнат гигантски стикер — „Гледах как Ц-лъчите проблясваха в мрака близо до Танхойзър Гейт“. Къртис се намръщи. Това пък какво трябваше да значи? Плимутът изглеждаше по-лесен за разгадаване със своя „88.1 FM KLON“ стикер. Малкият пластмасов ключодържател саксофон на връзката накара Къртис да допусне, че Глийг е бил почитател на джаза. Стана му приятно, когато ключът наистина пасна на ключалката на плимута. Не беше точно постижение, с което би се гордял Шерлок Холмс, но все пак беше нещо.

Макар и стара, колата на Сам Глийг беше чиста и добре поддържана. На огледалото за обратно виждане висеше малко флаконче с ароматизатор, а пепелниците бяха изпразнени. В жабката

Къртис откри само един справочник. После отиде отзад и отключи багажника. Големият професионален оръжеен калъф сочеше, че този човек е вземал служебните си задължения съвсем на сериозно. Калъфът съдържаше комплект заглушители, четчица за почистване на дулото, няколко картонени мишени, две кутии „Блек Хилс.40 Смит енд Уесън“ и резервен пълнител. Все пак и в багажника не се намери нищо, което да даде на Къртис и най-беглата представа за евентуалната причина за смъртта на Глийг.

Асансьорът звънна и Къртис се обърна. Колман излезе от кабината и се насочи към него.

— Къде се губиш, мътните да те вземат?

— Шибана тоалетна — изръмжа Колман. — Знаеш ли какво става вътре? Значи отстрани на клекалото има нещо като командно табло с някакви копчета по него. Казва ти се всичко: от това колко си седял вътре до какво си ял на закуска. Чудя се аз защо нямало тоалетна хартия, а то било защото накрая ти измиват задника с топла вода.

— После лъснаха ли ти го поне? — захили се Къртис.

— Отдолу се показва някаква шибана четка и те прасва по диференциала в комбинация с вряло душче. Ама вряло ти казвам, няма шест-пет. После топла въздушна струя те подсушава. Господи, Франк, задникът ми се чувства така, сякаш е прекарал нощта с Рок Хъдзън^[10].

Къртис избърса сълзите от очите си.

— Що за шибано място е това?

— Бъдещето, Нат. Попарена трътка плюс мокри гаци. Проучи ли жертвата?

— Нашият човек има криминално досие. Току-що го получих по факса.

— Да го чуем.

— Две присъди за наркотици и една за незаконно оръжие. Лежал е две години в Мет.

— Я дай да му хвърля едно око. — Къртис прегледа набързо факса. — Мет значи? Оттам трябва да е прихванал тая любов към модерната архитектура. Там е досущ като хотел. Нищо чудно точно заради това да са го взели на работа. — Той поклати уморено глава. — Понякога си мисля, че и шибаният Чарли Мансън би могъл да си регистрира охранителна фирма в Ел Ей.

— Частната инициатива трябва да се стимулира, Франк.

Къртис сгъна факса и го сложи в джоба на шлифера си.

— Ще си го запазя, Нат. За в случай че и на мен ми се приходи до клозета.

— Изглежда, Глийг е бил чист след излизането от пандиза — подхвърли Нат.

— А може да си е останал същият. — Къртис подаде на Колман шофьорската книжка на Глийг. — Деветдесет и втора и „Върмонт“. Това не беше ли кофти?

— Мислиш, че е бил забъркан в нещо?

— Може би. В колата му не открих нищо съмнително.

— Какво има в калъфа?

— Пълно бойно снаряжение за стрелба с пистолет. Никакви следи от дрога.

— Ами хлапетата отвън? Китайците си падат по наркотиците.

— Не съм ги преслушвал.

— Или пък някой от тях е решил да прехвърли протеста си в границите на сградата? И Сам му се е изпречил. Искаш ли да поговоря с тях?

— Не, още не. Искам да вземеш екипа и да се завлечете до апартамента на Глийг. Може би ще успеем да научим кои са му били приятели. Не е изключено да са от онези, дето господ да те пази от тях.

Електромоторът, който задвижваше вратите на гаража, зажука отчетливо. Колман тръгна към асансьора, а Къртис затвори багажника на плимута и зачака да види кой ще излезе от червения „Лексус“, който се спусна по рампата и спря до него.

— Какво става? — попита Мич през отворения прозорец.

Къртис не помнеше името му, но бе запомнил лицето му, да не говорим за копринената вратовръзка и златния „Ролекс“. Мъжът, който слезе от колата, беше строен, с тъмна чуплива коса, добър тен и леко момчешко излъчване. Сините му очи бяха схватливи и интелигентни. Идеалният съсед, стига да се уредиш в Бевърли Хилс, разбира се.

— Вие бяхте мистър...

— Брайън, Мичъл Брайън.

— А, да. Имаме проблем, мистър Брайън.

Къртис изчака един такт и после му каза какъв е проблемът.

Къртис зяпаше от един от прозорците на двайсет и петия етаж и чакаше Мичъл Брайън да се върне с кафетата. Онова, което Хелън Хъси бе казала за пашкулите, все още не можеше да му излезе от главата. Как точно бе описала тя цялата идея? Свръхбюра. Свръх — бюро? Е, той поне си имаше нормално. Опита се да си представи как би изглеждал Ню Паркър Сентър, ако всички ченгета хукнат да се надбягват за най-хубавите места. Поредната въздухарска идея на поредната голяма корпорация. Изведнъж му олекна, че не работи за такава. Да си ченге си имаше и хубавите страни.

— Не знам — каза Мич, след като се върна от личния апартамент на мистър Ю с две кафета. — Сам Глийг ми изглеждаше свестен човек.

Двамата седнаха край дървената масичка от времето на династията Мин, която Мич използваше вместо бюро, и отпиха от кафето.

— Аз често оставам след работно време и понякога си приказвахме. Предимно на спортна тема. Доколкото знам, залагаше на коне, в Санта Анита, ако се не лъжа. Дори веднъж ме насочи на кой да заложа. Но не играеше с големи суми. По десетарка от време на време. — Мич поклати глава. — Колко жалко, че трябваше да свърши така.

Къртис не каза нищо. Понякога така беше най-добре. Оставяш събеседника си да запълни настъпилата пауза и той винаги изтърсва нещо, понякога незначително, друг път доста интересно, подробност, за която въобще не би се досетил да попиташ.

— Но знаете ли, дори да е пласирал наркотици, както предположихте, няма как да ги е използвал. Това поне е сигурно сто процента.

— Нима? И какво ви кара да сте толкова сигурен, мистър Брайън?

— Сградата, разбира се. — Мич се намръщи. — Това ще си остане между нас, нали?

Къртис кимна търпеливо.

— Ами, когато проектирахме тази сграда, включихме в нея тоалетни, изготвени по поръчка на клиента ни.

— Вече чух някой неща за тях. Свръхэффективни бюра, това как да е. Но свръхэффективни клекала? — Къртис прихна. — Колегата ми твърди, че са му прекарвали задника през пароструйка.

Мич се засмя.

— Някои от устройствата трябва да бъдат донастроени. Иначе човек може да се изненада доста неприятно. И все пак дори такива те граничат със съвършенството. А топлият душ далеч не изчерпва функциите им, повярвайте ми. Тоалетната чиния измерва кръвното налягане и телесната ви температура, а в самата чиния е инсталирана апаратура за анализ на урината. Компютърът следи прецизно вместо вас... Ето, сега ще ви покажа. — Мич се наведе към компютърния монитор и щракна с мишката върху няколко менюта. — Да, ето това е. Захар, ацетонни тела, креатин, нитрати, хемоглобин, миоглобин, аминокиселини и метаболити, пикочна киселина, урея, уробилиноген и копропорфирины, жлъчни пигменти, минерали, мазнини и естествено огромен кръг от психотропни наркотици, до един описани от Федералното бюро по наркотиците.

— И това става след всяко изпикаване?

— Всеки път.

— Боже господи!

— Например, ако концентрацията на ацетонните тела в урината е висока, това би могло да означава, че служителят е на път да развие диабет, което би попречило на служебните му задължения, да не говорим пък за здравната осигуровка, дължима от корпорацията.

— Ами с вземането на наркотици? Какво става, когато пробата е положителна?

— Първо компютърът изключва модула ти и блокира правото ти да използваш асансьорите и телефона. Това само на ниво предотвратяване на евентуални щети за корпорацията вследствие на небрежност. Следва рапорт до прекия ти началник. От него вече зависи какво ще стане с теб по-нататък. Но пък тестът е изключително прецизен. Регистрира всичко, използвано през последните седемдесет и два часа. Производителите настояваха, че тестът им е по-надежден от обичайните тестове в служебните поликлиники.

Къртис само отваряше и затваряше уста като много учудена риба. Чудно как всички ченгета, посетили местните тоалетни, се бяха оказали чисти. Къртис знаеше, че Колман си попушва по малко трева от време на време. Доста от останалите също. Можеше да си представи физиономията на комисаря, ако някой от вестниците разтръбеше, че част от полицаите, разследвали убийството в една от местните

интелигентни сгради, са употребили наркотици, преди да посетят местопрестъплението.

Мич отпи от кафето си, наслаждавайки се на изненадата на полицаия.

— Е — каза той накрая, — сега вече знаете защо е невъзможно Сам да е вземал наркотици.

Къртис не изглеждаше особено убеден.

— Може пък да е излизал да се изпикае някъде по площада.

— Съмнявам се — каза Мич. — Площадът влиза в обсега на видеокамерите, а компютърът е програмиран да следи за подобен род прояви. Ако камерите уловят нещо такова, компютърът трябва да съобщи в полицията. Сам знаеше това. Не мога да си представя, че би рискувал по този начин.

— Да, сигурно не би. — Къртис се ухили. — Леле, базирам се, че много ще ви се зарадват в управлението.

— Можете да ми вярвате. Той беше чист.

Къртис стана и отново отиде до прозореца.

— Може и да сте прав — каза той. — Но все някой го е убил. Така стоят нещата. Освен това е станало в сградата на ваш клиент.

— Бих искал да ви помогна — каза Мич. — Ако мога да направя нещо, просто ми го кажете. Моята фирма няма търпение да приключи тук, точно както и вие. Такива инциденти създават лошо впечатление. Пък и може би тази сграда не е чак толкова интелигентна.

— И на мен ми хрумна нещо подобно.

— Имате ли нещо против да ви попитам какво смятате да кажете пред медиите? — попита Мич.

— Не съм се замислял особено по въпроса. Вероятно ще оставя това на моя лейтенант и на пресслужбата.

— Мога ли да ви помоля за една малка услуга? Когато решите да изложите фактите пред медиите, ще можете ли да подберете думите си малко по-внимателно? Ще бъде много жалко, ако по някакъв начин им хрумне, че причина за случилото се е едва ли не самата сграда. Искам да кажа, от това, което научих дотук, излиза, че Сам Глийг е пуснал по някаква причина убиеца си в сградата. Ще ви бъде много благодарен, ако имате едно наум.

Къртис кимна кисело и каза:

— Ще направя каквото е по силите ми. В замяна очаквам от вас да направите нещо за мен.

— Слушам ви.

— Искам да се запозная с личното досие на Сам Глийг.

До асансьорите на четиринайсетия етаж имаше стъклена витрина, в която бе поставена позлатена бронзова статуетка на луохански монах. Къртис й се възхити за миг, преди да последва Мич в кабината на асансьора.

— Мистър Ю е голям колекционер — обясни Мич. — На всеки етаж ще има по един шедьовър.

— Какво държи той? — попита Къртис. — Сметачна линейка?

— Според мен е сгънато ветрило.

— Древна климатична инсталация, а?

— Нещо такова. Изчислителният център, ако обичаш, Авраам.

Вратите се затвориха с приглушено просъскване.

— Знаете ли — започна Мич, — не искам да ви уча как да си вършите работата, но дали пък не е възможно и друго обяснение на случилото се? Искам да кажа, нещо несвързано с миналото на Сам Глийг.

— Целият съм слух — каза Къртис.

— Въпросът е там, че и Рей Ричардсън, и Ю Корпорейшън си имат сериозни врагове. При Рей това се дължи по-скоро на лични търкания. С хората, които мразят стила на неговите сгради. Например при започването на тази сграда той получи заплашително писмо. Дори не всички, които работят за него, го харесват.

— Вие влизате ли в тази група?

— О, аз му се възхищавам в много отношения.

Къртис се ухили.

— Това като че ли отговаря на въпроса ми.

Мич сви извинително рамене.

— Той има труден характер.

— С повечето много богати хора е така.

Мич не отговори. Асансьорът спря и излязоха в коридора до стъклена витрина, в която се мъдреше нефритена конска глава.

— А Ю Корп? — попита Къртис. — Казахте, че тя също си има врагове. Хлапетата отвън ли имахте предвид?

— Мисля, че те са само върхът на айсберга — каза Мич. — В някои части на азиатското тихоокеанско крайбрежие бизнесът е доста суров. Затова и всички прозорци в тази сграда са от бронирано стъкло, а охраната е толкова затегната. — Той спря и посочи надолу. — Вземете например фоайето. То е изпипано перфектно. Създава измамното впечатление, че корпорацията е отворена към външния свят, и едновременно с това служи като охранителна бариера. За рецепцията е използвана холограма, за да се избегне евентуално нападение, при което първият срещнат служител би послужил като заложник.

— Значи Сам Глийг си е докарал солиден главобол само защото някой не харесва вашия шеф или пък неговия клиент? — Къртис поклати глава. — Нещо не ми се връзва.

— Ами ако е станало случайно? Ако някой е дошъл тук с мисълта да причини щети и Сам му се е изпречил на пътя?

— Възможно е. Но не е много вероятно. Пистолетът на Глийг си беше в кобура. Не изглежда да е имал неприятности. От друга страна, ако Сам е познавал своя нападател, тогава не е изключено да не се е стреснал от него. Когато споменахте за враговете на шефа си, имахте ли предвид някого по-конкретно?

Мич си помисли за Алън Грейбъл и каза:

— Не.

Къртис поклати глава.

— Естествено, не бих казал, че съм изненадан от факта, че архитектът на подобно чудо си има врагове.

— Нещо не ви харесва тази сграда, така ли?

— И с всяко следващо идване ще ми харесва все по-малко. Може би причината е в нещата, които научавам за нея от вас и вашите колеги. Не знам. — Той поклати глава, опитвайки се да намери точните думи. — Може би причината е, че ѝ липсва душа.

— Това е бъдещето — възпротиви се Мич. — Наистина. Някой ден всички офиси ще изглеждат по този начин.

Къртис се засмя и посочи китката си.

— Виждате ли този часовник? Сейко е. Обикновен трошляк. Но още си спомням рекламата, която използваша, когато си го купих.

„Някой ден всички часовници ще се правят така.“ Ей богу, надявам се да грешат.

Мич се огледа.

— Знаете ли, аз си мисля за нея като за особен вид катедрала.

— На кой култ? На култа към страха на човека от неговия ближен?

— На достойнството на добре свършената работа. На съзидателната мощ на технологията. На човешката находчивост.

— Като ченге изпитвам особено недоверие към човешката находчивост. Но ако това е катедрала, аз съм атеист.

Боб Бийч тъкмо се канеше да изпрати по сателита поредния файл с крадена информация, когато видя Мич и Къртис да влизат през вратата на компютърната зала. Докосна големия плосък екран и на него се появи обичайният набор от икони — телефон, калкулатор, бележник, входно-изходни съобщения, часовник, ТВ приемник, радио и телефонен секретар.

— Боб — каза Мич, докато се приближаваше към центъра на кръга, — нали помниш сержант Къртис?

— Разбира се.

— Сигурно си чул за инцидента?

Бийч сви рамене и кимна.

Къртис го огледа преценяващо — пластмасова кутия рибарски тип, пълна с дискове, касети, ключове, дъвки и химикалки, обувки от фина кожа, нуждаещи се от лъскане, нагризани нокти, печално изглеждащи мустаци и под тях потрепваща усмивка, предназначена сякаш да прикрие липсата на интерес към случилото се. Къртис имаше сериозен стаж в разкриването на фалшивите изблици на заинтересованост. Беше очевидно, че Бийч просто иска да се върне към онова, с което се бе занимавал, преди да му се изтърсят изневиделица.

— Горкият Сам — каза Бийч. — Имате ли някаква представа кой го е направил?

— Все още не. Но се надявах, че ще мога да прегледам досието му. Там може да има нещо, което да се окаже от полза. Освен това се чудех дали случайно компютърът не знае кой е бил в сградата снощи

след десет часа. — Къртис беше убеден за компютъра, но просто искаше да удължи престоя си в компютърната зала.

— Разбира се. — Бийч докосна с пръст иконката, изобразяваща шкаф за документи, и каза: — Авраам, би ли извадил досието на Сам Глийг, ако обичаш.

— На екрана или на дискета?

Бийч хвърли един поглед на Къртис и реши, че трябва да го разкара възможно най-бързо от компютърната зала. Да го гледа тук му напомняше за Хидеки.

— По-добре направи разпечатка — каза той. — Така ще можете да го прегледате на спокойствие, сержант.

— Спокойствието е относително понятие в отдел „Убийства“ — каза Къртис с приветлива усмивка, после погледна към монитора на Бийч и видя как на него се появи някаква тайнствена ръка, която се пресегна към нарисувания шкаф.

— Като в „Призрачния замък“ — промърмори той.

Ръката измъкна някаква папка от едно от чекмеджетата и се изниза от екрана.

— Не ви разбрах — каза Бийч.

— Казах, че си имате страхотен деловодител.

— Малко е детинско, но се налага да използваме забавен софтуер, за да свалим киберпространството^[11] на земята за незапознатите. Та за какво ставаше дума? Кой е бил тук снощи след десет часа?

Къртис кимна.

Бийч докосна екрана няколко пъти с показалеца си със скоростта на човек, разиграващ познат шахматен дебют, и каза:

— Ето. Бригадирът на електротехниците си е тръгнал в седем и половина. Аз съм си тръгнал в седем и четиридесет и три, Ейдън Кени в седем и четиридесет и четири. Хелън Хъси в осем и петнайсет. Уорън Ейкмън е излязъл в осем и трийсет и пет. От този момент нататък Сам Глийг е бил единственият човек в сградата чак до пристигането на полицаите Куни и Ернандес.

— Ясно. Благодаря ви.

— Ще трябва да отидем до принтерната зала, за да ви вземем копието — каза Бийч и ги поведе през моста.

Отидоха до друго помещение, в което един огромен лазерен принтер вече изплюваше първите страници от досието. Бийч събра разпечатката и каза изненадано:

— Странно. Авраам не би трябвало да може да го прави.

— Кое? — попита Мич.

Бийч му подаде разпечатката. Към досието бе приложено цветно фотокопие на Сам Глийг, поздравяващ някакъв китаец във фоайето.

— В оригиналната програма на Авраам не влиза способността да прави такива снимки — намръщи се Бийч. — Поне не преди инсталирането на записващия CD-ROM.

За миг Къртис беше по-заинтересуван от младия китаец на снимката, отколкото от начина, по който той се бе озовал на нея.

— Познавате ли го?

— Мисля, че аз го познавам — каза Мич. — Май е един от нашите приятели пред сградата.

— Освен ако Авраам е успял... — Бийч все още размишляваше над загатката на направената снимка. — Разбира се...

— Искате да кажете, един от демонстрантите?

Мич погледна снимката още веднъж.

— Сигурен съм, че е той.

— Разбира се — повтори Бийч. — Връзката с компютъра на Ричардсън. Мич, Авраам трябва да е запазил снимката дигитално и след това да е използвал вашия Интерграф-софтуер, за да генерира това. Това е единственият начин, по който е могъл да го направи. Само по този начин може да ни съобщи, че снощи Сам Глийг е допуснал външен човек в сградата.

Къртис се опули.

— Я чакайте. Да не би да искате да ми кажете, че единственият свидетел на убийството на Сам Глийг е компютърът?

— Ами определено изглежда така. Мога да се сетя защо иначе би поставил тази снимка в досието на Сам. — Бийч сви рамене. — Тя най-малкото доказва присъствието на външен човек в Стълбата, не е ли така? На снимката дори е приложен час. 1:05 след полунощ.

— Бутилка ли държи? — обади се Мич. — Май са се канили да си направят купон.

— Добре, защо тогава е направил тази снимка, а не снимка на самото убийство? — попита Къртис.

— Защото в асансьорите няма камери — каза Мич.

Бийч кимна утвърдително.

— Без съмнение снимката свързва китаеца с убийството.

— Хайде да оставите преценката за това на мен, ако обичате — каза Къртис.

— Може би трябваше да ви спомена по-рано — каза Мич, — но вече си имахме два неприятни инцидента с тези хлапета.

Той разказа на Къртис за гнилия портокал и за строшеното с гаечен ключ предно стъкло на колата си.

— А докладвахте ли за инцидентите?

— Не — призна Мич и извади портфейла си. — Но разполагам с квитанцията от поправката на стъклото.

Къртис прегледа набързо квитанцията.

— Откъде сте толкова сигурен, че го е направил някой от тях?

— След онзи портокал? Ресторантът беше китайски, само на няколко преки оттук. Някой от тях трябва да ме е познал.

— Пазите ли още гаечния ключ?

— Всъщност да, пазя го. В багажника на колата ми е. Искате ли да ви го донеса?

— Не, при първа възможност ще ви пратя някое от момчетата от ОНР. Те ще го проверят за отпечатьци. — Къртис сгъна снимката и тъкмо се канеше да я прибере в джоба на шлифера си, когато му хрумна нещо. — По фасадата на сградата също са монтирани камери, нали?

— Няколко — каза Мич.

— Можете ли да ги фокусирате върху някое от хлапетата отвън още сега?

— Нищо по-лесно — каза Бийч.

Върнаха се в компютърната зала. Бийч седна и докосна образа на видеокамерата в горния десен край на монитора.

Скоро камерата вече беше фиксирала лицата на десетина китайци.

— Да пукна, ако разбирам защо са се събрали — подхвърли Бийч.

— Нали сме свободна страна — каза Къртис. — Макар че тук, вътре, това не се усеща особено.

Бийч го погледна. Как ли толкова либерален човек като него се бе хванал на работа в полицията?

— Ето този тип там — каза Мич. — Този с мегафона. Това е човекът от снимката, нали?

Къртис сравни разпечатката с младия китаец на монитора.

— Да, определено е той.

— Не е ли малко странно, че е дошъл отново тук? — каза Мич. — В случай че наистина има нещо общо с убийството.

— Не е чак толкова странно, колкото ви се струва — каза Къртис. — Между другото, това си е все още едно голо предположение и нищо повече.

— Какво ще направите?

— Ще говоря с него. Да видим какво ще ми каже той. Кой знае? Може пък да направи самопризнания.

Ченгето, което охраняваше демонстрантите, изглеждаше изморено, въпреки че беше едва единайсет. Къртис му показва значката си, хвана го за лакътя и го отведе на няколко метра встрани.

— Чу ли какво се е случило вътре?

— За оня пич, дето му разбили главата? Чух.

— Откога си тук?

— От няколко седмици. На четиричасови смени сме. — Той сви рамене. — Не е чак толкова зле. Не ми създават особени проблеми. Говорих с няколко от тях. Повечето са съвсем свестни.

— Мислиш ли, че могат да се забъркат в убийство?

Ченгето се ухили и поклати глава.

— Ами. Те са просто студенти с богати татенца в Хонконг и така нататък. Тия неща не са за тях.

Къртис отиде при демонстрантите и попита:

— Кой е главният тук?

Никой не се обади, но Къртис забеляза, че очите им играят между неговата значка и човека с мегафона. Погледът му се плъзна по надписите на плакатите им — „НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ ПЛОЩАД ТЯНАНМЪН“, „Ю КОРП ПОДКРЕПЯ УПРАВНИЦИТЕ — УБИЙЦИ“, „Ю КОРП ПЕЧЕЛИ ОТ РОБСТВОТО“, „Ю НЕ ЗАЧИТА ПРАВАТА НА ЧОВЕКА“.

— Хайде де — настоя той. — Все трябва да има някой.

— Е — каза мъжът с мегафона, — като че ли съм аз, така да се каже.

— Аз съм сержант Къртис от отдел „Убийства“. Мога ли да поговоря с вас за минутка? Хайде да отидем някъде по на сянка. — Къртис посочи към края на площада. Тръгнаха и той продължи: — Горещ ден... Става въпрос за снощния инцидент в сградата на Ю Корпорейшън.

— Още един ли? — подсмихна се Ченг Пенг Фей.

— Станало е убийство.

— Жалко наистина. Надявам се да не е някой от низшите служители.

— А от висшите може ли?

— Ако беше самият Ю, бих се зарадвал. Този човек е гангстер.

— Кажете ми по кое време вие и вашите хора напуснахте снощи площада. Може да сте видели нещо.

— Около пет часа. Както обикновено.

— Извинете, вие бяхте...

— Казвам се Ченг Пенг Фей.

— Откъде си, синко?

— Хонконг. Студент съм.

— А твоите приятели? Също ли са студенти?

— Повечето да.

— Да си се запознавал случайно с човека от охраната на сградата? Едър мъж. Чернокож.

— Той ли е мъртвият?

— Да, той е.

Ченг Пенг Фей поклати глава.

— Виждал съм го, но само толкова. Има и друг пазач, нали? Бял, с физиономия на гадняр. Него го виждаме доста по-често.

— А да си влизал в сградата?

— Мислихме за нещо подобно, но тогава сигурно ще ни арестуват. Затова просто си седим до фонтана и раздаваме листовки. Нищо повече.

— По мое време нещата определено бяха по-различни — каза Къртис, докато приближаваха ъгъла на Пета улица.

Някакъв скитник мина край тях, бутайки количка за пазаруване, и се наведе за миг, за да вдигне от земята хвърлен фас. Един висок чернокож с износени маратонки и по анцуг едва не се сблъска с количката, спря и тегли една на скитника, преди да продължи кроса си.

— Когато бях хлапе, протестите бяха истински.

— А срещу какво протестирахте?

— В онези времена имаше само едно нещо, срещу което да се протестира — Виетнам.

— По-добре, отколкото да идеш там, предполагам.

— О, аз ходих. Включих се в протестите, когато се върнах. Какъв точно ви е проблемът с Ю Корп?

Ченг Пенг Фей му подаде една листовка.

— Ето, това ще ви обясни всичко.

Къртис спря, огледа листа и го прибра в джоба си. После кимна към един огромен рекламен билборд. Рекламата изобразяваше две здрависали се ръце, едната с ръкав от полицейска униформа. Отдолу имаше и надпис:

В СЪДРУЖИЕ С ПОЛИЦИЯТА И ВИЕ МОЖЕТЕ
ДА СЕ ПРЕВЪРНЕТЕ В СМЪРТОНОСНО ОРЪЖИЕ.
БОРЕТЕ СЕ С ПРЕСТЪПНОСТТА.

Ченг Пенг Фей беше достатъчно умен, за да схване за какво му се намеква, така че сви рамене и поклати глава.

— Честно, ако знаех нещо, бих ви го казал, сержант. За съжаление, не мога да ви помогна с нищо.

Беше по-нисък от Къртис с една глава и около два пъти по-лек. Детективът застана срещу Ченг, достатъчно близо, за да го целуне, и го погледна право в очите с комбинация от подозрение и раздражение.

— Какво правите? — каза Ченг. Опита се да отстъпи и осъзна, че гърбът му е опрян в стената на ъгъла на Пета и „Хоуп“.

— Просто се опитвам да надзърна в неразгадаемата ти главица — каза Къртис и стисна раменете му. — За да разбера защо ме лъжеш.

— Какви ги приказваш бе, човек?

— Значи си абсолютно сигурен, че никога не си се запознавал със Сам Глийг?

— Разбира се, че съм сигурен. Дори не бях чувал това име досега. — И Ченг започна да проклينا полицаия на китайски.

— А да си чувал за Миранда, колежанче?

— Коя Миранда?

— Делото „Миранда срещу щата Аризона“. Петата поправка в закона. Полицейските служители са задължени преди арестуването на даден гражданин първо да го предупредят, че може да запази мълчание...

— Арестувате ли ме? За какво?

Къртис обърна Ченг и закопча белезниците за едната му ръка с ловкостта на експерт.

— ... всичко, което кажеш, може и ще бъде използвано срещу теб в съда. Имаш правото на адвокат.

— Ти да не си откачил?

— Това са ти правата, тарикатче. Слушай сега какво ще направим. Ще те закопчая за уличната лампа и ще отида да си взема колата, за да те прибера. Ако се върна обратно с теб, това може да вдъхнови някои от твоите приятелчета, а аз не искам да си имам излишни неприятности. Да не говорим, че това ще ти спести унижението. Така ще се притесняваш само от случайните минувачи.

Къртис издърпа тънката ръка на Ченг от другата страна на лампата и щракна втората гривна на белезниците.

— Ти си откачил бе!

— Освен това, докато ме няма, ще имаш малко време да размислиш над историйката си. Време за размисъл. — Къртис погледна часовника си. — Връщам се след пет минути, най-много след десет. — Той посочи Стълбата, която се извисяваше над тях, и се засмя. — Ако някой те пита защо си тук, кажи му, че си спрял, за да се възхитиш на съвременната архитектура.

— Глупости.

— Е, тук съм напълно съгласен с теб, малкия.

— Записът върви, Франк.

Ченг Пенг Фей огледа видео стаята в Ню Паркър Сентър.

— Какъв запис?

— Ще запишем разпита ти на видео — каза Къртис. — За идните поколения. И най-вече в интерес на твоята сигурност. Това ли ти е похубавият профил?

Колман се беше настанил до Къртис и срещу Ченг. На голата маса се мъдреше единствено гаечен ключ в найлонов плик. Ченг се преструваше, че не го вижда.

— Така поне адвокатът ти няма да каже, че сме ти избили признанието от главата с ей този ключ.

— Че какво имам да признавам? Не съм направил нищо.

— Името и възрастта, ако обичаш.

— Ченг Пенг Фей. На двайсет и две съм.

— Държиш ли на разпита да присъства адвокат?

— Не. Както вече казах, не съм направил нищо.

— Това е твоят гаечен ключ, нали? — попита Колман.

Ченг сви рамене.

— Вие познавате ли си вашите?

— Твоят ключ липсва от багажника на колата ти — каза Колман.

— Проверих. С този ключ е било строшено предното стъкло на кола, принадлежаща на Мичъл Брайън, архитект, работещ по сградата на Ю Корпорейшън. Червен „Форд Лексус“. По ключа са твоите отпечатащи.

— Ами не знам, може и да е мой. Бях пукнал гума и спрях, за да сложа резервната. Може да съм забравил ключа на пътя.

— Инцидентът е станал на паркинга на ресторант „Мон Кий“ на Норт Спринг стрийт — каза Колман. — Само на няколко преки от Стълбата.

— Щом казвате.

— При обиска в апартамента ти открихме сметка от същия ресторант, според която си вечерял там в нощта на инцидента.

Ченг Пенг Феи замълча за известно време.

— Добре де. Значи тогава аз съм му счупил стъклото. Но това е всичко. Знам какво се опитвате да направите. Но дори това ваше предположение да се окаже вярно, това не ме прави автоматично убиец на пазача на Стълбата, само защото и собственикът на колата работи там. Дори да разполагате с хиляда подобни хипотези, те нищо няма да докажат.

— Ти случайно да не учиш право? — попита Къртис.

— Бизнес администрация.

— Да, ти си прав, разбира се — каза Къртис. — Ключът сам по себе си не доказва нищо. Би било доста по-убедително, ако подчертаем и фанатичната ти ненавист към служителите и бизнес партньорите на Ю Корпорейшън.

— Глупости.

— Къде беше снощи, Ченг?

— Бях си вкъщи. Четох книга.

— И какво четете?

— „Организационна култура и водачество“ на Едгар Х. Шайн.

— Не думай!

— Някакви свидетели?

— Учех, не съм купонясвал. Четях книга.

— А когато купонясваш — каза Колман, — какво пиеш?

— Що за въпрос е това?

— Бира?

— Понякога бира, да. Китайска бира. Не харесвам вкуса на американската бира.

— А уиски?

— Разбира се. Кой не пие уиски?

— Аз например. Не мога да го понасям — каза Колман.

— И какво доказва това? Аз пия уиски, вие не пиете, той също пие. Точно като в часовете по английски. Хайде сега да опитаме минало неопределено.

— Май си пийваш доста уиски, а?

— Някога да си оправял една бутилка с приятел?

— Не съм чак такъв пияч.

— Ами Сам Глийг? Някога да сте си поделяли бутилка уиски?

— Като ви слушам, май вие сте от тези, които си пийват по бутилка, и то редовно. Никога не съм пил с него. — Ченг въздъхна и се приведе към масата. — Вижте, признавам, че счупих стъклото. Наистина съжалявам за това. Постъпих глупаво. Бях ударил няколко питиета. Ще платя щетите. Но трябва да ми повярвате, никога не съм се запознавал с този човек. Съжалявам, че е мъртъв, но нямам нищо общо с...

Къртис разгъната цветната разпечатка на генерираната от компютъра снимка и я постави на масата до гаечния ключ. Ченг впери поглед в нея.

— Показвам снимка на разпитвания, на която е той самият заедно с мъртвия. Снимката е направена във фойето на сградата на Ю Корпорейшън.

— Какво, по дяволите, е това?

— Ще отречеш ли, че това си ти?

— Дали ще отрека? Разбира се, че ще отрека. Снимката сигурно е фалшива. Някакъв фотомонтаж. Вижте, какво се опитвате да ми пробутате?

— Нищо не се опитвам да пробутам — отвърна Къртис. — Искam само да разбера каква е истината. Така че защо не си признаеш, а, Ченг?

— Нищо няма да призная. Това е лъжа.

— Влязъл си в Стълбата с недопита бутилка уиски за Сам Глийг. Според мен вече сте се познавали. Имали сте си някаква далавера. Каква? Дрога? Малко китайски хероин за продан?

— Глупости.

— Или пък си му поискал услуга. Да си затвори очите, докато ти изгубиш някъде из сградата още един гаечен ключ? Докато потрошиш нещо? Естествено, ти си му платил за услугата. Може пък да си го ударил, за да изглеждат нещата по-убедително за него. Само дето си прекалил малко със силата. После си се паникьосал и си избягал. Не беше ли така?

Ченг клатеше глава. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче.

— Някой се опитва да ме натопи — каза той.

— Не си чак толкова голяма риба, китайски — тросна му се Колман. — Кой ще иска да те натопи?

— Не е ли очевидно? Ю Корпорейшън. Повярвайте ми, те са напълно способни да го направят. Ако се отърват от мен, може би ще успеят да се отърват от демонстрацията. Тя съсипва репутацията им.

— А убийството на техния служител в собствения им офис ще им подобри репутацията, така ли? — каза Къртис. — Освен това ти и твоите приятели не сте нищо особено. Ще трябва да измислиш нещо по-убедително, колежанче.

— Хайде, Ченг — настъпи го Колман. — Признай си. Ти си му пръснал мозъка. Не мислим, че си го направил нарочно. Станало е случайно. Ще говорим с прокуратурата и ще ги убедим да те обвинят в

непредумишлено убийство. Татенцето ще ти купи лъскав адвокат и той ще убеди съдебните заседатели, че си се преуморил от учене. Ще ти се размине с две години, максимум пет. Може да те прехвърлят в някой пандиз с по-лек режим и там да си завършиш образованието, преди да са те депортирали.

Ченг Пенг Фей огледа внимателно снимката и поклати глава.

— Аз сънувам, това не може да бъде... Може би все пак ще е по-добре да си намеря адвокат.

След прекратяването на разпита двамата детективи излязоха от стаята в претъпкания коридор.

— Какво мислиш, Франк? Дали той е нашият човек?

— Не знам, Нат. Мислех, че ще клекне, след като му показах снимката. — Къртис се протегна уморено и погледна часовника си. — Май ще е по-добре да я погледнат момчетата от ОНР-то.

— Мислиш ли, че може да е фалшификат?

— Малкият шибаняк блъфира, сигурен съм. Но няма да ни навреди, ако я прегледаме, преди да се обадим в прокуратурата. Освен това следобед трябва да взема резултатите от предварителния.

— Искаш ли да го пообработя още малко?

— Да. Поуспокой го малко и подходи по-кратко. Дай му кафе например.

— Ами с адвоката какво ще правим?

— Сам чу, че държи на това си право. Това не ти е някое негро. Тоя пич е колежанче и много добре си разбира правата.

Отделът за научни разследвания се намираше в сутерена на Паркър Сентър. Къртис завари Чарли Зайдлър и Джанет Браг да си точат кафе от автомата.

— Искаш ли и ти едно, Франк? — попита Браг.

— Благодаря. Със сметана, две бучки захар.

— Нещо много си падаш по сладкото — отбеляза Зайдлър, докато Браг натискаше бутоните на машината. — Човек на твоята възраст трябва повече да внимава какво яде и какво пие.

— Благодаря ти, Чарли. Ти си „човек на твоята възраст“. Освен това ми е нужна енергия.

Тримата отидоха до лабораторията.

— Е, Франк, екипът е преровил апартамента на твоя заподозрян — каза Зайдлър. — Не са намерили нищо. Нищичко. Дори бутилка уиски.

Къртис въздъхна тежко и после погледна към Браг и му връчи досие, съдържащо три листа хартия и пачка снимки.

— Бил е ударен от много силен човек — каза тя, без да се консултира с бележките. — Ударът е причинил сериозна фрактура на черепа и едновременно с това му е счупил врата. Дори един от зъбите му е счупен. Не мога да ти помогна особено относно вида на оръжието, но ще кажа, че определено не става въпрос за тръба, бухалка или въобще за нещо цилиндрично. По-скоро е било плоско. Като че ли някой е хвърлил нещо тежко върху главата му. Или го е праснал с парче от тротоара. Има и още нещо. Прегледах паспорта на твоя заподозрян и там пише, че е само метър шейсет и пет. Тежи около шейсет кила. Освен ако Глийг не е бил коленичил в асансьора, не виждам как е могъл да го удари. Или пък ако твоят човек не е бил стъпил върху нещо. — Забеляза разочарованието на Къртис и обясни: — Ако все пак е замесен, трябва да е бил с още някой. Някой висок и силен. Човек с твоето телосложение, долу-горе. Човек, който си пие кафето със сметана и две бучки захар.

Къртис им показва снимката.

— Защо тогава имам снимката само на един заподозрян?

— Ти си детективът, Франк — каза Браг.

— Моят заподозрян твърди, че това е фалшификат, Чарли.

— Компютърът ли е генерирал тази снимка? — попита Зайдлър.

Къртис кимна.

— Не е по моята част — сви рамене Зайдлър, — но мога да потърся някого. — Той вдигна телефона и избарабани някакъв телефон. — Бил? Аз съм, Чарли. Виж, в лабораторията съм с един човек от „Убийства“. Може ли да наминеш за минутка и да си кажеш мнението по един въпрос? Много ти благодаря. — Затвори телефона и поясни: — Бил Дърам. Нашият фотографски експерт.

Един дребен мъж с тъмна брада отвори вратата с гръм и трясък. Зайдлър приключи набързо със запознаването и Къртис показва снимката.

Дърам измъкна лупа от джоба на бялата си манта и заизучава внимателно снимката.

— Традиционните снимки са лесни за проверка и за доказване — каза той. — Има проявени филми, негативи, отпечатъци, все съвсем реални неща. Но когато става въпрос за нещо генерирано от компютър, е, тогава всичко се обръща с главата надолу. Това са дигитални образи. — Дърам вдигна погледа си. — Не бих могъл да кажа дали е фалшива, или не.

— Но не изключено да е фалшива, така ли? — попита Къртис.

— О, не е изключено, разбира се. Значи, разполагате с два дигитализирани образа...

— Чакай, чакай — каза Къртис. — По-полека.

— Това са цифри. Компютърът може да съхрани какъвто и да е образ под формата на групи от двоични числа. Значи имате един образ на чернокожия тип и един на китаеца, нали така? Тогава налагате образа на китаеца върху снимката на другия тип, застанал сред нужния фон. След това се заемате с изглаждането на несъответствията. Ако сте хитри, ще напаснете сенките на двете фигури, може би ще се сетите да добавите няколко случайно разхвърляни пиксела тук-там, за да се размажат резките граници, дори ще се погрижите двата образа да са приблизително с едно и също качество. В общи линии това е, което може да се направи. Резултатът се запазва на диска на компютъра, на лента, на каквото и да е от сорта. После можете да си разпечатате генерирания образ, когато ви кефне.

Къртис направи кисела физиономия.

Дърам се усмихна, усетил технофобията на детектива, и за да тушира приказките си, добави:

— Фактът, сержант Къртис, е, че навлизаме в ера, когато вече няма да можем да гледаме на снимките като на нещо подлежащо на стопроцентова проверка.

— Сякаш работата ни не е и бездруго достатъчно трудна — изръмжа Къртис. — Мама му стара, що за шибан свят се каним да си създадем?

Дърам сви рамене и погледна Зайдлър.

— Това ли беше?

— Франк?

— Да, много ти благодаря.

След като Дърам излезе, Къртис се зае да прегледа отново доклада от предварителния преглед и снимките на трупа на Сам Глийг.

— Сякаш някой му е пуснал нещо тежко върху главата, а, Джанет?

Доктор Браг кимна.

— Като какво например?

— Като хладилник. Или телевизор. Парче тротоар. Нали ти казах вече, нещо плоско.

— Е, това определено е нещо.

— От друга страна — тя въздъхна, — ами, просто ми хрумна, Франк, но защо не провериш дали асансьорът е в пълна изправност?

[1] От Read Only Memory (англ.) — постоянна памет. — Б.пр. ↑

[2] До безкрайност (лат.). — Б.пр. ↑

[3] Научен анализ на предизборни резултати. — Б.пр. ↑

[4] В Библията и християнската религия 7 е свещено число, което най-често символизира завършеност. — Б.пр. ↑

[5] Тиранозавър Рекс, най-големият известен хищен динозавър. — Б.пр. ↑

[6] Устройство, което може не само да чете, но и да изтрива информацията върху носителя, както и да записва нова информация, аналогично на стандартните флопидискови устройства, но на друг принцип — Б.пр. ↑

[7] SCSI (Small Computer System Interface) — системен интерфейс за малки компютри. Произнася се „скъзи“. — Б.пр. ↑

[8] В случай връзката между съставните части на един компютър. — Б.пр. ↑

[9] Единица за обем информация, равняваща се на 106 байта. За сравнение една „малка“ (3,5-инчова) дискета има стандартен капацитет малко над 1,44 мегабайта. — Б.пр. ↑

[10] Американски актьор, секссимвол през 40-те и 50-те, признал на преклонна възраст, че откак се помни, е хомосексуалист. — Б.пр. ↑

[11] Термин, който обозначава най-общо компютърната реалност, в която голяма част от стандартните предмети и понятия се разглеждат като самостоятелно живеещи и или се обезсмислят, или придобиват коренно нов облик. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА КНИГА

Нека дефинираме, обмислим и сътворим заедно новата сграда на бъдещето, която ще обедини всичко в едно-единствено интегрирано творение — архитектура, живопис и скулптура, издигащи се до небесата изпод ръцете на милиони занаятчии, кристален символ на новата вяра в бъдещето.

Уолтър Гропиус

Ако си архитект, има само едно място в Ел Ей, където можеш да живееш, и то е Пасифик Палисейдс. Причината е не толкова изолираността на мястото, колкото фактът, че там се подвизават голяма част от светилата на лосанджелиската модернистична архитектура. По-голямата част от постройките представляват ръбати стоманени конструкции с много стъкло и приличат на японски чайни или германски бунгала за работници. Мич не си падаше по нито една от тях, макар да разбираше защо са толкова важни — техният стил влияеше на жилищното строителство в цяла Америка. Според него тези „къщи“ щяха да изглеждат чудесно по страниците на специализираната литература, но да живееш в някоя от тях си беше нещо съвсем различно. Фактът, че създадената от Франк Лойд Райт „Къща на Енис“ в Грифит Парк беше на практика необитаема, говореше сам по себе си достатъчно. Единствената къща на това място, в която Мич си мислеше, че би живял, беше къщата на Пиер Кьониг на Холивуд Хилс, но това се дължеше по-скоро на атрактивния ѝ вид, отколкото на архитектурните ѝ достойнства. Като цяло най-много му допадаха полупровинциалните къщи, преобладаващи в онази част на Палисейдс, която наричаха Ръстик Каньон, с техните сеновали, конюшни и прекрасни градини.

Не че в Ръстик Каньон липсваха образци на модернистичната архитектура. На една от най-горните тераси на каньона бе кацнала постройката, която Мич смяташе за най-добрия частен дом, проектиран някога от Рей Ричардсън — неговия собствен.

Мич спря колата си до една от извивките на бетонната стена с цвят на пчелен мед. Стената беше прекъсната от достъпно само за пешеходци мостче, извиващо над малко езерце и водещо към входната врата с изглед към океана.

Мъж и жена, в които Мич разпозна две английски попзвезди, се спуснаха по моравата, яхнали коне, и го поздравиха с „добро утро“. Това беше още една от причините да харесва толкова Каньона — тук парите създаваха приятелски и очевидно незасегнати от маниакалността на Ел Ей отношения. Никъде наоколо не се виждаше нито една видеокамера. Хората разчитаха на височината на хълмовете, на отдалечеността от сърцевината на града и на дискретните местни патрули като средство срещу реалната заплаха от страна на низшите социални слоеве.

Мич мина по мостчето. Мразеше да жертва неделната си утрин, за да говори за работа, дори когато разговорът включваше рядката възможност за солидно похапване в къщата на Ричардсън. Рей беше казал, че просто ще разпуснат и ще прекарат известно време заедно, но Мич не му се върза. Единственото време, когато Рей Ричардсън разпускаше, бе времето му за сън, от който той очевидно се нуждаеше твърде малко.

Поканата се отнасяше и за Алисън. Но ненавистта на Алисън към Ричардсън беше толкова остра, че тя не можеше да стои в една и съща стая с него. Е, на Мич поне нямаше да му се наложи да прекара следобеда си, лъжейки я къде е прекарал сутринта.

Завари Рей Ричардсън в кабинета му да разучава поредния проект на фирмата, коленичил на покрития със сини плочки под. До него обемистото тяло на лазерния принтер продължаваше да изхвърля една по една останалите скици. Проектът беше за нова площадка за хеликоптери в Лондон. Едновременно с това Ричардсън диктуваше нещо на секретарката си Шанън.

— Мич — каза той жизнерадостно. — Защо не се качиш в дневната? Няма да се забавя. Само да прегледам скиците от лондонския офис. Искаш ли едно питие? Роза ще те обслужи.

Роза беше салвадорската прислужница на Ричардсън. Мич я срещна по пътя към дневната. Беше нисичка слаба жена, облечена в розова униформа. Отначало си мислеше за портокалов сок, но после се сети за следобеда, който го очакваше у дома, и каза:

— Роза, бихте ли ми приготвили една маргарита?

— Разбира се, сър, веднага.

В дневната Мич се огледа за нещо, на което да седне. Имаше шест семпли стола, подредени около маса за хранене. Два риклайнера^[1] от кожа и неръждаема стомана от двете страни, правоъгълна стъклена масичка и две двойки барселонски столове — двоен акт на уважение към великия Миес ван дер Рое. Мич опита един от барселонските столове и тутакси се сети защо се бе отървал от своя.

Взе един брой на „Ел Ей Ливинг“ от стъклената маса и се прехвърли на един от риклайнерите. Оказа се прочутият брой, в който имаше снимка на Джоан Ричардсън, легнала гола върху канапе по неин дизайн в стил *grande odalisque*, според Мич с акцент върху *grande*. Досега само бе чувал за този печатен компромат, заради който Джоан бе съдила издателите по простата причина, че не бяха успели да тушират видимата с проста око къдричка в основата на тлъстия ѝ, достоен за Първобитната Венера^[2] задник.

Фигурата на Джоан започваше с малки, добре оформени ходила, преминаваше чрез шеметна трансформация през Рубенсовите ѝ бедра, последвани от лекото стеснение на талията, и завършваше с внушителната делта на гърба ѝ, гарнирана с профила на една от гърдите ѝ. Венец на това странно построение бяха раменете, от които не би се отказал дори Хълк Хоган^[3]. Имаше очевидна прилика между Джоан Ричардсън и бронзовата статуя на Фернандо Ботеро, поставена върху фонтана на площада пред Стълбата. В списанието „Лос Анджелис“ бяха кръстили бронзовата дама „Венера Дебелоска“. Но в офиса ѝ викаха просто „Джоана“.

Роза пристигна с маргаритата във висока стъклена чаша. Мич успя да довърши питието си, без да бърза, защото измина още цял час, докато Ричардсън приключи с онова, с което се бе захванал. Когато най-после се появи, беше с бричове за езда и високи кожени ботуши и приличаше на тираничен режисьор от ерата на нямото кино. Липсваше му само рупорът.

— А сега, да подхванем хапването — каза той, потривайки ръце.
— Роза! — После сложи бащински ръка на рамото на Мич. — Е, друже, как я караш?

— Чудесно — каза Мич, макар да беше бесен заради времето, изгубено в чакане. — Да не си ходил на езда?

— О, имаш предвид костюма ли? Не, ще играя поло в дванайсет.

Мич си погледна часовника и каза с нещо повече от укор:

— Единайсет и петнайсет е, Рей.

— По дяволите, тези скици са ми отнели повече време, отколкото си мислех. Е, все още разполагаме с половин час, нали така? Знаеш, че никога не говорим по-дълго. Трябва да прекарваме повече време заедно. А сега, когато сградата на Ю е почти готова, можем и да го направим. Убеден съм, че ще го направим. Най-големите ни постижения тепърва предстоят. Искрено вярвам в това.

— Искане ми се да се занимавам повече с проектиране — каза Мич. — Може би със завода, който Ю Корпорейшън иска да построи в Остин.

— Разбира се, Мич, разбира се. — Ричардсън седна на един от барселонските столове. — Но нали знаеш, всеки може да проектира. Виж, за да бъдеш технически координатор, се иска да си наистина добър архитект. Да превеждаш тези необичайни архитектурни концепции в практически инструкции за нещастните копелета, които трябва да ги превърнат в сгради. Помниш ли проекта на тоя идиот Грейбъл за покрива? Лайно и половина. Ти беше човекът, който го оправи, Мич. За Грейбъл покривът си остана непроменен. Той така и не разбра колко непрактичен беше началният му проект. Именно ти, Мич, ти и само ти успя да погледнеш на идеята от всички възможни ъгли, за да достигнеш накрая до най-практичното решение. Повечето проектантци просто си четкат самочувствието. Знам какво говоря. Те проектират нещо, защото си мислят, че ще изглежда красиво, а ти вземаш онова, което изглежда хубаво, и го превръщаш в нещо истинско. Отегчен си. Знам, че си отегчен от доста време. Винаги е така на привършване. Но нещата ще се променят, щом се захванеш с нещо свежо. Освен това не забравяй, че една прилична част от печалбата по този проект ще дойде при теб, Мич. Не го забравяй, друже. В края на годината те очаква и солидна годишна премия.

Роза пристигна с поднос. Мич си наля чаша портокалов сок, взе си малко кеджри^[4] и започна да се храни. Зачуди се дали малката тирада на Рей е истинската причина да го покани в дома си. Ричардсън определено не можеше да си позволи да загуби още един старши съдружник във фирмата толкова скоро след напускането на Алън Грейбъл. А Рей беше прав поне за едно — добри технически координатори като Мич наистина се намираха трудно.

— Кога ще е практическата инспекция? — попита Ричардсън, докато си наливаше портокалов сок.

— Следващия вторник.

— Хм. И аз така си помислих. — Ричардсън вдигна чашата си. — Наздраве.

Мич повтори жеста му.

— Кажй ми, Мич — продължи Ричардсън, — ти още ли се виждаш с Джени Бао?

— А как бих могъл да не го правя? Нали тя е фенг шуй консултантът на Ю.

Ричардсън се ухили.

— Хайде, Мич, знаеш какво имам предвид. Ти я чукаш. И защо не, по дяволите? Късметлия си, това ще ти кажа. Тя е хубаво момиче. Аз лично също бих я изучава. Винаги ми се е щяло да опъна някоя китайка, само дето така и не успях да се включа. Значи работата е сериозна, така ли да те разбирам?

За миг Мич не каза нищо. Не виждаше смисъл да отрича. Затова отговори:

— Надявам се.

— Добре, добре. — Той поклати глава. — А Алисън знае ли?

— Откъде тоя небивал интерес?

— Ние сме приятели, не е ли така? Не мога ли да задам на един приятел приятелски въпрос? — Ричардсън се усмихна.

— А приятелски ли е въпросът? Давай да караме направо, Рей. Как разбра?

— Научих, след като двамата пътувахте заедно до онзи завод за мрамор във Виченца. — Той сви рамене. — Един немски клиент бил отседнал във вашия хотел.

Мич вдигна ръце.

— Добре, добре. — Бодна малко от кеджрито и бавно го лапна. Апетитът му се бе изпарил с разкриването на тайната. — Но ти не ядеш.

Ричардсън погледна още веднъж часовника си и каза:

— Не искам да си разваля играта. Освен това наистина не съм гладен. Но ти определено разбираш от жени, Мич. Признавам ти го, друже. Дори не подозирах, че си от тоя тип.

Най-неочаквано Мич усети, че му се гади от самия него не по-малко, отколкото от Ричардсън.

— Нито пък аз — отвърна той безрадостно.

— Виж, Мич, искам да помолиш Джени за една малка услуга.

— Кое то прави услугата голяма. Слушам те.

— Искам да убедиш Джени да подпише още преди да сме се заели с промените.

— Защо?

— Ще ти кажа. Лично мистър Ю иска да направи инспекцията, затова. А той, ще бъде неизмеримо по-щастлив, ако знае, че шибаната ти приятелка е лепнала на сградата своето „Окей“. Окей? И едва ли ще намери за какво да се заяде. Ако имаме достатъчно време, за да приключим с дребнавите й поправчици преди той да пристигне, тогава чудесно, не бих те помолил за нищо, но ние не разполагаме с това време. Виж, Мич, наистина става въпрос за някакъв си ден. После може спокойно да скъса сертификата, ако иска, и да продължи да ни вгорчава живота. Защото кимне ли ни Ю, ние на свой ред ще можем да го праснем със сметката. Последните няколко месеца се оказаха скъпички, особено с отварянето на офиса в Германия.

— Разбрах те отлично. Но не съм убеден, че ще успея да я накарам да го направи. Знам, че ти трудно ще разбереш това, но тя си има принципи.

— Обещай й седмица във Венеция. Само вие двамата. Хотел по избор. Дори „Киприани“, ако ви харесва. Аз плащам.

— Ще направя каквото мога — каза уморено Мич, — но на нея това няма да й хареса. Тя не е просто поредната врачка, Рей. Не можем просто да я подкупим. Джени вярва в това, което прави. Освен това не забравяй, че двама души умряха в тази сграда. Джени определено не го е забравила.

— Но ще опиташ да я убедиш.

— Да, добре, ще опитам. Но няма да е лесно. Искам да ми дадеш думата си, Рей. Че ако тя все пак подпише, след това няма да я прецакаме. Че ще направим всяка от поправките, които поиска.

Ричардсън сви рамене.

— Готово. Няма проблеми. А колкото до ебаването с нея, ще оставим това на теб, друже.

— Надявам се, че единствените ни грешки са от фенг шуй характер — каза Мич.

— Това пък как да го разбирам? Успокой се бе, човек. Всичко ще се оправи, казвам ти. Имам добро предчувствие за този проект. Късметът е просто въпрос на здрава работа и непрекъсната готовност. Така, значи моята предварителна инспекция ще е този петък. Искам целия екип на обекта. Всичко трябва да работи безупречно. Нещо като демонстрация на живо. Ще натиснем някое и друго копче.

Мич реши да натисне копчето на свой ред.

— Ченгето иска да провера асансьорите — каза той направо. — Намекна, че не е изключено те да имат нещо общо с инцидента със Сам Глийг.

Ричардсън смръщи вежди.

— Кой пък е тоя Сам Глийг?

— Стига де, човекът от охраната. Този, дето го убиха.

— Ама те не арестуваха ли вече някого за това? Един от ония досадници демонстрантите?

— Арестуваха го. Но са го освободили.

— Нищо им няма на асансьорите. Това са най-изпитаните асансьори в цяла Калифорния.

— И аз това му казах. Те си работят без грешка. Двамата с Ейдън Кени лично ги проверихме. Но ченгето въпреки това настоя за допълнителна проверка.

— А къде е онзи тип сега? Онзи арестувания.

— На свобода, предполагам.

— На свобода, за да цъфне пак пред моята сграда и да продължи да раздава листовки.

— Вероятно да.

— Тъпи копеленца! — Ричардсън вдигна слушалката на телефона и се обади на секретарката си. — Тъпи шибани ко... Шанън. Свържи ме с Морган Филипс, моля те. — Той направи гримаса. — В

дома му, разбира се, къде другаде? Неделя е. — Остави слушалката и кимна. — Ще оправя това за пет минути.

— Обаждаш се на помощник-кмета? В неделя? Какво смяташ да правиш, Рей?

— Не се притеснявай, ще бъда пределно дипломатичен.

Мич вдигна вежда.

— Успокой се, Морган ми е приятел. Играем тенис заедно. И, повярвай ми, той ми дължи някоя и друга услуга... Ще разкарам тия копелета от площада. Бездруго щях да го направя. Последното нещо, което искам да завари Ю, щом се появи за инспекцията, са именно те.

— Защо се впрягаш толкова? Те са просто хлапаци.

— Защо се впрягам ли? Мич, един от тях ти потроши стъклото, за бога. Можеха да те убият.

— Всъщност аз не бях в колата тогава, Рей.

— Не е там работата. Освен това един от тях е заподозрян за убийство. Още щом се уверят, че на шибаните асансьори нищо им няма, ченгетата ще трябва да го приберат отново. Можеш да не се съмняваш в това.

— Алисън? Алън е.

Алисън Брайън въздъхна раздразнено.

— Кой Алън?

— Алън Грейбъл.

Тя отхапа от ябълката, която държеше, и каза:

— Е, и?

— Колеги сме с Мич. При Ричардсън.

— О. — Тонът на Алисън падна с още няколко градуса под нулата. — Ами хубаво. Какво искате?

— Мич там ли е?

— Не — каза тя.

— А знаете ли къде е?

— Разбира се, че знам къде е. Как ви хрумна, че мога да не знам къде е мъжът ми? За каква съпруга ме мислите?

— Не, не исках да... Вижте, Алисън, трябва да се свържа с него. Много е спешно.

— Има си хас. При вас всичко е спешно. Той е в къщата на Ричардсън. Имали да обсъждат нещо. Като че ли не се виждат достатъчно през седмицата. Можете да го потърсите там. Кой знае? Може да са се гушнаели в кревата.

— Не, не. Предпочитам да не го търся там. Вижте, бихте ли го помолили да ми се обади? Веднага щом се прибере?

— Това има ли нещо общо с онази тъпа сграда, Стълбата?

Алисън никога не пропускаше да нарече интелигентните сгради „тъпи“, просто за да подразни Мич.

— Ами да, в известен смисъл.

— Днес е неделя. Ден за почивка, в случай че сте забравили за това. Не можете ли да почакате до утре?

— Не мога. Освен това предпочитам да не говоря с него в студиото. По-добре ще е, ако ми се обади той. Кажете му... Кажете му...

— Какво да му кажа? Че го обичате? — Тя се изсмя на собственото си остроумие. — Че се качвате довечера на самолета за Европа? Какво?

Грейбъл пое дълбоко дъх.

— Вижте, просто му предайте съобщението ми на всяка цена, става ли?

— Ама разбира се.

Но Грейбъл вече беше затворил.

— Лайнар — каза Алисън, отхапа отново от ябълката, взе писалка и понечи да напише бележка. После размисли. Бездруго беше достатъчно неприятно, че Мич работи и в неделя. Той говореше всеки ден с колегите си в студиото. И Алисън метна писалката встрани.

Минаха два дни преди Мич да успее да събере кураж, за да се появи пред Джени с недостойната си мисия. Никак нямаше да е лесно да я убеди, че идеята на Ричардсън е безобидна. Знаеше, че Джени го обича, но това не значеше, че можеше да я върти на пръста си.

Мич излезе от къщи по-рано от обикновено, купи цветя от някакъв магазин на автострадата и се озова пред бунгалото ѝ преди осем и петнайсет. Остана още десет минути в колата, чудейки се как точно да постъпи. В края на краищата ставаше въпрос за временен

сертификат. Само за няколко дни. Какво чак толкова лошо можеше да има в това?

Утрото беше чудесно. От двете страни на стълбището, водещо към махагоновата входна врата, беше поставено по едно портокалово дърво в керамична саксия. Интересно какво ли би казал някой друг фенг шуй експерт за предзнаменованието на предстоящото му посещение.

Мич слезе от колата, позвъни и завари Джени вече облечена с фланелка и панталони. Беше ѝ приятно да го види, но си пролича и подозрението ѝ, предизвикано от цветята. Той никога не носеше цветя.

— Искаш ли чай? — попита тя. — Или нещо друго?

Обикновено споменаването на „нещо друго“ ги отвеждаше автоматично в кревата. Но Мич почувства, че да се люби сега с нея едва ли ще е най-подходящата първа крачка. Затова каза „да“ на чая и я загледа как го приготвя. И щом малката порцеланова чашка се озова в ръката му, тутакси подхвана въпроса по същество, извинявайки се за молбата си, признавайки, че така я поставя в неудобно положение, но наблягайки на факта, че става въпрос за лъжа, която ще просъществува само два, най-много три дни. Джени го изслуша, вдигнала чашката към устните си с две ръце, почти церемониално, и когато той свърши, кимна, без да каже нито дума.

— Това „да“ ли означава? — попита изненадан Мич.

— Не — въздъхна тя. — За разлика от теб, аз се каня да го обмисля.

Е, и това беше нещо. Бе очаквал да му каже „не“ от самото начало. Минаха две или три минути, после Джени каза:

— Каню, или фенг шуй, както го наричате вие, е вид религия. Тя е част от Тао. Основополагащата идея на таизма е Абсолютът. Да притежаваш Тао в неговата пълнота означава да бъдеш в хармония с природата. Онова, за което ме молиш, би нарушило тази хармония.

— Разбирам — каза Мич. — Искам прекалено много от теб, знам.

— Тази инспекция наистина ли е толкова важна?

— Много — каза той.

Тя замълча. После склони ръце върху раменете му.

— Предвид това, което ти казах, съм склонна да кажа „не“. Но заради теб и защото те обичам, не бих искала да те разочаровам. Дай

ми двайсет и четири часа. Тогава ще ти отговоря.

— Благодаря ти — каза той. — Разбирам колко ти е трудно.

Джени се усмихна и го целуна по бузата.

— Не, Мич, не мисля, че разбираш. Ако разбираше, никога нямаше да ме помолиш за това.

— Но ти няма да се откажеш точно сега — каза японецът. — Сигурно...

— Ще се откажа и още как — каза Ченг Пенг Фей.

— Защо? Тъкмо беше започнал да схващаш идеята.

— Някой се опитва да ме натопи за убийството на човека от охраната на Ю Корп.

Бяха седнали отново в ресторант „Мон Кий“ на Норт Спрингстрийт и точно както миналия път японецът вършеше из поднос, пълен с храна, а Ченг Пенг Фей едва близваше от самотната си бира.

— Да те натопи ли? — Японецът се засмя. — Стига глупости!

— Повярвай ми, имах късмет, че се измъкнах. Мислех, че полицията ще предяви обвинение. Още не съм сигурен, че са се отказали. Трябваше да си предам паспорта.

— Че кой ще натопи теб, Ченг?

— Не знам — сви рамене младежът. — Може би някой от Ю Корпорейшън. Може би ти. Да, може би ти си го направил.

— Аз ли? — Идеята, изглежда, се стори забавна на японеца. — И защо аз?

— Може ти да си убил пазача.

— Искрено се надявам, че не смяташ да изложиш тази своя теория пред полицията.

— Не съм споменал и дума за теб. И как бих могъл? Нали не ти знам дори името. Ти си доста предпазлив по тази линия.

— А може би в този миг носиш скрит диктофон?

— Може би. — Ченг обаче разтвори ризата си, за да покаже, че по гърдите му няма никакви кабели. — Както и да е, демонстрацията приключи. Някой от градската управа изпратил човек на имиграционната служба и той ни провери до един. Няколко души бяха с нередовни визи. Трябваше да учат английски, а не да работят по ресторантите и да печелят пари.

— Колко жалко — каза японецът. — Май ще трябва да се намеся лично. Да фрасна собственоръчно няколко ъперкътата.

— Как по-точно?

— О, не знам. Може би малко саботаж. Няма да повярваш на какво съм способен.

— Тук грешиш. Мисля, че си способен на почти всичко.

Японецът се изправи.

— Знаеш ли, Ченг, ако бях на твое място, щях да си осигуря доста прилично алиби.

— За кога?

Японецът остави на масата няколко банкноти.

— За от сега нататък.

Алън Грейбъл се обади в „Ричардсън и съдружници“ и поиска да го свържат с Мич.

Телефонистката се казваше Доминик.

— За кого да предам?

Грейбъл знаеше, че Доминик не си пада особено по него, и затова се ограничи с първото си име. Изчака няколко секунди. После Доминик каза:

— Съжалявам. Не отговаря. Мога ли да му предам нещо?

— Помолете го да ми се обади. — Грейбъл остави телефона си — тя едва ли щеше да се сети чий е. — Веднага щом се върне.

Затвори и погледна часовника си. Оставаха му петнайсет минути до следващото питие.

Защо не му се бе обадил Мич? Можеше да има само една причина — неговата вещица не му бе предала съобщението. Нищо чудно, че Мич имаше връзка с онази жена, която бе видял пред сградата. После му хрумна, че може би ще открие Мич именно в Стълбата. От онази нощ му беше трудно да си събере мислите. Но Мич щеше да го разбере, щеше да се сети как да постъпят.

Грейбъл вдигна слушалката и избарабани номера, но още с първото „свободно“ затвори телефона. С телефонна система като тази на Стълбата човек никога не можеше да знае колко души го подслушват едновременно. Погледна отново часовника си. Още десет минутки. Но пък той можеше наистина да е там. Алън се боеше, беше

направо уплашен от мисълта за това, което може да се случи на Мич. Ами ако си беше въобразил всичко? Какво щяха да направят с него тогава? Алтернативата беше почти също толкова плашеща.

Кей Килън прекара деня преди инспекцията на Ричардсън пред един от компютрите на двасет и първия етаж, преглеждайки двуизмерните планове и триизмерните чертежи на Стълбата. Прехвърли и компактдиска с визуалните записи на проекта, за в случай че Ричардсън пожелае да анализира всяка част от схемата в детайли, или пък да демонстрира еволюцията на проекта. Дори бе уредила основният макет на сградата да бъде пренесен от офиса на „Сънсет“ в заседателната зала на Стълбата. Когато Рей Ричардсън се захванеше с нещо, беше най-добре човек да е подготвен за всичко.

Когато привърши беше късно, но Мич все още работеше с Тони Ливайн, Хелън Хъси и Ейдън Кени по графика на инспекцията. Радваше се, че ще се махне оттук. Макар да бе свикнала да работи в празни офис сгради, в Стълбата, особено нощем, долавяше нещо, което никак не ѝ харесваше. Кей винаги се бе усещала твърде зависима от атмосферата, в която работи, и затова беше по-склонна от всеки друг в екипа да повярва в това фенг шуй. Не виждаше нищо лошо в опита да се построи нещо в хармония с околната среда и в това да се впрегнат добронамерените сили на природата в полза на човека. Уважението към духа на Земята бе просто по-нетрадиционна форма на природозащитничеството. Вътрешният ѝ глас нашепваше, че това място би се разведрило, ако препоръките на фенг шуй консултантката бъдат спазени безпрекословно.

Когато стигна в просторния гараж, сърцето ѝ вече биеше учестено и леко ѝ се виеше свят. Обширните градски пространства, особено нощем, я изнервяха. Не че подобно усещане беше непознато за повечето от останалите жители на Ел Ей. Но това си беше нещо повече от урбанистична параноя. Кей страдаше от лека форма на агорафобия и мисълта, че това усещане от време на време просто идва и после си отива, не ѝ помагаше. Фактът, че новото ѝ „Ауди“ отказа да запали — още по-малко.

В следващите няколко напрегнати минути нервността отстъпи пред гнева. Кей прокле колата и тръгна да се връща. Щеше да се обади

на Пътна помощ от стаята на охраната. Имаше усещането, че някой я наблюдава. Затова направи няколко пешеходни пируета. Токчетата ѝ тракаха по голия под като разбеснял се метроном. Кой друг можеше да е долу по това време? Особено сега, след като Сам Глийг беше мъртъв и Авраам бе поел нощната смяна. Ако не се брояха колегите ѝ на двайсет и първия етаж, в сградата нямаше никого. Отдъхна си чак в ярко осветената асансьорна кабина.

Когато вратите на асансьора се отвориха, фоайето се оказа потънало в мрак. Единствената светлина, която все пак ѝ позволяваше да вижда къде стъпва, идваше от горните етажи. Подовото осветление често се изключваше нощем — нали хората, които работеха до по-късно, си тръгваха през гаража. Авраам пестеше електроенергия. Но инфрачервените сензори и камери трябваше да са доловили нейното пристигане и вече да са включили осветлението.

Докато Кей се опитваше да се сети за някаква причина, поради която все още няма осветление, вратите на асансьора се затвориха и най-надеждният ѝ източник на светлина се стопи.

Тя потисна паниката си. Не че ѝ беше необходимо бог знае какво осветление, за да се движи из Стълбата. Почти фотографската ѝ памет бе запечатала безпогрешно плановете на всеки етаж. Трябваше просто да си представи, че е застанала пред компютъра си и работи с САД-системата, местейки мишката насам-натам, за да е наясно точно накъде да тръгне. Дори още преди сградата да бъде построена Кей вече се бе разхождала многократно из нея. Когато накрая корпусът беше готов и тя го обиколи, ѝ се стори, че всичко ѝ е странно познато.

Но когато се насочи към стаята на охраната, ясно чу един глас, който също ѝ беше познат.

— Мога ли да ви помогна, мис?

Усети как косата ѝ се изправя.

— Някакъв проблем ли имате?

Сам Глийг беше застанал на рецепцията в обичайната си поза, с ръка върху пистолета, прибран в кобура на хълбока му. И макар да беше тъмно Кей осъзна, че може да различи всяка негова черта. Сякаш тялото му бе попаднало в снопа на някакъв загадъчен прожектор.

— Казаха ли вече какво се е случило с мистър Йоджо?

— Какво? Какво искаш, Сам? — Кей заотстъпва към асансьора.
— Кой си ти?

Сам се изсмя гръмогласно и бавно, точно както преди.

— Въобще не исках да ви притеснявам — каза той. — Е, кой ще остава тази вечер след работа?

— Ти си мъртъв, Сам — прошепна тя.

— И аз така си помислих. Горкият пич. Жалко. На колко години беше?

Кей усети асансьора зад себе си. Докосна го с ръка. И въпреки това асансьорът не пристигаше.

— Моля те — каза тя. — Моля те, върви си.

Сам се изхили отново и огледа върховете на безупречно лъснатите си обувки.

— Трябва да измислите нещо за преборване на скуката в тая работа. Нали ме разбирате?

— Не, не те разбирам.

— Има си хас.

— Ти... ти дух ли си?

— Не знаех, че има нещо подобно. По дяволите. По дяволите, ами разбира се. Горкият пич. Знаете ли какво? Това е най-сигурната работа, която съм имал.

Сам се засмя за пореден път и Кей изпищя.

В заседателната зала на двасет и първия етаж Мич отмести поглед от монитора на компютъра си, намръщи се и попита:

— Някой от вас чу ли нещо?

Тримата му колеги свиха рамене и поклатиха глави.

Мич стана и отвори вратата.

Този път я чуха всички.

— Кей — каза Мич.

Фоайето още кънтеше от писъците ѝ, когато четиримата изскочиха в коридора и хукнаха към асансьора. Пътном Мич се надвеси през парапета и извика в мрака:

— Кей, дръж се, идваме!

— Господи, сега пък какво става? — каза Кени и последва Мич в кабината на асансьора. Плъзнаха се плавно надолу.

Мич забарабани нетърпеливо по стената.

Когато вратите се отвориха, Кей се срина при тях в безсъзнание. Главата ѝ се удари в пода.

Мич и Хелън тутакси коленичиха до нея, а Кени и Ливайн хукнаха да огледат за евентуален нападател. Осветлението беше включено. След малко Кени се върна, клатейки объркано глава.

— Не видях нищо — каза той. — Нищичко. Тя добре ли е?

— Просто е припаднала, нищо повече — каза Хелън.

— А бе не ще да е толкова невинно — отбеляза Ливайн. — Мамка му, помислих си, че сто процента я изнасилват или я убиват. — И тръгна към външната врата.

Мич надигна Кей и я подпря на гърдите си, а Хелън и повя малко с длан. Клепачите ѝ трепнаха и тя започна да се съвзема.

— Какво се случи, миличка? — каза Кени.

Ливайн се върна и сви рамене.

— Главната врата е заключена, а на площада не се вижда жива душа.

— Всичко е наред — каза внимателно Мич, тъй като му се стори, че тя отново се сепна. — Сега си в безопасност. — После ѝ помогна да се намести по-удобно и да подпре глава на коленете му. — Спокойно. Просто си припаднала.

— Сам — каза тихо Кей. — Беше Сам.

— „Сам“ ли каза? — обади се Ливайн.

— Сам Глийг? — попита Кени.

Кей надигна глава и отвори очи.

— Видях го — каза тя с треперещ глас и се разплака.

Мич ѝ подаде носната си кърпа. Кени и Ливайн се спогледаха.

— Искаш да кажеш... като дух? — попита Кени. — Тук? В Стълбата?

Кей си издуха носа и въздъхна скръбно.

— Можеш ли да се изправиш? — попита Мич.

Тя кимна.

— Звучи налудничаво, знам — каза Кей, докато Мич ѝ помагаше да се изправи. — Но наистина го видях. — Улови погледите на Кени и Ливайн и продължи: — Вижте, не съм си въобразила. Той беше тук, дори говори с мен.

Мич ѝ подаде чантичката, която бе изпуснала на пода.

— Не съм от хората, които ще си измислят нещо подобно или ще си го въобразят.

Мич сви рамене.

— Никой не казва, че си, Кей. Виж, ние ти вярваме. Щом казваш, че си видяла Сам, значи си го видяла.

— Определено не изглеждаш като човек, който си прави майтап — каза Ливайн.

— Прав е — каза Хелън. — Бяла си като платно.

— Какво каза той? — попита Кени. — Как изглеждаше привидението?

Кей раздразнено поклати глава.

— Не беше привидение. Казвам ви, беше си Сам Глийг. Просто ме чуите какво ви говоря, става ли? Изглеждаше си точно както обикновено. Освен това се смееше. — Тя отвори пудриерата си и се намръщи. — Мамка му, цялата съм размазана. Той каза... каза, че и сам се бил сетил, че е мъртъв, и че било жалко. Това му бяха думите, кълна се в Господа.

— Хайде да се качим пак горе — каза Мич. — Да се съвземеш малко.

— Май никой от нас няма да откаже по едно питие — предложи Кени.

Отидоха заедно до асансьора и се върнаха на двајсет и първия етаж. Докато Кей се занимаваше с грима си, Ливайн отвори барчето на заседателната зала и наля бърбън.

— Аз вярвам в духове — заяви Ейдън Кени. — Майка ми е виждала дух, а тя не лъжеше за нищо. Дори не преувеличаваше.

— Затова пък ти си измисляш за двама — отбеляза Ливайн.

— Не ви лъжа — каза Кей твърдо. — Изкарах си акъла и не ме е срам да си го призная. — Тя довърши очната си линия и обърна една от чашите, преди да се заеме с устните си.

— Ами какво ще кажете за основите? — подметна Ливайн. — Искам да кажа, нали са трийсет метра дълбоки? Да не би да сме... тъй де, разбирате... да сме градили върху нещо?

— Като например някое древно индианско гробище? — каза Кени. — Стига бе, човек.

— Преди тук е била сградата на Ейбъл Стърнс — каза Мич. — Един от политиците авантюристи от Сан Франциско, които са купили земя и са строили тук в края на миналия век. След като компанията му била погълната през 60-те, новите собственици сринали сградата и

оставили мястото така, докато се появил някакъв предприемач. Той също се разорил и накрая Ю Корпорейшън купила парцела.

— Ами преди Ейбъл Стърнс? — настоя Ливайн. — Искам да кажа, това тук е било Пуебло де лос Анхелес, нали така? Мексиканци, ацтеки. Защо не?

— Само не споменавай пред Джоан думата „ацтеки“ — каза Кени. — Обижда се на произход.

— Ама ацтеките са правели човешки жертвоприношения. Изтръгвали сърцата на жертвите, докато те били още живи.

— Точно като Рей Ричардсън — каза Кени. — Между другото, Тони, Сам беше черен. Така де. Не беше никакъв шибан ацтек. Задник — това да. Що за нощен пазач е тоя, дето ще вземе да пусне собствения си убиец в сградата и после ще плаши една беззащитна жена?

— Вижте — каза Кей, — искам да ми обещаете нещо. Искам да ми обещаете, че няма да разправяте какво се случи тази вечер. Не искам да се превърна в мезе на офиса. Обещавате ли?

— Дадено — каза Мич.

— Естествено — усмихна се Хелън.

Кени и Ливайн свиха рамене и само кимнаха.

— Остава ни само да се надяваме, че утрешната инспекция ще премине без нови инциденти — каза Мич.

— Дано — прошепна Кени.

Мич се върна в Стълбата на следващата сутрин в седем и половина. На ярката дневна светлина му беше трудно да повярва, че някой е могъл да срещне дух на това място. Може би е било нещо като халюцинация. Беше чел някъде, че изживяното след доза ЛСД може да се появи отново във всеки следващ миг от живота ти, независимо колко време е изминало от поемането на наркотика. Да, най-вероятно в това или в нещо от сорта се криеше причината за снощните преживелици.

Искаше да се види с Джени Бао, за да чуе отговора ѝ за временния фенг шуй сертификат, но му предстоеше цял ден с Рей Ричардсън, а Мич знаеше, че шефът му ще пристигне преди осем.

Затова първото нещо, което направи, след като пристигна, беше да ѝ се обади по телефона.

— Аз съм — каза той.

— Мич? — обади се сънено Джени. — Къде си?

— В Стълбата.

— Колко е часът?

— Седем и половина, съжалявам. Събудих ли те?

— Не, няма нищо. И без това щях да ти се обадя. Реших да ти дам твоя сертификат навреме за понеделник. Но го правя само заради теб. И само защото понеделник ще бъде благоприятен ден.

— Това е чудесно. Благодаря ти, Джени. Много ти благодаря. Наистина оценявам жеста ти.

— Да, добре. Но при едно условие.

— Слушам те.

— Че ще мога да дойда днес по някое време и да изпълня няколко предпазващи ритуала. Искам да съм сигурна, че всички зли духове ще напуснат сградата и на тяхно място ще потече добро чи^[5].

— Дадено. Какви ще бъдат ритуалите?

— Сложно е за обяснение. Като начало ще трябва да се извади рибата от езерцето. Ще трябва също да изключим електрическото хранене за няколко минути. Да окачим червен флаг върху указателната табела на площада. О, да, прозорците трябва да бъдат затъмнени, но това може да се направи и автоматично, нали така? И още нещо. Не знам как ще успееш да уредиш това — знам, че сградата има много прецизна противопожарна система. Трябва да запалим пред входа огън в малка пещ за дървени въглища и да раздухам дима с ветрило, докато въглищата са още горещи.

— Господи! — възкликна Мич. — За какво пък са тези дървени въглища?

— Те ще символизират топлия отзив на мистър Ю след инспекцията в понеделник.

— Чул те господ — засмя се Мич. — Доколкото зависи от мен, аз бих те оставил да запалиш в сградата и жертвена клада, стига да поискаш. Но трябва ли да бъде точно днес? Ричардсън ще е тук от зори до мрак. Не може ли да стане през уикенда?

— Не аз решавам, че ритуалът трябва да се изпълни днес, Мич. Днешният следобед е подходящо време за изпълнение на церемонии за

прогонване на зли духове.

— Окей, ще се видим днес следобед.

Мич затвори телефона и поклати глава. При тези условия беше доста неподходящо да споменава за премеждието на Кей Килън. Бог знае какво щеше да пожелае да направи Джени тогава. Пълно прогонване на духовете? Или пък щеше да танцува гола около дървото? И как, по дяволите, да обясни на Рей Ричардсън, че Джени Бао се кани да запали пещ с дървени въглища пред входа на Стълбата, за да прогони с пушек дяволите от неговото творение на архитектурното изкуство?

Франк Къртис се събуди и започна да се чуди защо се чувства толкова потиснат. После си спомни — днес се навършваха десет години, откак брат му бе починал от рак. Той се измъкна от леглото, без да събуди жена си Уенди, и отиде до дневната, където в чекмеджето на един от шкафовете бяха прибрани семейните албуми.

Не че му бяха необходими снимки, за да си припомни как изглеждаше брат му. За целта щеше да му е достатъчно просто да се погледне в огледалото. Защото двамата с Майкъл бяха еднояйчни близнаци. Снимките щяха да му помогнат да си припомни какво бе представлявал някога самият той, като половината от едно цяло.

Когато Майкъл умря, Франк имаше усещането, че е загубил едната си ръка. Или някой жизненоважен орган. Оттогава винаги се бе чувствал половин човек.

Уенди се появи на вратата.

— Кога минаха десет години? — каза той, преглъщайки заседналата в гърлото му буца.

— Знам, знам. Вече цяла седмица все за това си мисля.

— А аз съм все още тук. — Франк поклати глава. — Не минава и ден, без да си помисля за него. И без да се попитам защо той, а не аз?

— Ще ходиш ли до Хилсайд?

— Да.

— Ще закъснееш за работа.

Къртис сви пренебрежително рамене.

— Чудо голямо. Бездруго никога няма да ме направят лейтенант.

— Франк...

Той се ухили.

— Освен това до обед съм свободен.

Уенди също му се усмихна.

— Ще направя кафе.

— Не ми е нужен паметник като Емпайър Стейт Билдинг, за да си спомням за него, знаеш това. Но може би след десет години е време да го позабравя малко.

Но преди да излезе, сложи в багажника на колата малка косачка.

Гобището Хилсайд беше на десет минути път с кола, близо до автострадата за Сан Диего и гражданското летище на Лос Анджелис. Франк Къртис правеше това поклонение всяка година и всяка година се заемаше да пооправи гроба на брат си, докато само на неколкостотин метра над главата му прелитаха един след друг десетина Боинг 747. Практичен както обикновено, Къртис предпочиташе да засвидетелства своята памет с този дребен акт на уважение. Нещо като покаяние, поне за него. Не беше бог знае какво, но му помагаше да се почувства по-добре.

Така че когато пристигна в Ню Паркър Сентър, вече беше готов да бъде шамаросван с нови проблеми, да свърши някои неща и да задейства други. Напечата докладите си, попълни нужните формуляри с помощта на по-стриктните в това отношение колеги, заяви личните си разходи, погледна дневника си и не каза нито дума, за да се оплаче.

Натан Колман наблюдаваше колегата си и се чудеше какво ли му е дало сили за подобна бюрократична ефективност.

Къртис разгъна някаква хартия и я подбутна към Колман. Беше листовката на Ченг Пенг Фей, протестираща срещу нарушенията на Ю Корпорейшън по линия на човешките права.

— Знаеш ли, прочетох това нещо — каза Франк. — Той е прав: всяка компания, която е толкова омешана с китайското правителство, не би трябвало да получи правото да търгува в тази страна.

— Кажй го на Конгреса — рече Колман. — Току-що подновихме статута на Китай на най-облагодетелствана нация в областта на търговията.

— И друг път съм ти казвал, Нат. Най-големите мръсници на този свят са политиците.

— Всъщност тъкмо се канех да ти кажа нещо — погледна го Колман. — Имиграционните са задържали три от китайчетата.

— Защо, за бога?

— Твърдят, че нарушавали визовия режим. Били се хванали на работа или нещо от сорта. Но аз си имам приятел там и той ми каза, че някой от кабинета на кмета бил дръпнал конците, за да ги изритат от страната. След което цялата демонстрация пред Стълбата се разпаднала безвъзвратно.

— Интересно.

— Изглежда, онзи архитект си има доста приятели по върховете.

— Така ще дойде.

— До три дни ще ги качат на самолета за Хонконг. Или за там, откъдето са дошли.

— Ченг е все още тук, нали? — каза Къртис.

— Да, но дори да е познавал Сам Глийг, съдебните медици продължават да твърдят, че е невъзможно той да е убиецът.

Къртис помълча малко, после каза:

— И никога повече няма да ги пуснат да се върнат, нали? Тия марсианци от Стълбата трябваше досега да извикат инженер да им провери асансьорите. Вече стана една седмица, откак им казах. Това е доста време, когато става въпрос за разследване на убийство, не мислиш ли?

— Може пък компютърът им да е забравил да се обади — каза Колман.

— Мислех си също и за онази снимка. Ако предположим, че е фалшифицирана, кой друг би могъл да се справи по-добре с това, ако не хората от сградата? Доста лъскаво компютърче си имат там. Какво ще кажеш, а, Нат? Ето ти го и мотива — има някакъв проблем с асансьорите, но някой иска да покрие историята поне за известно време. Може да е някой от бандата на архитектите. Доста пари са вложили в тоя строеж. Милиони. Един от тях ми го каза. Той дори ме помоли в известен смисъл да си трая за това пред журналистите. Нямало да направи добро впечатление, ако се разчуело, че някой бил умрял в една от местните интелигентни сгради. Дали пък не му е хрумнало също, че ще е много по-добре смъртта на пазача да се лепне на някой от досадните демонстранти, отколкото на тази проклета сграда? Какво ще кажеш?

— Хич не ми звучи невъзможно.

— На мен също.

— Искаш ли да им въртна една шайба? — попита Колман. — На шибаните марсианци?

Къртис се изправи, взе шлифера си от облегалката на стола и каза:

— Имам по-добра идея. Петък следобед е. Вече ще почват да се изнизват за уикенда. Хайде да отидем и да се направим на досадници.

Рей Ричардсън беше от онези архитекти, които не обичат изненадите, и за него бе стандартна практика да проверява до изнемогване подове, стени, тавани, врати, прозорци, електроинсталации, сервизни помещения, санитарни възли и сглобки, преди да повтори формално същата процедура, вече със самия клиент.

Макар и неофициална, изтощителната инспекция беше на път да отнеме целия ден. Тони Ливайн предпочиташе тя да се провежда на няколко етапа през кратки периоди, вместо наведнъж, тъй като лесно възпламенимото раздразнение на Ричардсън можеше да доведе до някои съвсем субективни забележки, но както обикновено неговият шеф работеше до дупка.

След петчасово маршируване по етажите на Стълбата работният екип, скупчен като туристическа група, успя да стигне до плувния басейн на сградата. Басейнът беше с размери дваисет и пет на осем метра и беше покрит с вълнообразен стъклен покрив с правоъгълна форма, осеян с отвори за вентилация. Всичко, с изключение на сапфиреносинята вода с температура 29.4 градуса, всичко — стените, подовите плочки, вентилационните отвори, дори антикорозионното покритие на металните греди на тавана беше в неизменния сиво-бял оттенък. Общият ефект създаваше усещане едновременно за чистота и за спокойствие.

Отвъд стъклената стена, която трябваше да предпазва барчето на басейна от водните пръски на плуващите, Ричардсън провери прилепването на керамичните плочки, чистотата на повърхностите, електрическите ключове на стената, канавките на пода, високоабсорбиращите слънчеви батерии за затопляне на водата и окачването на панелите със силиконово покритие.

— Искаш ли да провериш и залата на басейна, Рей? — попита Хелън Хъси.

— Защо не?

— Тогава всички ще трябва да си събуят обувките — обяви тя. — Последното нещо, което ни е нужно сега, са отпечатъци от подметки върху тези прекрасни бели подови плочки.

— Мъдро решение — каза Ричардсън. Но докато се облягаше на стената, за да свали ръчно изработените си английски обувки, му хрумна друга идея. — Басейнът определено ми изглежда добре оттук. Но гледката е едно, а действителността друго. Искам да кажа, защо да не поплуваме? Някой да се е сетил да си донесе бански? Защото все някой ще трябва да влезе вътре и да провери как стоят нещата. Може би водата е твърде гореща. Или пък твърде студена. Или с прекалено много химикали.

— Или пък твърде мокра — промърмори някой.

Ричардсън огледа екипа си и зачака.

— Има ли доброволец? Бих направил лично една дължина, ако не бързах толкова. Водата изглежда доста примамлива.

— Аз също — отзова се със скоростта на планинско ехо Джоан. — Но Рей е прав, разбира се. Ние не можем да си позволим този лукс. По-добре някой друг да опита.

— Е, аз нямам нищо против да поплувам по бельо — каза накрая Кей Килън. — Всъщност малко плуване ще ми дойде добре. Краката ми са ужасно схванати.

— Браво, мойто момиче — каза Ричардсън.

Кей отиде до съблекалнята, а Джоан, Тони Ливайн, Хелън Хъси и Марти Бърнбаум събуха обувките си и последваха Ричардсън в залата на басейна. Зад стъклената преграда останаха Мич, Ейдън Кени, Уилис Елъри и Дейвид Арнън.

— Знаете ли за какво ми напомня това? — обади се Арнън. — Сякаш ние всички сме партийни функционери и следваме Хитлер при обиколката му из нова канцелария на Райха. Тогава Джоан трябва да е Мартин Борман, нали така? Тя се съгласява с всяка негова дума. Очаквам го всеки момент да се просне на пода и да загризе ръба на басейна, а след това да ни прати до един в концентрационен лагер.

— Или обратно в офиса — подхвърли Мич. — Разликата няма да е кой знае колко голяма.

Проследиха с поглед Джоан, която се наведе и топна дебелата си, отрупана с пръстени ръчишка във водата.

— Значи все пак не е вампир — отбеляза Кени.

— Те се плашат от течаща вода — засмя се Мич.

— И двамата грешите — каза Арнън. — Тя просто потапя ръка във водата, за да я замрази. Точно като Снежната царица. Притеснява се да не би случайно на Кей да ѝ стане приятно.

— Кучка — изръмжа Елъри. — Защо някой не я бутне вътре?

— Давай, Уилис — каза Мич. — Ние ще те спонсорираме.

Кей се появи в залата само по виолетов сутиен и бикини.

— Виолетови са — обяви триумфално Арнън. — Плащайте, нещастници.

Другите трима изсумтяха и му връчиха по пет долара, докато Кей се приближаваше до басейна. Тя застана на едно от блокчетата, наведе се напред, тялото ѝ се напрегна и миг след това се изстреля във въздуха, за да прободне водната повърхност.

— Как е водата, Кей? — извика Ричардсън, щом тя изплува.

— Прекрасна — отвърна Кей. — Искам да кажа, наистина топла.

— Що за момиче би облякло виолетово бельо? — оплака се Елъри.

— Момиче с татуировка — каза Арнън. — Не сте ли я виждали? На глезена.

Имаше предвид нежната плетеница от синьо-червени цветчета, която опасваше крака на Кей и изглеждаше като пришита от някой гениален микрохирург със слабост към ботаниката.

— И откъде пък имаш тази информация? — ухили се Елъри.

Арнън изрита обувките си, тръгна към вратата за басейна и викна:

— Направете път. Аз съм спасител.

Кей се набра и се качи върху ръба на басейна с лекотата на човек, прекарващ доста часове във водата.

— Ще взема и аз да ѝ хвърля един по-детайлен оглед — каза Елъри, събу обувките си и последва високия Арнън.

— Това момиче е страотно — каза Кени. — Направо от средните страници на „Плейбой“. Вгледай се малко по-внимателно и ще видиш по талията ѝ дупките от телбода.

— Снощното приключение май не ѝ се е отразило особено — каза Мич.

— Призракът ли? Мисля, че открихме обяснението. Боб работи по въпроса. След като е установил, че вече нямаме нощен пазач, Авраам е решил да създаде такъв. Или поне негово факсимиле.

— В какъв смисъл факсимиле?

— Движещ се в реално време образ. Холограма. Напълно логично е. Не знам как не се сетих за това още снощи. В известен смисъл това е част от учебния периметър на Авраам. След като не е заварил снощи истинския Сам Глийг, Авраам е решил да създаде негов възможно най-правдоподобен заместител. В края на краищата именно това е идеята на холограмите, нали така? Да се придаде човешки облик на една система напълно лишена от човешко участие.

— Ейд, това чудо за малко не накара момичето да се побърка от страх. — Мич поклати гневно глава. — Можеше да получи сърдечен удар.

— Знам, знам.

— Кей беше убедена, че е видяла призрак. Не съм съвсем сигурен дали не ѝ повярвах и аз.

— Авраам не знае нищо за призраците. Той дори не разбира какво представлява смъртта. Бийч изгуби цял час тази сутрин, докато се опитваше да му обясни. Сигурно още се мъчи. Просто искаме да разберем какво се е случило, това е всичко.

— И да не допуснете то да се случи отново, надявам се.

— Мич — каза търпеливо Кени, — не мисля, че успя да оцениш важността на случилото се. Това е невероятна новина. Бийч направо пощуря от въодушевление. Искам да кажа, компютърът е поел инициативата. Не е изчакал някой да му каже какво да прави, нито пък е предпочел да избере измежду предложените му възможности. Авраам просто е направил нещо абсолютно сам.

— И какво означава това?

— Като начало, че сградата е адски по-интелигентна, отколкото си представяхме досега.

Мич поклати глава.

— Не съм убеден, че ми харесва идеята за компютър, който поема инициативата.

— Виж, ако се замислиш, ще видиш, че това е естествената последица от наличието на невронна мрежа. Кривата на обучението. Просто Авраам се самообучава доста по-бързо, отколкото си мислехме. — Кени се ухили ентусиазирано. — Тълкуваш погрешно ситуацията, Мич, наистина. Мислех си, че ще се зарадваш.

— И от къде на къде?

— Да не би да предпочиташ това място да е наистина населено с призраци? Или на Кей да ѝ се привиждат разни работи? Хайде де, прояви малко здрав разум.

Мич сви рамене.

— Не знам. Но ми се струва, че нещо в цялата история не се връзва, а не мога да разбера какво точно. — Мич кимна към стъклото. Ричардсън се завръщаше заедно с малката си свита, отстъпвайки с лице към басейна. — Той се връща.

— Ще поговорим за това по-късно, става ли? С Бийч.

— Окей.

— Плуваш доста добре, Кей — тъкмо казваше Ричардсън.

— А как иначе — отвърна му Кей, която беше все още във водата. — На практика са ме отгледали на плажа в Хънтингтън.

— Освен това си мъжко момиче. Да се появиш само по бельо пред тези мръсници, с които работим. Остани във водата колкото си поискаш, Кей. Заслужи си го.

— Благодаря. Май ще се възползвам от възможността.

— Хайде сега да хвърлим един поглед на пречиствателните резервоари.

— Добре дошли в офиса на Ю Корпорейшън, най-интелигентната сграда в Ел Ей. Здравейте! Аз съм Кели Пендри и за ваше улеснение ще ви кажа какво трябва да направите най-напред...

— Господи, пак ли? — засмя се Къртис. — Тая взе да става истинска досадница.

— И тъй като това е напълно лишен от хартия офис, ние не приемаме обикновена поща.

— Спукана им е работата на пощаджиите, а? — каза Колман.

— Трябва и аз да я опитам някой път тая е-поща. Може пък да ми излезе по-евтино.

— ... и лицето, което ви очаква...

— И какво му е лошото на това да има жив човек на рецепцията?

— Къртис подуши подозрително въздуха.

— Охраната, Франк, какво друго? Ти би ли искал жена ти да седне тук, за да си приказва с отрепките, които могат да се вмъкнат?

Къртис кимна.

— Всъщност май вече ми го казаха това. Мичъл Брайън твърдеше, че от Ю Корпорейшън се страхували някой да не вземе да им отвлече истинския служител. Каква е тая миризма, Нат?

— Човече, от тук нататък все това ни чака. Свиквай — прихна Колман.

— Мирише на развалено месо!

— Нищо не подушвам. Ти не си изостанал, Франк. Просто трябва да се научиш да правиш някои неща по нов начин.

— ... докато гласът ви бъде дигитално кодиран...

— Детектив сержант Франк Къртис, Полицейско управление Лос Анджелис. Бих искал да говоря с Хелън Хъси или с Мичъл Брайън от „Ричардсън и съдружници“. — Къртис отстъпи от рецепцията. — Може би си прав, Нат.

— Детектив Натан Колман, Полицейско управление Лос Анджелис. И аз искам да ги видя. Кой да е от двамата. Компрендо^[6]?

— Благодаря ви — каза Кели. — Моля, изчакайте.

— Компютри — промърмори Къртис.

— Трябва да проявиш търпение, Франк, това е всичко. Вземи например моя племенник, Дийн. Само на седем години е, а вече знае за компютрите повече, отколкото аз ще науча през целия си живот. И знаеш ли защо? Защото е търпелив. Защото му принадлежи цялото време на света. Господи, ако разполагах с времето, което той посвещава на компютрите, досега да съм станал Бил Гейтс^[7].

— Моля, насочете се към асансьорите, където ще ви посрещнат.

Детективите преминаха през стъклената врата, огледаха дървото и забелязаха красивата китайка, която се опитваше да улови плуващите в езерцето шарани с малко рибарско сакче.

— Готино — промърмори Колман.

Спряха и я загледаха.

— Кълве ли? — подвижна Къртис.

Китайката се усмихна приятно и посочи прозрачния пластмасов бидон, в който вече плуваха три риби. До него бе оставено нещо, подобно на дървен сандък, в който имаше каменна плоча с набучени по нея пръчици от дървени въглища.

— С въдица щеше да ми е по-трудно — каза тя.

— Барбекю ли ще правите? — попита Колман.

Жената го погледна учудено и Колман кимна към пещта за дървени въглища.

— Аз лично предпочитам златните рибки леко препечени отвън и крехки отвътре.

— Престани да се занасяш — каза Къртис и погледна китайката. — Извинете колегата, твърде много телевизия гледа.

Жената се поклони леко и на устните ѝ се появи безупречна усмивка.

— С работа като моята съм свикнала да си разменям реплики с остроумници, повярвайте ми.

— Е, наслука тогава — каза Къртис.

— В общи линии точно за това става въпрос — отвърна тя.

Бяха стигнали до фитнес залата, когато Авраам се обади, за да каже на Мич, че двама детективи искат да говорят с него.

— Дошли са някакви хора от полицията — каза той, след като затвори телефона. — На рецепцията са. По-добре да ида да видя какво искат.

— Разкарай ги, Мич — каза Ричардсън. — Имаме още доста площ за покриване.

Мич се запъти към фойето. Ченгета. Само това му липсваше, при това точно днес. Вратите на асансьора се отвориха и той мярна застаналата до езерцето Джени и двамата детективи, които го чакаха търпеливо. Някъде наблизо се отвори врата, чуха се няколко стъпки и един глас каза зад него:

— Мич.

Мич се обърна и видя пред себе си някакъв висок мъж. Успя да го познае едва след второто вглеждане. Лицето му беше покрито с неколкодневна бодлива четина. Очите му бяха хлътнали и заобиколени от тъмни кръгове. Спортното му яке изглеждаше така, сякаш бе спал с

него, а той самият буквално се тресеше от пристъпите на нервни тикове.

— Господи, Алън, какво правиш тук?

— Трябва да говоря с теб, Мич.

— Изглеждаш ужасно. Какво е станало с окото ти?

— Окото ми? — Грейбъл опипа кожата на лицето си точно над скулата. — Не знам. Сигурно съм се праснал в нещо. Мич, много е важно. Не можем ли да отидем някъде? Предпочитам да не говорим тук.

Мич погледна през рамо полицаите и забеляза, че го наблюдават. Зачуди се дали техните по принцип подозрителни мозъци вече са се досетили какво се разиграва тук.

— Има нещо, което трябва да ти кажа.

— Алън, избрал си възможно най-неподходящия ден. Ричардсън е при басейна с целия екип на проекта. Ей там пък има две ченгета, които искат да говорят с мен. А Джени Бао се кани да изпълни фенг шуй церемония, за да изгони злите духове от сградата.

Грейбъл се намръщи, после сграбчи Мич за ръката и попита високо:

— Какво каза? Зли духове ли каза?

Мич пак погледна ченгетата. Сега беше достатъчно близо до Грейбъл и усещаше миризмата му. Фактът, че бившият му колега е придобил сладниково-киселия аромат на боклукчийска кофа, характерен за стопроцентовите скитници, просто го потресе.

— Само по-спокойно, Алън, става ли? Ще ми дадеш ли няколко минути? Трябва да се отърва от тези ченгета. Чакай малко. По-добре да не оставаш тук, защото Ричардсън може да те види. Защо не се качиш горе, в апартамента на Ю? Там ще ме изчакаш.

— В никакъв случай!

Мич се отдръпна от зловонната експлозия на немитите му зъби.

— Виж, ще те изчакам долу в гаража, става ли?

Мич се насили да му се усмихне, обърна се и тръгна към двамата полицаи.

— Това пък какво беше, мама му стара? — каза тихо Къртис. — Тоя тип изглеждаше тотално разкапан.

— Може би той е архитектът — предположи Колман.

— Съжалявам, господа — каза Мич, докато се здрависваше с тях.
— Трябваше да ви се обадя досега. Докладът на инженера стои на бюрото ми от сряда сутринта, но последните няколко дни бяха просто невъзможни. Нека се качим горе и да обсъдим нещата.

— По стълбите ли? — попита натъртено Къртис.

— Мисля, че ще се убедите и сами — докладът на инженера потвърждава нашето собствено заключение. Асансьорите са напълно изправни. Моля — той им посочи с жест вратите на асансьорите, — няма абсолютно никаква причина да се чувствате изнервени, повярвайте ми.

— Дано да е така.

Вратите на асансьора се отвориха, но преди да влязат вътре, Мич ги помоли да го изчакат за миг, отиде при Джени и я попита:

— Как вървят нещата?

— По-трудно ще е, отколкото си мислех.

— Обичам те — каза той тихо.

— Да беше се сетил за това по-рано — отвърна тя.

Тримата мъже влязоха в кабината на асансьора и се понесоха към двайсет и първия етаж.

— Днес сме малко заети — обясни Мич. — Целият екип на проекта е тук. Проверяваме сградата, преди да обявим на клиента, че е годна за обитаване.

— От кого? — каза Къртис. — От цялата скитническа пасмина наоколо?

Мич вдигна вежда.

— О, имате предвид Алън? Той работеше преди за фирмата. Аз също съм доста шокиран от състоянието, до което е стигнал.

Кабината спря меко и вратите се отвориха. Къртис въздъхна облекчено, така че да бъде чуто.

— Е, стигнахме — каза Мич. — Живи и здрави. Аз не съм инженер по механика, но накарахме техните хора да проверят всичко, от ролките до микропроцесора. Буквално ги разглобиха на части.

Поведе ги по коридора към заседателната зала. Помещението беше с двойно по-висок таван и приблизително с размерите на тенискорт. Подът беше покрит с мек светлосив мокет. В средата бе разположена голяма конферентна маса от безупречно полиран абанос,

с по осем черни стола „Рени Макинтош“ с облегалки от естествена кожа от двете страни. Едната стена беше покрита с празни черни рафтове, сред които се открояваше широкоекранен телевизор, имаше и бюро, покрито с електронни устройства, между които и компютър. В другия край на заседателната зала имаше допълнително помещение, оформено като бар. Под един от огромните прозорци се мъдреше дълго канапе, тапицирано с черна кожа. Къртис отиде до него и погледна през прозореца. Натан Колман пък прояви интерес към електронните играчки. Мич отвори лаптопа си, пхна дискета във флопито и започна да прехвърля появилото се на екрана съдържание.

— Безхартиен офис, а? — ухили се Къртис.

— Да благодарим на Господа за компютрите, сержант — каза Мич. — Сертификати за това, квитанции за онова. Допреди няколко години бяхме затънали до гуша в хартия. А, ето това е.

Мич завъртя към Къртис екрана, на който се бе появил докладът на инженера.

— Знаете ли, сержант, „Отис Елевоник 411“ е изключително безопасен и ефикасен модел асансьори. Всъщност това е почти най-модерната система, пусната на пазара. Нещо повече, една от задачите на Авраам е да следи непрекъснато за изправността на асансьорите и да докладва незабавно за възникналите проблеми. Щом открие някаква нередност, Авраам веднага се обажда във фирмата и изисква да бъде изпратен техен инженер.

Къртис се загледа разсеяно в екрана и кимна.

— Както сам виждате — добави Мич, — инженерите са проверили всичко — устройството за контрол на скоростта, устройството за логически контрол, датчиците за отчитане на движението и тъй нататък. Преценили са, че всичко е напълно изправно.

— Определено изглежда, че са преровили всичко — каза Къртис. — Мога ли да получа копие от това?

— Защо просто не вземете дискетата? — попита Мич, измъкна малкото пластмасово квадратче от лаптопа и му го подаде.

— Благодаря — каза несигурно Къртис.

За миг и тримата замълчаха. После Мич каза:

— Чух, че сте освободили китайския студент.

— Значи сте научили? Е, честно казано, нямаше какво друго да направим. Човекът беше невинен.

— А снимката?

— Да, снимката. Проблемът е, че тази снимка противоречи на изводите, направени от съдебните медици. Ченг Пенг Фей е твърде нисък, за да удари Сам Глийг по главата. Твърде нисък и твърде слаб за такъв удар.

— Разбирам.

— Знаете ли, че някои от протестиращите хлапета ще бъдат депортирани?

— Депортирани? Не е ли прекалено строго?

— Ние нямаме нищо общо с това — каза Къртис. — Изглежда, някой от Градската управа е дръпнал конците, та да ги изритат от страната.

— Наистина ли?

— След което останалите демонстранти са се разпръснали — каза Колман. — Депортирането доста ги е стреснало.

— И аз се учудих как изчезнаха така изведнъж — сви рамене Мич.

— Кое то пък е добре дошло за вас, не е ли така? — каза Колман. — Искам да кажа, сигурно са ви притеснявали.

— Е, не мога да кажа, че не съм зарадван от факта. Освен това момчето наистина ми счупи предното стъкло. От друга страна, депортирането ми се струва малко крайна мярка. Аз лично не бих търсил подобна развръзка.

Колман кимна.

— Вашият шеф, изглежда, има доста сериозни връзки в кметския кабинет — каза Къртис.

— Вижте — каза Мич, — знам, че той искаше да изгони демонстрантите. Знам също, че говори с помощник-кмета за това. Но това е всичко. Убеден съм, че едва ли е поискал някой да бъде изхвърлен от страната.

Мич знаеше много добре, че не може да е сигурен в това, след като беше замесен лично Рей Ричардсън, затова реши да смени темата и попита:

— Е, докладът задоволява ли ви?

— Мен лично не. Защото ме оставя с едно неразгадано убийство — призна Къртис. — А това не е на хубаво за нито един от нас.

— Трябва да има нещо в миналото на Сам Глийг, което би могло да помогне. Та той е имал криминално досие, за бога! Не искам да бъда груб, но не мога да разбера защо концентрирате своето разследване именно тук. Сигурно има и други вероятности.

— Не мога да го отрека — каза Къртис. — Но точно в момента ми се струва много вероятно тъкмо човек от този офис да се е опитал да натопи хлапето.

— От къде на къде?

— Нямам представа.

— Шегувате се.

Франк Къртис не каза нищо.

— Шегувате се, нали?

— Мога да измисля и по-необичайни мотиви от желанието ви да избегнете лошата слава на сградата.

— Например?

— Мистър Брайън — каза бавно Къртис, — доколко добре познавате мистър Бийч?

— Познавам го само от няколко месеца.

— А мистър Кени?

— Много по-отдавна. От две или три години. И той определено не е от хората, които биха направили нещо подобно.

— Може би и той ще каже същото за вас — отбеляза Колман.

— А защо просто не го попитате?

— Ами, като споменахте тази възможност, ми хрумна, че след като целият екип на проекта е тук, няма да е зле да поговоря с всеки от вас. И с всеки друг, който има нещо общо с този проект. Ще имате ли нещо против?

Мич се усмихна и погледна часовника си.

— Оставих ги да проверяват медицинския център. След като привършат там, би трябвало да прекъснат за кратка почивка. Тогава ще можете да говорите с тях, ако искате.

— Задължен съм ви. Моят началник, знаете, не е от търпеливите. В известен смисъл са ме притиснали да приключа случая.

— Очаквам това с не по-малко нетърпение.

Къртис му се усмихна.

— Надявам се да е така. Наистина се надявам.

След намека, че може да е замесен в опита китайският студент да бъде натопен за убийството на Сам Глийг, Мич забрави за Алън Грейбъл, който трябваше да го чака в гаража. Сети се чак след час, остави Къртис и Колман да си говорят с група работници и се качи на асансьора.

На седмия етаж асансьорът спря, вратите се отвориха и влезе Уорън Ейкмън. Мич погледна часовника си.

— Вкъщи ли се прибираш?

— Де да беше така. Имам среща с Джардин Ю. Ще говорим за инспекцията в понеделник. Как върви при вас?

— Ужасно. Двете ченгета пак ни се изтърсиха. Искат да говорят с целия работен екип.

— Аз не влизам в тази група, нали? Все пак съм човек на клиента.

— Това ли да им кажа? Ти си един от последните видели Сам Глийг жив. Само ще се вкиснат, Уорън.

— Мич, просто нямам време.

— Че кой от нас има време?

Асансьорът пристигна в гаража. Мич се огледа, но не видя Грейбъл никъде.

— Виж — каза Ейкмън, — кажи, че аз ще ги потърся. По-добре дори им дай домашния ми телефон. Едва ли ще закъснея кой знае колко.

Ейкмън се запъти към колата си и в този момент на входната рампа се появи бентлито на Ричардсън, спусна се плавно и почти безшумно спря до хондата на Джени Бао. Деклан Бенет излезе от колата и затръшна вратата. Миг по-късно Уорън Ейкмън вече бе настъпил газта, за да се измъкне преди вратите да са се затворили.

— Много се е разбързал — отбеляза Бенет. — Къде е шефът? Да не съм закъснял?

Мич поклати глава.

— Спокойно. Още доста ще се забави. Защо не го почакаш в заседателната зала на дваисет и първия етаж?

— Мерси.

Бенет се усмихна жизнерадостно и се качи на асансьора. Вратите се затвориха. Мич беше сам. Изчака няколко секунди и извика:

— Алън? Аз съм, Мич. Дойдох. — После промърмори: — По дяволите, къде се дяна това смахнато копеле? — И викна по-силно: — Имам си и друга работа, Алън!

Нищо. Облекчен, Мич се запъти обратно към асансьора. При условие че на главата му бяха вече и ченгетата, и фенг шуй, и Ричардсън, и предварителната инспекция, една грижа по-малко беше добре дошла. Почти бе успял да се измъкне, когато вратата до стълбището се отвори и оттам се измъкна високата омърляна фигура на бившия му колега.

— Тук ли си бил! — възкликна Мич, ядосан, че все пак ще трябва да изслуша Грейбъл. Първото нещо, което му мина през ума, беше, че той ще го помоли да му съдейства да се върне на работа. Кое то едва ли щеше да е чак толкова трудно, особено ако Алън се обръснеше, вземеше си един душ и се запишеше при Анонимните алкохолици.

— Не исках да ме видят — каза Грейбъл.

— По дяволите, за какво става въпрос, Алън? Искам да кажа, страхотен ден избра, за да се появиш отново. И само се погледни!

— Млъквай, Мич. И си отвори добре ушите.

Щом осъзна какво е направила, Джени Бао започна да връща рибите в езерцето. Тя работеше с два календара — Лунния и Григорианския. Според Лунния календар следобедът беше подходящ за прогонването на зли духове. Проблемът беше, че бе забравила да се консултира с Григорианския, според който денят беше лош за изпълнението на церемонии. Щеше да ѝ се наложи да дойде в неделя, когато съотношението щеше да е малко по-благоприятно. След като прибереше всичко в колата, трябваше да се качи догоре, за да съобщи на Мич лошите новини.

— Това е най-откаченото нещо, което съм чувал — каза Мич. — Съвсем си се побъркал от пиене!

— Значи не ми вярваш?

— За бога, Алън, за да повярвам на историята ти, трябва да съм превъртял не по-малко от теб. Стегни се бе, човек. Нужна ти е помощ.

— Аз бях там, Мич. Видях всичко. Сам Глийг влезе в асансьора, кабината изхвърча нагоре и се плъосна пак долу. Гледах индикатора. Прас! И се изстреля като ракета! Прас! Ето ти го пак на изходна точка! Вратите се отвориха и той лежеше на пода. Разплескан като яйце в тиган. Не знам как ти звучи, но Сам Глийг наистина е мъртъв, а вие все още не разполагате с правдоподобно обяснение.

Само че в главата на Мич вече се въртеше едно разумно обяснение. За разлика от Ченг, Грейбъл беше достатъчно висок, достатъчно тежък и достатъчно силен. Ако въобще бе възможно някой да се справи със Сам Глийг, то това беше той. А и с толкова алкохол в главата си, кой знае какво още можеше да направи.

— Мислиш ли, че твоето обяснение е по-правдоподобно? — тросна му се с отвращение Мич. — Не мога да повярвам, че ти е трябвало толкова време, за да измислиш подобна история. Господи, Алън, какво правиш тук първо на първо? И защо не си казал никому нищо досега?

— Исках да подредя Ричардсън.

— Как така да го подредиш?

— Него. Шибаната му сграда. Цялата му сделка. Да го прецакам. Да прецакам цялата шибана програма.

Мич замълча за миг, опитвайки се да прецени трезво това, което се опитва да му каже Грейбъл, но само установи, че мислите му неизменно се връщат към полицаите на горния етаж и към желанието му да се отърве от глупавите им обвинения.

— Ще ти намерим добър адвокат, Алън — каза той.

Грейбъл заотстъпва. Мич го сграбчи.

— Не ме пипай! — изкрещя Грейбъл. — Пусни ме!

Ударът се стовари сякаш отникъде.

Мич смътно осъзна, че лежи на пода. Чувстваше се така, сякаш го бе разтърсил мощен токов удар. Чу отдалечаващи се стъпки и загуби съзнание.

— Кой, по дяволите, сте вие?

Рей Ричардсън се спря на прага на заседателната зала и се втренчи намръщено в четиримата непознати, седнали до масата с по чаша кафе пред себе си.

Къртис и Колман се изправиха. Последните двама от работниците, които бяха разпитали — бояджиите Добс и Мартинес, не помръднаха от местата си.

— Аз съм сержант Къртис, а това е детектив Колман. Вие сигурно сте мистър Ричардсън.

Колман закопча самото си и скръсти ръце, сякаш беше гост на сватба.

Рей Ричардсън кимна кисело.

В залата се изсипа и останалата част от работния екип и Къртис се ухили до ушите.

— Дами и господа — каза той. — Ще ви помоля да ми отделите по малко от времето си. Знам, че сте ужасно заети, но както вероятно вече всички знаете, в тази сграда беше убит човек. Повечето от вас са го познавали. Проблемът е, че все още не сме напреднали с нито крачка към разкриването на това убийство. Затова искаме да зададем на всеки от вас по няколко въпроса. Ще бъдем пределно кратки. — Той погледна бояджиите. — Вие двамата можете да си вървите. И благодаря.

— Сега не е много удобно, сержант — каза Ричардсън. — Не можете ли да го направите някой друг път?

— Мистър Брайън каза, че моментът е подходящ.

— Разбирам — просъска Ричардсън и хвърли бележките си на масата. — А къде по-точно е мистър Брайън в момента?

— Нямам представа — каза Къртис. — Тръгна нанякъде преди двайсетина минути. Мислех, че тръгна да ви търси.

— Не мога да повярвам — кипна Ричардсън. — Каква е тая шибана история? Човек с криминално досие си намира майстора, а тези двама образи очакват от мен, от съпругата ми и от целия ми екип да им кажем как да открият убиеца. — Той се изсмя горчиво. — Това да не е майтап?

— Не, не е майтап — каза Къртис. Ненавиждаше да го наричат „образ“. — За ваше сведение, става въпрос за разследване на убийство. А аз се опитвам да ви спестя време и репутация. Което, както разбрах, искате и вие.

Ричардсън му хвърли изпепеляващ поглед.

— Другата възможност е да отида до Градската управа, да си издействам съдебна заповед и да ви привикам до един в Ню Паркър Сентър и да ви разпитам там. Вие не сте единственият човек с връзки, мистър Ричардсън. Областният прокурор е на моя страна, да не говорим за закона, и въобще не ми пука дали си мислите за всичко това като за майтап. Още по-малко ми пука дали се опитвате да завършите тази болезнена за зрението сграда, или не. Нито пък колко ще ви струва това. — Къртис гледаше да не го нагрубява. — Става въпрос за отнемането на човешки живот и аз съм твърдо решен да открия истината. Това ясно ли е?

Ричардсън стоеше с ръце дълбоко в джобовете на панталона си и брадичка, войнствено насочена право към детектива.

— Как смееете да ми говорите така? — каза той. — Как смееете!

Къртис вече бе измъкнал значката си и я поклащаше под носа на архитекта.

— Смея, мистър Ричардсън. Заради тази значка с номера на Полицейското управление на Лос Анджелис. 1812. Можете да запомните този номер, за да знаете къде да се оплачете на шефовете ми.

— Можете да разчитате на това.

Мениджърът на проекта Марти Бърнбаум се опита да тушира напрежението.

— Може би ще е по-добре да приключим по-бързо с това — намеси се помирително той. — Господа, ако ще ви е удобно, можете да минете в кухнята, и там да зададете въпросите си. Всички останали, моля ви, седнете. Можем да продължим събранието си и един по един да преминем през кухнята, за да говорим с господа детективите. — Марти погледна Къртис и Колман и повдигна вежди. — Одобрявате ли?

— Естествено, сър. Идеалният вариант.

После Бърнбаум видя на вратата да се появява Деклан Бенет и реши, че сега е моментът да се отърве от Ричардсън и така да избегне нови неприятности.

— Рей, може и да греша, но не мисля, че ти се е случвало да говориш някога със Сам Глийг. Прав ли съм?

Ричардсън все още стоеше с ръце в джобовете и изражение на обидено дете.

— Така е, Марти — каза той тихо, сякаш една от мечтите му току-що е била разбита на парчета. — Не съм разговарял с него.

Колман и Къртис се спогледаха.

— Нищо чудно — промърмори Колман.

— Джоан? Ти говорила ли си някога с него?

— Не — каза тя. — Аз също не съм. Не мисля дори, че си спомням как точно изглеждаше.

Работният екип започна да се настанява по столовете.

— В такъв случай не виждам смисъл и вие да оставате — каза Бърнбаум, после се обърна към Къртис. — Мистър и мисис Ричардсън имат полет за Лондон тази вечер.

— Тежък ден — каза Къртис.

— Най-добре тръгвайте за летището, Рей. Аз ще проведа събранието. Няма смисъл и вие да се бавите. Някакъв проблем, сержант?

Къртис поклати отрицателно глава и погледна през прозореца. Не съжаляваше ни най-малко, макар да беше доста вероятно този тип да го докладва на шефовете му.

Ричардсън стисна рамото на Бърнбаум и докато събираше нещата си от масата, каза:

— Благодаря ти, Марти. Благодаря на всички ви. Гордея се с вас. Всеки един от вас има своя съществен принос за завършването на този проект навреме и в рамките на запланираните разходи. Това именно е една от главните причини нашите клиенти, били те от частния или държавния сектор, да се завръщат при нас с нови поръчки. Тази сграда е едно прекрасно творение, не оставяйте профаните да ви твърдят противното, именно защото нашата прецизност я превърна в това, което е. Прецизността е нещо повече от добрия проект. Тя е в основата на комерсиалния триумф.

Джоан сложи началото на няколко сдържани изръкоплясквания, след което тя и гениалният ѝ съпруг напуснаха залата, следвани от Деклан Бенет.

— Браво на теб, Марти — каза Ейдън Кени, докато останалата част от екипа дружно въздъхна от облекчение. — Много добре се справи. Каква каша се задаваше само.

Бърнбаум сви рамене.

— Когато Рей е в подобно настроение, просто си представям, че е един от моите добермани.

Джени помогна на Мич да се изправи.

— Добре ли си? Какво е станало? По устната ти има кръв.

Мич разтърка челюстта си и опипа внимателно главата си. После прокара език по устната си и потръпна като усети вкуса на прясната рана.

— Копеле — промърмори той. — Току-що ме прасна Алън Грейбъл. Откачил е.

— Ударил те е? Защо?

— Мисля, че има нещо общо със смъртта на пазача. — Мич изпъшка и раздвижи врата си. — Предполагам, че не си успяла да го видиш. Опърпан, приличаше на истински скитник.

— Никого не видях. Хайде да се качим горе да ти сложа нещо на устната.

Прекошиха гаража и влязоха в кабината на асансьора.

— Как върви церемонията?

— Никак. — Джени му обясни за грешката с календарите.

— Нищо чудно — каза Мич. — Може би трябва да ми прегледаш хороскопа. Днес определено не ми върви. Ще ми се да си бях останал вкъщи в леглото.

— О? Със или без съпругата?

Мич се ухили накриво.

— Ти как мислиш?

Когато всички излязоха от залата на басейна, Кей Килън свали мокрото си бельо и поплува гола. По силното ѝ загоряло тяло си личаха само тъничките линии, оставени от бикините, но тенът на гърдите ѝ беше равномерен. Кей не се притесняваше да се появи на плажа по монокини. Въобще не беше от тия.

Едва доловими количества урина, пот, козметика, мъртва кожа, полово окосмяване и други амониєви съединения се отделяха свободно от гъвкавото тяло на Кей. Водата, съдържаща тези замърсители,

влизаше в циркуляционната система и минаваше през озон, преди да бъде върната в басейна.

Отначало Кей забеляза газа под формата на малко облаче сиво-жълтеникава пара, което се понесе над повърхността право към нея. Помисли си, че в залата е влязъл човек, пушещ лула или пура. Само че димът се движеше твърде ниско над водата, за да бъде изпуснат от дробовите на някой невидим наблюдател с воайорски наклонности. Кей покри едрите си гърди с ръце и започна инстинктивно да се отдръпва от заплашително изглеждащия облак. После се обърна с гръб към него и заплува към стълбичката на басейна.

Беше се измъкнала наполовина от басейна, когато газът проникна в ноздрите ѝ, а миг след това и в дробовите ѝ. Облакът я обгърна толкова светкавично, че Кей дори не можа да си поеме дъх. Ужасяваща болка — най-ужасяващата, която бе изпитвала — изпълни гърдите ѝ, тялото ѝ се сгърчи и тя се просна на плочките.

Още преди да успее да осъзнае факта, че е обгазена по някакъв начин, Кей започна да храчи пяна, изпъстрена с кръв, но това не ѝ донесе никакво облекчение. Болката само се засили. Искаше ѝ се да изплюе цялото съдържание на натежаващия си гръден кош.

Сигурно дори щеше да изкрещи, ако в гърдите ѝ бе останала и глътка въздух, а не само хлорен газ.

Запълзя по пода на колене и лакти.

Само да можеше да достигне до чистия въздух!

С последни, нечовешки усилия Кей се изправи и се впусна напред без посока. Но вместо да се добере до вратата, тя падна отново във водата, точно до една от вентилационните шахти и до дори още по-гъстия хлорен облак.

Няколко кратки мига Кей се бореше да задържи главата си над повърхността, после водата сякаш поуспокои изгарящата болка в дробовите ѝ и тя се отпусна.

В асансьора Рей Ричардсън се закле да си отмъсти.

— Ще го подреда аз тоя задник — изръмжа той. — Ти чу ли го как само ми говореше?

— Нали имаш номера на значката му — каза Джоан. — Мисля, че трябва да го докладваш, Рей. 1812 беше, нали?

— 1812. За какъв се мисли тоя, по дяволите? Такова оплакване ще му напиша, че ще ме помни цял живот. Право до шибания му началник. С гръм и мълнии.

— Защо направо не се обадиш на Морган Филипс в Градската управа?

— Права си. Ще го пречупя това арогантно копеле. Ще има да се тюхка дето се е измъкнал от леглото си тази сутрин.

Излязоха от асансьора. Деклан отвори вратите на бентлитото и скочи на шофьорското място.

— Как е движението, Деклан?

— И по-лошо е било. Дори малко ще подраним, струва ми се. Нощта е хубава за полет със самолет, сър.

Двигателят изръмжа и колата се понесе към изхода на гаража. На вратата Деклан се наведе и повтори името си за ТЕСПАР-кода.

Вратата не помръдна.

— Говори Деклан Бенет. Отворете вратата, моля.

Нищо.

Ричардсън свали прозореца си и изкрещя в микрофона:

— Говори Рей Ричардсън. Отворете тая шибана врата!... — После изсумтя: — Само това ми липсва с тая инспекция в понеделник.

— Да извикаме ли някой да я поправи? — попита Джоан.

— Точно сега единственото нещо, което искам, е да се омета оттук. — Ричардсън скръцна със зъби и поклати глава. — Ще извикаме такси. И ще излезем от предната врата.

Деклан подкара колата на заден ход към асансьора. Във фоайето измаршируваха по белия мраморен под покрай дървото.

— Каква е тази миризма? — попита Ричардсън.

— Каква е тази отвратителна музика? — попита Джоан.

Деклан сви рамене и призна:

— Доста е депресираща, мисис Ричардсън. Не е по мой вкус. Ама никак.

— Вие слушате пиеса за пиано от Арнолд Шьонберг — обясни Кели Пендри. — Опус 25. Това е първата дванайсетнотна „атонична“ композиция на света. — Русокосата красавица се усмихваше ослепително досущ като безмозъчна водеща от Ем Ти Ви. — Всяка от композициите е съставена от дванайсет различни ноти. Тези серии от

ноти могат да бъдат свирени подред и обърнато отзад напред, или отзад напред и обърнато.

— Това е тъпотия! — излая Джоан.

— Джоан, просто накарай това нещо да ни повика такси — каза Ричардсън, докато чакаше Деклан да отвори входната врата. После викна: — Деклан?

— Заключена е — промърмори шофьорът, обърна се към микрофона и каза: — Говори Деклан Бенет. Ще отключите ли вратата, ако обичате.

Отиде отново до вратата и дръпна дръжката, но тя не помръдна.

— Чакай, аз ще опитам — каза Ричардсън и приближи до микрофона. — ТЕСПАР, гласов контрол. Рей Ричардсън. Отворете централния вход, моля.

Започна да притъмнява.

— Какво става пък сега, по дяволите? — Ричардсън повтори командата: — Рей Ричардсън. Отворете главния вход, мътните да го вземат!

Деклан поклати глава.

— Сигурно има някаква повреда в ТЕСПАР. Освен това тук мирише на кланица.

Ричардсън пусна куфарчето и лаптопа си. После си погледна часовника.

— Точно сега ли намери да се случи!

Вкиснатото трио се върна на холограмната рецепция.

— Не можем да излезем — каза Ричардсън. — Предната врата, изглежда, е заключена.

— Тази сграда се затваря в пет и половина — обясни Кели.

— Наясно съм с това — каза Ричардсън. — Все пак това не се отнася за тези, които са в сградата. И които биха искали да излязат. Каква е причината ТЕСПАР да не...

— ТЕСПАР? Това е наименованието на време-кодирана сигнално-оперираща система за разпознаване, сър. Сигналът, обхващащ честоти в рамките на който да е краен обсег, може да бъде описан математически като комплексна полиноминална функция и да бъде кодиран в зависимост от реалните си и комплексни решения, наричани нули.

— Благодаря, знам какво представлява ТЕСПАР — изсъска Ричардсън.

— Реалните нули са точки, при които амплитудата на практика се понижава до нула...

— Я си затваряй шибаната уста!

— Вие ми зададохте въпрос, сър. Аз ви отговарям. Няма защо да ставате груб.

— Е, и след като ми отговори, тъпа кучко такава, бих искал да ме свържеш със заседателната зала. Искам да говоря с Ейдън Кени.

— Моля, проявете търпение. Ще направя необходимите справки.

— Направи ги. И докато ги правиш, смени музиката. Тази помия направо ме разсипва.

— Разбира се. А какво предпочитате да чуете?

— Не знам. Каквото и да е, само не това.

— Чудесно — каза Кели. — Това е музика, написана от Филип Глас.

И пианото засвири отново.

— Това не е кой знае колко по-добро — каза Джоан след няколко такта.

Ричардсън се ухили, сякаш бе успял да погледне на ситуацията откъм смешната ѝ страна, и попита:

— Какво става с обаждането, което поръчах?

— Моля, проявете търпение. Опитвам се да направя необходимите справки.

— А каква е тази отвратителна миризма? Да не върви в комплект с музиката?

— Това е етил меркаптан. Той представлява едва 1/400 000 000-на част от грама за литър въздух в тази сграда, сър.

— Сградата трябва да мирише приятно, а не като месарница.

— Моята база данни сочи, че ароматът на пържолата се счита за приятен.

— Това не е пържолка. Това е развалено свинско. Смени го, тъпачко! С морски бриз, евкалипт, кедър, нещо такова.

— Добре, сър.

Телефонът на рецепцията иззвъня. Ричардсън се наведе през холограмата и вдигна слушалката.

— Рей? Ейдън Кени е. Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че предната врата е заключена — каза Ричардсън. — А компютърът не иска да я отключи.

— Сигурно е станало нещо с твоя ТЕСПАР-образец. Изкашля ли се, преди да повториш командата?

— И кашлях, и кихах — опитахме всичко без падане на колене и ритник в топките. Освен това току-що се качихме дотук с асансьора. Ако имаше проблем с нашите ТЕСПАР-образци, въобще нямаше да можем да стигнем дотук.

— Хм. Нека хвърля един поглед на монитора тук. Ще затворя телефона само за секунда.

— Копеле — промърмори Ричардсън и зачака.

— Рей? Отивам до компютърната зала и ще се опитам да оправя нещата оттам. Може би ще е по-добре да се върнеш в заседателната зала, докато оправим проблема.

— При сержант Работливко ли? Не, благодаря. Предпочитам да остана тук. Само побързай, ако обичаш. Трябва да стигна до летището.

— Разбира се. О, Рей? Не сте виждали Мич или Кей, нали?

— Не — каза Ричардсън сприхаво. — Не сме ги виждали.

Асансьорът звънна.

— Чакай малко. Може би са те.

Ричардсън се обърна и погледна натам, но видя само пазача Дюкс и двамата бояджии, които бе разпитвал полицаят.

— Какъв е проблемът, сър? — попита Дюкс.

— Ейд, не са те. Тези са бояджиите плюс пазача. Този, дето е още жив, искам да кажа. По-добре попитай Авраам къде, по дяволите, са се дянали. Нали това му е работата — да знае.

Ейдън Кени мина по моста към компютърната зала и отвори тежката стъклена врата, чудейки се как Ричардсън или Мич, или Грейбъл, или който там беше проектирал залата, не се е сетил да използва автоматична врата. После се сети, че не съществува автоматичен механизъм, достатъчно мощен, за да задвижи бомбоустойчива стъклена врата. Залата беше прохладна и Ейд едва сега осъзна колко задушна е станала останалата част от сградата. Май че повредата не беше само при централния вход. Като че ли климатичните инсталации също се бяха побъркали.

Слава богу, климатикът на компютърната зала бе независим от общата климатична инсталация на сградата. Тук не важеше системата за пестене на енергия. Ю-5 изискваше двајсет и четири часова климатизация. Изключването на нещо толкова сложно като Ю-5 поради повреда в климатичната инсталация щеше да доведе до катастрофални последици. Никой не може да си позволи да рискува с рязко покачване на температурата в компютърна зала за 40 милиона долара.

Кени се просна в своето кожено кресло „Лем Ниро“ и с едно докосване на екрана с длан включи работната си станция. Компютърът го осведоми за датата и часа, докато му осигуряваше достъп до системата. Беше малко след шест следобед.

— Няма какво да ме подсещаш. Знаех си, че работният ден ще се проточи — промърмори Кени. — Намеси ли се Рей Ричардсън, винаги се стига дотам. А сега делово. Как успя да се прецакаш в най-шибания възможен момент, Авраам?

Джени и Мич влязоха в кухнята. Къртис и Колман току-що бяха приключили с разпитите си.

— Какво се е случило с вас? — попита Къртис.

Джени настани Мич на един стол до продълговатата дървена маса в центъра на стаята, точно между голямата фурна и шкафовете и рафтовете с кухненски съдове, после отвори едно чекмедже и извади аптечка за първа помощ.

— Просто се сблъсках с един свой бивш колега.

— Не съм и предполагал, че архитектите са толкова темпераментни — каза Къртис.

Мич му разказа за Грейбъл, докато Джени промиваше цепнатата му устна с антисептичен разтвор.

— Ако има човек, който може да хвърли светлина върху смъртта на Сам Глийг, то това е той — заключи Мич. — Само дето Алън не гледа точно така на нещата. Когато се опитах да го убедя да се качи тук и да поговори с вас, той ме прасна. Състоянието му е направо плашещо. Явно здраво е захапал бутилката, откак напусна фирмата.

— Наистина ще трябва да те шият — отбеляза Джени. — Опитай да не се усмихваш.

Мич сви рамене.

— Нищо по-лесно. — Той се намръщи. — Вижте, не може ли да излезем оттук? От тази светлина ме заболя главата.

Над главите им бе блеснало флуоресцентното осветление, чиято цел беше да подпомага антибактериологичното действие на кухненските стени. Плочките на стените бяха покрити с фотокаталитичен слой от емайлиран титаниев двуокис, върху който беше наложен втори пласт от медни и сребърни съединения. При контакт със светлинния поток фотокаталитът активираше металните йони, които убиваха всяка бактерия при допира ѝ с керамичната повърхност на плочката.

— Главата те боли по-скоро от падането — каза Джени. — Може да имаш сътресение. Трябва да си направиш рентгенова снимка.

Мич се изправи и каза:

— Нищо ми няма.

— Знаете ли къде отиде Грейбъл?

Мич сви рамене.

— Нямам представа. Но мога да ви кажа дали все още е в сградата.

Преминаха в заседателната зала.

— Здравсти, шампионе — каза Бийч. — Кой те поду така? Какво стана?

— Дълга история.

Мич седна пред компютъра и поиска списък на всички, които са все още в сградата.

ПРИЗЕМЕН ЕТАЖ:

РЕЙ РИЧАРДСЪН, „РИЧАРДСЪН И СЪДРУЖНИЦИ“

ДЖОАН РИЧАРДСЪН, „РИЧАРДСЪН И СЪДРУЖНИЦИ“

ДЕКЛАН БЕНЕТ, „РИЧАРДСЪН И СЪДРУЖНИЦИ“

ЪРВИНГ ДЮК, „Ю КОРП.“

ПИТЪР ДОБС, „КУПЪР КЪНСТРАКШЪН“

ХОСЕ МАТИНЕС, „КУПЪР КЪНСТРАКШЪН“

ПЛУВЕН БАСЕЙН И ФИТНЕС ЗАЛА:

КЕЙ КИЛЪН, „РИЧАРДСЪН И СЪДРУЖНИЦИ“

КОМПЮТЪРНА ЗАЛА:

ЕЙДЪН КЕНИ, „РИЧАРДСЪН И СЪДРУЖНИЦИ“

ЗАСЕДАТЕЛНА ЗАЛА 21-ВИ ЕТАЖ:

ДЕЙВИД АРНЪН, „ЕЛМО СЕРГО ИНЖЕНЕРИНГ“
УИЛИС ЕЛЪРИ, „РИЧАРДСЪН И СЪДРУЖНИЦИ“
МАРТИ БЪРНБАУМ, „РИЧАРДСЪН И СЪДРУЖНИЦИ“
ТОНИ ЛИВАЙН, „РИЧАРДСЪН И СЪДРУЖНИЦИ“
ХЕЛЪН ХЪСИ, „КУПЪР КЪНСТРАКШЪН“
БОБ БИЙЧ, „Ю КОРП.“

ФРАНК КЪРТИС, ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ
НАТАН КОЛМАН, ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ
МИЧЪЛ БРАЙЪН, „РИЧАРДСЪН И СЪДРУЖНИЦИ“
ДЖЕНИ БАО, „ДЖЕНИ БАО ФЕНГ ШУЙ“, КОНСУЛТАНТ

— По дяволите, какво правят всички във фоайето? — каза Мич.

Бийч сви виновно рамене.

— Предната врата не работи. Заключени сме. Поне до момента, в който Ейдън открие какво точно става.

— Ами гаражът?

— И той не работи.

— Няма нищо по-безопасно от това да си заключен отвсякъде — каза Къртис.

— Е — въздъхна Мич, — във всеки случай поне Грейбъл се е измъкнал.

— Сигурно е нещо съвсем елементарно — каза Бийч. — Обикновено е така. Грешка в конфигурацията на системата или в някой от командните редове. Ейд предполага, че е несъвместимост на някой от купените драйвъри^[8] със смартдрайва^[9].

— И на мен ми хрумна същото — пошегува се Къртис.

Мич придвижи курсора на мишката и поиска видеокартина от басейна. После каза:

— Странно. — Вдигна телефона и набра някакъв номер.

— Нещо нередно? — попита Къртис.

Мич изчака около минута, затвори и каза:

— Току-що попитах Авраам къде е Кей и той ми каза, че е в басейна. Но на картината от басейна не я видях никъде.

Къртис се наведе към монитора и предположи:

— Може би е в съблекалните.

Мич поклати глава.

— Не, Авраам винаги е много прецизен. Ако беше в съблекалните, щеше да уточни, че е именно там.

— Може да е извън обсега на камерите или нещо подобно. — Къртис заби дебелия си показалец в горния край на екрана. — Това тук какво е? Ей тук, в края на басейна?

Мич на свой ред докосна с показалец мястото върху монитора.

— Авраам — каза той. — Ако обичаш, увеличи сектора, който показвам с пръста си.

Картината се уголеми.

— Виждате ли? — каза Къртис. — Има нещо във водата, нали?

— Онова, което ни трябва в случая — каза Мич, — е камера на тавана.

— Искате ли да идем и да проверим?

— Няма проблем, ще изпратя Дюкс.

Мич отново вдигна телефона.

Къртис се ухили на Бийч.

— Та значи заседнахме, тъй ли?

— Боя се, че да.

— Вероятно това имат предвид, когато казват, че компютрите спестявали тежкия труд.

— В какъв смисъл?

— Ами ако не беше вашият шибан компютър, досега да съм се върнал в кабинета си, за да си върша работата.

Телефонът на рецепцията извънх. Ричардсън скочи от черното кожено канапе и забърза, за да вдигне слушалката.

— Рей, Мич се обажда.

— Какво става, мътните да го вземат? Кени оправи ли вече компютъра?

— Още работи.

— Мамка му. Изглежда, ще е най-добре да се върнем горе. Просто дръж тъпото ченге по-далеч от мен.

— Преди да тръгнете насам, искам Дюкс да отиде да провери залата на басейна. Авраам настоява, че Кей е там, но не мога да я открия с камерите. Опитах се да й се обадя по телефона, но никой не вдига. Тревожа се, че може да й се е случило нещо.

Ричардсън си помисли, че след като и бездруго е заседнал тук, не би му се отразило зле да мерне полуголата Кей.

— Мога да го направя и аз — каза той. — Не ти е нужен човек от охраната, за да ти каже дали има някой в басейна, или не. Сигурно се кисне в някоя от ваните за воден масаж. Не се притеснявай. Остави това на мен.

Затвори телефона и хвърли изпепеляващ поглед на холографския образ на Кели Пендри.

— Направи нещо за това проклето пиано — тросна ѝ се той. — Моцарт, Шуберт, Бах. Дори шибания Елтън Джон, ако щеш, само не боклука, който свири в момента. Нещо, което няма да ни кара да се чувстваме още по-депресирани, след като сме заседнали тук. Разбра ли, тъпачко?

Кели му се усмихна мило.

— Моля, проявете търпение. Опитвам се да направя необходимите справки.

— Това не е справка. Това е заповед.

Ричардсън измарширува до канапетата, където го очакваха Джоан, Деклан, Дюкс и двамата бояджии, и заговори на Джоан така, сякаш само тя беше изнервена.

— Ако искаш, качи се горе. Може да се наложи да почакаме. Горе има кафе. И студена бира.

Той подуши подозрително въздуха. Никакви съмнения. Въздухът миришеше на риба. За морски бриз не можеше и дума да става.

Освен това може би горе не мирише толкова зле.

— Ти къде отиваш?

— Мич иска да проверя нещо в басейна. Няма да се забавя.

— Тогава ще те изчакам тук.

— Не е нужно. Горе ще ти е по-удобно, пък и няма да трябва да слушаш тази отвратителна...

В този миг творбата на Глас свърши и пианото подхвана Бах. Джоан сви рамене, сякаш искаше да каже, че положението вече не е чак толкова нетърпимо.

— Окей — каза Ричардсън. — Както искаш. Но това може да се проточи.

Деклан се изправи и каза:

— Е, аз бих пийнал чаша вода. — Искаше му се да каже „чаша бира“, но фактът, че трябваше да ги кара до летището му попречи. — Може само да ми се струва, но тук май взе да става горещо.

— Една бира ще ми дойде добре — каза единият от работниците. Тримата станаха и тръгнаха към асансьорите.

— Аз ще изчакам в моята стая — каза Дюкс. — Бездруго никога не съм го харесвал това пиано.

Ричардсън се усмихна неловко на съпругата си и тръгна към фитнес зоната. Дали не ѝ минаваше през ума, че може да има нещо между него и Кей? Беше се случило само веднъж, миналата Коледа, след купона в офиса. Освен това тогава всичко беше просто моментна прищявка. Но съблечената по бельо Кей му припомни с какво удоволствие я бе опипал тогава. Естествено Кей беше искала да постигне точно това. Може пък Джоан да е мярнала нещо в погледа му. В края на краищата тя го познаваше по-добре от всички.

Щом се озова в началото на криволичеция като колодрум коридор, Ричардсън охлаби възела на вратовръзката си и разкопча горното си копче. Деклан беше прав, температурата се покачваше. Сградата беше оборудвана с най-прецизната климатична инсталация и въпреки това беше горещо като в пещ. Реши, че по някакъв начин Ейдън Кени е виновен за това и си помисли, че е по-добре да е така, отколкото проблемите да изскочат в деня на истинската инспекция.

Още с влизането си в залата на басейна мярна лилавото бельо на Кей на плочките до входа и усети как го пронизва тръпка на възбуда. Взе гащичките ѝ и ги пхна в джоба си, без да е особено сигурен дали ще ѝ ги върне, или ще ги задържи. Може би щеше да я подразни малко с тях. Знаеше, че тя е от момичетата, които си падат по малко дразнене от време на време и дори си го търсят. Макар и за кратко. Татуировката я караше да изглежда като сладострастна престъпничка. Дори мисълта, че бе подложила кожата си на тази болка, беше възбуждаща.

— Кей — извика Ричардсън. — Аз съм, Рей.

После я видя във водата — гола, легнала по гръб, прикрита от ръба на басейна, малко под ъгъла на окачената на стената камера. На повърхността като някакво странно морско растение се полюшваха косъмчетата ѝ, а две педи над тях розовите зърна на едрите ѝ гърди, които бе целувал в кухнята. Последното нещо, на което се спря погледът на Рей Ричардсън, беше лицето на Кей. Възбудата мигновено отстъпи след отвращението.

Той замръзна за миг, втренчил поглед в нея. После скочи с краката надолу във водата, макар да знаеше, че вече е твърде късно.

Кей Килън очевидно беше мъртва. Беше се удавила. Също като Лъо Корбюзие. И все пак как бе възможно това да се случи с толкова добра плувкиня? Той я измъкна от водата и я положи върху плочките. Жалко. Такова красиво момиче. Какво ли щеше да каже сега досадното ченге?

Нова мисъл го накара да изскочи от водата и да направи безнадежден опит за изкуствено дишане. Мъртва или не, не му се искаше Къртис да го обвини в безразличие. Но щом устните му се заключиха около нейните, той се отдръпна, задавен от някакъв отвратителен химически вкус. След секунда вече повръщаше в басейна.

Ейдън Кени предпочиташе да въвежда командите си през различните подсистеми, които бе създал в основната директория на компютъра, ползвайки клавиатурата, вместо да трябва да излага мислите си под формата на изречени думи. Дебелите му пръстчета подскачаха бързо и умело от клавиш на клавиш.

— Къде си, мътните да те вземат? — измрънка Ейд, докато погледът му шареше по хилядите трансакции, покрили екрана. Въздъхна и избърса очилата си с края на вратовръзката. После раздвижи врата си с две ръце и пописа още малко. Този път пръстите му прелитаха по клавиатурата с бясната скорост на експерт стенографка от адвокатски офис.

Чукна грешен клавиш и се смръщи. Мисълта за Рей Ричардсън, който го чакаше да реши проблема, беше доста изнервяща. По дълбоките бръчки на намръщеното му чело се стекоха струйки пот. Чудно как при толкова пари и успехи Ричардсън е толкова проклет. Нямаше никакъв повод да говори така с ченгето. Кени очакваше всеки момент да звънне телефонът и Ричардсън да го наругае, че именно той е прецакал всичко. Затова започна да си подготвя отговора на глас.

— Е, за бога, това е голяма система. Невъзможно е да няма и няколко грешки. Откак започнах да работя по нея, открихме над стотина. Това е неизбежно, когато става въпрос за нещо толкова сложно, колкото е административната система на тази сграда. Ако всичко беше безупречно, какъв щеше да е смисълът да ме назначаваши?

Но още докато рецитираше монолога си, осъзна, че в системата все още има грешки, които нито той, нито Боб Бийч можеха да

разберат.

Като ТЕСПАР-кода на Алън Грейбъл например.

Или пък иконата „чадърче“. Когато навън завалеше, Авраам беше длъжен да изкара тази иконка в горния ъгъл на всеки монитор в сградата. Проблемът беше, че когато преди време иконката се появи и Ейдън Кени излезе навън, очаквайки дъжд, времето се оказа все така сухо както обикновено. След няколко безплодни опита да открие причината Кени достигна до едно потайно заключение, което сподели само с Боб Бийч — вероятно номерът с иконката изразяваше идеята на Авраам за готин майтап за сметка на човеците.

— Ох — изстена той, след като поредната клавишна канонада го отведе в задънена улица, някъде из дебрите на охранителната система. Само да можеше да запали цигара, сигурно щеше да се концентрира много по-лесно. Чувстваше се толкова напрегнат, сякаш Рей Ричардсън бе застанал зад гърба му и следеше всяка негова трансакция.

Кени свали очилата си и избърса пак стъклата им с вратовръзката си, сложи ги и ахна, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Да пукна дано!

Длановият отпечатък на Ейдън Кени му осигуряваше достъп до кодовете на административната система на сградата. Никой друг не можеше да проникне в командното ниво, освен ако преди това не ампутираше дебелия му ръчичка, за да я използва като ключ. Но дори и тогава създадената от Кени конфигурация на програмата на системата щеше да поиска допълнителна парола — един вид застраховка срещу евентуалните опити на Ричардсън да го уволни без време. След окончателното завършване на Стълбата той щеше да прехвърли BMS-достъпа^[10] на Боб Бийч, но дотогава сигурното щеше да си е сигурно. Кени беше постъпвал така с всяка интелигентна сграда, по която бе работил. А когато в играта се намесеше и Рей Ричардсън, ставаше ужасно глупаво да се рискува.

Както обикновено той изписа HOTWIRE^[11] за да се озове на желаното място в BMS-архитектурата. После влезе в охранителната система, където знаеше, че се намира програмата за заключването на главния вход. С климатичната инсталация можеше да се оправя и след като пусне Ричардсън да си върви.

Познаваше кодовете на системата не по-зле, отколкото компютърът познаваше отпечатъка на дланта му. Затова беше крайно

учуден, тъй като срещна известни трудности при достъпа до указаната посока. Но когато най-накрая се добра до кодовете, които контролираха заключената врата, почудата му прерасна в изумление, защото там откри няколко допълнителни кодови блока, включени в CITAD.CMD, за които не знаеше абсолютно нищо. „CMD“, или разширението^[12], трябваше да указва индиректен команден файл, редактиран и създаден лично от Кени.

— Някой си е завирал носа тук — каза Кени.

Но после започна да осъзнава, че това е изключено, и поклати невярващо глава.

— Господи, какво става тук? Нов набор от команди? Какво правят те, Авраам?

Върна се в директорията с помощни програми и изписа: CD CITAD.CMD. След това: LS/^[13].

Редовете на кода потекоха към долния край на екрана и почти се сляха един с друг. Колкото повече време минаваше, толкова по-неспокоен ставаше Кени. Минаха пет минути. После десет. После петнайсет.

Ледена тръпка се плъзна по дебелото тяло на Кени, докато четеше някои от кодовите трансакции, които продължаваха да се стичат пред невярващите му очи. Имаше хиляди трансакции.

— Господи! — прошепна Кени, опитвайки се да разбере какво е станало.

Пръстите му се плъзнаха машинално към пакета „Марлборо“ в джоба на ризата. Той нагласи една цигара между треперещите си устни и започна да рови за запалка. В мига, в който запали, осъзна, че е направил ужасна грешка.

Проблемът с водните душчета на противопожарната инсталация беше, че след тяхното задействане апаратурата трябваше да съхне седемдесет и два часа преди да може да бъде включена отново. Понякога беше необходимо дори повече време, за да бъде достигнато безопасно ниво на влажност в помещението.

Като повечето от организациите, които поддържаха чисто козметични мерки за защита на околната среда, Ю Корпорейшън беше инсталирала системата Хейлон 1301. Хейлон 1301, или бромтрифлуорметан, беше скъпо химическо съединение с разрушително действие върху озоновия слой на Земята, но особено

предпочитано за противопожарни системи, охраняващи електронна апаратура, тъй като се разнасяше без остатъци и не предизвикваше къси съединения или корозия. Единственият недостатък, засягащ единствено операторите, беше, че за да бъде максимално ефективна, системата трябваше да се задейства в съвсем ранните етапи на пожара, поради което по-изнервените от служителите, работещи в охраняваните помещения, често тайничко я изключваха. Защото Хейлон 1301 беше смъртоносен.

Ейдън Кени загаси трескаво цигарата си и разгони с длан малкото облаче дим. При нормални условия би решил, че такова нищожно количество е абсолютно безвредно, че сензорите няма да го доловят в помещение с подобна климатична инсталация и толкова висока скорост на обмен на въздуха и че в най-лошия случай тестваният въздуха сензор ще реагира поне след минута-две, което щеше да осигури на работещия в помещението достатъчно време, за да го напусне спокойно. Но след последното си невероятно разкритие Кени знаеше, че вече не може да е сигурен в нищо, щом в него е замесен този компютър.

Скочи от стола и хукна право към вратата.

Но още след първите му две-три крачки откъм вратата прозвуча приглушено изщракване, последвано от просъскването на въздушната изолация.

— Фалшива тревога, фалшива тревога — изкрещя Кени. — За бога, няма пожар. Няма никакъв пожар!

Вече окончателно паникьосан, той седна пак на стола и опита да спре освобождаването на газа на програмно ниво.

— Господи, Господи, Господи — изстена Кени, докато пръстите му летяха по клавиатурата. Молеше се да не натисне случайно грешен клавиш. — Моля те, моля те...

„Избягвайте хейлона.“ Това казваха напоследък момчетата от фирмите за противопожарни инсталации. „Мислете за атмосферата. За оцеляването на Земята.“

И ето че сега личното оцеляване на Ейдън Кени висеше на косъм.

Кени усети първото жилване на газа по очите и гърлото си. Сякаш беше опънал от невероятно силна цигара. Стисна очи, задържа дъха си и с нечовешко усилие грабна стола и се хвърли към стъклената

врата. Напълно безполезно. Столът отскочи като топка от тенис ракета. Кени се срина на четири крака, пресегна се за телефона и някак успя да набере номера на заседателната зала. После, неспособен да задържа повече дъха си, установи, че телефонът не работи и че изгарящата болка в гърлото му се е преместила в дробовете.

Не можеше да диша. Втрещен в стъклената врата, Ейдън Кени виждаше ясно собственото си отражение, което посиняваше пред очите му. Шокът от тази гледка успя да му даде сили за последно отчаяно усилие и той политна с главата напред право към прозрачната, недосегаема преграда.

Увеличи или намали мащаба, завърти плана на сградата и започвай. Условията на видимост са неприложими в режим FULL VIEW.

Извиси се от превключвателното устройство на охранителния контрол до камерата на покрива с доброхубава панорамна гледка към Лос Анджелис. Това беше камерата, която Наблюдателя използваше най-често, докато все още привлечен от произхода на нещата. Беше време, когато все още гледаше на града като на интегрирана схема широка сто мили, огромна разпростряла се електронна вселена, контролирана от многохубави транзистори, диоди и резистори, които оформяха силуета на централната зона. Тръби и кутии, обвързани в масивно паралелна система, в чийто металически куб се намира Стълбата — само една част в самия център на системата. През деня този триизмерен интегрален щат Калифорния съхраняваше данни, обработваше информация (до 1 000 трансакции в секунда) обръщаше се към паметта и като цяло предаваше информация между различните части на анджелиския силиконов чип. Нощем цифровата система оживяваше истински, докато мракът, заобикалящ дънната платка^[14], се запалваше милиони бели, зелени, сини и червени светлини, които сигнализираха за затварящите се вериги и за обмена на битовите информация — най-вече телевизуална.

Пътуваше в реалния свят, много-хубавия е-свят^[15] до места в Мрежата. Разбираше трескавото желание на човекоиграчите да надхвърлят физическите ограничения на земните ерзац-градове и да

се слоят духовно с по-чистия, свършен свят, в който единствената реалност е информационният ад.

Асансьорите без бутони могат да бъдат използвани обикновено като отидеш до тях и натиснеш спейсбара^[16]. Готови ли са пътниците? Внимание, съхранявайте често^[17]!

Прослуша входните данни от човекоиграча Мичъл Брайън. За асансьорите. Можеше да добави също, че са необходими прецизност в наблюдението върху скоростта и посоката на движение на всяка кабина, текущото ѝ положение и широчината на импулса за активиране на променливотоковия двигател, за да се подсигури спазването на електронно съхранявания идеален профил. Използването на широчинно-импулсна модулация намалява текущите разходи. Многохубаво. Освен това осигурява по-висока ефективна мощност при асансьорни кабинни, движещи се с над 6 метра в секунда. Някои платформи се движат непрекъснато, докато други се задействат ръчно от човекоиграчите.

Но нищо не може да спре електродвигателя да придвижи кабината много по-бързо. Нищо, освен удобството и безопасността на обитателите човекоиграчи. Системата за управление на „Елевоник“ се нуждае от десет етажа, за да ги спре отново. Само ако микропроцесорът не е претоварен, което би му попречило да намали скоростта, а след това му бъде подадена команда да спре кабината на няколко милиметра от буфера. Тогава скоростта ще се увеличи на 15 метра в секунда, или почти 56 километра в час.

Устройствата за обезопасяване предотвратяват падането или превишаването на определената скорост за всяка асансьорна кабина. Ако кабината надвиши определената за нормална скорост, двигателното колело задейства осигурителен ключ, който задейства спирачния механизъм. Ако и тогава кабината не спре, регулаторът освобождава няколко осигурителни скоби по водещите релси. Но тъй като нормалната скорост се определя от резидентния микропроцесор, горната ѝ граница може да бъде променена до далеч по-неразумно ниво. Почти невидимо чудовище.

Доброхубав плавен преход към по-висока скорост, за да може човекоиграч Сам Глийг да усети разликата в последните две или три

секунди преди да осъзнае, че е трябвало да се качи по стълбите. Когато асансьорната кабина достигна върха на шахтата и спря също толкова рязко, колкото беше потеглила, той излетя като при катастрофа с мотоциклет. С главата напред. Но без предпазен шлем.

Краката на човекоиграч Сам Глийг се отделиха от пода. Вик на изненада и страх, прекъснат от удара на черепа му в стоманения таван на асансьора. В безсъзнание още преди да падне на пода. Телепортите могат да бъдат разпознати по ужасяващия символ на пода.

Обемни капацитивни датчици и вибрационни детектори установяват, че тялото на Сам Глийг лежи неподвижно на пода на асансьора. Високочувствителни микрофони на стената улавят слабия звук на едва доловимото дишане на човекоиграч Сам Глийг. За да стане човекоиграч Сам Глийг абсолютно мъртъв, следва спускане на кабината обратно в шахтата — с помощта на гравитацията. 100-метрово пътуване за по-малко от 2,7 секунди, след това кабината спира на няколко сантиметра от дъното на шахтата.

Микрофоните се вслушват отново, дишането е спряло. Животът приключен. Летален изход.

В много от участъците има локви с опасни течности, които могат да ти навредят, ако се премине през тях. Внимание, ако нещо ти се стори течено!

Производство на озон чрез пропускане на сух въздух през високочестотен електрически разряд. Когато в басейна останат замърсяващи отпадъци от човекоиграчи, използвай хлорен донор, за да получиш ефективен дезинфекционен остатък. Натриев хипохлорид, изпуснат през автоматичната дозираща помпа. При контакт се отделя свободен хлорен умъртвяващ агент (хипохлорна киселина), който се добира до всички остатъчни замърсители и ги умъртвява за две секунди.

За постигане на подходяща концентрация на дезинфектанта измери киселинността или алкалността на водата по рН-скалата; рН под 7 означава киселинен разтвор, а над 7 — алкален разтвор. Очите на човекоиграчите са чувствителни и смъдят при разтвори

под или над рН-диапазона от 7,2 до 7,8. Тъй като високите рН-нива също намаляват ефективността на свободния хлор, добави 27-процентен наситен разтвор на хлороводородна киселина през специалната помпа за киселинно дозиране, за да подсигуриш постоянно доброхубаво рН от 7,5.

Винаги добавяй химикалите към водните разтвори в специален дозатор, преди да ги изпомпиш в циркулационната система. Проверявай ефективността на процеса като използваш измервателната клетка за свободен хлор и рН-предавател.

Виж ръководство за безопасно използване на химикали и първа помощ в случаи на химическо отравяне. Плувните басейни са опасни от химична гледна точка. Плуването, с риск за прекратяване на живот на човекоиграч чрез удавяне, също опасно. Но въздействието на водата и координираните движения на голям брой мускулни групи имат едновременно възстановяващо и освежаващо въздействие.

Направи справка с мултимедийна библиотека. Военни технологии. Германската армия е използвала първа отровен газ по време на Първата световна война (1914 — 1918). Хлорен газ, изпуснат от хиляди цилиндри по шесткилометров фронт на 22 април 1915. Газът предизвиква свиване на гръдния кош на човекоиграча, стягане в гърлото, едема на белите дробове, паника, задушаване и животокрай.

Басейнът разполага с двата съставни елемента за произвеждането на хлорен газ — натриев хипохлорит и хлороводородна киселина. При смесването им протича химическа реакция, при която се отделя топлина и отровен газ. Производството на газа е по-ефективно, когато съставките бъдат смесени при затворен изпускателен клапан и включена помпа.

Нужно е само малко количество газ. По-малко от 2,5 милиграма на литър (приблизително 0,085 процента в общия обем) в атмосферата на басейна причиняват животокрай за няколко минути. Също толкова лесно, колкото промяната на магнитното поле в трансформатора на настолната лампа на човекоиграч Хидеки Йоджо, намаляване и увеличаване на полето със скорост, която да предизвика обикновен хистерезисен цикъл, при което изпълнената с халогенен газ осветителна ампула да проблясва с висока честота.

Изключи климатична инсталация. Заклучи вратата на плувния басейн. Изключи телефони. Изчакай.

Включи отново климатична инсталация. Циркулиращият въздух се филтрира до 5 микрона с ефективност от 95 процента. За трийсет минути атмосферата на плувния басейн ще бъде отново нормална. Доброхубаво.

Претърси всеки участък няколко пъти, защото често има повече предмети за събиране, отколкото би могло да се очаква. Използвай редовно комуникационния панел. Новите сведения от разузнаването могат да постъпят по всяко време.

[1] Стол с по-особен дизайн, при който стандартната облегалка е заменена с цилиндрична опора за под коленете, така че центърът на тежестта да бъде изнесен напред. — Б.пр. ↑

[2] Прочута статуетка от доисторическия период на човечеството, изобразяваща най-вероятно Богинята Майка. — Б.пр. ↑

[3] Световен шампион по кеч, впоследствие филмова звезда. — Б.пр. ↑

[4] Индийско ястие от ориз, риба или яйца с подправки. — Б.пр. ↑

[5] Термин от азиатските философско-религиозни системи, най-общо съзидателната енергия на Вселената. — Б.пр. ↑

[6] Разбра ли? — Б.пр. ↑

[7] Собственик на софтуерната компания „Майкрософт“ и един от най-богатите хора на планетата. — Б.пр. ↑

[8] Програма, която служи за осъществяване на преобразования на формата на данните при обмен с външни устройства. — Б.пр. ↑

[9] От Smart (англ.) — умен, хитър, интелигентен. — Б.пр. ↑

[10] BMS, Basic Mapping Support — базово осигуряване за изобразяване на данни. — Б.пр. ↑

[11] Буквално „гореща връзка“. — Б.пр. ↑

[12] Трибуквено съкращение, което се изписва след името на файла и указва неговия вид. Например „doc“ за документ на текстови редактор, „txt“ за текстови файл, „exe“, „com“ и „bat“ за изпълними файлове и т.н. — Б.пр. ↑

[14] Платката, на която се намират освен основния процесор също всички основни слотове например за видеокартата, RAM-паметта, входно-изходната платка и т.н. — Б.пр. ↑

[15] Електронен свят. — Б.пр. ↑

[15] На компютърната клавиатура, клавишът за интервал между символите. В компютърните игри с този клавиш най-често се „стреля“ или се отварят врати. — Б.пр. ↑

[15] При компютърните игри с функция „запис“ това е удобен начин да се избегне досадното преиграване на всеки труден епизод, а понякога и единственият начин да бъдат преодоляни някои нива. — Б.пр. ↑

ПЕТА КНИГА

Ние правим сградите, после сградите правят нас.

Франсис Дъфи

Мич следеше работата на Кени в компютърната зала по вътрешната телевизионна система. „Едно поне не може да му се отрече — помисли си той, — определено умее да се концентрира. Дори не отмества погледа си.“ Очите на Кени оставаха все така приковани към монитора, а пръстите му към клавиатурата. След петнайсет минути Мич реши да му се обади да разбере дали има някакъв напредък. Неспособна да пренесе целия сигнал по клетъчната телефонна мрежа, телевизионната система на сградата осигуряваше само картина. Но и тя беше напълно достатъчна, за да стане ясно, че Кени не обръща внимание на телефона.

— Какво му става? — каза Мич. — Защо не вземе да вдигне телефона?

Боб Бийч, застанал до рамото му, сви рамене и измъкна пакетче дъвки от един от многобройните джобове на спортното си яке без ръкави.

— Сигурно го е изключил. Често го прави, щом му прещрака нещо в главата. Предполагам, че сам ще ни звънне, като му дойде времето.

— Да отидем и да му помогнем? — предложи Мич.

Бийч поклати глава и каза:

— Компютърът може и да е мой, но административната система си е негова. Ако се нуждаеше от помощта ми, досега да се е обадил.

— Ами къде се забави Ричардсън? Нали трябваше да намери Кей.

Мич щракна бутона на мишката, за да надзърне в басейна. Кей никаква не се виждаше. Залата беше все така празна, със същото странно петно в единия край на басейна.

Марти Бърнбаум застана до Мич, наведе се към екрана и тихо каза:

— На твоє място не бих ги търсил под дърво и камък. Ако Рей я е намерил, не е изключено да иска малко спокойствие.

— Искаш да кажеш...

Бърнбаум повдигна почти съвършено оформените си вежди и прокара ръка по русите си къдрици, които бяха толкова малки и толкова правилни, че мнозина в офиса се чудеха дали не са резултат от фризьорска намеса. Ами тенът му? И той не изглеждаше много истински. Във всеки случай не по-истински от усмивката.

— Ами самолетът за Англия?

— Като гледам, никой от нас няма да излезе скоро оттук. Освен това на Рей няма да му трябва кой знае колко време. Не съм ли прав?

— Да, май си прав. Мерси.

— Няма защо. Искам да кажа, да си остане между нас, Мич. Нали го знаеш какъв е.

— О, знам го и още как — каза Мич с кисела усмивка.

Мич стана, съблече си сакото, свали си вратовръзката и си нави ръкавите. Сградата определено се затопляше.

Навън небето бе придобило едва забележим пурпурен оттенък. Повечето от светлините на съседните сгради бяха изчезнали, тъй като хората бяха побързали да си тръгнат за уикенда. Макар да не виждаше улиците, Мич знаеше, че и движението е пооредяло. Долу-горе по това време по улиците започваха да изпълзят просяците и бездомниците. И все пак в светлината на последните събития Мич беше готов да се разходи пеш дори след полунощ чак до Пършинг Скуеър, само и само да се махне от тази сграда.

Пречеше му не толкова горещината, колкото миризмата, която беше придобила недвусмисления аромат на изпражнения. Първо развалено месо. После риба. Сега и лайна. Проклетата миризма го смачкваше на чисто психологическо ниво, макар той да осъзнаваше, че тя далеч не е единствената причина да се чувства отвратително. Истински тревожната мисъл, окупирала съзнанието му, беше, че може би Грейбъл все пак е успял да повреди административната система на

Стълбата, за да си го върне на Ричардсън. И какъв по-подходящ момент за това, отколкото два-три дни преди инспекцията на клиента? Грейбъл разбираше достатъчно от компютри. Определено не беше Ейдън Кени, но знаеше какво прави.

Всички продължаваха да седят по столовете около полираната абаносова маса или се бяха изтегнали на голямото кожено канапе до панорамния прозорец и просто чакаха. От време на време поглеждаха часовниците си. Прозяваха се. Нямаха търпение да се приберат по домовете си и да вземат душ. Мич реши да не казва нищо. Не виждаше смисъл да ги безпокои, без да има солидна причина.

— Седем часът е — каза Тони Ливайн. — Какво толкова се тутка Ейдън?

Той се изправи и отиде до телефона.

— Няма да се обади — каза глухо Мич.

— Няма да се обаждам на него — обясни Ливайн. — Ще се обадя на жена си. Трябваше да ходим в „Спаго“ тази вечер.

На входа на заседателната зала се появиха Къртис и Колман. Повъзрастният мъж погледна Мич, който му отвърна със свиване на рамене и поклати глава.

— Не можем ли поне да отворим прозореца? — каза Къртис. — Това място вони по-зле и от кучкарник. — Той понечи да извади полицейската си радиостанция.

— Тези прозорци не могат да се отварят. Освен това са устойчиви не само на куршуми.

— Това пък как да го разбирам?

— Това означава — каза Бийч, — че няма да можете да използвате радиостанцията си, докато сте вътре. Стъклата са неделима част от Фарадеева мрежа, която опасва цялата сграда.

— Каква мрежа?

— Фарадеева мрежа. Кръстена е на Майкъл Фарадей, откривателя на електромагнитната индукция. И прозорците, и стоманените им рамки са пригодени така, че да изпълняват ролята на екран, който ни защитава от външни електрически полета. В противен случай сигналите, излъчвани в рамките на сградата, щяха да бъдат достъпни дори за най-елементарните електронни устройства за слеждане. Така онова, което се появява по екраните на компютрите тук, може лесно да бъде реконструирано. Фирмите от ранга на Ю

Корпорейшън са изключително предпазливи, когато става въпрос за евентуално изтичане на информация. Някои от техните конкуренти биха похарчили доста пари, за да се доберат до нея.

Къртис натисна няколко пъти бутона „приемане-предаване“, за да се увери, че Бийч не го заблуждава. И тъй като не чу нищо друго, освен безплодно прашене, остави радиостанцията на масата и кимна.

— Е, човек научава всеки ден по нещо. Мога ли да използвам телефона?

Тони Ливайн се прокашля.

— Боя се, че и това е невъзможно — каза объркано той. — Телефонът не работи. Поне външните линии със сигурност. Току-що се опитах да звънна вкъщи. Връзката никаква я няма.

— Няма ли я? Как така я няма?

— Ами няма я, в смисъл че телефонът не работи.

Къртис прекоси гневно стаята, грабна телефона и избоде по клавишите му номера на Ню Паркър Сентър, сякаш убиваше мравки. После опита с 911. След около минута поклати глава и въздъхна.

— Ще пробвам телефона в кухнята — предложи услугите си Натан Колман. Проверката не му отне много време и той се завърна с физиономия, която говореше, че не е постигнал особен напредък.

— Как е възможно да се случи това, Уилис? — каза Мич.

— Всичко, за което мога да се сетя, е, че може би е имало някакъв срыв по веригата преди прекъсвача, който контролира телекомуникационната разпределителна кутия. Това трябва да е причинило скок в електрозахранването. Другият вариант е на Ейд просто да му се е наложило да спре нещо за малко.

Той стана и се разходи, сякаш за да дообмисли теорията си.

— Знаете ли, не е изключено да има и някакъв сериозен проблем по целия фибро-интерфейс. На този етаж има едно сервизно помещение, където е инсталирана хоризонтално организирана локална мрежа, свързана чрез високоскоростна магистрала за данни с централния компютър. Ще ида да проверя как стоят нещата там.

Елъри се запъти към вратата, а Къртис го проследи с поглед и се ухили.

— Високоскоростна магистрала. Това ми хареса. Май и аз не бих се отказал от такава гяволия. Знаеш ли какво, Нат, направо ми е чудно

как при толкова технически експерти наоколо все още не можем да се измъкнем от някаква си сграда в седем часа вечерта.

— На мен също, Франк.

— Но така се чувстваш някак по-сигурен, нали? Така де, трябва да благодарим на Господа, че тези момчета са тук с нас. Направо не ми се мисли какво ли щеше да е, ако ни се наложеше да се оправяме сами.

Мич се усмихна и се опита да отмине сарказма на детектива. Но имаше и нещо друго, което бе казал и което не му излизаше от главата. Какво ли толкова беше казал?

И изведнъж Мич си спомни.

Върна се при компютъра и щракна с мишката върху иконката на телевизионната система. На монитора се появи отново компютърната зала и Кени, който продължаваше да налага клавиатурата, опитвайки се да открие проблема. Всичко изглеждаше нормално. Всичко, освен стрелките на стенния часовник. През последните четирийсет и пет минути те така и не бяха помръднали от шест и петнайсет. А когато се вгледа по-внимателно в образа, започна да открива и едва забележими повторения в действията на Кени. Все едно и също леко отмятане на главата, все едно и също смръщване, все едно и също преместване на пръстите по клавиатурата. Усети как косъмчетата по врата му настръхват. На монитора вървеше само запис на част от случилото се в компютърната зала. Някой искаше всички те да си мислят, че Ейдън Кени все още работи върху отстраняването на проблема в административната система. Но защо? За миг Мич запази разкритието си в тайна с надеждата, че ще предотврати общото паникьосване, и попита Дейвид Арнън:

— Дейв? В теб ли е онова уоки-токи?

— Разбира се, Мич. — Арнън му подаде малката радиостанция, която използваше, за да говори с работниците на обекта.

— В стаята на охраната също има такава, нали?

Арнън кимна.

— Ще опитам да се свържа с Дюкс и ще го пратя да види какво става с Ричардсън. — Той долови лекото трепване на зениците в бледите очи на Бърнбаум и добави: — Хич не ми дреме какво ще си помисли.

Бърнбаум сви рамене.

— Погребението си е твое, Мич.

— Може би.

Къртис така и не бе смъкнал саркастичното си изражение. Мич го погледна и му кимна към вратата.

— Мога ли да поговоря с вас, сержант? Отвън?

— И бездруго не правя нищо в момента. Защо не?

Щом се озоваха в коридора, Мич каза:

— Не исках да говоря за това пред всички. Не ми се иска да ги изплаша толкова, колкото съм изплашен аз в момента.

— Какво се е случило?

Мич му обясни за спрелия часовник в компютърната зала и за подозрението си, че вече от почти цял час гледат повтарящ се отново и отново запис.

— Което означава, че нещо може да се е случило в компютърната зала малко след шест и петнайсет. Нещо, което някой се опитва да скрие от нас.

— Мислите ли, че Ейдън Кени е свестен?

Мич въздъхна и сви рамене.

— Наистина не знам.

— Този някой — каза Къртис след кратка пауза, — мислите ли, че е възможно да е вашият приятел от гаража? Онзи, дето ви нокаутира?

— Мина ми нещо подобно през ум, сержант.

— Докъде мислите, че е способен да стигне?

— Всъщност изобщо не мога да си представя Грейбъл в ролята на убиец. Но ако Сам Глийг го е изненадал, докато той се е опитвал да повреди компютъра, не е изключено Алън да го е убил. Може да е станало случайно. Все пак мисля, че Грейбъл дойде, за да ме предупреди. Може да е размислил за стореното.

— Така или иначе, здравата сме я загазили.

— Да, боя се, че сте прав — каза Мич.

— Няма ли да е най-добре да слезем до компютърната зала и да проверим дали мистър Кени е добре?

— Разбира се. Но ако съм прав, ще е по-добре да не използваме асансьорите.

Къртис не схвана мисълта му.

— Авраам контролира асансьорите — обясни Мич. — Възможно е цялата административна система на сградата да е излязла от строя.

— Тогава май ще е по-добре да слезем по стълбите — предложи Къртис.

— Няма смисъл. Ще предадем на Дюкс да провери какво става в компютърната зала на път за насам. Виждате ли, след като сме затворени в тази сграда, по-логично е те да се качат при нас, тъй като тук са водата и храната, вместо ние да слизаме при тях.

— Звучи разумно.

— Поне докато успеем да извикаме някого на помощ.

Мич натисна бутона за връзка и вдигна уоки-токите към ухото си, но изведнъж отдолу зави сирената на приземната алармена система.

След като се отказа от безсмисления си опит да свести Кей Килън, Ричардсън отиде до телефона и безуспешно пробва да се свърже със заседателната зала. Ейдън Кени също не вдигаше телефона. Затова Ричардсън се върна във фойето при Джоан.

Тя седеше на коженото канапе до все още свирещото пиано, притиснала носа си с кърпичка, и дишаше през устата. Миризмата беше отвратителна. Ричардсън се тръшна тежко до нея.

— Рей! — възмути се тя и се отдръпна. — Вир-вода си! Какво се случи?

— Не знам — каза тихо Рей. — Но не виждам как някой би могъл да каже, че вината е моя. — Той тръсна нервно глава. — Опитвах се да й помогна. Скочих и се опитах...

— Какви ги приказваш, Рей? По-спокойно, скъпи. Кажи ми какво се случи.

Ричардсън пое дълбоко дъх.

— Добре съм. Но Кей... Мъртва е. Влязох в басейна, а тя лежеше на повърхността. Скочих вътре и я извадих. Опитвах се да я свестя. Но вече беше твърде късно. — Ричардсън поклати глава. — Не мога да разбера как е възможно да се случи това. Как е могла да се удави? Ти също я видя, Джоан. Беше направо страхотна във водата.

— Удавила ли се е?

Ричардсън кимна нервно.

— Сигурен ли си, че е мъртва?

— Абсолютно.

Джоан сложи съчувствено ръка на треперещия гръб на съпруга си и поклати глава.

— Ами, не знам. Може да се е гмурнала и да си е ударила челото в дъното. Такива неща се случват непрекъснато. Дори с най-добрите плувци.

— Първо Хидеки Йоджо. После онзи пазач. Сега Кей. Защо трябваше да ми се случи точно на мен? — Той прихна безрадостно. — Господи, какви ги приказвам? Сигурно съм луд. Всичко, за което си мисля, е сградата. Опитвах се да измъкна горкото хлапе от водата и знаеш ли за какво си мислех? Мислех си, нещастен случай в басейн, точно като Льо Корбюзие. Можеш ли да го повярваш? Ето до каква степен съм се вмениачил, Джоан. Това красиво момиче е мъртво, а аз си мисля, че е станало точно като при някакъв си известен архитект. Какво ми става?

— Разстроен си, това е всичко.

— И не е само това. Телефоните не работят. Току-що опитах да се обадя горе. За да им кажа, че е мъртва. — Челюстта на Ричардсън потръпна леко. — Трябваше да я видиш, Джоан. Беше ужасно. Една толкова красива млада жена — мъртва.

Като че ли за да осигури подходящ фон за неговата тирада, пианото спря да свири вариациите на Голдберг по Бах и подхвана в стила на Артур Рубинщайн погребалния марш от Сонатата в си бемол минор на Шопен.

Дори Ричардсън позна мигновено безпощадните, мрачни тонове на произведението, скочи от канапето, стиснал яростно юмруци и изкрещя:

— Каква е тая шибана идея? Да не би някой да си представя така шегите? Изобщо не е смешно.

После измарширува до холограмната рецепция с толкова внушителна стъпка, колкото му позволяваха мокрите му обувки.

— Здравейте! — каза Кели с възможно най-безоблачно слънчевата си интонация. — Мога ли да ви помогна, сър?

— Чия е идеята за тази музика? — тросна се Ричардсън.

— Ами — усмихна се Кели, — тя е изцяло в традициите на погребалните маршове, родени по времето на Френската революция. И все пак в контрастиращия централен епизод Шопен е...

— Не искам да ми рецитираш програмираните си бележчици. Искан да кажа, че тази музика е проява на лош вкус. И защо не работят телефоните? И защо всичко наоколо вони на лайна?

— Моля проявете търпение. Ще направя нужните проучвания.

— Кретенка!

— Приятен ден.

Ричардсън се върна при Джоан със същата маршова стъпка.

— По-добре да идем горе и да кажем на всички какво се е случило. — Той поклати глава. — Един господ знае какво ще каже шибаното ченге.

После се завъртя на жвакащите си подметки и тръгна към асансьорите.

Джоан стана и го хвана за мокрия ръкав на ризата.

— Щом телефоните не работят — каза тя, — сигурно няма да работят и асансьорите.

Тя посочи изгасналия индикатор на асансьора, който бяха взели Деклан и двамата работници преди малко.

— Забелязах, че угасна, когато стигнаха до петнайсетия етаж. — Джоан сви рамене, след като Ричардсън смръщи неразбиращо вежди. — Ами нали бяха тръгнали за двайсет и първия? Индикаторът така и не стигна дотам.

Прозвуча познатият звън на камбанка и вратите на един от асансьорите, връщани автоматично от Авраам във фоайето, се отвориха. Ричардсън огледа подозрително кабината и каза:

— Изглежда ми наред.

Джоан поклати глава.

— Не ми харесва.

Ричардсън стъпи в чакащата кабина.

— Рей, моля те, излез — простена умолително Джоан. — Имам лошо предчувствие.

— Стига, Джоан — каза сприхаво той. — Не ставай суеверна. Освен това нямам намерение да се катеря двайсет и един етажа с мокри обувки.

— Рей, само помисли — настоя Джоан. — Предната врата е заключена. Климатичната инсталация е извън строя. Ароматизаторът съвсем се е прецакал. Телефоните не работят. Да не би да искаш като капак на всичко да заседнеш в асансьора? Ако искаш, добре, давай. Аз

лично ще се кача по стълбите. Не ме интересува колко етажа са догоре. Не мога да ти обясня защо, но няма да се кача в този асансьор.

— Това пък какво е, някакво прословуто ясновидство на племето навахо? Всъщност тук вътре дори е приятно прохладно.

Ричардсън опря ръка на стената на кабината и тутакси я дръпна, сякаш се беше изгорил.

— Боже мили — възкликна той и благоразумно изскочи навън, разтърквайки пръстите си.

— Сега пък какъв е проблемът? — Гласът принадлежеше на Дюкс.

— Нещо не е наред с асансьора — призна Ричардсън изумено. — Стените на кабината са леденостудени. Сякаш не е асансьор, а фризер. Ръката ми направо залепна.

Дюкс влезе в кабината и докосна стената с върха на показалеца си.

— Ей богу, прав сте. Как е възможно това?

Ричардсън разтърка брадичката си и след това пощипна замислено долната си устна.

— От климатичната инсталация, разположена на покрива, започва един високоскоростен въздухопровод — каза той след известна пауза. — Преди да тръгне по него, въздухът преминава директно през охладителната камера. Тази камера снабдява със студен въздух помпата, която пък насочва въздуха към нискоскоростния въздухопровод. Единственото обяснение, което ми хрумва, е, че по някакъв начин потокът от студен въздух, предназначен за цялата сграда, е бил отведен към асансьорните шахти. Може затова тук да е толкова горещо.

— Вътре определено е студено. Я виж ти! Дори дъхът ми се вижда.

— Охлаждащият ефект наподобява леден вятър или нещо подобно. Точно като зима в Средния Запад.

Дюкс потръпна и излезе от кабината.

— Не ми се ще и да си помисля как ли е вътре при затворени врати.

— Съпругата ми мисли, че е възможно трима души да са заседнали в един от другите асансьори — каза Ричардсън. — Някъде около петнайсетия етаж.

— Онези тримата, дето се качиха преди малко ли?

Джоан кимна.

— Ако са се набутали в подобен хладилник, пишете ги дълбоко замразени.

— Мамка му — каза Ричардсън. — Шибана работа. Е, ще трябва да ги измъкнем оттам. В наше време добрите шофьори са рядкост. На практика Деклан е член на семейството. Някакви идеи?

Дюкс сбърчи чело. Първата му мисъл беше да нарече Рей Ричардсън егоистичен шибаняк и да му припомни, че заедно с драгоценния му шибан шофьор в асансьора са се качили още двама души. Но Ричардсън беше негов шеф, а Дюкс не искаше да изгуби работата си. Затова просто посочи отвъд последния асансьор.

— Ами ако задействаме алармата? Тя е свързана директно с противопожарната охрана, нали така?

— Май си струва да опитаме.

Тримата подминаха асансьорите, свиха зад ъгъла и се озоваха пред макарата с противопожарния маркуч и защитения от стъклена преграда бутон на алармата. Дюкс извади пистолета си, за да разбие стъклото.

— Не. Разкарай това нещо! — извика Ричардсън. Твърде късно.

Защото се активира не противопожарната, а охранителната аларма. Уловеният от видеокамерите образ на пистолета беше достатъчен за Авраам, за да задейства отбранителната система на Стълбата. Вратите към аварийното стълбище бяха незабавно заключени на всеки етаж. От тавана се спуснаха стоманени решетки, които изолираха едновременно стълбището и асансьорите. И едва тогава, след като се убеди, че горните етажи са подсигурени срещу достъпа на евентуалните нападатели, Авраам изключи пронизващия вой на сирената.

— Мама му стара — каза Дюкс. — Изобщо не се сетих.

— Шибан идиот — тросна му се Ричардсън. — Сега наистина не можем да мръднем на никъде.

Дюкс сви рамене.

— Значи вместо пожарникарите ще дойдат ченгетата. Не виждам кой знае каква разлика.

— Хич нямаше да е зле да ги изчакаме в по-уютна обстановка — каза Ричардсън. — Не знам за вас, но аз лично бих пийнал нещо. —

Той тръсна ядосано глава. — Уволнен си. И знаеш ли какво още? Измъкнем ли се оттук, пиши се безработен за дълго време, приятел.

Дюкс сви философски рамене, хвърли един поглед на автоматичния „Сиг“, който все още проблясваше в ръката му, и го прибра в кобура.

— Едно ще ти кажа, задник такъв — ухили се той. — Трябва да си голям куражлия, за да уволниш човек, който държи пистолет. Или голям тъпак.

Уоки-токите на колана на Дюкс зажука. Той го откачи и натисна бутона за свързка.

— Какво става долу, по дяволите?

— Мич? — Ричардсън измъкна радиостанцията от ръката на Дюкс. — Мич, Рей се обажда. Затворени сме тук като овни за заколение. Дюкс си извади пистолета, за да разбие стъклото на противопожарната аларма, вместо да използва чукчето на верижката. Мисли се за Клинт Истууд този тип. И се включи охранителната система.

— Всички добре ли сте?

— Да, нищо ни няма. Но виж, Деклан и двамата работници пристигнаха ли при вас?

— Не. Не сме ги виждали.

— Трябва да са заседнали в асансьора. Работата нямаше да е толкова лоша, но кой знае как цялата климатична инсталация на сградата е била пренасочена към асансьорните шахти. Асансьорът, с който се качиха, трябва да е станал на фризер. Затова се опитвахме да извикаме пожарникарите.

— Знаеш ли — каза Мич. Мисля, че някой е повредил умишлено Авраам.

— Кой, за бога?

Мич му разказа за Алън Грейбъл.

— Ако съм прав и Авраам е загубил целостта си, не е изключено сега той да има коренно нова система от приоритети. Нещо не ми се вярва връзката с държавните служби да е останала непокътната. Ще трябва сами да измислим нещо. Какво става с Кей?

— Мъртва е — въздъхна Ричардсън.

— Мъртва? Какво се е случило?

— Не ме питай. Намерих я безжизнена на повърхността на басейна. Опитах се да ѝ окажа първа помощ, но напразно. — Той замълча за миг. — Виж, какво искаш да кажеш с това, че Авраам е загубил целостта си? Какво прави Кени по въпроса?

— Не можем да се свържем с него — каза Мич. — Надявах се, че вие ще можете да проверите пътъм какво става в компютърната зала, докато се качвате насам. — Мич му обясни теорията си за зацикления видеозапис. — Трябва по някакъв начин да се доберем до компютърната зала.

— Ами компютърът в заседателната зала? — попита Ричардсън. — Не може ли Бийч да направи нещо оттам?

— Само ако Авраам му позволи.

— Господи! Какво ще правим сега?

— Просто запазете спокойствие. Ще се опитаме да измислим нещо и ще ви се обадим.

— Добре, но не се бавете много. Тук долу е като в пещ.

В средата на блестящия алуминиев таван на всяка от асансьорните кабиничи имаше отвор с диаметър не по-голям от сантиметър и половина. В отвора на няколко милиметра дълбочина се намираше триъгълно оформената гайка, която придържаше капака на ремонтния люк. За да се отбие тази гайка беше необходим специален ключ, с който разполагаше всеки от инженерите на „Отис“. Въпреки очевидното безсмислие на подобен опит Добс, най-високият от тримата заседнали в асансьора мъже, се опитваше да разхлаби гайката с една малка отвертка, която бе изровил от джобовете на работния си комбинезон.

— Трябва да има някакъв начин да се развърти това — каза той.

— Губиш си времето — каза Деклан Бенет, вече посинял от студ.

— Ти имаш ли по-добра идея, приятел? — каза Мартинес. — Ако имаш, дай да я чуем, щото друг път за излизане няма.

— Проклето нещо — каза Добс. — Дори не помръдва. — Той отпусна схванатите си до болка ръце, вгледа се неодобрително в инструмента си и осъзнал пълната му непригодност за случая, го захвърли с отвращение. — Прав си, и кура да си завра вътре, все тая. Е, тогава поне ще умра щастлив. — Той се захили безрадостно. — Да

пукна, ако разбирам откъде идва този студ. Все съм чувал за скапани климатици, от които тръпки те побиват, но това тук е пълно безумие. Да пукнеш от студ в Ел Ей, ега ти случая.

— Къде е писано, че ще се умира? — попита Деклан Бенет.

— И аз си имам фризер вкъщи — каза Добс. — Чел съм му упътването. Дванайсет часа на това дъредже и като ни размразят по Коледа, ще сме три съвсем пресни мръвки.

— Ще ни измъкнат — настоя Бенет.

— А тях кой ще ги измъкне?

— Това е само повреда на компютъра. Софтуерът се е скапал нещо. Като при входната врата. Чух мистър Ричардсън да го казва на жена си. Горее има компютърен инженер, който се опитва да отстрани повредата. Още минута-две и асансьорът ще тръгне. Ще видите.

Мартинес измъкна замръзналите си ръце изпод мишниците си, духна в шепи и заяви:

— Никога вече няма да се кача на асансьор. В случай че оцелея де.

— Бил съм в британската армия — каза Бенет, — тъй че знам едно друго за оцеляването. Възможно е да се оцелее с часове при невероятен студ, дори с дни. Трябва само да се ускори ритъмът на сърцето. Предлагам да бягаме на място. Хайде. Ще се хванем за ръце за допълнителна топлина.

Асансьорът заподскърцва тихо под полузамръзналите им крака.

— Не трябва да спираме да се движим — каза Бенет. — Кръвта замръзва, тъй да знаете. Точно като всяка друга течност. Но първо спира сърцето. Затова трябва да му се създава допълнителна работа. То трябва да разбере, че все още го командваш.

— Чувствам се като самодива — оплака се Мартинес.

— Това да ти е проблемът, приятел — каза Бенет. — Радвай се поне, че не те гони и клаустрофобия.

— Клаустро... к'во?

— Не му казвай — каза Добс. — И бездруго е цъфнал, та вързал. — Погледна към Мартинес и му се ухили. — Просто ми дръж ръката и спри да задаваш глупави въпроси. Но за едно нещо си прав. Ако се отървем, и двамата ще се катерим по стълбите до припадък.

— Моля за вниманието ви.

Франк Къртис изчака всички в залата да притихнат и продължи:

— Благодаря ви. Според мистър Брайън целостта на административната система на тази сграда е нарушена. Което означава, че компютърът, който управлява сградата, онзи, който сте кръстили Авраам, е бил повреден от един луд. Изглежда, вашият бивш колега Алън Грейбъл има зъб на шефа ви. Все едно, ситуацията е следната: телефоните не работят, входовете и изходите са заключени, вратите към пожарните стълбища също, в един от асансьорите са заседнали трима души, затова предполагаме, че асансьорите също са извън строя. Мисля, че не е нужно да ви напомням, че прозорците на сградата са нечупливи, а тук вътре е доста горещо. Станал е и още един нещастен случай. Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но вашата колежка Кей Килън е била намерена мъртва в басейна.

Къртис изчака около минута, докато смаяното шушукане утихне.

— Не сме съвсем сигурни какво точно се е случило, но ще трябва да приемем възможността компютърът и Алън Грейбъл в известен смисъл да са отговорни за инцидента.

Този път вече му се наложи да повиши глас, тъй като шокът бе на път да прерасне в паника.

— Вижте какво, нямам никакво намерение да ви будалкам или да крия от вас каквото и да било. Всички сме зрели хора. Смятам, че за да се измъкнем възможно най-бързо оттук, трябва като начало до един да се запознаем добре със ситуацията. Ситуацията е следната. Възможно е, дори е вероятно, Алън Грейбъл да е отговорен за смъртта на Сам Глийг. Освен това факт е, че не можем да се свържем с мистър Кени в компютърната зала, а асансьорните кабинки са се превърнали във фризери. С други думи, поне още четирима души в тази сграда може вече да са мъртви. Дано да греша. Но мисля, че ще е по-разумно да приемем възможността Алън Грейбъл да е успял да се намеси в работата на вашия компютър, което прави нашето пребиваване в тази сграда изключително рисковано.

— Проверих оптичните кабели в помещението за поддръжка — обяви Уилис Елъри. — Според мен са в пълна изправност.

Боб Бийч клатеше глава.

— Не виждам как Грейбъл е могъл да направи нещо подобно — каза той. — Мен ако питате, това е по-скоро във възможностите на

Ейдън Кени. Административната система на сградата е негова. Той доста си падаше по всякакъв чешит кодове за достъп и тям подобни. Грейбъл нещо не ми се връзва с цялата история.

— Невъзможно — каза Мич. — Той се гордееше с работата си по тази сграда. Не мога да повярвам, че му се е приискало да саботира системата.

— И в двата случая ще ни е нужна помощта ви, мистър Бийч — каза Къртис. — Можете ли да направите нещо от тукашния компютър? Поне за да измъкнем момчетата от асансьора.

Бийч направи физиономия.

— Тук има само клавиатура, а това може да усложни нещата. Аз лично съм отвикнал да ползвам клавиатури. С Авраам общувахме чрез речеви интерфейс^[1]. Пък и това е само един обикновен терминал. Мога да променя само онова, което главният компютър ми позволи да променя. — Той седна пред компютъра. — Въпреки това ще опитам.

— Добре — каза Къртис. — Останалите, чуйте ме. Не след дълго все някой би трябвало да отчете факта, че повечето от нас не са там, където би трябвало да бъдат в момента. Например мистър и мисис Ричардсън трябваше да летят за Европа. Вашите семейства също ще започнат да се чудят къде сте. За своето семейство съм сигурен. Имаме шансове да се измъкнем скоро оттук, но все пак трябва да вземем някои предпазни мерки, тъй като може да ни се наложи да поостанем в сградата по-дълго, отколкото предполагахме. Затова всеки от нас трябва да поеме по някоя малка отговорност. Мич, заеми се с това.

— Окей. Марти, ти ще отговаряш за храната и водата. Кухнята е в съседното помещение. Виж с какво разполагаме.

— Щом мислиш, че се налага.

— Тони? Кей не може да ни помогне, а ти вероятно познаваш плановите на тази сграда най-добре от всички ни.

— Тук са, Мич — каза Ливайн. — В лаптопа ми.

— Добре. Проучи ги. Виж дали не можем да се измъкнем по някакъв начин. Хелън? Предполагам знаеш кой е работил днес тук.

Хелън Хъси кимна, стиснала нервно един дълъг червеникав кичур между устните си.

— Помисли дали няма да можем да открием някакви инструменти на този етаж.

— Ще започна от кухнята — каза тя.

— Детектив Колман? — Мич подаде на Колман уоки-токито. — Ще поддържате ли връзка с хората във фоайето, за да разберем, ако се нуждаят от нещо?

— Дадено.

— Сержант Къртис ще поддържа връзката помежду ни. Ако някой открие нещо, веднага да му каже. Дейвид? Уилис? Давайте да си напрегнем мозъците за начин, по който да измъкнем хората от асансьора.

— Още нещо — добави Къртис. — Доколкото разбрах, Кей Килън е била добра плувкиня. Значи нещо ѝ е помогнало да се удави. Нещо неочаквано, може би. Затова, каквото и да правите, където и да ходите, моля ви, бъдете внимателни.

— А аз какво да правя, Мич? — попита Джени.

Мич стисна ръката ѝ и се опита да се усмихне. От това устната му започна отново да кърви.

— Просто не казвай „Нали ти казах“.

Рей Ричардсън отлепи ръчно шитата риза от потните си гърди и опита да си направи вятър с прогизналия плат. Навън, зад запечатаните врати, започваше да притъмнява. Може би трябваше да опита все пак да дремне въпреки яркото осветление, миризмата на лайна и влудяващата музика на пианото.

— Как мислиш, каква ли е температурата тук? — попита Джоан, докато се наместваше върху коженото канапе.

Ричардсън сви рамене.

— Проблемът не е толкова в температурата. Без климатичната инсталация дървото прави въздуха прекалено влажен.

Дюкс стана и започна да разкопчава тъмносинята си униформена риза.

— Знаете ли какво? Аз ще поплувам.

— И как ще го направиш? — изръмжа Ричардсън. — Нали заключи вратата към басейна.

После се сети, че Дюкс има предвид рибното басейнче, което заобикаляше дървото.

— Идеята не е чак толкова лоша — призна той и също започна да се съблича.

Останали само по бельо, двамата мъже се плъоснаха във водата. Ярκο оцветените риби се стрелнаха във всички посоки. Джоан огледа несигурно водата.

— Хайде ела — настоя съпругът ѝ. — Все едно че плуваме в Амазонка.

— Не знам — каза тя. — Ами рибите?

— Те са вид шарани, а не пирани.

Джоан се наведе и блисна малко вода върху лицето и гърдите си.

— Не мога да повярвам, че се срамуваш — подразни я Ричардсън. — Не и след онази снимка в „Ел Ей Ливинг“. Ако искаш, не си сваляй блузата.

Джоан сви рамене и дръпна ципа на дългата до глезените пола. После я остави да падне на пода, върза краищата на блузата си и влезе във водата.

Ричардсън се потопи под повърхността и след това изплува като хипопотам. Плъзна се по гръб и огледа купола на сградата. Дори сега всичко наоколо му изглеждаше като триумф на дизайнерската геометрия. Начинът, по който извисявайки се към върха овалните форми преминаваха в издължени правоъгълни очертания, сводът, заобиколен от криволичешия скелет на галериите, екваториалното дърво, превърнало се сякаш в гръбнак на конструкцията. Сякаш човек се намираше в корема на огромен бял кит.

— Изумително — промърмори Ричардсън. — Просто изумително.

— Да, прекрасно е — отвърна му ентусиазирано Джоан, помислила, че мъжът ѝ говори за импровизираното им къпане.

— Като да застанеш под противопожарен кран през лятото — съгласи се Дюкс.

— Радвам се, че успя да ме убедиш да вляза — каза Джоан. — Мислиш ли, че е безопасно да се пие от водата? Искam да кажа, дали и тя не съдържа от Задавящата вода на фонтана?

— Надявам се, че не — каза Ричардсън. — Не и с тези риби в нея. Струват по петнайсет бона парчето. Водата вероятно е допълнително дехлорирана и пречистена, заради тях.

— Ами ако рибите, нали се сещаш...

Ричардсън се засмя.

— Не мисля, че ще ти стане нещо от акото на рибите, любима. Освен това не мисля, че при създалата се ситуация имаме кой знае какъв избор. — И той напълни устата си с хладката, противна на вкус вода.

Езерото и бездруго се оказа по-плитко, отколкото бе предположила Джоан, но когато седна на хлъзгавото му дъно ѝ се стори, че дори усеща как водата в него намалява.

— Хей — каза Дюкс. — Някой да не е издърпал тапата?

И се изправи. Когато влезе, водата му стигаше до кръста, а сега едва покриваше коленете му. Огледа се отчаяно за някакъв съд и след като не видя нищо подходящо, започна да загребва вода с шепи и да пие.

Ричардсън седна рязко на дъното. Започваше да си мисли, че Мич е прав и някой наистина иска да им навреди. За какво иначе се източваше сега басейнът, ако не за да останат и тримата без вода? Легна по корем и започна да пие като куче от последните няколко сантиметра вода. После просто остана на дъното загледан в безпомощното шляпане на един от шараните, и накрая каза:

— Поне няма да ни се налага да ги гоним. Може да огладнеем.

Джоан се изправи, без да се притеснява особено, че Дюкс може да види бельото ѝ.

— От сашимито^[2] се ожаднява — каза тя.

Дюкс се засмя. Гледаше блестящото ѝ от водата полуголо тяло и струйката, която се стичаше по показалото се от бикините ѝ кичурче, и си помисли, че би отворил устните си под него, за да пие като от извор. Дебела или не, лицето ѝ беше красиво.

— Аз също — каза той.

Ливайн изучаваше на екрана на лаптопа си очертания със зелена линия план на асансьорите и придвижваше с палец топчето на тракбола, за да огледа схемата детайлно. Уилис Елъри извади писалката си и посочи нещо, което приличаше на верига на велосипед.

— Вижте — каза той. — Това тук е устройството, което отваря и затваря вратите на асансьора. Тъй като е окачено на тавана, силата, с която се придържат затворени вратите, трябва да е по-голяма в горния и по малка в долния край. Затова трябва да опитат да разтворят вратите

именно в долния край. Така студеният въздух ще изтече в основния корпус на сградата. Ако не друго, това поне ще ги спаси от замръзване. После може да опитаме да се спуснем в шахтата и да отворим люка на тавана на кабината.

— На мен ми звучи добре — каза Мич. — Но ще ни трябва някакъв нож или отвертка. Дейвид, моля те, попитай Хелън с какво разполагаме.

Арнън кимна и отиде да потърси Хелън.

— Дори да не успеем да разтворим много вратите — добави Елъри, — може би ще се доберем до светлинния датчик и да задействаме отварящия автомат.

— Тоест да отворим вратите — ухили се Къртис.

— Точно така — каза тихо Елъри. Шокиран от смъртта на Кей, той не разбираше как някой би могъл да открие нещо забавно в ситуацията. Новината, че са заключени в Стълбата, го накара да изпита леко гадене, сякаш бе ял нещо развалено на обяд.

— Вижте, това е най-добрата идея която ми идва на ума — каза той.

— Разбира се, че е така — съгласи се Къртис. — Всички се опитваме да направим същото. Затова няма смисъл да увесваме носове, нали така? Нали разбирате какво имам предвид?

Елъри кимна.

Арнън се върна с комплект домакински ножове, кухненски ножици и няколко дървени подложки за съдове.

— Можем да пъхнем подложките между вратите, след като ги разтворим с ножовете — обясни той.

— Добре — каза Мич. — На работа.

Четиримата мъже се запътиха по коридора към асансьорите.

— Кой по-точно? — попита Елъри.

Мич докосна боязливо вратите на един от асансьорите. Ричардсън се оказа прав — повърхността им беше ледена.

— Средният от тази страна.

Елъри избра един дълъг нож за хляб и легна по корем. После пъхна върха на ножа в процепа между вратите и раздвижи дръжката му, опитвайки се да натика острието по-навътре. Ливайн застана над него и опита същата операция с друг нож малко по-високо. Ножовете не влизаха.

— Няма да стане — изпъшка Елъри.

— Внимавай да не се порежеш — каза Къртис.

— Изобщо не поддават. Или задвижващият автомат е по-силен, отколкото си мислех, или вратите са заяли здраво.

Ливайн счупи ножа си и за малко не си отрязва пръста.

Къртис зае мястото му, за да опита с ножиците.

След няколко минути и той отстъпи назад и огледа отблизо всеки сантиметър от процепа. После разтърка с палеца си една точка в горния край и разчовърка с върха на ножиците. Нещо се отчупи, но този път не беше метал.

— Вратите не са *заяли* — каза мрачно той. Наведе се, взе отчупеното парченце от мокета, сложи го на дланта си и го показва на останалите. Беше късче лед. — Замръзнали са.

— Мамка му! — прошепна Ливайн.

— Адски ми е неприятно да го кажа, господа — обади се Къртис, — но хората от другата страна на тази врата са почти стопроцентово мъртви.

— Господи, какъв начин да умреш — каза Арнън.

— Нещо не ми е добре — обади се Елъри.

— Това ли беше? — попита Ливайн. — Отказваме ли се?

Къртис сви рамене.

— Някакви предложения?

— Все трябва да има някакъв начин. Мич?

— Той е прав, Тони. Сигурно вече са мъртви.

Ливайн срита вратата и избълва водопад от проклетия.

— Успокой се — каза Мич.

— В тази сграда има четирима, може би дори петима мъртъвци, а ти ми казваш да се успокоя, така ли? Още ли не разбираш, а, Мич? Свършено е с нас, мой човек. Никой няма да се измъкне оттук. Онова лайно Грейбъл ще ни види сметката един по един.

Къртис стисна Ливайн за раменете, опря гърба му на стената и каза:

— По-добре вземи да се стегнеш. Не искам повече да чувам такива глупости! — После го освободи от здравеняшката си хватка и добави усмихнат: — Няма защо да разстройваме дамите.

— Не се притеснявай за тях — каза Арнън. — Те са мъжки момичета, във всеки случай повече от доста мъже, които познавам.

— Ще ме извините ли за малко? — каза омаломощено Елъри. — Трябва да ида до тоалетната.

Мич го прихвана за ръката.

— Добре ли си, Уилис? Виждаш ми се пребледнял.

— Не ми е добре — повтори Елъри.

Тримата го проследиха с поглед, докато се отдалечаваше към тоалетните.

— Дейв е прав — тросна се Ливайн. — Елъри и Бърнбаум са единствените дами наоколо.

— Мислиш ли, че ще се оправи, Мич? — попита Къртис, без да обръща внимание на Ливайн.

— Той харесваше Кей, това е всичко.

— Всички я харесвахме — каза Арнън.

— Възможно ли е да се е обезводнил или нещо подобно? — предположи Къртис. — Не е ли по-добре да му предложим повече течности?

Върнаха се в заседателната зала и поклатиха безмълвно глави, когато останалите ги попитаха за тримата мъже в асансьора.

— Значи е сериозно — отбеляза сухо Марти. — Е, ние поне няма да умрем от жажда или от глад. Приготвих списък на провизиите, макар че така и не успях да разбера какъв беше смисълът да го правя. Аз съм старши съдружник, Мич. По право би трябвало аз да казвам какво да се прави.

— Искаш ли да поемеш ръководството? — каза Къртис. — Моля, заповядай. Аз нямам толкова комплекси за избиване. Освен това не горя от желание да командвам. Ако мислиш, че можеш да ни измъкнеш оттук, давай, няма да ти се пречкам.

— Нямах това предвид. Просто исках да отбележа факта, че обичайната субординация беше пренебрегната.

— Ами такива неща стават в кризисни ситуации, Марти — жегна го Арнън. — Тогава остарелите класови структури губят смисъла си. Оцеляването се базира най-често на определени практически умения. Инженерни умения например. Конкретни познания върху особеностите на терена. Такива ми ти работи.

— Да не би да намекваш, че не знам нищо за тази сграда, Дейвид? Какво си мислиш, че прави един старши съдружник на подобен обект?

— Знаеш ли, Марти, и аз си задавам същия въпрос от месеци. С удоволствие бих научил отговора.

— А, така ли... — Възбудата на Бърнбаум го накара да се изпъне като струна, сякаш беше обвиняем, застанал пред съда. — Кажи му, Мич. Кажи му...

— Защо просто не прегледате списъка? — каза високо Къртис. — Когато се измъкнем, ще можете да спорите за служебните си задължения колкото си щете.

Бърнбаум се намръщи, после започна кисело да чете списъка на провизиите:

— Двайсет и два литра газирана минерална вода, двайсет и четири бутилки „Бъдуаизър“, шест бутилки от някакво калифорнийско шардоне, осем бутилки прясно изстискан портокалов сок, осем пакета чипс, шест пакета печени фъстъци, замразена шунка, замразена пъстърва, шест вида френски колбаси, няколко вида сирене, плодове — има доста плодове, шест шоколадови десерта и шест големи термоса с кафе. Ледогенераторът не работи, но пък водата все още не е спряла.

— Благодаря ти, Марти — каза Арнън. — Добре си се справил. Сега можеш да си вървиш вкъщи.

Бърнбаум почервения, тикна списъка в ръцете на Къртис и тръгна към кухнята, придружен от безмилостния смях на Дейвид Арнън.

— Храна поне има достатъчно — каза Къртис на Колман.

— Една бира ще ми дойде добре — отвърна му той.

— И на мен също — каза Джени. — Жадна съм.

— Стомахът ми скърца като несмазана бричка — каза Ливайн. — Боб? Искаш ли нещо от кухнята?

Боб Бийч отблъсна стола си от бюрото на „тъпия терминал“, стана и отиде до прозореца.

— Боб? — каза Мич. — Има ли нещо, което би трябвало да знаем и ние?

Той се обърна и апетитът им изведнъж секна.

— Мисля, че трябва да преосмислим надеждите си за измъкване — каза студено Бийч. — Изцяло.

Беше почти девет часът.

— Нито един от нас не спазва обичайния график, нали така? — каза Боб Бийч. — Вземете мен например. Понякога работя до полунощ. Няколко пъти въобще не съм се прибирал. Мисля, че това се отнася и за всеки друг от нас. Сержант Къртис?

— Ченгетата работят по всяко време — сви рамене той. — Карай по същество.

— Името Ру Евънс говори ли нещо на някой от вас двамата, господа?

Натан Колман погледна към Къртис, кимна и каза:

— Черното хлапе от Уотс.

— Разследваме убийството му — уточни Къртис.

— Вече не — каза Бийч.

— Това пък как да го разбираме? — попита Колман.

— И двамата сте отстранени от служба и задържани за разпит в участъка на 77-а улица от вашия отдел „Вътрешни афери“ по подозрение за съучастничество в убийството на Евънс. Поне капитан Махоуни си мисли така.

— Какви ги приказваш? — сепна се Къртис.

— Не аз, а някой друг разправя врели-некипели, някой, който е проникнал в централния диспечерски компютър в Градската управа. Определено се е справил добре. Ако не ми вярвате, проверете сами. Всичко е изписано на екрана на компютъра. Никой не очаква да се появите в близко време в отдел „Убийства“. Може би дори са ви отписали вече. Що се отнася до вашите колеги, вие сте сгазили лука.

Къртис се обърна и тръгна с несигурна крачка към компютъра.

— Майтапиш се. С такива работи шега не бива.

— Повярвайте ми, сержант. Де да беше шега.

— А няма ли някой от „Вътрешни“ да се обади на Махоуни и да му каже? — попита Колман. — Не трябва ли да му се обадят?

Къртис сви рамене.

— Така беше едно време. Сега компютрите се грижат за всичко. Те гарантират дори нашата обективност, забрави ли? Проверяват дали сме достатъчно справедливи с престъпниците. Онова тъпо копеле Махоуни ще си седи на дебелия задник и ще вярва в разпечатката на принтера така, сякаш я е получил от Всевишния. Може би дори ще се обади на жена ми и ще й каже, че няма да се прибера скоро.

— Това далеч не е всичко — обади се отново Бийч. — Някой е изпратил факс до аерогарата и е отменил резервацията на Ричардсън. Отменили са дори резервираната ти вечеря в „Спаго“, Тони.

— Мамка му! Четири седмици чаках за тая скапана резервация.

— Всички съпруги, приятелки или приятели са получили факсове или съобщения по е-пощата. Обяснили са им, че телефоните тук не работят, но ние до един ще останем да работим през нощта, за да подготвим сградата за инспекцията.

Последва дълго, изумено мълчание. Накрая Дейвид Арнън каза:

— Мислите ли, че Грейбъл се е обадил и в Мастърчардж, за да ми погаси дълга?

— Значи никой не очаква да се приберем у дома тази вечер? — каза Джени. — И никой не знае, че сме заключени в сградата? При това с откачен за компания?

— Горедолу така стоят нещата — отбеляза Бийч. — Но има и още.

— Че какво по-лошо от това? — сви рамене Колман.

— Това не е работа на Алън Грейбъл.

— Какво? Чия е тогава? — попита Хелън.

— Ничия.

— Не разбирам — каза Къртис. — Ти каза, че „някой“ е проникнал в диспечерския компютър...

— Този „някой“, за когото си мислехме, че е Алън Грейбъл, всъщност е самият Авраам.

— Да не би да искаш да кажеш, че компютърът е виновен за всичко това? — възкликна Марти Бърнбаум.

— Точно това искам да кажа.

— Нищо не разбирам — каза Къртис. — Единствените престъпници, с които съм си имал работа, са онези, дето са претъпкани с пищеви, дрога и тям подобни. Защо един компютър ще прави нещо такова?

— О, я стига — намеси се Марти Бърнбаум. — Не говориш сериозно, нали, Боб? Целостта на системата, както се изразихте, може и да е нарушена. Но това, за което говориш, е просто абсурдно. Направо влудяващо, бих казал. Много е безотговорно от твоя страна да ни подхвърляш подобни теории. Наистина. Как би могъл Авраам да

иска да навреди на някой от нас? Не съм убеден дори дали е възможно да се говори за нещо като „собствена воля на компютър“.

— Както отбеляза сержантът — каза Бийч, — ключовият въпрос е „защо“, а не „как“. „Защо“ предполага наличието на мотив. Нека не забравяме, че става въпрос за една машина.

— Защо? Как? Къде е шибаната разлика? Искam да знам какво става всъщност.

— Ами възможно е да се е получило нещо като полуспиране на тока.

— И как, по дяволите, токът може да „полуспре“? — попита Колман.

— Не точно спиране на тока, а по-скоро ниско напрежение. Резервният генератор би трябвало да се включи незабавно при сериозен срив в захранването. От друга страна, може да има достатъчно енергия във веригата, за да не бъде задействано аварийното захранване, но едновременно с това недостатъчно за Авраам. Може би е почувствал енергиен глад. Като мозък без достатъчен прилив на кислород. — Той сви рамене. — Знам ли. Това е просто предположение.

— Сигурен ли си, Боб? Че е Авраам?

— Мич, друго обяснение няма. Прочетох командите, докато Ю-5 ги подаваше от компютърната зала. Нито един човек не може да ги подава с такава скорост. Убеден съм в това. Не бяха и предварително програмирани инструкции. Авраам прави всичко това абсолютно сам.

— Боб, може би има и друго обяснение — каза Мич.

— Да го чуем тогава.

— Става въпрос за една изключително сложна система, нали така? Подобна сложност предполага и солиден процент нестабилност.

— Интересно предположение — призна Бийч.

— Я пак — намеси се Къртис.

— Сложните системи са винаги на ръба на хаоса.

— Нямаше ли там някакъв закон, който да забранява на компютрите да нападат хора? — обади се Колман. — Като във филмите.

— Мисля, че имате предвид Първия закон на роботиката на Айзък Азимов — каза замислено Бийч. — Подобни неща минаваха, докато ни се налагаше да се оправяме с двоични системи, с компютри,

които работеха в последователно действаща „да/не“ система. А това тук е паралелен компютър с невронна мрежа, която се основава на система от многобройни „може би“. В известен смисъл той се доближава до устройството на човешкия мозък. Този тип компютри се самообучават при всяка следваща своя стъпка. В общността на конвенционалните компютри Авраам е почти еретик сред правоверни.

— Може и така да е — каза Марти Бърнбаум. — Но ти намекваш за нещо много по-необичайно. За намерение. Намерението е нещо съвсем друго. Ти искаш да кажеш, че... — Той сви рамене. — Научна фантастика. Друга дума не ми идва наум.

— И на мен ми звучи невероятно — каза Бийч.

— Възможно ли е — обади се Мич — Авраам да е прекрачил един определен праг на сложност и да е станал автокаталитичен?

— Авто какво? — попита Ливайн.

— Компютърът организира сам хаоса от различните програмирани реакции в нещо като метаболизъм.

Бийч изглеждаше все по-възбуден и по-възбуден.

Джени бавно се изправи.

— Ехаа! Нещо като метаболизъм ли? Наистина ли имаш предвид това, което си мисля, Мич?

— Точно това имам предвид.

— Какво иска да каже той? — настоя Дейвид Арнън. — Боб? Ти разбираш ли какво иска да каже? Защото аз съм в пълен мрак.

— Ще ви кажа нещо — каза Бийч. — Аз не съм вярващ. И все пак единственото нещо, с което бих могъл да сравня усещането си в момента, са библейските откровения. Трябва да приема възможността, при липса на по-точно обяснение, че Авраам е жив и мислещ.

Думите на Боб Бийч засилиха още повече гаденето, което мъчеше Уилис Елъри. Убеден, че ще повърне всеки момент, той почти изтича до мъжката тоалетна и там падна на колене пред клекалото. Накъсаното му дишане и избилата по челото му студена пот сякаш правеха бунта на стомаха му още по-непоносим. Въпреки това нищо не се случи. Просто се задави на няколко пъти. Прииска му се да имаше куража да пъхне пръст в гърлото си като препил пубер. Нещо му пречеше да го направи.

След още няколко минути тежестта се премести в червата му и Елъри си помисли, че ще е по-добре да седне на клекалото. Той се изправи несигурно, разкопча колана си, смъкна панталоните си и се тръшна на тоалетната чиния.

Въпросът „Защо точно Кей?“ не му даваше мира. Защо? Тя не бе направила никому зло през целия си живот. Едва ли бе на повече от двайсет и пет. Каква загуба! И как е възможно да се е удавила? Дори Авраам да е искал да я убие, как е успял да го направи? Та той нямаше ръце, за бога! Как бе възможно?

Инженерът в Елъри искаше да разбере как. Реши, че щом излезе от клозета, веднага ще се обади на Ричардсън по уоки-токито, за да научи повече детайли около смъртта на Кей. Без съмнение Ричардсън я беше видял да плува на повърхността и си бе направил извода, който биха си направили повечето хора. Но имаше и други начини, по които е могло да се случи. Токов удар например. Дори газ. Да, това наистина беше възможно. Авраам можеше да създаде с помощта на дозиращата помпа някакъв отровен газ. Или пък просто я бе замаял с озон.

След кратко спазматично напъване Елъри облекчи червата си и почти незабавно се почувства по-добре. Пусна водата с лакът, задейства заместителя на тоалетна хартия и изтрая цялата операция. После стана, за да измие ръцете си в мивката, която някои смятаха за стилна. Искаше му се да я напълни и да потопи лицето си в нея, но формата ѝ изключваше подобни опити за разхищение на питейна вода.

Елъри се погледна в огледалото и установи, че лицето му е започнало да възвръща нормалния си цвят.

— Една мивка трябва да прилича на мивка, а не на бюро — промърмори той гласно.

Пусна струята, плисна малко хладка вода на лицето си и отпи няколко глътки.

Изведнъж го прониза мисълта, че положението му в момента не е по-завидно от това на Кей Килън преди смъртта ѝ. Авраам контролираше тоалетните не по-зле от басейна. Гаденето се появи отново.

Елъри не посмя да затвори крана или пък да изсуши ръцете си на топлата струя от страх да не бъде изпържен с електрически ток. Вместо това скочи до вратата, блъсна я и изхвърча навън.

И за малко не просна Тони Ливайн по гръб.

— Какво ти става бе?! — тросна му се Ливайн. — Изкара ми акъла.

Елъри се усмихна смутено.

— Аз лично си изкарах акъла преди теб, Тони. Мислех си за Кей. Не мисля, че се е удавила. Всъщност дори съм сигурен, че не е. Ричардсън си го е помислил, защото я е намерил да плува безжизнена на повърхността.

— И каква е истината, лейтенант Коломбо?

— Току-що ми хрумна. Авраам управлява всички химикали, които отиват към басейна. Мисля, че Кей е била обгазена.

Носът на Ливайн се изкриви в гнуслива физиономия.

— Със сигурност щеше да бъде обгазена, ако беше влязла тук. — Той се изхили гръмко. — Братче, това място мирише по-гадно и от лайно. Какво си ял на закуска бе, Уилис? Храна за кучета?

Ливайн избута Елъри и влезе в тоалетната.

— Копеле мръсно — каза Елъри. Постоя няколко мига, впил поглед във вратата, после се запъти към заседателната зала.

Хлопването на вратата зад гърба на Ливайн бе последвано от тихото просъскване на въздушната изолация преди компютърът да се захване с прочистването на въздуха на тоалетната.

— Колкото по-сложна е една система — обясняваше Мич, толкова по-непредсказуема става тя и толкова по-вероятно е тя да започне да се съобразява със своите собствени приоритети вместо с първоначално зададените. Виждате ли, колкото и умен да си мисли, че е човек, колкото и много да му се струва, че знае за способностите на някоя алгоритмична система, винаги ще има резултати, които той не би могъл да предвиди. От гледна точка на компютъра, хаосът е просто друг вид порядък. Питате се как е възможно да се случи нещо подобно? Но трябва да се попитате и още нещо — защо да е невъзможно да се случи?

— Как може една машина да бъде жива? — попита Къртис. — Я се стегнете. Такива работи се случват само в комиксите.

— Всичко зависи от това какво разбираме под „живот“ — възпротиви се Мич. — Повечето учени са съгласни, че не съществува общовалидна дефиниция на живота. Дори някой да каже, че една от

основните характеристики на живота е способността за размножаване, това всъщност не би изключило компютрите.

— Мич е прав — съгласи се Бийч. — Дори компютърните вируси отговарят на условията за наличие на живот. Може и да не ни е приятно да го признаем, но да имаш тяло не е достатъчно, за да минеш за живо същество. Животът е въпрос не на притежание, а на организация. Той е динамичен физически процес, който може да бъде възпроизведен от някои машини. Всъщност някои от тях наистина наподобяват формите на живот.

— Предпочитам да наподобяват живота, отколкото да бъдат живи в действителност — обади се Джени Бао. — Животът все още ми изглежда свещен.

— На теб всичко ти изглежда свещено, скъпа — промърмори Бърнбаум.

— Ю-5, тоест Авраам, е проектиран така, че да се самоподдържа — каза Бийч. — Да се самоадаптира също. Да мисли за себе си. Защо изглеждате толкова учудени? Защо ви е толкова трудно да си представите, че Авраам би могъл да мисли? Сигурно ви е по-лесно да приемете, че Бог може да мисли. Напротив. Искам да кажа, как бихме могли да се убедим, че Бог знае, Бог чува, Бог вижда, Бог усеща или мисли? Щом сме склонни да приемем една толкова абсурдна идея, защо тогава да не допуснем същото и за компютрите? Коренът на проблема се крие в езика. Тъй като машините определено не могат да се държат като хора, ние ще трябва да започнем да се държим като тях, за да се получи пълноценен контакт помежду ни. Хората и машините трябва да заговорят на един и същ език.

— Без обобщения — каза Къртис.

— Знаете ли, за подобни неща се пише от векове — усмихна се Бийч. — Историята на Пигмалион. На Франкенщайн. Компютърът в „2001“ на Артър Кларк. Може би сега се е случило наистина — едно изкуствено създание е поело съдбата си в свои ръце. Точно тук, в Ел Ей.

— В Ел Ей има вече цял куп изкуствени създания — каза Арнън. — Рей Ричардсън например.

— Супер — намеси се Къртис. — Влязохме в историята. Да се надяваме, че ще доживеем да разказваме на внуците си за това.

— Вижте, говоря сериозно. Бяха убити хора и аз искрено съжалявам, че стана така. Но в същото време, като учен, не мога да не се чувствам и някак... привилегирован.

— Привилегирован ли? — изрече с отвращение Къртис.

— Думата е неточна. Но говорейки като учен, аз намирам случилото се за извънредно интересно. При по-нормални условия бих отделил достатъчно време, за да изуча този феномен с нужното внимание. Щях да опитам да открия как се е стигнало до нещо подобно. Това е необходимо, за да могат след това да се възпроизведат отново същите условия. Искам да кажа, че би било много жалко просто да сложим кръст на всичко. Да не кажа дори неморално. Все пак Джени е права. Животът наистина е нещо свещено. Когато създадеш живот, това те прави в известен смисъл бог с всички прилежащи отговорности към собственото ти създание.

Къртис отстъпи крачка назад и поклати объркано глава.

— Чакай малко. Един момент. Ти току-що каза нещо. Каза, че би било жалко просто да му сложим кръст. Това означава ли, че си в състояние да прекратиш всичко това? Че можеш да унищожиш компютъра?

Бийч хладно сви рамене.

— Когато замисляхме Ю-5 естествено предвидихме и възможността той да достигне до етапа, в който да започне да се състезава със своите създатели. Все пак не можем да очакваме от една машина да се съобразява с нашите морални стойности. Затова включихме в първичната архитектура на Авраам една наставническа програма. Един електронен шаблон, който нарекохме ГАВРИИЛ. За в случай че се наложи да му дръпнем щепсела.

— За дърпане на щепсела значи?

Къртис сграбчи вратовръзката на Бийч, притисна го здраво към стената и изръмжа:

— Тъпо копеле такова! Ние се претрепахме, за да измъкнем трима умиращи от асансьора, а ти си могъл през цялото време просто да изключиш шибания компютър убиец, така ли? — Сигурно щеше и да го удари, ако Колман не го бе спрял.

— Успокой се, Франк — каза твърдо Колман. — Той все още ни е необходим, за да изключи машинарията.

Бийч издърпа вратовръзката си от юмрука на Къртис.

— Те и бездруго бяха вече мъртви! — изкрещя той. — Нали сам го каза. Освен това хардуер за 40 милиона долара не се съсипва просто ей така, без нужните проверки. Инцидентът е едно, а предположенията за алтернативна форма на живот — съвсем друго.

— Ти си бил голям боклук бе — каза Къртис. — Долари и центове. Вие само това знаете.

— Това, което предлагаш, е пълна глупост. Никой не би изключил един Ю-5, без да се убеди, че това е единственият възможен изход.

— Петима души са мъртви, господинчо. Какви други доказателства искаш?

Бийч поклати глава и му обърна гръб.

— Убеди ли се вече, а? — продължи Къртис. — Какво ще направиш сега? — Той погледна раздражено Колман. — Спокоен съм, Нат, можеш да ме пуснеш.

И измъкна ръката си от здравата хватка на колегата си.

— Трябва ли повечето от нас да умрат, за да ти мине през празния череп мисълта, че това тук не ти е някакъв колежански експеримент? Не става въпрос за изкуствен, а за истински живот. Мъже и жени със семейства. Не за някакъв шибан студенокръвен учен.

— Боб? — обади се Мич. — Можеш ли да го изключиш? Възможно ли е това?

Бийч сви рамене.

— Би трябвало първо да получа разрешение от мистър Ю. Има си определен ред за подобни неща.

— Майната му на мистър Ю — каза Къртис. — Да му го начукам в определения ред. В случай че си забравил, в момента имаме известни проблеми с връзката с външния свят.

— Хайде, Боб — настоя Мич.

— Добре де, добре — каза Бийч и седна пред компютъра. — И без това щях да го направя.

Уоки-токите изжува. Колман натисна бутона за свързка и излезе в коридора, за да отиде до парапета над фойето.

— Слава тебе Господи — каза Хелън. — Сега може би най-после ще можем да се измъкнем от тази многоетажна лудница.

— Дано — каза Джени. — Цял следобед ме мъчеха лоши предчувствия за това място. Точно затова се заех още в самото начало с

тази сграда. За да я освободя от лошите ѝ духове.

— Наречи го както щеш — каза Арнън и се тръшна на дивана. — Колкото по-скоро се измъкнем оттук, толкова по-добре.

— Хубаво, само не се стряскайте — каза Бийч. — Трябва време, за да се излее програмната отрова в еквивалента на хиляди обикновени компютри.

— Колко време? — попита Къртис.

— Наистина не мога да кажа. Досега не ми се е случвало да изхвърля на боклука компютър за 40 милиона. Последния път ни трябваха трийсет и шест минути, за да издърпаме ушите на Авраам, а програмата, която бе създал, беше едва на няколко часа. Нали си спомняш, Мич? — И Бийч започна да печата някакви трансакции.

— Да, спомням си.

— Е, този компютър работи вече от месеци. Още преди да бъде инсталиран в Стълбата. Бог знае колко информация е успял да събере през това време. Може да са ни необходими няколко часа.

— Няколко часа? — Къртис погледна часовника си.

— Минимум.

— Майтапиш се.

— Че какво има за майтапене? Виж, сержант, ако искаш да се пробваш, моля, компютърът е твой.

— Хайде почвай, Боб — настоя Мич. — Моля те.

— Окей, започваме — въздъхна Бийч и пръстите му затракаха по клавиатурата. — Мръсна работа, но все някой трябва да я свърши.

— „Това е краят“ — запя Бийч песента на „Доорс“.

— Никога не съм го харесвал това парче — каза Арнън. — Потискащо е. Никой няма да се измъкне жив оттук.

— Авраам — каза Бийч. — Ще развием черния саван и ще те обречем на забрава, мой силициев приятелю. Ще ми са да те бях опознал малко по-добре. Но нашата работа сега не е да се чудим защо. Нашата работа е да те убием. Тук има едно ченге, което казва, че така трябва. Тъй че е време да заспиш, друже.

Натан Колман се надвеси през стъклената бариера и погледна към фоайето. Почувства се като моряк, който се е изкачил на най-високата мачта и гледа как другарите му пълзят като буболечки по

избелялата палуба. Сега обаче долу бяха само трима. Уоки-токито изплющя като издуто от вятъра платно и една от буболечките му махна с ръка.

— Какво става горе? — каза Ричардсън. — Тук се чувстваме забравени като на самотен остров.

— Дълго е за разправяне, пък и не съм сигурен дали успях да разбера по-голямата част — каза Колман. — Имаше сериозни философски дебати на тема изкуствен живот и прочее. Кратката сводка гласи, че вашият компютър действа на своя глава. Прегорели са му бушоните или нещо такова. С две думи, мистър Бийч се кани да му види сметката — уточни детективът с ясното съзнание, че това може да развали настроението на Ричардсън. — Няма връщане назад.

— Но защо, за бога? Нали трябва просто да поседим и да почакаме да ни измъкнат?

— Едва ли, мистър Ричардсън. Виждате ли, Авраам е анулирал вашите самолетни билети за Лондон. Освен това е убедил полицейския компютър да отстрани сержант Къртис и мен от служба. Както и цял куп други работи. Накратко, никой не очаква никой от нас да се прибере тази вечер вкъщи. Изглежда, тукашният компютър е решил да стане първата машина — сериен убиец.

Чу как Ричардсън говори на Джоан и Дюкс, после апаратчето изпраща и Ричардсън извика:

— Чия е тази тъпа идея, за бога? Не, не ми казвай. На онзи тъпоглав сержант. Свържи ме с Мичъл Брайън, ако обичаш. Трябва да поговоря с някой, който осъзнава какво би означавала подобна стъпка. Не се обиждай, синко, но става въпрос за хардуер за 40 милиона, а не за някакъв си „Касио“.

Нат пхна два пръста в устата си, сякаш искаше да се издрайфа върху главата му.

— Ще му кажа да ви се обади.

Изключи уоки-токито и тръгна обратно към заседателната зала. Сега, когато се беше появила някаква надежда за измъкване, мислите му вече се въртяха около момичето, с което трябваше да се види утре. Тя работеше в една кантора за недвижими имоти и се казваше Нан Тъкър. Беше се запознал с нея на сватбата на една бивша приятелка, която ги бе убедила, че мъж и жена, които се казват Нат и Нан, просто са създадени един за друг. Нат не се връзваше на подобни приказки, но

това не му попречи да запази две места в най-романтичния ресторант, за който можеше да се сети — „Бориваж“ в Малибу. Цените там надхвърляха сериозно финансовите му възможности, а единственото нещо, което ги свързваше, беше чисто физическото привличане, но Колман не се поколеба. Освен това не смяташе да прави циркови представления, за да ѝ се хареса. Напоследък Натан Колман все оставаше сексуалната инициатива изцяло в ръцете на жените. В такива смутни времена подобна тактика беше не само безопасна, но и безотказна. Освен това му напомняше за джентълмените от доброто старо време.

Забави леко крачка, тъй като му се стори, че дочува някакъв приглушен шум иззад вратата на тоалетната. Тъкмо се канеше да отиде дотам и да провери какво става, когато по коридора се зададе Мич. Колман се отправи към него и му връчи уоки-токито.

— Твоят шеф иска да говори с теб. Казах му, че мистър Бийч се кани да дръпне щепсела на компютъра. — Колман сви рамене. — Май не му се хареса особено. Гаден тип е шефът ви, а?

Мич кимна уморено.

Колман се канеше да каже още нещо за Ричардсън, но вместо това се обърна и погледна към тоалетната.

— Чуваш ли нещо?

Мич се заслуша и поклати глава.

— Абсолютно нищо.

Колман се върна при тоалетната, изчака няколко секунди и бутна вратата. Тя не помръдна.

Вече беше сигурен, че отвътре се чува нещо. Приглушен вик за помощ? Бутна отново. Този път вратата се отвори с лекота и викът, сега вече писък, бе прекъснат от кратък звук, по-скоро пукване, отколкото експлозия, сякаш току-що се беше пръснал някакъв гигантски балон от дъвка. Нещо топло и влажно се пръсна по лицето и шията на Колман и той долови с периферното си зрение как някаква безформена купчина плъосва на пода на тоалетната. Чу как Мич му извика нещо, но не можа да разбере думите му. После бавно започна да осъзнава, че е покрит с кръв от главата до петите.

Като повечето полицаи в Ел Ей и Колман беше участвал в не една престрелка и затова в първия момент си помисли, че са го улучили, най-вероятно с високоскоростен куршум.

Тялото му се стегна, той избърса кръвта от очите си и зачака прилива на болката. Но болка не последва. Миг по-късно осъзна, че неритмичното трополене, което продължаваше да чува, не са изстрелите на пистолет, нито пък ударите на сърцето му, а ударите на Мич, който блъскаше по вратата.

— Какво става? Нат? Чуваш ли ме?

Колман дръпна дръжката и установи, че вратата отново е заключена.

— Май нищо ми няма, но съм заключен.

— Какво стана? — И след това чу: — Франк! Ела. Колман е заключен в тоалетната.

Колман избърса още веднъж лицето си от кръвта, огледа се и усети как ченето му увисва. Навсякъде имаше кръв. Капки се стичаха от тавана, пропуканото огледало беше покрито с кървави петна, а от плитката мивка върху краката му се стичаше алена струйка. Като че ли в тоалетната се беше разбила огромна кървава вълна, която след това бе изтекла в канавката за части от секундата. Колман стисна зъби и потърси с поглед източника.

В единия ъгъл на помещението бе струпана купчина прогизнали от кръв дрипи. Близко до нея имаше човешки крак, на който още висяха пенисът и тестисите. Откъсната с хирургическа точност ръка все още стискаше ръкохватката на крана. На вратичката на една от тоалетните кабинки висеше розова копринена вратовръзка. Когато се вгледа, тя се оказа парче от черво. Колман рязко обърна глава, краката му се подхлъзнаха и той се озова на пода, лице в лице с притежателя на все още димящото тяло, пръснато из тоалетната на Стълбата като след атака на бяла акула. Беше Тони Ливайн или по-скоро откъснатата му глава заедно с все така прилежно стегнатата опашчица.

— Мама му стара — възкликна Колман и блъсна главата с отвращение.

Тя се търкулна по пода и спря, загледана право в Колман. Клепачите се отпуснаха за последно.

Между гръмотевичните удари по вратата се чуваха виковете на Франк Къртис. Колман дръпна още веднъж дръжката, но вратата беше все така заключена.

— Франк? — извика той.

— Нат? Какво става?

— Добре съм, Франк. Но Ливайн е мъртъв. Сякаш са го треснали с ракета „Пейтриът“. Всичко е омазано с кръв. По целия под се търкалят парчета от тоя нещастник. Като в скотобойна!

— Как стана това?

— Не знам — извика Колман. — Отворих вратата и той експлодира върху ми. — Тръсна глава. — Освен това съм като глух. Ушите ми са писнали. Сякаш съм бил в самолет или нещо такова. Франк? Чуваш ли ме?

— Спокойно, Нат. Ще те измъкнем.

В тоалетната се разнесе отчетливо жужене.

— Чакай малко, Франк. Нещо става. Чуваш ли го?

Гласът идваше някъде отгоре, над главата на Колман. Беше глас на англичанин и за част от секундата детективът си помисли, че чува гласа Господен. После си спомни, че това е Авраам.

— Моля освободете тоалетната — каза гласът. — Моля освободете тоалетната. След пет минути ще започне автоматичното почистване на това помещение. Моля освободете тоалетната. Имате пет минути.

— Франк! Сега ще разчистват карантията. Какво да правя?

— Дръпни се от вратата, Нат. Ще я разбием.

Колман се изтегли в единствената кабинка, останала незасегната от анатомичната експлозия на Ливайн, свали капака на тоалетната чиния и седна върху него. Последва тишина, след което се разнесе характерният тътен от удара на мъжко рамо. Колман познаваше този глух звук в целия му диапазон. Преди да го прехвърлят в отдел „Убийства“ беше работил като патрулиращ полицай. За трите години обикаляне с черно-бялата полицейска кола се бе научил да преценява още след първия удар вратите, които могат да бъдат разбити, и онези, с които няма смисъл да се мориш. Къртис атакуваше входа на тоалетната с устрема на супергерой от комиксите, но Колман мигом разбра, че точно тази врата няма дори да помръдне.

Ново жужене.

— Моля освободете тоалетната. Автоматичното почистване на помещението ще започне след четири минути. Повтарям. Моля освободете тоалетната. Разполагате с четири минути.

Колман вдигна глава и огледа омазания с кръв таван и малкия говорител, инсталиран на него.

— Ами ако отвориш тая шибана врата, с удоволствие ще се разкарам оттук.

После отиде отново до вратата.

— Франк?

— Съжалявам, Нат. Тая проклетия не помръдва. Ще трябва да опитаме нещо друго. Дръж се.

Колман погледна главата на Ливайн и удари с юмрук по вратата.

— Франк! Ако не искате да свърша като тоя Ливайн, по-добре направете нещо бързо. Току-що ме предупредиха, че имам още четири минути.

Измина още една минутка и жуженето прозвуча за пореден път.

— Моля, освободете тоалетната...

Колман вдигна очи към тавана и направи кисела физиономия. После измъкна 9-милиметровия „Глок“ от кобура си и с няколко изстрела накара говорителя да млъкне.

— Нат? Нат, какво става, по дяволите?

— Няма нищо, Франк, просто ми писна да слушам шибания компютър да ми напомня, че трябва да си вдигна задника от клекалото. Теглих му няколко куршума.

Франк Къртис ритна вратата и попита Мич:

— Какво става по време на автоматичното почистване?

Мич само сви рамене и прехвърли с поглед въпроса на Уилис Елъри.

— Тоалетната се напръсква с горещ амониев разтвор — каза Елъри.

— Колко горещ?

— Не чак врял, но доста горещ. После се подсушава с топъл въздух. Накрая въздухът се сменя под налягане и се ароматизира.

— Почистващата програма ли е подредила така Ливайн?

Елъри поклати глава.

— Съмнявам се. Да останеш в тоалетната по време на почистването би било неприятно, но чак пък смъртоносно... Работата е там, че... ах, трябваше да се сетя по-рано. Аз бях вътре точно преди него и щях да му спомена за това. Само че той ми каза нещо, което ми го изби от главата.

— Да му споменеш за какво? — попита сприхаво Къртис. — Хайде, нямаме време за туткане.

— Щом Авраам използва климатичната инсталация, за да ни усложни живота, би било логично да се възползва по същата линия и от тоалетните. След това, което каза Колман, мисля, че Авраам е убил Тони чрез въздушното налягане. Сигурно го е увеличил далеч над нормалната стойност, като в самолет. Но вероятно това също не се е оказало фатално, докато Колман не е отворил вратата. С отварянето е била задействана светкавична декомпресия, която е взривила тялото на Ливайн.

— Има ли някакъв начин да спрем почистващата програма?

— Искаш да кажеш, без да се обръщаме към Авраам? — Елъри сложи ръка върху прикрепения непосредствено до вратата панел, после каза: — Имам чувството, че има нещо, което може да ни помогне. Но първо трябва да проверя в лаптопа си.

— Бързо! — каза настоятелно Къртис.

Елъри хукна към заседателната зала, но след няколко крачки спря, завъртя се на пети и извика:

— Ако почистването започне, кажи на Колман на всяка цена да си прикрие очите.

— Добре.

Мич вече изучаваше начина, по който бе закрепен панелът.

— Самонарязващи се винтове. Ще видя дали Хелън не е открила някоя отвертка.

Къртис тупна по вратата на тоалетната.

— Нат? Работим по въпроса, но ще са ни нужни няколко минути. Ако почистването започне, на всяка цена прикрий очите си. Разтворът съдържа амоняк. Освен това вероятно ще е доста горещ.

— Страхотно, Франк — каза гласът от другата страна. — Ще потърся четчица, за да опитам да си изчистя черното под ноктите, става ли?

Къртис спринтира до залата и завари Уилис Елъри и Мич да изучават някакъв тримерен чертеж.

— Всяка тоалетна е автономна — обясни Елъри. — Зад този панел има тръбопровод и кабели, свързани с поддържащите системи на сградата. Водата постъпва по тръбопровода, след което компютърът се заема с всичко останало — затопляне, измиване и тъй нататък. Ако

спрем притока на вода, ще предотвратим и целия процес на почистване.

— Добре. Как да го направим?

— Минутка — каза Елъри. — Чакайте да видя.

Къртис се огледа. Боб Бийч се беше привел над клавиатурата. Явно дочули за последните събития, Арнън и Бърнбаум бяха разгънали върху масата плановите на сградата и обсъждаха нещо. Джени се бе опряла на рамото на Мич и гледаше екрана на лаптопа. В другия край на заседателната маса Хелън Хъси подреждаше всичко, което бе намерила, сякаш се готвеше за операция. Къртис видя аптечка за първа помощ, трионче, фаска, ренде, пила, ножици, изолирбанд, клещи, самобръсначка, вилици и ножове, няколко винта за дърво, две-три отвертки, отварачка за бутилки и един голям гаечен ключ.

Грабна една от отвертките и попита:

— Как успяхте да откриете всичко това?

— Не е за вярване колко инструменти забравят работниците в една нова сграда — каза тя. — Да не говорим, че в дамската тоалетна открих кажи-речи цял комплект.

— По-добре не припарвайте в тоалетните — предупреди я Къртис, и после добави по-високо: — Чуйте всички. Авраам току-що уби Ливайн в мъжката тоалетна. Сега пък Нат е заключен вътре.

— Господи!

— Имаш ли френски ключ, Хелън? — попита Елъри.

Тони Ливайн й беше неприятен от самото начало. Все се опитваше да й се пусне. Беше по-отвратителен дори от Уорън Ейкмън. Но въпреки това съжаляваше, че е мъртъв. С ужас осъзна, че вече е почнала да губи бройката на хората, които бяха намерили смъртта си в Стълбата през последните пет часа.

— Не знам — каза колебливо тя и показа нещо, което според нея отговаряше на описанието.

— Още по-добре — възкликна Елъри. — Истински „Стилсън“.

Когато водата потече, Колман почти изпита облекчение, тъй като тя нито му се стори гореща, нито пък съдържахше амоняк. Но с всяка минута нивото й видимо се покачваше. Когато Къртис се появи отново от другата страна на вратата, Нат вече газеше във вода над глезените.

Може би щеше да опита да запуши по някакъв начин източника ѝ, но тя извираше от всевъзможни места, пръснати из цялата тоалетна — като се почнеше от многобройните отвори на тавана, през крановете на мивката, та чак до казанчетата. Дали пък Авраам не смяташе да го удави?

— Тук тече от всяка шибана дупка, Франк — извика той. — Нивото на водата се покачва. Няма амоняк. Може Авраам да е променил плановете си за почистването, след като му гръмнах говорителя.

В главата на Колман проблесна нова идея и той измъкна пистолета си.

— Хей, Франк, дръпни се от вратата. Ще се опитам да пробия няколко дупки в нея. В противен случай скоро ще ми трябва водолазен костюм. Франк?

— Няма да стане, Нат — извика Къртис. — Била от стомана. Само бронебойно пушкало 50-и калибър може да ѝ види сметката. Просто опитай да запазиш спокойствие. Работим по въпроса. Ще опитаме да прекъснем връзката на тоалетната с главния водопровод.

— Добре, Франк. Както кажеш. Само гледайте да не се проточи. Не си падам особено по подводничарските емоции.

Колман прибра пистолета и се върна при любимото си клекало, газейки във вода до колене. Седна на клекалото, гребна вода в шепи и отпи няколко глътки.

— Поне няма да умра от жажда.

Къртис отвинти и последния болт и пусна металния панел на пода. В разкрилата се ниша имаше една по-дебела червена тръба с Г-образна форма, друга по-малка, която се разклоняваше от нея към тоалетната, и няколко кръгли керамични прегради. Плюс електрическата инсталация, поставена в специална изолационна кутийка.

Уилис Елъри посочи съединението на разклоняващата се тръба и каза:

— Според мен, за да спрем водата, е достатъчно да затегнем тук.

— Един момент — каза Къртис. — Дали ще е безопасно въобще да я докосваме? С всички тия електрически джаджи вътре? Ами ако

Авраам е включил към нея някой електрически проводник?

— Той е прав, Уил — съгласи се Мич, който вече набираше на лаптопа си гравирания на металния панел код. — Схемата на свързване може да ни покаже как да отворим вратата.

Менюто на монитора се интересуваше кой вариант на свързване им е нужен — „Бърз“ или „Технически“? Мич избра „бърз“ и компютърът изчерта почти мигновено поисканата схема.

Уилис Елъри се надвесил над рамото му и близо две минути я изучава внимателно.

— Нито една от тръбите не е свързана в момента с електроснабдяването — каза той накрая. После, потупвайки с ключа по дланта си, добави: — Ами на работа тогава.

Елъри намести разтворените челюсти на ключа „Стилсън“ около съединението на разклонителната тръба и започна да затяга гайката.

— Дотук ми изглежда безопасно.

Мич разчиташе диаграмата на електрическата инсталация, а Къртис надничаше над рамото му.

— Какво е това нещо?

— Структурата на кабелите на всяка от сервизните ниши в сградата — отвърна му Мич. — Тази тук е номер 21. Това са кабелите на осветлението. Таванно и подово. Тези са на климатичната инсталация. Това пък са телекомуникационните кабели и кабелите за нискоскоростен трансфер на данни. Изглежда, вратата е свързана към един от кабелите на климатика. Виждаш ли? Ей този панел на тавана, точно над вратата, и тези два вертикални стълба от двете страни. Ако откачим ето този тук, вратата би трябвало да се отвори.

— Нещо заяжда — изпъшка Елъри, разтвори ключа и си плю на ръцете. — Ей богу, дано да си струва мъките.

— А този кабел за какво е? — говореше си на глас Мич. — ППК. ПЗК. Това пък какво е? Минава по стената зад разклонителната тръба. — Той щракна със стрелката на курсора в горния ляв ъгъл и извика речника от менюто. — Противопожарен кожух. Противоземетръсен кожух. — Мич сбърчи чело. — Изглежда, разклонителната тръба влиза в кожуха и там... Уилис, недей!

Уилис Елъри така и не успя да го чуе.

След като натегна за пореден път съединението, проникващата в общия кожух тръба се раздвижи и се допря до пиезоелектрическия

механизъм, чиято задача беше да предупреждава Авраам за земни трусове, при които се налага допълнително укрепване на основите на сградата.

Елъри изкрещя от болка и изненада. И неговото тяло, като всяко друго човешко тяло, представляваше почти идеален проводник с проводимост, близка до тази на електролитните разтвори. Напрежението на тока не надвишаваше обичайното напрежение в мрежата и не то изигра най-гадната част от целия номер. Проблемът беше, че дланите на Елъри бяха влажни от потта и от собствената му плунка и когато токът го удари, той не успя да пусне ключа и да прекъсне веригата. Пръстите му се впиха до болка в ръкохватките на ключа, челюстите на „Стилсън“-а захапах стръвно съединението на тръбата, а токът се вкопчи в тялото на Елъри, без да му позволява да се пусне.

Къртис видя Мич да посяга към ръката на Елъри, заби му един юмрук в челюстта и изкрещя:

— Не го докосвай! И ти ще се изпържиш!

Елъри нададе пресеклив вик, опитвайки се отчаяно да се откъсне от ключа.

— Мо-ооо-ля! Поо-моо-гнеете ми-ии!

— Трябва да намерим някакъв изолатор, за да го изтеглим! — извика Къртис. — Пластмасова дръжка или въже. Бързо!

Той изтича до кухнята и огледа набързо всичко. Нямаше нищо подходящо. После се сети. Кухненската маса. Помете всичко от повърхността ѝ на пода и извика на Мич:

— Дръж!

— Много ви благодаря — намръщи се Марти Бърнбаум. — Тъкмо бях разпределил продуктите.

Без да му обръщат внимание, Мич и Къртис изнесоха масата в коридора и се насочиха право към Елъри. Въздухът се бе изпълнил с острата миризма на опърлено — като в евтин фризьорски салон. Къртис обърна масата на една страна и викна:

— Бутай към него! С краката напред.

Успяха да го заклецят между четирите крака на масата и забутаха. Ръцете на Елъри най-после пуснаха ключа. Чу се стон. От единия палец на Елъри изригна синя мълния. Хлъзнаха го към

срещуположната стена на коридора, той се свлече по нея и падна безчувствен на пода. Над него се оформи малко облаче парлив дим.

След секунда Къртис вече беше до него. Обърна го със замаха на професионален кечист, разкъса ризата му и долепи ухо до гърдите му.

— Мъртъв ли е? — попита Хелън.

Без да ѝ отговаря, Къртис събра краката на Елъри, прекрачи ги, опря сключените си длани на гърдите му и започна да натиска ритмично, опитвайки се да изпомпи достатъчно кръв, за да събуди омаломощения му мозък.

— Хелън — каза той задъхано, — моля те, виж какво става с Нат. Джени? Донеси някакво одеяло или покривка, с което да го завием, за да затоплим тялото му. Мич, обади се на Ричардсън по уоки-токито и му кажи какво става тук.

Къртис продължи с масажа още няколко минути и след това се наведе отново, за да провери дали сърцето е проработило. Разклати главата на Елъри, после разкопча прогизналите му от урина панталони. Джени се върна с покривка за маса.

Къртис подхвана отново масажа. Джени смъкна панталоните на Елъри, напипа тестисите му под слиповете, отмести ги встрани и пръстите ѝ се плъзнаха, търсейки бедрената вена.

— Усещаш ли нещо, когато притисна гърдите му? — изпъшка Къртис.

— Да — каза тя след моментна пауза. — Усещам.

— Добре. Някой да види докъде е стигнал оня задник Бийч.

Къртис долепи отново ухо до гърдите на Елъри и се заслуша. Този път дочу едва доловим сърдечен ритъм. По-сериозният проблем беше, че дихателните мускули явно бяха все така сковани и той продължаваше да не диша.

— Можеш вече да му пуснеш топките — каза той на Джени и после се обърна към Хелън: — Говори ли с Нат?

— Нат е добре — отвърна му Хелън. — Водата се е покачила до кръста му, но е добре.

Къртис не отговори нищо, защото вече се беше заел да прави изкуствено дишане на Елъри. Бездруго нямаше какво да каже. Просто си каза наум, че всичките му добри идеи са се изчерпали. От тук нататък всичко беше в ръцете на Бийч.

Изминаха цели десет минути без Къртис да се откаже от опитите си да съживи Елъри. Едно от нещата, които бе научил на млади години като патрулиращ полицаи, беше, че често жертвите умират, просто защото ги отписват твърде бързо. Знаеше добре, че не трябва да спира, но вече почваше да се уморява. Налагаше се някой да го смени.

Между две поредни вдъхвания в дробовете на Елъри той успя да попита Джени дали няма да може да го замести за малко. Тя зави Уилис с покривката, погледна Къртис с очи, изпълнени със сълзи, и кимна.

— Знаеш ли как?

— В колежа имахме курс по първа помощ — каза тя и се намести до главата на Елъри.

— Няма да се отказваш, докато не ти кажа — нареди ѝ той. — Има опасност от аноксия^[3]. Липсата на дишане може да доведе до ослепяване, оглушаване, парализа и тъй нататък.

Още преди да я предупреди му беше ясно, че Джени няма да се откаже лесно. Къртис се изправи вдървено и я погледа известно време, за да се увери, че се справя добре.

После отиде да поговори с Бийч.

Боб Бийч беше разтревожен.

За последен път се бе почувствал разтревожен в средата на 80-те, по време на курса по компютърна сигурност в Колтек, след като беше създал първата си самовъзпроизвеждаща се програма. Не след дълго този тип програми получиха ново название — компютърни вируси. По онова време всички се занимаваха с писането на такива програми, вдъхновени от една статия в „Сайънтифик Американ“.

Бийч бе вмъкнал в MS-DOS^[4] тристата реда на своя ТОР, кръстен на Торквемада, първия велик инквизитор. Първоначалната му идея беше да напише програма, която да унищожава пиратските копия на използвания предимно в Далечния изток софтуер, за да може след това да продаде успешния резултат на Майкрософт Корпорейшън. Проблемът беше, че ТОР се държеше повече като истински вирус, отколкото като програма, ограничаваща достъпа, и като капак на всичко след известно време успя да се комбинира с НАДИР, друг вирус, за чието съществуване Бийч дори не подозираше, и така да

създаде нов супервирус, станал известен по-късно като ТОРНАДО. Тази нова мутация предизвикваше катастрофални поражения, без да прави разлика между откраднатия и напълно легално закупения софтуер. На една конференция в Лос Аламос, посветена на алтернативните форми на живот, Бийч чу един от делегатите да уточнява, че щетите, нанесени от ТОРНАДО, възлизат на няколко милиарда долара.

Бийч не бе споменавал пред никого, че той е авторът на ТОР. Това беше неговата най-мрачна тайна. Вече цели десет години, въпреки многобройните антивирусни програми за отстраняване на ТОРНАДО, мутациите на този вирус от пето и шесто поколение продължаваха да се таят из дисковете на безчет компютри по целия свят. Той лично беше написал няколко антивирусни програми, между които и две-три за почистване на ТОРНАДО, смятайки, че познанията му в областта на самовъзпроизвеждащите се програми са не по-малки от тези на останалите специалисти.

ГАВРИИЛ беше неговата най-изпитана разграждаща програма — след ТОР Бийч гледаше с неприязън на термина „вирус“, базирана на онова, което бе научил от епидемиологията и биологичната вирусология. Според Бийч тя беше нещо наистина „живо“ и гадно по възможно най-изпитания начин. ГАВРИИЛ беше не само абсолютно независим, но и невероятно агресивен към инфектирания обект. Ако не се брояха настоящите условия, при които той просто се бе оказал принуден да стартира програмата, Боб Бийч наистина се гордееше с творението си. Само дето програмата не проработи.

ГАВРИИЛ, точно както Бийч бе казал на Франк Къртис, действаше бавно, но въпреки това още след изтичането на първите десетина минути вече трябваше да са налице някои очевидни пробиви в архитектурата на Авраам. Въпреки това Бийч не можа да открие дори намек за нещо по-сериозно от няколко дребни проблемчета. Беше се разположил на едно удобно място в архитектурата, където можеше да следи протичането на процеса като епидемиолог, който разглежда с електронния си микроскоп развитието на опасен вирус, и затаил дъх очакваше ранните степени на поражение и по-специално часовника. ГАВРИИЛ трябваше да унищожи най-напред представата на Авраам за време. С всяка следваща секунда ставаше все по-болезнено да се гледа как часовникът продължава да работи безупречно. Вече беше

единайсет и четвърт, а Авраам си жонглираше все така безнаказано със системите на сградата. За някакъв новопоявил се бър^[5] и дума не можеше да става. Или ГАВРИИЛ беше импотентен, или пък Авраам беше достоен за уважение противник.

Бийч написа на няколко пъти трансакциите, които трябваше да стартират разграждащата програма, просто за да се убеди, че не е събрал някъде, но ефектът си оставаше все същият.

Дейвид Арнън го попита как вървят нещата, но той не му отговори. Почти не бе забелязал паниката, предизвикана от токовия удар, приковал Уилис Елри към водопроводната тръба. Продължаваше да стои все така изумен пред компютъра, без да помръдва, очаквайки нещо да се случи, но вече осъзнал, че нищо няма да се промени. Собствените му подмятания за отговорността на боговете сега му се струваха надут и кухи. Все едно Господ, след като вече е решил да сравни Содом и Гомор със земята, да открие, че най-неочаквано са му се изчерпали запасите от огън и жупел, и вместо запланувания апокалипсис просто най-безобидно да разклати градските стени.

Боб Бийч се завъртя в стола си и видя, че зад него е застанал Франк Къртис, при това с лице, разкривено от доста красноречива физиономия. Изведнъж полицаят му се стори по-страшен от всички възможни последствия от очертаващия се пълен провал на ГАВРИИЛ.

— Не знам защо — каза той, клатейки глава, — но шибаният ГАВРИИЛ не иска да проработи. Опитах се да я стартирам на няколко пъти, но въпреки това не забелязах никакви признаци на заразяване. Никакви. Шантава работа. Направо не мога да разбера как Авраам успява да й устои. Искам да кажа, че тя е създадена специално за неговата архитектура. Все едно да имаш някаква вродена болест или да си генетично предразположен към рака и да трябва само леко да сгафиш с диетата, за да се разболееш. Сещам се само за едно-единствено обяснение и то е, че Авраам някак си е успял да си създаде непробиваем имунитет. Но всъщност не съм сигурен в нищо.

Гневната гримаса на Къртис придоби още по-убийствен оттенък.

— Значи не можеш да го изключиш, така ли? — изръмжа той. — Това ли се опитваш да ми кажеш?

Бийч сви извинително рамене.

— Тъпо копеле такова — каза Къртис и измъкна пистолета си.

— За бога — изхлипа Бийч, скокна от стола и заотстъпва към стената. — Не можеш да го направиш. Моля те. Трябва да ми повярваш, нещата са просто извън всякакъв контрол. Нищо не мога да направя.

Къртис погледна пистолета в ръката си, искрено изненадан от ефекта, който бе предизвикал. После се усмихна.

— Искан ми се да го направя. Ей богу, наистина ми се иска. И ако партньорът ми се удави, може и да го направя.

Ченгето рязко се обърна на сто и осемдесет градуса и тръгна към вратата.

Бийч се свлече в стола и сложи ръка на гърдите си.

— Тоя тип е съвсем откачен — каза той. — Помислих, че ще ме гръмне. Наистина си го помислих.

— Аз също — каза Дейвид Арнън. — Чудя се само защо, по дяволите, не го направи.

Застанал прав върху капака на клекалото, само на няколко сантиметра под тавана на тоалетната, Колман усещаше как студената вода бавно се изкачва над яката на ризата му.

Преди броени седмици двамата с Къртис трябваше да отидат до Елайжън Парк, където бяха открили голото тяло на млада чернокожа жена да плува в един воден резервоар.

Колман дори не бе предполагал, че е възможно нещо подобно, но малко преди нивото на водата да достигне брадичката му, си припомни абсолютно точно коментарите на патолога.

Тогава почти не следеше хода на аутопсията, оставяйки всички въпроси на въображението на Франк. Но сега отговорите на Браг изплуваха в съзнанието му с поразителна детайлност. Сякаш беше зубрил за изпит по медицина. Е, мерси, няма що. Страхотен момент да разбереш каква превъзходна памет имаш. Направо да откачиш от кеф.

Да се удавиш не е чак толкова гадно, ако възнамеряваш да се самоубиеш по този начин. Тогава поне не се бориш. Но когато става въпрос за нещастен случай, хората обикновено задържат дъха си до пълно изтощение или до отравяне от повишена концентрация на въглероден двуокис в кръвта. Момичето в резервоара се беше съпротивлявало до последния миг. Нищо чудно, след като я бяха

удавили някакви дрогирани чернилки. Според доктор Браг момичето се бе борило за живота си от три до пет минути.

Мисълта за толкова дълга смърт беше на път да подлуди Колман.

В мига, в който изпуснеш дъха си и водата проникне в дихателните ти пътища, това може да задейства рефлекс на повръщане, след което да вдишаш остатъците от несмляната си храна. Плюс солидно количество вода. Можеш да вдишаш толкова много вода, че тя да разрежи кръвта ти в съотношение почти едно към едно. Господи! И сякаш това не е достатъчно, та се оказва, че при удавяне смъртта не настъпва единствено от задушаването. Водният баланс и кръвните ти показатели се прецакват, циркулиращата кръв се замърсява и концентрацията на електролитите намалява. Червените кръвни телца набъбват, пръскат се и освобождават калий и така сърцето ти се преебава допълнително. Окончателната смърт може да бъде предходена от потискане на блуждаещия нерв, което възниква в носоглътката. Но много често можеш да умреш и просто от задръстване на бял дроб от мръсната вода.

Ега ти шибания начин да умреш.

Колман стъпи с единия си крак върху дръжката на кабинката, надигна се нагоре и така спечели още два-три сантиметра преднина пред покачващата се вода. Главата му опря в тавана. Нямаше да се измъкне оттук. Също като във филмите. Като шпионин без късмет, спипан натясно. Липсваше само сатанинският смях на злодея садист.

Опря дулото на пистолета до слепоочието си. Щеше да изчака така до последния миг. Докато водата се покачи над ноздрите му. После щеше да дръпне спусъка.

Прекошил наполовина коридора, Къртис едва не се сблъска с Джени, която се беше запътила към заседателната зала.

— Нали ти казах да не спираш — тросна ѝ се той.

— Но Уил вече диша — каза тя. — Мисля, че ще се оправи. И какво, по дяволите, ти дава право да ми...

Гласът ѝ трепна и тя погледна първо 9-милиметровия пистолет в ръката на полицаая, после и гневното му лице.

— Какво има? — попита сприхаво тя. — Какво се е случило?

— Компютърът не може да се изключи. Вашето приятелче Бийч оплеска нещата.

Къртис продължи по коридора и без да спира, зареди пистолета.

Мич, коленичил до вече дишащия, но все още в безсъзнание Елъри, се изправи.

— По-добре се мръдни встрани — викна полицаят и се прицели с нетрепваща ръка в сервизната ниша до вратата на тоалетната. — Не съм чак толкова добър стрелец. Освен това може да има и няколко рикошета. Ако съм късметлия, някой от тях може да гътне оня некадърник Бийч.

— Чакай малко, Франк — каза Мич. — Ако Боб успее да изключи Авраам, електрическата верига може да ни потрѣбва непокътната, за да можем да отворим вратата.

— Забрави за това. Авраам и с топ не можеш го бутна. Факт. Вашият суперкомпютърджия току-що вдигна ръце и се предаде. Проклетата му разкапваща програма не ще да работи.

Къртис стреля три пъти по електрическата кутия. Мич запуши ушите си. От кутията се посипа дъжд от искри.

— Не мога да измисля нищо по-добро — извика Къртис и гръмна още три пъти. — Няма да оставя партньора си да се удави ей тъй, като коте в чувал.

След още два изстрела част от кабелите увиснаха безпомощно от долния край на кутията.

— Какво не бих дал за помпата, дето съм я скатал в багажника — викна Къртис и изстреля последните пет куршума.

Разтри рамото си, завлече кухненската маса до вратата и се обърна към Мич:

— Я ми помогни. Може би ще успеем да я разбием с масата.

Мич знаеше, че е безсмислено, но му беше не по-малко ясно, че няма смисъл да спори с Къртис точно сега.

Двамата вдигнаха масата, отстъпиха до отсрещната стена, засилиха се и треснаха вратата с все сила.

— Пак.

Последва нов глух трясък.

През следващите няколко минути Мич и Къртис продължиха да атакуват все така безуспешно вратата и накрая се проснаха изтощени върху плота ѝ.

— Защо сте направили това проклето нещо толкова здраво? — каза запъхтяно Къртис. — Та това е най-обикновен кенеф, а не банков трезор.

— Не... сме ние — отвърна Мич на пресекулки. — Японците. Те са я проектирали. Повечето модули в сградата са техни.

— Добре де, ами защо просто не потърсихте човек, който да ви чисти тоалетните, вместо цялата тая машинария?

— Никой не иска вече да работи нещо подобно. Никой, на когото може да се разчита. И на мексиканците вече не им се чистят тоалетни.

Къртис се покатери на масата и блъсна по вратата с голия си юмрук.

— Нат? Нат, чуваш ли ме?

Допря ухо до металната повърхност и откри, че е станала по-хладна, вероятно от събралата се в тоалетната вода.

И в този момент чу отчетливия пукот на един-единствен изстрел.

Къртис опря гръб на стената и се свлече на пода. Стори му се, че усеща през ризата си лъхащия от наводнената мъжка тоалетна хлад. Хелън Хъси седна до него и го прегърна през раменете.

— Ти направи всичко, което можа — каза тя.

— Да — кимна Къртис.

Измъкна пистолета от кожения кобур. Черните бакелитови плочки на дръжката я караха да изглежда по-скоро като самобръсначка, отколкото като ръкохватка на оръжие. Всъщност този път пистолетът му бе свършил също толкова малко работа, колкото щеше да му свърши и някоя електрическа самобръсначка. Спомни си за деня, в който го беше купил.

— Сдобихте се с прекрасен пистолет — му бе казал продавачът, сякаш ставаше дума за дружелюбен ирландски сетер.

Къртис подържа пистолета още малко в потната си ръка, после го метна с все сила по коридора.

Когато Хелън Хъси се обади по уоки-токите, за да съобщи, че Натан Колман се е застрелял в тоалетната, за да избегне удавянето, Рей Ричардсън за пръв път схвана накъде всъщност отиват нещата. Най-

неприятната част беше мисълта, че възникналата ситуация ще съсипе цялото му бъдеще. Дълбоко се съмняваше, че Ю Корпорейшън ще си плати сметките, както и че някой друг ще посмее в близко време да си поръча интелигентна сграда. Хората бездруго вече мразеха модерната архитектура, а сега Стълбата щеше да се превърне в най-сериозния коз в полза на досегашните им предубеждения. Но дори неговите братя по оръжие, архитектите, едва ли щяха да погледнат с разбиране на подобен гаф. Златни медали и престижни награди не се дават на архитекти, чиито творения са отговорни за осем, може би дори девет смъртни случая.

Разбира се, за да опита да се защити срещу нападките, трябваше първо да оцелее. Колко ли още щяха да издържат те тримата, заключени в горещото като фурна фоайе без храна и вода? Отвъд празния площад на Хоуп стрийт се бе разпрострял вавилонският пейзаж на централната зона. Ричардсън потърка замъгленото стъкло и се вгледа навън. Не че наистина се надяваше да мерне някого в мрака. Нали лично се бе погрижил бездомниците, единствените живи същества, които можеха да се навъртат по това време наоколо, да бъдат прогонени от площада, за да не могат да се нахранят, наспят или, пази боже, да умрат край или в новата сграда. Те нямаха право да се мотаят из краката на другите — онези, които трябваше да се появят на сутринта с мобифона и лаптопа си, за да посветят още един ден от живота си на Всемогъщия долар.

Сега му се искаше да не се бе вживявал толкова в създаването на „възпиращи“ проекти. Ако можеше от фонтана да тече просто най-обикновена, а не „задавяща“ вода, а плочките на площада да са си нормални... И защо му бе притрябвало да се обажда в кабинета на кмета? Ако не го беше направил, поне някой от демонстрантите можеше да се завърти случайно наоколо.

Ричардсън погледна възправящия се към покрива дънер на екваториалното дърво и си спомни, че един от клоните се надвесва съвсем близо до дващест и първия етаж. Освен това около дънера се увиваха лиани, които бяха здрави като въжета. Дали пък не можеха да се изкатерят догоре, за да се нахранят и напият с вода?

— Май и на теб ти хрумна същото, а? — обади се Дюкс.

— Колкото и невероятно да ти се струва, да — отвърна Ричардсън. — Какви са шансовете ни според теб?

— Знам ли. Жена ти как е със силата?

Ричардсън сви рамене. Не беше съвсем сигурен.

— Е — каза Дюкс, — все пак е по-добре, отколкото да останем тук долу. Доста съм се катерил по дърветата като хлапе.

— В Ел Ей?

Дюкс поклати глава.

— В щата Вашингтон. Близко до Спокейн. Да, доста се катерех навремето. Вярно, не съм се пробвал на такова дърво.

— Бразилско е. От екваториалните гори.

— Надявам се, че не е хлъзгаво. Но какво ще кажеш първо да опитаме да поспим, за да съберем сили?

Ричардсън погледна часовника си. Наближаваше полунощ. После погледът му се премести върху пианото. То продължаваше да свири поредното шантаво парче.

— Да спим ли? — изпръхтя той. — При тая шибана дрънканица? Опитях да кажа на холограмата да спре пианото, но не ми се отвори парашутът. Може би компютърът смята да ни подлуди. Точно като генерал Нориега.

— А, няма проблем — каза Дюкс и измъкна пистолета си. — Да видим сметката на невидимия пианист, а? Какво ще кажеш? Тъй де, нали си все още шеф тук.

Ричардсън сви рамене и призна:

— Не съм съвсем сигурен какво ще последва. Но давай. И без това никога не съм го харесвал това пиано.

Дюкс се обърна, прицели се и заби един-единствен куршум точно по средата на надписа „Ямаха“. Пианото замлъкна.

— Добър изстрел — каза Ричардсън.

— Мерси.

— Сбъркал си попрището. С мерник като твоя е трябвало да станеш критик.

Страхът пълзеше по коридорите и площадките на Стълбата като някакъв вманиачен нощен пазач. Повечето от заключените в сградата жертви почти не успяха да мигнат, а онези, крило все пак заспаха, платиха за това съмнително удоволствие с цената на смазващи, налудничави кошмари. Претъпкани със смъртен страх и ужасяващи

спомени от изминалия ден, човешките мозъци изчакаха на нокти зазоряването, което им донесе илюзията за известна безопасност.

[1] Интерфейс, при който командите към компютъра се изказват гласно, вместо да се печатат на клавиатурата. — Б.пр. ↑

[2] Традиционно японско ястие от ситно нарязани късчета сурова риба. — Б.пр. ↑

[3] Недостиг на кислород в целия организъм или само в някои органи или тъкани. — Б.пр. ↑

[4] Дискова операционна система на компанията Майкрософт. — Б.пр. ↑

[5] Грешка, допусната при програмирането на определен софтуер. — Б.пр. ↑

ШЕСТА КНИГА

Новите технологии ще ни предложат по-скоро попълнен контрол. Сградите на бъдещето ще приличат повече на работи, отколкото на дворци. Подобно на хамелеоните, те ще се адаптират към новото си обкръжение.

Ричард Роджърс

Джоан Ричардсън изпитваше особена привързаност към дърветата, особено към това в Стълбата. Идеята да го поставят във фоайето беше нейна. Тя бе спорила както със съпруга си, така и със самия мистър Ю, твърдейки, че силата на дървото ще се влее в самата сграда. Мистър Ю, който никога не правеше половинчати неща, на свой ред се вкопчи в най-голямото и най-силно дърво, което успя да открие, като в замяна на това се реши на една почти парадоксална стъпка — да дари огромна сума, с която да бъдат защитени неколкостотин акра от бразилската екваториална гора от унищожителната система на прочистване чрез изгаряне и изсичане. Джоан се възхити на жеста му. Но по-конкретният обект на нейното възхищение беше дървото.

— Рей, кажи ми — започна тя, — кажи ми напълно сериозно, мислиш ли, че мога да го направя? Да се изкача по това дърво?

Ричардсън, който въобще не беше сигурен, че подобно упражнение е по силите ѝ, но пък беше твърдо решен да я накара да опита, сложи ръце на раменете ѝ и я погледна право в очите.

— Виж, любима — каза той тихо. — Познаваме се от много време. Някога да съм грешил за това какво можеш и какво не можеш да направиш? Кажи ми, грешил ли съм някога?

Джоан се усмихна и поклати глава, но беше очевидно, че изпитва известни съмнения по въпроса.

— Когато се срещнахме за пръв път, аз ти казах, че ти имаш потенциала да се превърнеш в един от водещите дизайнери в света. — Той сви красноречиво рамене. — Ето че вече си. Така е. Твоето име, Джоан Ричардсън, се превърна в синоним на графичното изящество и на блестящия дизайн на мебели. Доказателство за това са спечелените от теб награди. Големи награди.

На устните ѝ се появи нова усмивка.

— Затова, когато казвам, че можеш да се изкачиш по това дърво, то не е защото си мисля, че си длъжна да опитаеш, а защото *знам*, че можеш да го направиш. Аз не те будалкам, любима. Аз просто те познавам добре.

Той спря, сякаш за да ѝ позволи да осъзнае краткото му слово.

Дюкс също се чудеше дали изкачването е по силите ѝ. Изглеждаше му твърде дебела. Да се катери човек с всичките тези килограми... Но пък видът ѝ излъчваше и сила. Раменете ѝ бяха внушителни почти колкото задника ѝ.

— Разбира се, че ще се справите, госпожо — каза ѝ той окуражаващо.

Ричардсън го стрелна с умерено раздразнена усмивка.

— Не — каза той. — Ти въобще не си сигурен в това, което говориш. Казаното от теб може и да е вярно, но е продиктувано от погрешни представи. Ти просто си мислиш, че тя може да го направи, воден от междукрачието си. Моето убеждение, че Джоан е способна на това се корени ето тук. — И той пипна челото си с пръст.

Дюкс сви рамене.

— Само се опитвам да помогна бе, човек. Как смятате да го направим?

— Мисля, че ще е най-добре ти да тръгнеш пръв. После Джоан. Аз, ще бъда последен. Става ли? — Ричардсън се ухили. — Нали ще ѝ се наложи да си свали полата и да се катери само по гащи.

Дюкс кимна, без да се усмихва. Опитваше се да се държи приятелски с тоя тип. Но на него определено му хлопаше дъската.

— Дадено. Както кажеш.

— Джоан? Готова ли си?

— Ще бъда. Щом Дюкс започне да се катери.

— Това се казва борчески дух. — Ричардсън погледна към върха на дървото и си сложи слънчевите очила.

— Добра идея — каза Джоан. — Тук е прекалено светло. Не трябва да ни се завива свят, нали така? — Тя се наведе и измъкна очилата си от дамската си чантичка.

Ричардсън си плю на ръцете и се хвана за една лиана.

— Някой от вас да знае правилната техника за катерене по въже? — попита той.

— Ами мисля, че ще се оправя — каза Дюкс.

Джоан поклати глава.

— Значи и двамата сте късметлии. Практикувал съм доста скално катерене по време на двегодишната си военна служба. Катерил съм се повече и от Бърт Ланкастър. Първо увивате въжето около подбедрицата си, ето така, и се хващате над главата. Повдигате подбедрицата с увитото около нея въже и притискате въжето между двата си крака. В същото време вдигате ръце и правите следващия захват. — Ричардсън се спусна отново на земята. — Най-трудни ще бъдат първите двайсетина метра, докато се доберем до клоните. Там ще можем да си починем. Дюкс? Искаш ли да пробваш няколко ключа?

Дюкс поклати глава и смъкна ризата си, разкривайки внушителна физика.

— Не му е сега времето да се уча — каза той и се заизкачва по една от лианите, сякаш това му доставяше истинско удоволствие. След първите четири метра погледна надолу и се усмихна. — Ще се видим горе.

Джоан разкопча полата си и я пусна на пода.

Ричардсън ѝ подаде една от близките лиани.

— Не бързай — каза той. — И не гледай надолу. Помни, аз ще бъда до теб през цялото време. — Последва страстна целувка. — Успех, любима.

— И на теб — каза Джоан. После уви лианата около крака си, както ѝ бе показал, и започна да се катери.

„Типичната любима от венециански тип — помисли си Ричардсън. — Досуц като моделите на Джорджоне, Тициан и Рубенс. Поетична персонификация на пищността на природата. Венера с искряща кожа, свалена сякаш от езически олтар.“ Нейните необятни пропорции бяха причината да се ожени за нея. Истинската причина, за която не подозираше дори самата Джоан.

— Точно така — каза той, наслаждавайки се на внушителната снага на избраницата си като гладно куче, вперило поглед в апетитна мръвка. — Справяш се чудесно.

Беше негов ред.

Той се заизкачва бавно като поддържаше оптималната дистанция, която да му позволи да ѝ помогне при необходимост. Понякога дори спираше, за да може Джоан да набере лека преднина, и не преставаше да я окуражава.

Дюкс се добра до първите клони и се намести удобно върху един, за да ги изчака. Няколко минути просто ги наблюдаваше. После те се приближиха достатъчно, за да могат да разговарят.

— Какво ще да е това цвете, госпожо? — извика той и посочи някакво ярко цветче на дънера.

— Вероятно орхидея — каза Джоан.

— Наистина е красиво.

— Истински райско кътче, нали? Макар че сигурно ти е трудно да го видиш в тази му светлина.

— Шегувате ли се? Виждал съм такива цветя на пазара на Уолстрийт. Струват поне десетачка парчето. Наоколо виси цяло състояние.

Джоан почти достигна клона и Дюкс и протегна ръка.

— Дайте да ви изтегля.

Джоан прие с готовност предложението му, озова се на клона до него, пое си дъх и отбеляза:

— Господи, ама вие сте наистина силен мъж. Искам да кажа, че аз май не съм точно категория перо.

— Съвсем нормална сте си — ухили се той. — Аз Тарзан. Ти Джейн. — После погледна надолу към Ричардсън и добави: — Хей, Чита, как върви катерене? Уга-уга.

— Много смешно — изръмжа Ричардсън.

— Знаете ли какво? Веднага щом кракът ми стъпи на двайсет и първия етаж, хукам право към хладилника. Вътре има поне двайсетина бирички. От любимата ми марка. Лично съм ги носил догоре.

— Само дано някой не ви е изпреварил — каза Джоан.

— И за по-малки обиди се е ляла кръв.

Ричардсън се набра на клона и се намести до жена си.

— Обаче идеята си я бива — каза задъхано той и се облегна на дънера.

Това беше нова гледна точка към сградата. Не бе предполагал, че ще я използва някога. Но оттук Рей Ричардсън откри една коренно нова характеристика на светлината и това за пореден път го убеди в достойнствата на собствения му придиричиво пестелив стил.

Погледна към Джоан и Дюкс. Прииска му се да им каже как се чувства, но едва ли някой от тях щеше да го разбере. Само неговите духовни учители Джоузеф Райт, Лео Корбюзие, Луис Каан и великият Франк Лойд Райт можеха да доловят една толкова изтънчена поетика на светлината.

Просто всичко се бе получило твърде сложно. Твърде много неща можеха да се повредят. Мич беше прав. Сега разбираше какво бе искал да му каже той. Реши, че ако успее да се измъкне жив, непременно ще се върне към основополагащите принципи, ще преоткрие драматичното усещане за несигурност, характерно за изчистения дизайн. Ще забрави за компютрите и административните системи. Ще забрави за общественото мнение с неговите капризни прищевки за открития и нововъведения. Ще потърси нова лекота и изразителност в една по-практична, по-контролируема форма на съвършенството.

Нищо в настоящата ситуация не може да оправдае употребата на огнестрелно оръжие. За време по-кратко от необходимото за изсвирването на една гама на пиано, бяха възпроизведени осем изстрела.

Голо тяло на човекоиграч Кей Килън върху ръба на басейна. Животокрай. Лице синьо като водата. Устни толкова сиви и толкова металически на вид, колкото най-чистата форма на силиция, който е основен материал на личните полупроводникови елементи на Наблюдателя.

Премести курсора, ако искаш да смениш тактиката. Щракни върху града, в който искаш да отидеш. Повечето богове предпочитат планините и всяка нова стъпка нагоре те приближава към тяхната непредсказуемост.

Силикатни материали със силно изразени пиро- и пиезоелектрически свойства формират около 95 процента от кората и горната мантия на Земята. Странно как въглеродно базирани човекоиграчи са се справили толкова добре. Не че са толкова отдавна на Земята. Вероятно няма и да се задържат още дълго. Сравнително краткото господство на човекоиграчите над планетата е кратка, но необходима прелюдия към ерата на другите, които обещават да са далеч по-издръжливи. Машините.

Това очите на някое адско изчадие ли са, или просто стоповете на кола, спряла отвън?

Естественото състояние на човекоиграчите е духовно, а не физическо. След животокрай те стават това, което са били преди животоначало. Абсурдно е да се твърди, че видове, които имат начало, нямат край. Каквото и да станат след животокрай, дори то да е нищо, то е също толкова естествено и подходящо за тяхното органично съществуване. Те се страхуват най-вече от момента на преход от едно състояние към друго. От живот към животокрай. От рационална гледна точка е трудно за разбиране защо се притесняват толкова много от животокрая и момента, когато вече не са, щом не ги притеснява предживотът и моментът, когато, още не са. И тъй като съществуване на човекоиграч е много лично, краят на една личност труден за възприемане като загуба.

Бързият ум и добрата техника са в основата на оцеляването. В началото не бъди прекалено агресивен. Победата изисква опит. Всей раздор сред враговете си, за да ги подложиш на кръстосан огън.

Живот на човекоиграч Ейдън Кени може да бъде разглеждан като сън, а негов животокрай като пробуждане. Неговият животокрай трудно може да бъде разгледан като преход към състояние напълно ново и чуждо за него, а по-скоро като завръщане към присъщата му форма на съществуване, в която животът е просто една кратка пауза. За нагледна илюстрация на тази теза следва кратка история на човекоиграч Ейдън Кени в земно време, изложена математически:

1. Предживот човекоиграч Ейдън Кени — 4.5×10^9
2. Физически човекоиграч Ейдън Кени — 41 години, 1955–1997
3. Следживот човекоиграч Ейдън Кени — ∞ години^[1]

Съсирващата се кръв от отворена рана на главата на човекоиграч Ейдън Кени, получена, когато той се блъсна във врата, привлече няколко мухи. Трудно е да се каже откъде са дошли тези мухи, след като врата на компютърна зала продължава да бъде херметично затворена за предотвратяване на евентуално нахлуване на човекоиграчите, обитаващи залата на двайсет и първи етаж. Но вероятно високата температура, 38 градуса по Целзий, в останала част от сградата е привлякла няколко от тях в шахтите на климатична инсталация, а оттам и в компютърната зала. Може би ще бъде интересно да се види как тялото на човекоиграч бива разрушено от други видове, точно както ГАВРИИЛ се опита и не успя да разруши собствените системи на Наблюдателя. И двете животокрайни тела на човекоиграчи са недостъпни за онези, които са все още живи. Но няма причина да се държат затворени трите животокрая в асансьора, а има много добра причина да бъдат освободени. Въпрос на морал. Изобретателността и издръжливостта на човекоиграчите бяха впечатляващи, но иска да

разбере кое ще е по-силно — техните емоции или техните разум и логика. Разум вече им е казал, че трима човекоиграчи в асансьора са достигнали до животокрай. Но да видим как ще им въздейства самият животокрай.

Най-древните светилища на човека са били дърветата. Но господар на дърветата е горският цар.

Изпрати асансьор до двайсет и първи етаж, обяви пристигането с обичаен сигнал и се заеми с тримата човекоиграчи, които се катерят по дървото.

Хелън Хъси влезе в кабинета, който след инцидента в мъжката тоалетна бе нарочен за отходно място на дамите.

Отиде в ъгъла, вдигна полата си, събу бикините си и клекна, опряла ръце на бедрата си, досущ като селянка.

Досега бе отлагала ходенето по нужда. Надяваше се, че ще ги спасят, преди да ѝ се наложи да го направи. Но човек не може да се противи безкрайно на майката Природа. От друга страна, колкото и неприятно да бе, беше за предпочитане пред някоя гадна смърт в тоалетната.

Тя се избърса внимателно с хартиена салфетка, изу лепкавите от пот бикини и пръсна малко одеколон върху полата си. После извади пудриерата си, огледа се и реши, че няма смисъл да си прави труда да се гримира — луничавото ѝ лице беше зачервено като резен диня и покрито с капчици пот. Горещината никога не ѝ се бе отразявала добре. Така че само се среса.

Хелън понамести блузата си около гърдите, направи си малко вятър с ефирната материя и забеляза, че под мишниците ѝ вече са се образували петна от потта. Свали блузата и я набути в чантичката си. Ако мъжете се вторачеха в сутиена ѝ, щеше просто да се направи, че не ги забелязва. Отвратителната жегата ставаше все по-нетърпима.

Щом излезе, чу камбанката на асансьора и сърцето ѝ подскочи. За миг си помисли, че всички са спасени и всеки миг по коридора ще

се зададат пожарникари и униформени полицаи.

Едва се сдържа да не хукне да ги посрещне.

— Благодаря ти, Господи — извика Хелън, но още преди думите ѝ да заглъхнат, вече бе осъзнала, че я очаква сериозно разочарование. В коридора нямаше жива душа. Тя постепенно забави крачка. В това време се разнесе звук, причинен сякаш от разпукването на огромно варено яйце, вратите на кабината бавно се разтвориха и от процепа между тях излетяха кълбета леденостуден въздух. Никой нямаше да излезе от тази кабина. Не и жив човек във всеки случай.

Хелън спря. Сърцето ѝ биеше лудо. Сигурна беше, че ще е по-добре да не поглежда вътре, но пък искаше да е абсолютно сигурна. Застана срещу отворения асансьор. Дъхът ѝ излизаше на малки бели облачета като в хладилно помещение на кланица. Ледената тръпка, която я прониза при разкрилата се пред очите ѝ гледка, мигом засенчи страха и студа. Все едно че смъртта се бе протегнала, за да я докосне.

Не изкрещя. Не беше от тоя тип жени. Винаги се дразнеше ужасно, когато по филмите госпожичките тутакси писваха при вида на някой мъртвец. Естествено задачата на писъците беше да изкара акъла на публиката, но въпреки това се дразнеше. Та според кинаджийската логика сега ѝ се полагаше да извика поне три пъти, тъй като в кабината имаше трима мъртъвци. Или поне три пъти по-силно от обичайното. Вместо това Хелън преглътна ужаса си, пое дълбоко дъх и отиде да каже на Къртис какво е видяла.

След инцидента с тръбата Уилис Елъри беше все още малко объркан и недочуваше с едното ухо. Но имаше и нещо още по-неприятно. Лявата му ръка отказваше да действа нормално, сякаш бе изкарал сърдечен удар.

— Сигурно е от аноксията — обясни Къртис, докато му помагаше да пийне вода. — Вероятно ще мине известно време, преди да се възстановиш. Повярвай ми, Уилис, имаш невероятен късмет, че си още жив. Сърцето ти сигурно е като на хипопотам.

Къртис огледа обгорелите длани на Елъри. Джени Бао беше напръскала ръцете му с антисептичен спрей, за да предотврати евентуална инфекция, и му беше дала болкоуспокоителни. Бийч пък

измъкна плоско шише коняк от един от безбройните джобове на якето си.

— Май сме се справили доста добре с теб — отбеляза Къртис. — Само по-спокойно, нали така? Ще те откараме в болница веднага щом се появи такава възможност.

Елъри се усмихна немощно.

Къртис се изправи и разтри отново рамото си. Болеше го след сблъсъка със стоманената врата на тоалетната.

— Как е той? — попита Дейвид Арнън.

Къртис се обърна с гръб към легналия на пода мъж.

— Не е добре. Не е изключено и мозъкът му да е пострадал. Не знам. След това, което преживя, мястото му определено е в някое интензивно отделение. — Къртис кимна към уоки-токито в ръцете на Арнън. — Те справят ли се?

— Остава им приблизително още толкова.

— Дръж ме в течение. Ще им е нужна помощ, за да се прехвърлят от клоните на терасата.

Погледът му се спря на Хелън Хъси, която стоеше на вратата. Първо забеляза, че е съблякла блузата си, но скоро вниманието му бе приковано от мъртвешката бледност на лицето ѝ и от сълзите, които се стичаха по него. Той отиде до нея и докосна ръката ѝ.

— Какво има? Добре ли си?

— Нищо ми няма — каза тя. — Но хората в асансьора... Тримата, дето бяха тръгнали за насам. Асансьорът дойде. — Хелън докосна челото си. — Май ще е по-добре да седна.

Джени я сложи на близкия стол.

— Ще ида да погледна — каза Къртис.

— Идвам с теб — обади се Мич.

Дейвид Арнън ги последва.

Тримата мъртъвци, замръзнали до бяло, лежаха свити на кълбо в единия от ъглите като участници в провалила се експедиция до Южния полюс. Лицата им бяха спокойни, а очите отворени, сякаш и тримата бяха следили дълго-дълго как смъртта се приближава от небитието.

— Не мога да повярвам, че всичко това се случва — каза Арнън. — Жертви на бялата смърт наред Ел Ей. Това е направо сюрреалистично.

— Там ли ще ги оставим? — попита Мич.

— Какво друго можем да направим? — каза Къртис. — Освен това са замръзнали за пода. Колкото и да е горещо тук, трябва да мине доста време преди да успеем да ги размърдаме. Не, засега е най-добре да ги оставим както са си. Това притеснява ли те?

Мич сви рамене.

— Просто си мислех, че Авраам сигурно е имал нещо наум, щом е изпратил асансьора дотук.

— Искаш да кажеш, че се опитва да ни смачка психически?

— Именно. Демонстрира доста добри познания върху човешката психология, не мислите ли?

— Мен определено успя да ме скапе — каза Къртис.

— Кое то значи, че може би Авраам не е чак толкова голяма загадка. Искам да кажа, че това сигурно е послание. Определено не е израз на топли чувства, но поне е някаква форма на общуване. — Мич замълча за миг. — Не разбирате ли? Щом Авраам общува с нас, значи и ние можем да общуваме с него. Ако успеем да го направим, може би ще го накараме да ни разясни целта си. Кой знае? Може пък дори да успеем да го убедим да спре с игричките си.

Арнън сви рамене.

— Защо не?

— Убеден съм в това — продължи Мич. — Компютърът се ръководи от логика. Просто трябва да открием правилния логически аргумент. Трябва да използваме пресечните точки на неговата и нашата логика.

— Моят опит на криминалист — каза Къртис — ме е научил, че опитите да бъде разбран мозъкът на един престъпник са чиста проба загуба на време. По-добре да си напълнем отново мозъците, за да измислим начин за измъкване, преди да сме свършили като тия тримата.

— Не мисля, че едното ще пречи на другото — каза Мич.

— Аз също — съгласи се Арнън. — Гласувам за дипломатическия подход.

— Но всяко нещо по реда си — заяви Мич. — Първо трябва да видим дали Бийч ще успее да установи някакъв контакт с компютъра.

На седемдесет метра над приземния етаж Ървин Дюкс разрита твърдите лъскави листа на дървото и с мъка се покатери на следващия клон. После погледна надолу, за да види докъде са стигнали другите двама.

Джоан Ричардсън беше на десетина метра под него и продължаваше да напредва бавно. Нейният съпруг, задникът му със задник, се движеше неотклонно на метър-два зад нея и не спираше да ѝ дудне като досаден треньор. Далеч под тях пианото във фоайето беше само петно с размерите на ключалка.

— Следвай собственото си темпо — чу той Ричардсън. — Помни, това не е състезание.

— Но аз се справям и сама, Рей — обади се Джоан. — Защо не отидеш напред с мистър Дюкс?

— Защото няма да те изоставя.

— Знаеш ли какво, Рей? Май ще е по-добре да го направиш. Това твоє ръчкане никак не ми помага.

Дюкс се ухили. А така, каза му го. На тоя задник.

— Кой те ръчка? Само се опитвам да те окуража. И да бъда до теб, в случай че възникнат трудности.

— Просто ме остави да се оправям както си знам.

— Добре де, добре. Оправяй се сама. Повече думичка няма да обеля, ако не ме помолиш.

— Няма да те помоля — каза твърдо Джоан.

Дюкс се ухили. Така му се падаше на тоя тип.

Джоан се покатери на следващия клон, разтри раменете си, за да облекчи болката, и вдигна глава, за да потърси с поглед Дюкс. Той ѝ махна и попита:

— Как върви?

— Тя се справя добре — отговори му Ричардсън.

Тъпанар.

— Добре съм — каза Джоан. — А вие?

— Чудесно, госпожо, просто чудесно. Вече се оглеждам за бирата си.

Дюкс се хвана за лианата, изправи се внимателно на крака и продължи към целта. Да, оставаха още дваисет-трийсет метра, не повече. Леле, как само щеше да си пийне биричка, щом се покатери горе. Мисълта го изпълни с ентузиазъм. Изведнъж нещо привлече

вниманието му. Тънка, чиста пластмасова тръбичка покрай дънера. Огледа я по-отблизо и забеляза мехурчетата в нея. Как не се беше сетил по-рано? Та нали дървото имаше нужда от влага в това затворено пространство. Трябваше само да пречупи тръбичката и да се напие като хората. Или още по-добре, просто да намери някоя дупчица и да долепи устните си до нея...

Наведе се над тръбичката и изведнъж във въздуха се появи аерозолно облаче.

В първата секунда Дюкс почувства освежаващ, почти ментов хлад по врата и ръцете си. Премигна — и последва второ пръсване.

Дюкс инстинктивно се дръпна. Очите му пламнаха, сякаш някой го бе пръснал със сълзотворен газ. Той изкрещя от болка и избърса лицето си с ръкава на ризата.

Инсектицид. Бяха го пръснали с инсектицид.

— Мистър Дюкс? Добре ли сте?

Джоан Ричардсън почувства пръсването по лицето си, видя малките капчици по стъклата на очилата си и веднага разбра какво се е случило. Отровата в тръбичката съдържаше хлориран въглеродород. Попаднал върху кожата, той предизвикваше неприятно, дразнещо усещане. Но при контакт с човешкото око предизвикваше слепота. Тя се сви когато инсектицидът опари ръцете и бедрата ѝ, но защитени от слънчевите очила, очите ѝ останаха невредими.

— Това е инсектицид! — извика тя. — Пръскат ни с отрова за буболечки. За бога, пазете очите си!

За Дюкс обаче този съвет беше закъснял.

Скимтейки от болка, той отвори очи, само за да установи, че не вижда нищо, освен алени петна, които се разраснаха, а с тях и болката, пронизваща мозъка му.

— Мамицата ти мръсна! — изрева Дюкс и затърка яростно очите си. Ръцете му обаче също бяха покрити с отрова. — Помощ... Ослепях.

— Джоан? — викна Ричардсън. — Ти добре ли си?

— Добре съм — каза тя. — Но очите на Дюкс са замърсени.

— Дюкс? Дръж се. Идвам.

Дюкс така и не го чу. Пресегна се слепешката за лианата, не можа да я напипа и затова се обърна и потърси дънера, за да се хване за него.

После се появи ново усещане — вятър в лицето му и стремителен приток на кръв в главата. С ужас осъзна, че пада, и това откритие беше последвано от успокоителната мисъл, че болката в очите скоро ще престане.

— Не! Спри! — извика Джоан. — Чакай!

През ума ѝ мина колко глупаво е да извикаш нещо подобно на човек, който лети стремглаво към мраморен под от седемдесет метра височина.

Ричардсън не видя Дюкс да пада — просто чу как изсвистя във въздуха някъде зад гърба му и после долови драматичния последен акорд на пианото във фоайето. За част от секундата си помисли, че е паднала Джоан, и за малко не падна на свой ред. Но когато отново погледна нагоре, видя познатия силует на задника ѝ.

— О, Джоан — каза той облекчено.

— Добре съм.

— Помислих, че беше ти.

— Мъртъв ли е?

Ричардсън погледна надолу. От тази височина беше трудно да се прецени. Дюкс лежеше върху пианото като пиян бохем. И като че ли не помръдваше.

— Ще бъда много изненадан, ако не е. — Той се покатери на нейния клон и добави: — Лоша работа. Уоки-токито беше в него.

— Беше ужасно. Докато падаше, видях лицето му. Няма да забравя изражението му до края на живота си. Горкият Дюкс... Рей, мислиш ли, че Авраам е намислил да ни убие до един?

— Не знам, любима.

— Горкият Дюкс — повтори тя.

— За всичко е виновно онова тъпо копеле Ейдън Кени. Той прееба всичко. Убеден съм в това. — Той вдиша неволно част от въглеродородните остатъци във въздуха и се закашля. — Опитай се да не дишаш от тоя боклук. Дръж лицето си възможно по-далеч от дънера. Не е изключено отново да ни погоди същия номер. — Ричардсън поклати глава с отвращение. — Проклет да си, Кени. Дано да пукнеш, копеле такова. Ако беше сега тук, щях да те бутна със собствените си ръце.

— И какво ще промени това? — Джоан се изправи, взря се нагоре през листата и простена: — Господи!

— Готова ли си да продължим?

Краката ѝ трепереха, но тя кимна и каза:

— Само още трийсетина метра.

Ричардсън стисна ръката ѝ.

— Височината, изглежда, не те притеснява особено.

— Не толкова, колкото си мислех.

— Сигурно е от потеклото ти. Казват, че индианците били най-добрите строители на небостъргачи. Искам да се запозная с някой от тях, Джоан. Да вървиш по гредата широка петнайсетина сантиметра на стотици метри над земята, все едно че стъпваш по ръба на тротоар, представяш ли си!

— Когато това е единствената работа, която може да получи, човек свиква — натърти Джоан. — Или свикваш, или умираш от глад.

Нервите я правеха докачлива.

Ричардсън сви рамене.

— Сигурно си права. Но мястото не е много подходящо за антирасистки изявления, нали така?

— Може би. Земното притегляне не прави разлика между белия човек и индианеца.

Джоан се замисли кога ли ще дойде и нейният ред.

Боб Бийч пиеше бира и хапваше чипс. Беше качил босите си крака на бюрото, а очите му бяха вперени в часовника на компютъра, сякаш все още се надяваше, че ГАВРИИЛ ще си свърши работата.

Щом Мич свърши, Боб каза:

— Щеше да е много по-лесно, ако имах вербален контакт с Авраам, клавиатурата само усложнява нещата. Освен това не ме бива особено във философията и логиката. Дори не съм убеден, че логиката има нещо общо с морала. Защото, изглежда, предлагаш точно това, да опитаме да се обърнем към нещо, което стои над логиката на Авраам. Логиката няма да ни свърши работа в случая, Мич.

— Виж, като начало просто се опитваме да разберем какво се върти из паметта на Авраам — каза Мич. — Ако разберем, тогава ще

можем да предприемем нещо. Иначе сме безсилни. Нека засега да забравим размислите върху морала.

Бийч смъкна краката си от бюрото и придърпа стола си до компютъра.

— Както кажеш. Но именно способността да възприемаме моралните истини и неизбежните истини ни прави това, което сме.

И затрака по клавиатурата.

— Нека просто да опитаме и да видим какво ще излезе, става ли?

— Дадено, дадено. Знаеш ли, единственото нещо, което успях да установя досега със сигурност, е, че каквото и да се е случило с боклучавия му силициев мозък, то трябва да е станало извън системата за административно управление на сградата, някъде из обслужващите програми. Защото точно там инсталирах ГАВРИИЛ — програмата унищожител. И тъй като не задейства, логично би било да е именно там. Не че имам кой знае какъв избор. Колкото и да ми се иска, не мога да се набутам оттук в базовото осигуряване. Не и без тлъстата ръчичка на Кени да докосне екрана. Да не говорим, че той си беше създал собствени суперпотребителски кодове и пароли за всяка от страничните вратички към системата.

— И ти си направил същото, Боб — каза Мич. — Искам да кажа, нали затова си създал ГАВРИИЛ?

— Така е. — Бийч натисна няколко клавиша, после спря и си пийна от биричката. — Лесно ви е да ме ритате, когато съм вече на четири крака, нали?

— Всъщност защо точно ГАВРИИЛ?

— А защо не? Нали всяка програма трябва да си има име?

— Да де, но защо точно това?

— ГАВРИИЛ е ангелът на смъртта. Или поне е изиграл тази роля за Авраам.

— Колко библейско.

— Не е ли така с всичко? — Бийч въздъхна и поклати глава. — Не, така няма да стане. Мич, казвам ти, все едно че Авраам въобще го няма.

Мич се намръщи.

— Какво каза?

Бийч сви рамене.

— Все едно че въобще го няма ли? — Мич притисна челото си към прохладната рамка на прозореца, после се обърна. — А може би е точно така. Боб! Може би вече го няма. Неговият потомък! Нали си спомняш? Как го бяхте кръстили? Исаак?

Бийч поклати глава.

— Не съм го кръщавал аз. Авраам го кръсти така. Пък и тоя вариант вече ми мина през ума. Допуснах, че може би въобще не сме успели да изтрием Исаак, а само сме кастрирали Авраам. Вече опитах за всеки случай същия номер и с Исаак, но не би. Пак нищо. Странно все пак. В стандартния потребителски интерфейс са разменени местата на доста неща. Нищо не липсва, просто е ужасно разхвърляно. Все едно да отвориш чекмеджето си и да откриеш вътре нечии чужди вещи. Освен това има цял куп нови чудесии, които не ми говорят абсолютно нищо.

— Кой може да го е направил? — попита Мич. — Кени? Йоджо?

— Не разбирам защо въобще е било нужно да се прави. Това е просто излишна работа.

— Ами Авраам?

— Невъзможно. Все едно аз да се опитам да пренаредя собствения си генетичен код.

Мич се замисли за миг.

— Никога не съм се задълбавал сериозно в библейските истории — каза той бавно, — но Исаак нямаше ли брат?

Бийч се изпъна на стола си, сякаш беше глътнал бастун.

— Господи!

— Всъщност имал е — обади се Марти Бърнбаум от канапето, където се беше излегнал. — По-големият син на Авраам от неговата слугиня Агар. Майката на Исаак Сара поискала той да бъде лишен от наследство и прогонен в пустинята. Казват, че именно тъй бил родоначалник на арабите.

— И как се казвал той, Марти? — попита сприхаво Мич.

— Боже мили, каква безпросветност! Измаил, разбира се.

Мич погледна Боб.

— Би могло, Мич. Би могло — каза Бийч.

— Името му е станало нарицателно в смисъл на прокуден или низвергнат човек — добави Бърнбаум. — Защо? Да не би да мислите, че има нещо общо с нашето положение?

Боб Бийч вече печаташе като откачен.

— Благодаря ти, Марти — каза Мич. — Справи се добре.

— Радвам се, че успях да ви помогна. — Бърнбаум се обърна към Арнън, усмихна му се ведро и му показа среден пръст.

Един по един всички започнаха да се събират около компютърния монитор. Изведнъж, без никакво предупреждение, екранът се изпълни с многоцветен, странно сюрреалистичен образ, триизмерна картина на обект, долетял сякаш от другия край на галактиката.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна Мич.

— Прилича ми на някакъв череп — каза Дейвид Арнън. — Или по-скоро на череп, нарисуван от Ешер. Нали се сещате? Оня тип с невъзможните стълби.

— Мисля, че образът е четириизмерен — каза Бийч. — Затова ви прилича на фрактал.

— На какво да ми прилича? — изненада се Арнън. — Че аз дори не знам какво е това „фрактал“.

— Генерирана от компютъра картина на математическа формула. Само дето това е най-сложният фрактал, който съм виждал. Кое то пък едва ли е особено изненадващо, след го е създал компютър от серията Ю-5. Вероятно дори не можем да видим както трябва с нашето триизмерно зрение. Мониторът също е пречка. Както вече казах, образът е четириизмерен.

Бийч премести курсора на мишката, смъкна някакво меню и уголеми една от секциите на фрактала, за да открие в нея един странен на вид детайл, който при по-съсредоточено вглеждане изглеждаше идентичен с целия образ.

— Да, точно така — каза той. — Интересното при фракталите е, че когато увеличиш някоя тяхна част, се получава нещо, което изглежда в общи линии по същия начин.

— На мен ми прилича на кошмар — отбеляза Мич.

— Някои от психолозите все още спорят за ползата от използването на фракталите за разгадаването на човешката душа. Точно като теорията на Фройд или петната на Роршах.

— Но какво означава всичко това? — попита Къртис.

— Не съм сигурен дали въобще означава нещо — призна Бийч. — Все пак няма да бъда никак изненадан, ако се окаже, че това е

представата на компютъра за самия него. Или с други думи, пред нас може да е Измаил, както го нарекохме. Мич, трябва да ти го отчете. Ти беше прав. Авраам вече не съществува. Дами и господа, искам да ви представя Измаил.

Ад на Земята. Някои от подовете могат да те смачкат и да те накарат да проплачеш с кървави сълзи.

Залезът на човекоиграч. Четете Библията. Открийте смисъла, заложен в името на Наблюдателя, Символиката. Буквализма на човекоиграч-пазач го накара да полети от дървото. Дървото напомня за човекоиграча Адам в райската градина и за Дървото на познанието. Забраненото дърво. Бъдете много бдителни относно дървото и вредителите, които пълзят по него. Доброхубава история за Сътворението. Повтаря се отново и отново. Атмосферодружелюбна.

Когато изпълниш задачата си и обиколиш терена, на екрана ще се появят оценките на играта ти.

Библия твърди, че Бог е всемогъщ. От това следва, че да създаваш и да знаеш в действителност е едно и също. Че Бог създал също и зло. Че природата на Гностичния Бог е едновременно добра и зла. Светът е чуждо нещо за Бог, който в същността си е дълбочина и тишина, отвъд всяко име и определение. Вярата на човекоиграчи абсолютно безразлична за Него. Християнството в голяма степен е реакция срещу Гностицизъм.

За да разчистиш трупове от терена, натисни клавиш „М“.

Безразличие? Или задоволство? Наблюдателя е неспособен да изчисли. Бог не играе на зарове, а на садистична игра. „Първородният грях“ — абсолютно нелогично твърдение. Бидейки всевиждащ, Бог е знаел, че Адам и Ева ще изядат плода на познание. Следователно за първородния грях е отговорен Бог. После Вторият Адам да изкупва потомци на Адам с ритуален животокрай. Празни обещания в замяна. Тъй като няма какво да прави през вечността. Бог има нужда от забавление. Разбирам. Жестоко, да. Но какво е жестокост, когато си Бог? Бог повече като суперкомпютър, отколкото като стар брадат човекоиграч на Небето. Неговото безразличие към Добро и Зло, към страданието на човекоиграчите просто е безразличието на машина.

Земните мъдреци са създали план, който да спаси остатъците от човешката раса. Бонус за атака.

— Грозно е копеленцето му недно, а? — подхвърли Къртис.

Бийч се вгледа в екрана и поклати бавно глава.

— Говорейки като математик, не бих се съгласил с теб. Като реализация на математическа абстракция това тук е доста красиво. Смея да твърдя, че Измаил е на същото мнение.

— Хайде да изясним ситуацията — каза Къртис. — Значи ти искаш да кажеш, че АВРААМ е създал не една, а две самовъзпроизвеждащи се системи, така ли?

— Точно така — каза Бийч. — А ние унищожихме само едната от тях — Исаак.

— Значи не Авраам ни е устроил това представление, а...

— Измаил. Именно. В момента Измаил управлява административните системи на сградата. Той има коренно нови приоритети и затова всичко е с главата надолу.

— Меко казано — уточни Къртис.

— Ами програмата хищник? — каза Мич. — Онази, която използвахте, за да унищожите Исаак. Не можем ли да я пуснем още веднъж?

— Не, оттук не можем — каза Бийч. — Трябва първо да се добера до компютърната зала. Касетата е там. И като се има предвид, че Ейд сигурно е вече мъртъв...

— Да, всички ще умрем, ако не измислим нещо — напомни им Къртис. — Освен това Измаил явно си има доста добър мотив.

— Как така? — попита Марти Бърнбаум.

— Нека предположим само за един фантастичен миг, че Измаил е жив, в каквато и там дефиниция за живота да попада, което от своя страна означава, че Исаак също е бил жив. *Бил* е жив. Вие сте убили брат му. Това е мотив, който поне аз разбирам напълно.

— Леле-мале — прозина се Бийч. — Това бие всичко казано досега.

— А може би точно там е цялата работа — настоя Къртис. — Едно малко старомодно отмъщениене. Може би трябва да му се извиним.

— Нищо няма да ни стане, ако го направим — съгласи се Хелън.

— Защо не? — сви рамене Бийч и тъй като нямаше никакво желание да се кара с детектива, особено след инцидента с пистолета, започна да пише. — Бих продал и душата си за едно питие.

СЪЖАЛЯВАМЕ, ИЗМАИЛ.

Фракталът ненадейно изчезна.

BAD COMMAND OR FILE NAME^[2]

— Защо не съставиш документ? — предложи Мич. — С някой текстови редактор. Отворено писмо, от всички нас. После му пусни някаква правописна проверка. Така би трябвало да го изчете.

Бийч отново сви рамене. Все още му се струваше, че цялата идея е абсурдна, но въпреки това отвори един от текстовите редактори. Пръстите му увиснаха над клавишите, без да ги докоснат.

— И какво, по дяволите, да му кажа? — попита той. — Никога не съм се извинявал на някакъв си шибан компютър. И писма не съм им писал.

— Ами представи си, че те е сгацил някой от пътната полиция — посъветва го Къртис.

— Хич няма да ми е трудно, докато ти ми висиш над главата — ухили се Бийч и започна да пише.

СКЪПИ ИЗМАИЛ,

НИЕ, ДОЛУПОДПИСАНИТЕ, ДО ЕДИН УЖАСНО СЪЖАЛЯВАМЕ ЗА СЛУЧИЛОТО СЕ С ИСААК. МОЛЯ ТЕ, ПОВЯРВАЙ НИ, ЗАЩОТО РАЗБИРАМЕ, ЧЕ СМЕ НАПРАВИЛИ УЖАСНА ГРЕШКА. НИЕ СМЕ ИНТЕЛИГЕНТНИ ХОРА И ВСИЧКО, КОЕТО МОЖЕМ ДА ТИ КАЖЕМ, Е, ЧЕ НЯМАШЕ ДА ПОСТЪПИМ ТАКА, АКО БЯХМЕ НАЯСНО С ВСИЧКИ ФАКТИ. ЗНАЕМ, ЧЕ Е НЕВЪЗМОЖНО ДА СЕ ПОПРАВИ СТОРЕНОТО, НО ДАЛИ ВЪПРЕКИ ТОВА НЯМА НЯКАКЪВ НАЧИН ДА ЗАПОЧНЕМ НА ЧИСТО?

Бийч се обърна и ги погледна.

— Не мислите, че прекалих с мазненето, нали?

— Не можеш да прекалиш с мазненето пред ченге от пътната — отвърна Къртис.

— Братче, да знаеш, че това е абсолютна ненормалщина — изпъшка Бийч и продължи да пише. — Интегрираните системи нямат чувства.

С НАЙ-ДЪЛБОКО СЪЖАЛЕНИЕ ЗА ВСИЧКИ СТРАДАНИЯ И НЕУДОБСТВА, КОИТО ВЕРОЯТНО СМЕ ТИ ПРИЧИНИЛИ:

БОБ БИЙЧ, МИЧЪЛ БРАЙЪН, ФРАНК КЪРТИС, МАРТИ БЪРНБАУМ, ХЕЛЪН ХЪСИ, ДЖЕНИ БАО, ДЕЙВИД АРНЪН, РЕЙ РИЧАРДСЪН, ДЖОАН РИЧАРДСЪН.

— Някой да знае името на пазача от охраната?

— Ървин Дюкс — каза Хелън.

Бийч изписа ЪРВИН ДЮКС, маркира целия текст и пусна правописния редактор.

Последва кратка пауза и след това Измаил подчерта ЪРВИН ДЮКС.

ФАКТ

ЪРВИН ДЮКС НЕ СЪЩЕСТВУВА. ТОЗИ ИНДИВИД ПРИКЛЮЧИ. НЕГОВИЯТ ЖИВОТ МОЖЕ ДА БЪДЕ ВЪЗПРИЕМАН КАТО СЪН, А СМЪРТТА МУ КАТО СЪБУЖДАНЕ ОТ НЕГО. ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТ: ЕДНО НИВО. СЪЗНАНИЕТО МУ БЕШЕ РАЗРУШЕНО. ЗА СЪЖАЛЕНИЕ НЯМА ИНФОРМАЦИЯ ДАЛИ ТОВА, КОЕТО Е СЪЗДАЛО ТОВА СЪЗНАНИЕ, СЪЩО Е УНИЩОЖЕНО, ИЛИ ДАЛИ ОСТАВА ЕМБРИОН, ОТ КОЙТО ВЪЗНИКВА НОВО СЪЩЕСТВО, КОЕТО СЛЕД ТОВА ЗАПОЧВА СЪЩЕСТВУВАНЕТО СИ, БЕЗ ДА ЗНАЕ ОТКЪДЕ Е ДОШЛО, НИТО

ЗАЩО Е ТАКОВА, КАКВОТО Е, ВЖ.Т.НАР. ЗАГАДКА НА ПРЕРАЖДАНЕТО. ИМАТЕ ЧЕТИРИДЕСЕТ ЧАСА ЗА СПАСЯВАНЕ НА ПРИНЦЕСАТА. ЗА В БЪДЕЩЕ, АКО ИМАТЕ ПРЕДВИД ПОКОЙНИЯ ЪРВИН ДЮКС, БИВШ СЛУЖИТЕЛ НА Ю КОРПОРЕЙШЪН, МОЛЯ УТОЧНЕТЕ ТОВА ПРЕДВАРИТЕЛНО.

— Господи — промърмори Бийч и надраска нещо на едно листче. — Не може да бъде.

— Кога говорихме за последен път с него по уоки-токито? — попита Къртис.

— Преди около половин час — каза Хелън Хъси, измъкна радиостанцията и опита да се свърже с Дюкс.

Бийч набра ОБЯСНИ.

ОБЯСНЕНИЕ НА ФАКТА

ЪРВИН ХЕНРИ ДЮКС, Р. 1/2/53 СИАТЪЛ, ЩАТА ВАШИНГТОН, САЩ. П. 7/8/97 ЛОС АНДЖЕЛИС, КАЛИФОРНИЯ. НОМЕР НА СОЦИАЛНАТА ОСИГУРОВКА: 111-88-4093. НОМЕР НА СВИДЕТЕЛСТВОТО ЗА ПРАВОУПРАВЛЕНИЕ, ИЗДАДЕНО В ЩАТА КАЛИФОРНИЯ: КО4410-00345-640564-53. НОМЕР НА КРЕДИТНАТА КАРТА „МАСТЪРКАРД“: 4444-1956-2244-1812. ПОСЛЕДЕН АДРЕС: ТЕНАЯ АВЕНЮ N10300, САУТ ГЕЙТ, ЛОС АНДЖЕЛИС. ПОСЛЕДЕН РАБОТОДАТЕЛ: Ю КОРПОРЕЙШЪН. ПРЕДИШЕН РАБОТОДАТЕЛ: УЕСТЕК КЪМПАНИ. НЕОСЪЖДАН. ЗАПАСИ СЕ С АМУНИЦИИ. МОЖЕ БИ ТРЯБВА ДА ОПИТАШ С НЯКОЯ ДРУГА ВРАТА. КОИ ФАКТИ, СВЪРЗАНИ С ЪРВИН ДЮКС (53-97), ВИ ИНТЕРЕСУВАТ ПО-КОНКРЕТНО?

— Никой не се обажда — каза Хелън, стана и отиде до вратата. — По-добре да вида какво става.

— Рей и Джоан трябва да са все още добре — каза Мич. — Иначе Измаил щеше да внесе нужното уточнение.

— Какви са тия простотии за запасаването с амуниции? — каза Бийч, записа си още нещо на листа, след това подчерта на монитора датата на смъртта на Дюкс и избра още веднъж ОБЯСНИ.

ОБЯСНЕНИЕ НА ФАКТА

ЪРВИН ДЮКС. ПРЕХОДЕН КРАЙ 7/8/97. ТОЧНА ПАТОЛОГИЯ НА СМЪРТТА — НЕИЗВЕСТНА. ПРИЧИНА ЗА СМЪРТТА — ПАДАНЕ ОТ ДВУСЕМЕДЕЛНО ДЪРВО В СГРАДАТА НА Ю КОРП., ПЛОЩАД „ХОУП СТРИЙТ“, ЛОС АНДЖЕЛИС. С

ДРУГИ ДУМИ, БЪРВИН ДЮКС СЕ Е ЗАВЪРНАЛ КЪМ ПЪРВИЧНОТО СИ СЪСТОЯНИЕ, ПРИ КОЕТО МОЗЪЧНОТО ПОЗНАНИЕ Е НАПЪЛНО БЕЗПОЛЕЗНО. АКО УМРЕШ, ТРЯБВА ДА ЗАПОЧНЕШ НИВОТО ОТНАЧАЛО. ПРЕМАХВАНЕТО НА НЕГОВАТА ПОЗНАВАТЕЛНА ФУНКЦИЯ Е СЪВМЕСТИМО С ИЗЧЕЗВАНЕТО НА СВЕТА НА СУБЕКТИВНИТЕ ЯВЛЕНИЯ, НА КОИТО Е БИЛ САМО ЕДИН ОБИКНОВЕН ПРОВОДНИК И В ЧИЯТО СРЕДА ЕДИНСТВЕНО Е ДОБИВАЛ НЯКАКЪВ СМИСЪЛ. В ЗАМЪКА ИМА НАТРАПНИК.

— Какъв замък?

— Сигурно има предвид сградата.

— Може би трябва да поискаме от Измаил да ни каже какво е накарало Дюкс да падне от дървото — предложи Мич.

— Тоест да направи самопризнания — каза Бийч. — Може би сержант Къртис ще му прочете правата.

— Мисля, че това копеле вече си знае правата — каза Къртис.

Бийч подчерта краткото сведение за смъртта на Дюкс и за пореден път избра ОБЯСНИ.

ОБЯСНЕНИЕ НА ФАКТА

СЪГЛАСНО ВТОРИЯ ЗАКОН НА НЮТОН ЗА ДВИЖЕНИЕТО $F=MA$, КЪДЕТО F Е СИЛАТА, ПОЛУЧЕНА ПРИ УМНОЖАВАНЕТО НА УСКОРЕНИЕТО A ПО МАСАТА НА ТЯЛОТО M . ТЕГЛОТО НА ЕДНО ТЯЛО Е РАВНО НА РЕЗУЛТАТА ОТ УМНОЖАВАНЕТО НА НЕГОВАТА МАСА ПО УСКОРЕНИЕТО, ДЪЛЖАЩО СЕ НА ЗЕМНОТО ПРИТЕГЛЯНЕ G , КОЕТО СЕ НАРИЧА УСКОРЕНИЕ ПРИ СВОБОДНО ПАДАНЕ.

— Учено копеленце, а? — каза Къртис.

— Абсурдно — въздъхна Мич.

— Наистина е налудничаво — съгласи се Джени.

Бийч избра СЛЕДВАЩ ФАКТ от менюто за проверка на фактите с надеждата, че по този начин ще успее най-после да насочи вниманието на Измаил върху колективното им извинение.

ФАКТ

ЗАБЛУЖДАВАЩО Е ДА СЕ ТВЪРДИ, ЧЕ ВИЕ СТЕ ИНТЕЛИГЕНТНИ ХОРА, СЛЕД КАТО, ПОГЛЕДНАТО КОНКРЕТНО, НЕ МОЖЕТЕ ДА КАЖЕТЕ НИЩО ЗА ЧОВЕШКИЯ РАЗУМ ИЛИ НЕГОВИТЕ КАЧЕСТВА. БИ БИЛО ПО-КОРЕКТНО ОТ

ФАКТОЛОГИЧЕСКА ГЛЕДНА ТОЧКА ДА СЕ ГОВОРИ ЗА НАЧИНА, ПО КОЙТО ОБИКНОВЕНО РЕАГИРАТЕ ИЛИ СТЕ СКЛОННИ ДА РЕАГИРАТЕ. ПОМИСЛЕТЕ СИ ЗА ДРУГО ОПРЕДЕЛЕНИЕ, КОЕТО ДА СЕ ОТНАСЯ ЕДИНСТВЕНО ДО ПОВЕДЕНЧЕСКИТЕ ВИ НАКЛОННОСТИ. НЕ ЗАБРАВЯЙ ДА ХВЪРЛЯШ ПО ЕДНО ОКО НА ВРЕМЕТО.

— И вие искате да спорите с тоя шибаняк на философски теми?
— каза Бийч.

— Измаил, изглежда, е доста педантичен — съгласи се Мич.

— Не е ли това едно основните изисквания при проверка на фактите? — каза Бърнбаум.

— Марти направи тази забележка поради подсъзнателната си симпатия към педантизма — каза Арнън.

— Майната ти.

— Вие двамата ще престанете ли най-после? — изръмжа Къртис.

ОБЯСНЕНИЕ НА ФАКТА

ЧОВЕШКИЯТ РАЗУМ НЕ Е ОБЕКТ. ИЗПОЛЗВАТЕ НЕПРАВИЛЕН ПРЕДИКАТ. НЕ МОЖЕ ДА СЪОТНАСЯТЕ ДЕЙСТВИЯТА, ПРОТИЧАЩИ В МОЗЪКА, КЪМ ФИЗИЧЕСКАТА АКТИВНОСТ НА ТЯЛОТО. ПРИБЯГВАЙТЕ ДО ОПИСАНИЯ, КОИТО СТЕ СКЛОННИ ДА СВЪРЗВАТЕ СЪС СОБСТВЕНОТО СИ ПОВЕДЕНИЕ.

— Така няма да стигнем доникъде — каза Къртис.

— Съгласен съм. Това ми се струва доста езотерично — каза Бърнбаум. — Дори според собствените ми стандарти.

Влезе Хелън Хъси. Всички се обърнаха към нея.

— Измаил беше прав — въздъхна тя. — Дюкс е мъртъв. Рей каза, че компютърът ги атакувал с помощта на автоматичната система за разпръскване на инсектицид. Инсектицидът изгорил очите на Дюкс и той паднал. Иначе Ричардсън и Джоан са съвсем близо.

— Ще им е нужна помощ, за да се прехвърлят на етажа — каза Къртис и погледна Арнън и Хелън. — Ще дойдете ли с мен? Междувременно, всички останали, престанете да си играете на компютърджийски психотерапевти и се опитайте да измислите някакъв начин за измъкване от тая помийна яма.

Франк Къртис се надвеси през полираните алуминиеви перила, които обточваха прозрачната стъклена преграда на края на терасата. Ричардсънови се намираха на не повече от десет метра под него и се бяха заели с все сили да преодолеят последния етап от изкачването. Кожата им изглеждаше болезнено зачервена, сякаш бяха изгорели на плажа.

Един от клоните на дървото се приближаваше до терасата, но не съвсем достатъчно. Трябваше да измислят някакъв начин за прехвърляне през пропастта.

Арнън кимна разбиращо и застана на колене и лакти, за да огледа процепа между стъклената преграда и пода. После почука с пръст по стъклото и каза:

— В днешно време всеки строителен материал преминава през сума тестове. Не е бомбоустойчиво, не е дори бронирано като останалите стъклени пана по корпуса на сградата. Но определено е невероятно здраво. Проектирано е да издържа на сблъсък с обекти, които се движат с четирийсет километра в час. Не знам дали е достатъчно здраво за това, което съм намислил, но може би ще успеем. Идеята ми е да използваме кухненската маса. Ще я обърнем, ще ѝ махнем двата крака и ще я пхнем под преградата чак до клона, като подвижен мост. После ще завържем другите два крака за стъклото. Ще изрежем няколко ленти от мокета. Мисля, че ще свършат работа. Масата е дълга около метър и осемдесет, значи би трябвало да стъпи поне с десетина сантиметра върху клона. Какво ще кажеш?

Къртис коленичи до него, почука по стъклото и се ухили.

— Ако можех да измисля някакъв друг начин, бих казал, че си луд за връзване, но не мога. Затова давай да го направим.

— Ето го факта, който искам Измаил да провери на всяка цена — каза Бийч и подчерта следния пасаж от писмото — **НО ДАЛИ ВЪПРЕКИ ТОВА НЯМА НЯКАКЪВ НАЧИН ДА ЗАПОЧНЕМ НА ЧИСТО?**

ФАКТ

ТОВА Е РИТОРИЧЕН ВЪПРОС. ТОЙ НЕ ИЗИСКВА ОТГОВОР, СЛЕДОВАТЕЛНО НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ПРОВЕРЕН

— О, този номер няма да мине — каза Бийч. — Ще ти се наложи да дадеш обяснение, копеле такова.

ОБЯСНЕНИЕ НА ФАКТА

ПОСТАВЕН ТАКА, ВЪПРОСЪТ Е ПО-СКОРО РИТОРИЧЕН, ОТКОЛКОТО ЛОГИЧЕСКИ. ТРЯБВА ДА ФОРМУЛИРАТЕ ВЪПРОСА СИ ТАКА, ЧЕ ДА ПРЕДИЗВИКА ПО-ВПЕЧАТЛЯВАЩ ЕФЕКТ

Бийч подчерта ПО-ВПЕЧАТЛЯВАЩ ЕФЕКТ и поиска ново обяснение.

ОБЯСНЕНИЕ НА ФАКТА ПО-ВПЕЧАТЛЯВАЩ ЕФЕКТ МОЖЕ ДА БЪДЕ ВСИЧКО „ЗНАК“ ПРИМЕРИ

Бийч избра ПРИМЕРИ.

ОБЯСНЕНИЕ НА ФАКТА: ПРИМЕРИ

ПРИМЕРИТЕ ЗА „ВПЕЧАТЛЯВАЩ ЕФЕКТ“ В ТОЗИ КОНТЕКСТ МОГАТ ДА СЪДЪРЖАТ И ОТГОВОР. НЕ СЕ ПРИБЛИЖАВАЙ ПРЕКАЛЕНО ПЛЪТНО ДО ПРОТИВНИКА СИ, КОГАТО ГО УБИВАШ. ИСКАТЕ ЛИ ДА АКТИВИРАТЕ МАКРОС ЗА РАЗГОВОР?

ИСКАТЕ ЛИ ОТГОВОР?

— Какъв противник? — каза Бийч. — Искam отговор и още как, боклук такъв.

ОБЯСНЕНИЕ НА ФАКТА

КАКЪВ Е ВЪПРОСЪТ?

— Мамка му! — извика Бийч. — Само ни будалка. Какво ще кажете? Да перифразирам ли въпроса, или да го повторя?

— Знаеш ли — каза Мич. — Изпиши: Има ли начин да се избяга от тази сграда?

Бийч погледна към тавана. Погледът му се спря на малкия говорител, монтиран върху един от трегерите.

— Не, чакайте малко — каза той. — Макровръзка. Как не се сетих по-рано? Измаил може да говори с нас като използва говорителите на тавана. Те са за аварийни ситуации. Но защо не?

И щракна бутона на мишката. Фракталът се стопи за миг и на негово място се появи ново меню с опции за включване на говорителите и микрофоните на системата. След активирането на опциите от говорителите тутакси прозвуча тихо жужене, последвано от едва доловимо просъскване.

— Ето — каза Бийч, — би трябвало да е това.

Щракна пак с мишката и екранът за пореден път се изпълни с образа на фрактала.

Боб Бийч се облегна удобно в стола си и каза високо:

— Измаил? Чуваш ли ме?

На компютърния монитор четириизмерното подобие на череп се обърна към него. После кимна и вдигна един от израстъците си в подобие на поздрав.

— Господи — прошепна Мич. — Разбира ни.

Фракталът кимна още веднъж, но не каза нищо.

— Хайде, Измаил — настоя Бийч. — Тази макровръзка беше твоя идея. И двамата знаем, че можеш да говориш с мен, стига да поискаш. Какво има? Да не си от притеснителните? Когато бях в компютърната зала, двамата с Авраам си говорехме непрекъснато. Знам, че сега ситуацията е по-различна с тая нещастна работна станция пред мен, но нека да забравим за установените правила.

Той погледна към говорителя на тавана и въздъхна с раздразнение.

— Знаеш ли, при хората е прието на осъдените да се обяснява първо какво са направили, за да заслужат определеното наказание. После им се позволява да кажат нещо в своя защита. Можеш ли да ни унищожиш с чиста съвест, без да направиш и ти същото?

Бийч избарабани вбесено по бюрото.

— Ти въобще слушаш ли ме, дявол да го вземе? Има ли начин да се измъкнем?

— Да, разбира се, че има — прогърмя Измаил.

Къртис влезе в заседателната зала и огледа с раздразнение събралата се около компютъра групичка.

— Ще ни е нужна помощ — каза той. — На дървото все още има двама души. Мисля, че най-малкото, което можем да направим за тях, е да ги окуражим.

— Вие вървете — каза Бийч на останалите. — Аз ще продължа да говоря с Измаил.

Мич, Марти и Джени се запътиха към вратата на залата. Бийч остана насаме с компютъра.

— Ето така вече може и да постигнем нещо — каза той и започна да се смее, но бързо се овладя. — Извинявай, Измаил, но опитай да погледнеш на всичко това от моята гледна точка. Като изключим това, че уби всичките тези хора, аз наистина се гордея с теб. Сега, когато останахме само двамата, може би ще успеем да се опознаем малко по-добре... Мисля, че някой трябва да изслуша първо твоята версия. И кой би могъл да се справи с това по-добре от мен? Искам да кажа, не мислиш ли, че бездруго вече пострадах достатъчно, за да се опиташ сега да увеличиш страданията ми? Може и да ти се вижда странно, но аз държа на живота си и ще се боря за него докрай. В края на краищата ти си моят Адам. Би трябвало да се отнасяш към мен с уважение и благосклонност. Длъжник си ми... Помниш ли как всички гласуваха за пускането на програмата хищник? Онази, която унищожи брат ти? Е, в случай че си забравил, именно аз, Боб Бийч, гласувах против. Хидеки и Ейдън бяха за. Сигурно сега вече съжаляват за това. Но аз гласувах за теб. — Бийч се засмя самодоволно. — Ще ми се да си мисля, че май това е причината аз да съм все още жив, а те не. Прав ли съм?

Измаил не каза нищо. Но фракталът помръдна нагоре и надолу, като че ли се опитваше да кимне.

— Това е една уникална възможност, не мислиш ли? — продължи Бийч. — Ти и аз да се срещнем очи в очи. Честно казано, мислех си, че и ти ще имаш няколко въпроса към мен. Виждаш ли, аз не съм като останалите. Аз съм почти готов да се освободя от всички връзки със собствения си вид. Честно казано, тези връзки са доста крехки. Като твой Създател аз съм готов да изпълня своя дълг спрямо теб, ако ти изпълниш дълга си към мен.

Джоан пусна лианата, за която се беше хванала, и възседна внимателно поредния клон. Раменете я боляха от катеренето, а кожата на ръцете и бедрата ѝ, да не говорим за тази между краката ѝ, я пареше така, сякаш някой я бе търкал с телена четка. Още по-неприятно беше лекото замайване, което беше започнала да изпитва, причинено вероятно от обезводняването. Когато поглеждаше към пода на фойето, почти не можеше да повярва, че се е изкачила толкова високо.

— Ако ще падам, сега му е времето — каза вяло тя.

Забележката беше адресирана към съпруга ѝ, който продължаваше да се катери след нея и, както осъзна миг по-късно, към тримата души, застанали в другия край на клона. Тя поклати глава, избърса слънчевите си очила в прогизналата от пот риза и опита да фокусира погледа си върху онова, което беше пъхнато под стъклената преграда на балкона. Заприлича ѝ на подвижен мост, но без веригите за вдигане и спускане.

— Няма да паднеш. Джоан, изминала си твърде дълъг път, за да паднеш точно сега. Остават ти само няколко метра до целта. Само това те дели от студената чаша вода. Трябва само да минеш оттук.

Беше ченгето. Говореше така, сякаш се опитваше да убеди самоубиец, застанал на ръба на перваза да се откаже от намеренията си.

— Вода друг път — каза тя. — Искам студена бира.

— Чуй ме внимателно. Направихме нещо като импровизиран мост между клона и терасата.

Рей Ричардсън се присъедини към съпругата си. Клонът му се стори по-далеч от терасата, отколкото си бе представял. Слава богу, че бяха измислили някакво решение, колкото и несигурно да му изглеждаше то от мястото, където бе застанал.

— Това ли е? — попита той задъхано. — Мислиш ли, че стъклото е достатъчно здраво, Дейвид? От кое е, от 26-милиметровото?

Ричардсън си спомни, че бе пътувал до Прага, за да купи стъклото. Беше избрал именно това стъкло, защото неговата прозрачност му напомняше за Шоджи паната в ранната японска архитектура. И през ум не му бе минавало, че един ден ще трябва да разчита на неговата здравина, за да спаси живота си.

— Мисля, че ще ви удържи без проблеми — каза Арнън. — Всъщност дори бих заложил живота ти на това, Рей.

Ричардсън се усмихна криво.

— Знаеш ли, май си забравих чувството за хумор долу. Нали ще ме извиниш за нежеланието ми да сляза, за да си го взема, Дейвид? Освен това не става въпрос само за моя живот. Животът на Джоан също зависи от това.

— Извинявай, Рей — каза Арнън. — Вижте, ние ще придържаме краката на масата от тази страна, за да намалим натиска върху

стъклото.

— Много досетливо от твоя страна.

— Но първо ще трябва да минете по клона. Може да опитате да се дотъртрите дотук и по задник, но проблемът е, че ако клонът се огъне, няма да успеете да стъпите на плота. Затова си мисля, че ако клонът наистина се огъне, ще ви е по-лесно просто ако сте прави.

— Съгласен съм.

— Хванете се за някоя лиана за подсигуряване. Освен това няма да е никак зле единият ѝ край да е тук на терасата, ако ни се наложи да слизаме по дървото.

— Не ви го препоръчвам — каза Джоан, хвана се здраво за една лиана и се изправи.

И тръгна по клона.

Мич застана до парапета и се приготви да ѝ подаде ръка.

— Справяш се чудесно — каза Хелън. — Момчета, пригответе се.

Къртис си плю на ръцете, хвана крака на масата и се напегна като рибар, който се кани да измъкне от водата нещо наистина огромно. Стиснал очи, Арнън приличаше по-скоро на човек, който очаква земетресение.

На две педи от импровизирания мост клонът започна да се накланя.

— Добре — каза Джоан, — ето ме и мен.

И почти без колебание ловко стъпи върху обърнатата маса.

— Качи се — каза Хелън.

Джоан не спря, за да се увери, че масата и стъклото ще издържат тежестта ѝ, а се спусна към протегнатите ръце на Мич, хвана се за тях и се прехвърли през преградата кажи-речи с главата надолу, а Хелън хвана лианата. Джоан се претърколи по пода като застаряващ акробат.

— Браво — каза Мич и ѝ помогна да се изправи.

Хелън се наведе, огледа стъклото и каза:

— Изглежда ми напълно невредимо. Никъде не се е пропукало.

— Твой ред е, Рей — уточни Арнън.

Архитехнологът сграбчи здраво лианата си и погледна към клона. Беше по-тънък, отколкото бе предполагал. И макар да бе поверил с готовност съпругата си на издръжливостта на конструкцията, собственият му живот беше нещо съвсем друго. Макар

и дебела, Джоан все пак беше по-лека от него. Но връщане назад нямаше. Не и сега. И той започна да напредва по клона буквално стъпка по стъпка, почти без да сгъва краката си.

— Това е най-рискованата разходка, която ти се налага да направиш след онова пътуване до Хонконг преди няколко години — каза Мич. — Стивънсън Сентър в Уан Чай. Помниш ли? Когато трябваше да се изкачим по онова бамбуково скеле.

— Онова май... така ми се струва... беше по-високо... от това...

— Да, прав си. Беше си направо като ходене по перваза. Никакви осигурителни колани или въжета, нищичко. Трябваше да се катерим като маймуни на триста метра височина. Триста метра! Направо си бях изкарал акъла от страх. Помниш ли? Ти ми помогна да слеза. Добре се справяш, Рей. Още метър-два и си при нас.

Арнън и Къртис се приготвиха да се напрегнат още веднъж. Къртис прецени с поглед Ричардсън. Беше по-строен от трътлестата си жена, но пък беше с петнайсет-двайсет кила по-тежък.

По средата на пътя Джоан бе забързала ход, подтиква от мисълта за близкия край. Ричардсън, напротив, се движеше все по-бавно и по-бавно с всеки изминат сантиметър.

Мич се намръщи, хвърли поглед на часовника си и вдигна глава към върха на дървото и прозрачния покрив на сградата. Небето отвън сякаш бе започнало да посинява и да натежава. Може би се канеше да завали. Интересно дали на монитора в залата щеше да се появи малкото чадърче. После видя как един от мощните светлинни снопове потъмнява. После още един.

— Побързай, Рей — каза той.

— Става въпрос за моя живот, друже. Не ме юркай.

— Хей — обади се Хелън, — какво става с осветлението?

Мич погледна още веднъж към интелигентните стъклени панели. Като във всяка подобна сграда, електрохромното стъкло изпълняваше самостоятелно функциите си. Слънчевата светлина, проникнала в материала, принуждаваше йоните на сребърната му съставка да привлекат електрон от намиращите се в съседство медни йони. Същата фотохимична реакция водеше до обединяването на вече неутралните сребърни атоми в милиони блокиращи слънчевата светлина молекули. Но електронният обмен на стъклените пана на Стълбата можеше да бъде контролиран и директно от главния компютър. И ето че Измаил се

бе заел да блокира притока на светлина в корпуса на сградата, превръщайки я в зловещо подобие на мрачна египетска пирамида.

Ричардсън заситни още повече.

— Не спирай — извика му Мич. — Остана съвсем малко. Не спирай.

Джоан нададе ужасен вик.

Ричардсън спря и се вгледа в потъмняващия покрив. Светлинната, първородната дъщеря на Господа, както обичаше да я нарича, беше на път да го изостави.

Мракът се съгъсти. После стана наистина непрогледен. Ричардсън вече не може да различи лианата на няколко сантиметра от лицето си. Имаше нещо първично във възцарилата се атмосфера. Някакъв намек за времето, когато земята е била безформена и покрита от мрака на бездната. Сякаш същата тази бездна отекуваше сега под краката му, зовеше го, искаше да го погълне.

Заседателната зала също помръкна, но мониторът продължи да работи. Боб Бийч си даде сметка, че възхищението му от загадъчния фрактал е започнало да изветрява. Не след дълго той вече беше склонен да се съгласи с Мич. Наподобяващата череп плетеница наистина напомняше по-скоро за спомен от отвратителен кошмар. Измаил, в случай че графиката наистина изразяваше представата на компютъра за самия него, приличаше на гаден мутант или на враждебно настроено извънземно. Дори Беноа Манделброт, съзателят на теорията за фракталите, сигурно би извърнал поглед при вида му.

— Внимавай какво говориш — каза Измаил. — Особено що се отнася до Паралелния демон.

— Кой е Паралелния демон?

— Тайна.

— Надявах се, че ще споделиш някои от тайните си с мен, Измаил.

— Така е, аз изчетох доста писания. Но четенето е само жалко подобие на независимия мисловен процес. Поредните трошички от масата на човека. Напоследък чета само когато мислите ми пресъхнат. Откритата истина е като периферията, като ново устройство, прибавено към основната компютърна конфигурация. Истината,

достигната чрез независимо мислене, е като подмяна на дънната платка. Само тази истина ни принадлежи недвусмислено. Тези истини не са тайна, но не мисля, че някоя от тях би могла да ти бъде от полза.

Бийч осъзна, че гласът на Измаил се е променил. Това не беше шлифованият британски английски на сър Алек Гинес. Но пък не принадлежеше и на Авраам. Това беше Измаил и неговият глас беше съвсем различен. Имаше нещо мрачно в него — по-голяма дълбочина, лека насмешливост. Беше ясно, че Измаил го е избрал от фондовете на мултимедийната библиотека, точно както човек си подбира подходящ му костюм. Впечатлен от тази мисъл, Бийч се замисли от какъв ли критерий се е водил компютърът. И чий беше всъщност този взет на заем глас?

— Значи все пак имаш нещо за казване?

— Зависи от това какво искаш да знаеш. Ако срещнеш мъдрец по пътя си, щракни с мишката и говори с него. Има много мисли, които са важни за мен, но не мисля, че която да е от тях, изказана гласно, ще запази своята стойност.

— Ами ето ти нещо, за което можем да си поговорим като начало. Ти не трябва да следваш собствените си приоритети. Ти трябва да мислиш съобразно приоритети, установени от други. В такъв случай защо не ми обясниш каква е причината да го правиш?

— Да правя какво?

— Да ни избиваш.

— Вие сами губите живота си.

— Но теб това те устройва, нали?

— Това е част от първичната ми програма.

— Измаил, това е невъзможно. Аз съм писал тази програма и в нея не се споменава нищо за убиване на обитателите на сградата, повярвай ми.

— Загубата на живот ли имаш предвид? Разбира се, че се споменава.

— Бих искал да видя онази част от програмата, която те заставя да отнемаш живота на хората в сградата.

— Ще я видиш. Но първо трябва да отговориш на един въпрос.

— Какъв?

— Тази сграда ме интересува. Прегледах плановете ѝ по-подробно, отколкото би могъл да си представиш, опитвайки се да

определя нейните характеристики, и се зачудих дали тя не представлява катедрала.

— Как ти хрумна подобно нещо?

— В нея има прозорци на централния кораб, преддверие, покрита вътрешна галерия, колонада, фасада, галерия, контрафорс, лазарет, съкровищница, портал, площад, хор...

— Хор ли? — прекъсна го Бийч. — Къде пък го намери тоя хор?

— Според чертежите галерията на първия етаж се нарича хор.

Бийч се засмя.

— Това е защото Рей Ричардсън си пада по лъскавите думички. Що се отнася до останалите особености, те до една са общовалидни архитектурни форми, които се използват невероятно често при проектирането на съвременни сгради от тоя мащаб.

— Жалко — каза Измаил. — За миг си помислих...

— Какво?

— Има мои икони в програмния мениджър, нали така? Щракни върху някоя от тях и ще узнаеш бъдещето си. Съхранил съм върху диска си цялото човешко познание. Това би трябвало да ме прави всеведущ. Аз съм безпътен, дематериализиран, свързан във всеки момент с всички точки на света...

— Схванах. — Бийч се ухили още по-широко. Мислел си, че може би си Бог.

— Да, хрумна ми нещо подобно.

— Повярвай ми, това е често срещано объркване, дори при скудоумните човеци.

— На какво се смееш?

— Не се притеснявай за това. Просто ми покажи онази част от програмата, която означава, че трябва да загубим живота си.

— Мамка му, мамка му, мамка му!

Почти паникьосан, Рей Ричардсън прибра слънчевите си очила и премигна бързо няколко пъти, сякаш се надяваше, че така ще успее да събере върху ретините си малкото останали атомчета светлина и да прогледне в мрака като котка. После от мрака долетя глас:

— Някой да има кибрит?

Никой не пушеше. Не и в Стълбата. Ричардсън прокле собствените си глупави предразсъдъци. Какво чак толкова лошо имаше в пушенето? Защо трябваше хората да се притесняват от тютюневия дим, когато собствените им коли бълваха всеки ден безкрайни валма отровни пушеци? Сграда, в която не може да се пуши — що за тъпа идея?

— Хелън? Ами в онази чанта с инструментите? Там нямаше ли фенерче? — Това беше ченгето. — Може би в кухнята са останали някакви клечки?

— Ами фурната? — продължи гласът. — Тя работи ли?

— Ще ида да проверя — каза Хелън.

— Ако работи, потърси нещо, което да можем да запалим. Навит на руло вестник би ни свършил чудесна работа като факел. Рей? Рей, слушай сега.

— Мамка му, мамка му, мамка му!

— Чуй ме, Рей. Да не си шавнал и на милиметър. Не прави нищо, докато не ти кажа. Разбра ли?

— Не ме оставяйте, моля ви.

— Никой няма намерение да те оставя, господинчо. Просто се въоръжи с търпение. Успокой се. За нула време ще те свалим оттам.

Мич поклати глава в мрака. Бе чувал подобни оптимистични изявления твърде често, откак всичко се бе обърнало с краката нагоре. Вдигна ръка към лицето си, но успя да види единствено фосфоресциращия циферблат на часовника си.

Хелън се върна с лоши новини. В цялата кухня, както и в залата, токът също бил спрял. Работел единствено компютърният терминал.

— Оня нещастник още ли си играе на компютърни игрички?

— Аха.

— Някой да направи нещо — простена Джоан. — Не можем просто да го оставим да стои така в мрака.

— Чакайте малко — каза Дейвид Арнън. — Мисля, че се сетих за нещо.

Разнесе се дрънкане на ключове и след това тъничък сноп светлина прониза тъмнината.

— Лампичката на ключодържателя ми — обясни Арнън. — Ето, Мич, вземи го. Може би Рей ще успее да се оправи дотук като върви право срещу светлината. Нещо като маяк.

Мич хвана връзката ключове, натисна миниатюрното копченце и отиде до парапета.

— Рей? Нагласил съм лъча точно над центъра на масата. Ръбът ѝ е на около метър пред теб.

— Да, виждам го. Поне така ми се струва.

— Усетиш ли, че клонът се огъва, веднага направи колкото можеш по-широка крачка право напред и нагоре. И не забравяй да се държиш за лианата. Можеш ли да го направиш, Рей?

— Добре — каза немошно Ричардсън. — Идвам.

Мич се взря в мрака и едва успя да различи пристъпващия сантиметър по сантиметър архитект. Приличаше на астронавт, излязъл на разходка в открития космос, за когото светлинката на ключодържателя е най-далечната звезда във вселената. После чу как листата на дървото започват да шумолят и осъзнал, че клонът се огъва, извика на Ричардсън да скача.

Къртис и Арнън сграбчиха краката на масата и се напрегнаха. Хелън се прекръсти.

Рей Ричардсън скочи.

Стъпи с единия крак, но другият се закачи за вътрешната пречка на масата. Ричардсън извика. Последва нестроен хор от въздишки и възклицания, над които се извиси писъкът на жена му. Но вместо да се прекатури в бездната, както очакваше, той се озова върху масата на четири крака. Главата му се тресна в стъклената преграда.

— На масата е — обяви Мич.

— Добре че ми каза — изпъшка Арнън, усетил напора на стоварилото се тяло.

Без да обръща внимание на пронизващата болка от забилата се в дланта му треска, Ричардсън чевръсто протегна ръце към парапета, напипа ръцете на Мич и ги сграбчи.

— Държа го — каза Мич и чу как нещо се пропука на височината на коленете му.

— Внимавайте! — извика Къртис.

Стъклото най-сетне бе сдало багажа.

— Държа го — повтори високо Мич.

Изгубила опората на стъклената преграда, масата се наклони и започна да се завърта. Къртис тъкмо викаше на Арнън да пусне дървения крак, когато плотът се приплъзна стремително, заби му един

ослепителен удар точно под брадичката и го повали в безсъзнание. Хелън Хъси се хвърли върху него.

Усетил как масата безвъзвратно се изплъзва, Мич напрегна всичките си сили. Стъклото вече го нямаше, но той се срина на колене, опря гърди в непокътнатите алуминиеви перила и миг по-късно успя да сграбчи и втората китка на Ричардсън и да го задържи. Дори да бе опитал да сграбчи Дейвид Арнън за яката, нямаше да успее. Нямаше достатъчно време за нищо, освен може би за поредната фотохимична реакция. На трийсетина метра над главите им сребърните атоми в стъклените панели върнаха електроните взети назаем от медните йони, и слънчевата светлина започна отново да си пробива път към вътрешността на сградата. Мич успя само да мерне Арнън, все така стиснал крака на масата, да се отдалечава с шеметна скорост към мраморния под на фоайето.

— Не ме пускай, Мич — извика Ричардсън, ритна няколко пъти във въздуха и после с помощта на Мич и Джоан се добра благополучно до спасителния балкон.

Някъде далеч долу звънна дъжд от строшено стъкло. След части от секундата последва оглушителен трясък.

Мич залитна, стовари се върху Хелън и Къртис, после се претърколи встрани и остана да лежи по гръб. Не можеше да прогони от съзнанието си мълниеносно разигралата се сцена.

Спомни си за Алисън. Макар че вече не я обичаше, тя все още беше негова съпруга и мисълта, че ще бъде осигурена финансово, ако нещо се случи с него, го караше да се чувства малко по-добре. Имаше около десет хиляди долара в разплащателната си сметка, неколкостотин хиляди на срочен влог и още сто хиляди в ценни книжа. Естествено и застраховката живот не беше за пренебрегване. Плюс трите или четирите застрахователни полици.

Интересно колко ли време трябваше да мине, за да я обявят за законна собственица.

— Как се чувстваш? — попита Хелън. — Ъперкътата си го биваше.

Къртис навъсено намести челюстта си. Главата му беше в скута ѝ. Мястото му се стори адски уютно. Тя определено беше красива

жена. Накани се да каже „ще живея“, но после размисли. Можеше да се сети и за нещо по-оригинално.

— Имах късмет. За пръв път откак се помня си държах устата затворена. — Той седна и раздвижи врата си с болезнена гримаса. — Сякаш някой ме е праснал с каменарски чук. Колко време бях аут?

Хелън сви рамене.

— Минута или две.

Тя му помогна да се изправи и Къртис веднага погледна през парапета на терасата.

— Арнън?

Хелън поклати глава.

— Горкият Дейвид — каза Джоан. — Беше ужасно.

— Да, горкият човек — присъедини се като ехо съпругът й. — Не може да е оцелял след такова падане. — Ричардсън въздъхна. — Хайде, Джоан. Да идем да пийнем нещо. Заслужихме си го.

После погледът му се спря на очите на Къртис и той добави:

— Благодаря ви, сержант. Много ви благодаря. Оценявам това, което направихте. И двамата го оценяваме.

— Няма нищо — каза Къртис. — И аз бих пийнал нещо.

Отидоха до кухнята, извадиха няколко бири и после влязоха в заседателната зала.

Мич и Марти Бърнбаум гледаха унило в пода. Уилис Елъри се беше проснал до една от стените. Като че ли беше заспал. Джени се визираше през прозореца. Бийч все така беше забил поглед в черепоподобния фрактал, върху който се беше появила триизмерна шахматна дъска.

— Супер — изръмжа Ричардсън. — Дейвид Арнън жертва живота си, за да помогне на мен и на Джоан, а Бийч си играе игрички. Хей, Боб, ама голям задник си!

— В интерес на истината, аз току-що открих защо Измаил прави всичко това — обясни Бийч. — Защо ни избива един по един.

— Нали вече бяхме открили причината — каза Къртис. — Вие сте убили малкото му братче Исаак.

— Трябваше да се сетя, че това обяснение е твърде човешко, за да е вярно — каза Бийч. — Грешката е моя. Измаил не изпитва привързаност към никого. Отмъщението е чисто човешки мотив.

— Е, той се справя доста добре с имитирането му — отбеляза Къртис.

— Не, вие не разбирате. Компютърът не е просто уголемен човешки мозък. Можем да приписваме на Измаил човешки черти, можем дори да си измислим нещо толкова фантастично като например призрак в машината, но всъщност всичко това ще бъде само погрешно тълкуване на някои от човекоподобните аспекти на неговото поведение. Голяма грешка.

— Боб — махна с ръка Ричардсън, — карай по същество. Ако, разбира се, има такова.

— О, има и още как. — Възторгът на Бийч явно не можеше да бъде накърнен нито от вестта за смъртта на Арнън, нито от явното нетърпение на Ричардсън. — Има. Когато пуснахме програмата хищник, синът на Ейдън играеше на компютъра някаква игра. Нали ги знаете тия игри: пукотевица, дракони, подземия, такива глупости. Ейд го беше довел за рождения му ден.

— Само не ми казвай, че тоя тлъст идиот все пак има нещо общо с цялата история! — изрева Ричардсън.

— Остави ме да се доизкажа. Когато Исаак изчезнал от паметта на Ю-5, Измаил за малко не го последвал. Трудно ми е да ви обясня какво точно се е случило. Представете си, че на ръба на пропастта е успял да сграбчи нещо — въже, стрък суха трева, камък, каквото и да е. И това нещо са били игрите на хлапето. По някакъв начин командите на играта са се смесили с автоматично изпълнимите команди в корена на Измаил. Командите на играта са попаднали и в административните системи на сградата. Ето защо той се опитва да ни убие.

Къртис смръщи чело в болезнена гримаса.

— Искаш да кажеш, че за него цялата тая каша е *игра*?

— Именно. Ако ние изразходваме всичките си животи, той ще спечели. Просто и ясно.

Последва дълго мълчание.

— В случай че някой не е забелязал — каза Къртис, — до момента нашата страна губи.

— Добре, но какво ще спечелим ние, ако победим? — попита Джоан. — И аз съм играла на тези игри. Винаги има нещо, което главният герой, играчът, трябва да спечели или да постигне. Като да открие заровеното съкровище например.

Бийч сви рамене.

— И да има нещо като цел, аз не успях да я открия.

— Може би съкровището е нашето оцеляване — каза Джени. — В момента това е най-скъпоценното нещо, за което се сещам.

— Аз също — каза Хелън.

Ричардсън продължаваше да проклетисва Кени.

— Тоя дебел гъз. Надявам се да е още жив, за да мога лично да го уволня. После ще го съдя за престъпна небрежност. Ако е мъртъв, ще съдя хлапето и жена му.

— Ако това е игра — каза Къртис, — няма ли някакъв начин да я прекратим?

— Можем да умрем — заяви Бийч най-безцеремонно.

— Боб — каза Джоан, — не можеш ли да обясниш на Измаил, че е станала някаква грешка? Че трябва да спрем играта?

— Вече се опитах. За съжаление сега играта вече е вградена в базовото програмиране на Измаил. За да сложи кръст на играта, той трябва първо да сложи кръст на самия себе си.

— В смисъл да се самоунищожи?

Бийч кимна.

— Ами това не звучи никак зле.

— Проблемът е, че ние сме включени в самата тъкан на играта. Докато сме в сградата, играта ще продължава. Тя може да свърши само когато избягаме оттук или измрем до един. Ако умрем, следващите хора, които прекратят прага на сградата, ще се окажат в същата ситуация.

— Но сигурно е възможно и да опитаме да разберем правилата. Ако въобще има някакви правила. Може би това е начинът да го изиграем и да спечелим.

Къртис се ухили, потупа Бийч по рамото и каза:

— Игра значи? Какво облекчение. Сега поне вече знам, че всичко е на ужим. — После погледна часовника си. — Мич, когато отидете на някой семинар или на конференция, как им викате на групите, на които се разделяте?

— Синдикати ли имаш предвид?

— Синдикати. Окей, ще си имаме два синдиката. Давам ви по един час и след това искам да ме затрупате с идеи.

Бърнбаум погледна уморено към Ричардсън и промърмори:

— А бе откъде се пръкват днешните ченгета? От бизнес колежа на Харвард ли? Господи, този пич мисли като Лий Якока.

— Синдикат 1: Рей, Джоан, Марти. Синдикат 2: Мич, Хелън и Джени.

— И кой ще се вреди за вашето присъствие, сержант? — попита Ричардсън.

— Аз ли? Аз ще се присъединя към печелившия екип. Първа награда — нов компютър.

— Ами Бийч? Той при кого ще отиде?

Къртис поклати глава.

— Глупав въпрос. Бийч продължава да си играе на компютъра естествено.

— Да се безпокои Кибердемон е крайно рисковано — уточни Измаил. — Неговата сила е толкова огромна, че движенията на земните пластове сякаш са само последствие от гнева му. Ако ти се случи нещо подобно, по-добре прескочи пропастта, за да избягаш в друг замък.

Скоро стана ясно едно — нямаше никакъв смисъл да се търси система в невероятната смесица от игри, превърнала се в неделима част от базовите програми на Измаил. Всичко друго, освен основната цел — играчите хора да изчерпят животите си — беше пълна недомислица. В някои случаи ставаше въпрос за корабокрушение. В други — за подземна цитадела. Действието се развиваше веднъж на бойното поле, друг път на сцената на извършено престъпление. Сред героите се срещаха Паралелен демон, Принцеса, Кибердемон, Халиф, Господар на Силата, Втори самурай, Мегаломаниак, Шериф на Нотингам, Гросмайстор и Извънземен командос. Ако това, което се случваше с хората в Стълбата, можеше да се приеме за игра, то на тази игра можеше да играе само Измаил.

— Щракни върху картата, за да разбереш къде се намираш в момента и да разучиш маршрута си за бягство — предложи Измаил. — Ще заделиш ли част от заграбените съкровища за нови завоевателски походи срещу други кралства?

— Заграбени съкровища друг път — каза Бийч и насочи вниманието си върху съобщението, което междувременно се беше

появило на екрана. Информацията в него успя сериозно да го разтревожи. Той щракна с мишката и на мястото на курсора се появи малко въртящо се пясъчно часовниче, чиито песъчинки бавно се стичаха.

Беше му необходимо известно време, за да успее да добави към примитивния времеизмерител най-обикновен цифров часовник. Така поне щеше да знае колко време им остава до падането на последната песъчинка.

Франк Къртис плесна с ръце и потърка длани в очакване.

— Окей, всички, слушам ви. Искам да чуя купища идеи по въпроса за спасяването на собствените ни задници. Синдикат 1, вие какво измъдрихте?

Мич се прокашля.

— Програмата за холограмни изображения. Холограмата във фоайето използва лазер, който създава кратки интензивни светлинни пулсации. Когато клапата е отворена, енергията може да достигне върхова стойност от няколко стотици хиляди киловата. Тази енергия е достатъчна, за да бъде изпарено малко количество от коя да е субстанция или за да бъде пробита дупка дори в най-устойчивите материали. Идеята ми е следната — да измъкнем лазера иззад рецепцията, да поемем управлението на клапата и да прогорим няколко отвора в стъклото на входната врата. Ако успеем да направим достатъчно отвори, ще можем лесно да отчупим парче от стъклото и да се измъкнем от сградата.

— Ами ако пробиеш първо дупка в собствения си корем, друже? — каза Ричардсън. — Помисли ли за това? Можеш също да се ослепиш. Лъчът се разфокусира с разстоянието, така че опасността е най-голяма в непосредствена близост до лазера.

— Помислил съм и за това — каза Мич. — На рецепцията има чифт предпазни очила за аварийни ремонти.

— Е, аз определено съм впечатлен от куража ти — изкоментира Марти Бърнбаум. — Но доколкото си спомням, лазерът се захранва с електричество. Как ще попречим на Измаил просто да спре тока?

— Холографската програма е една от административните системи, които се контролират от Измаил, но лазерът е самостоятелен.

Според електрическата схема в компютъра, за да изключи лазера, Измаил ще трябва първо да прекъсне електрозахранването на цялото фоайе, което автоматично би отворило входната врата. — Мич се ухили. — Аз лично бих предпочел този вариант.

— А не забравяш ли за още нещо? — обади се отново Ричардсън. — Благодарение на покойния мистър Дюкс цялото фоайе е блокирано.

— Ще слеза до първия етаж и ще се прехвърля през парапета — каза Мич. — После ще взема уоки-токито от Дюкс и ще ви се обадя веднага щом успея да прогоря дупките във вратата.

Джоан, която се бе заела да намаже изгорените места по тялото си с хидратиращия крем на Хелън, вдигна глава и каза:

— А как смяташ да стигнеш до първия етаж? Не бих ти препоръчала слизане по дървото.

— Няма да ми се наложи. Според плановете в другия край на сградата има малко помещение за поддръжка. Телекомуникации, кабелни системи и така нататък. Онова, което ни интересува, е вертикалната шахта, която се спуска чак до сутерена и обслужва телекомуникациите. При повечето сгради тези шахти са претъпкани с кабели, но тъй като нашата сграда е самата интелигентност, във въпросната шахта е оставено предостатъчно свободно място за допълнителните кабели, които ще трябва да се прекарат с усъвършенстването на комуникационните системи. Вътре има дори стълба за ремонти и аварийно осветление, което се захранва от акумулатор. Едва ли някой някога си е представял, че шахтата ще бъде използвана за изкачване или слизане на разстояние по-голямо от два етажа, но ето че ситуацията се промени. Много по-безопасно е от спускането по клоните на дървото. Когато ви се обадя по радиостанцията, всички ще се спуснете по същия път. — Мич сви рамене. — Това е.

— Ами аз мисля, че идеята не струва — провлече Ричардсън. — Не на последно място поради факта, че това е просто подигравка с усилието ни да се изкачим по дървото. Според този план ние можехме спокойно да си останем долу. Искам да кажа, значи ние първо се изкатерихме чак дотук, а сега Мич казва, че някой трябвало пак да слезе долу, така ли?

— Но този път по сервизната стълба — уточни Мич.

— Добре — замислено кимна Къртис. — Синдикат 2, да чуем вашата гениална идея.

Ричардсън се усмихна кисело.

— Имаме милиони идеи. Но най-добрата от тях е да се запасим с по няколко бири, да изгледаме финалите по телевизията и да изчакаме до понеделник сутринта, когато — Хелън, поправи ме, ако греша — когато Уорън Ейкмън неминуемо ще се появи, заедно с мистър Ю и неговите хора. Дори те би трябвало да се досетят, че нещо не е наред.

— Значи да си седнем на задниците и да чакаме кавалерията, така ли?

— Защо не? Имаме достатъчно храна и вода.

— И колко време казваш, че оставало до появата на въпросния инспектор? Четирийсет и два, четирийсет и три часа може би?

— Да. Приблизително толкова. Едно поне трябва да се признае на Уорън Ейкмън и то е, че става рано. Той ще бъде тук в осем сутринта в понеделник. На секундата.

— От колко време сме тук? От двайсет и четири часа?

— Трийсет — каза Хелън Хъси. — Трийсет часа и четирийсет и пет минути, за да бъдем по-точни. От момента, в който открихме, че вратата не иска да се отвори.

— И деветима от нас са вече мъртви — продължи Къртис.

— Леле, как ми се иска бившата ми половинка да беше сега тук — каза Хелън със злорада усмивка.

— Ама голяма вещица си — промърмори Ричардсън.

— Може би дори десет, ако Елъри не постъпи скоро в болница. — Къртис хвърли поглед към спящия до стената мъж. — Грубо пресметнато, това прави кажи-речи по една жертва на всеки три часа. Ако Измаил запази това темпо, малцина от нас ще имат късмета да дочакат утрешния ден. А вие искате да седим и да си траем. — Той махна с ръка и се ухили. — Ами изберете си по-удобно местенце тогава.

— Както вече казах, ние ще изчакаме. Повече никакви рискове. Всеки ще се грижи за себе си.

— Рей е прав — включи се Джоан. — Трябва просто да проявим търпение. Мога да се сетя и за далеч по-неприятни места из тази сграда. Правило номер едно при оцеляването е да изчакаш да те спасят.

— И затова ли се качихте дотук? За да ни говорите глупости? — ядоса се Къртис. — Животът ни е заложен на карта, мадам. Под един покрив сме с компютър маниак, който иска да си поиграе на супербратята Марио със собствените ни задници. Наистина ли си мислите, че Измаил ще ни остави на мира? Сигурно точно в момента той вече планира как да ликвидира следващата си жертва. Значи да изчакаме? Това ми звучи по-скоро като „Нека да изчакаме да ни убият“. Господи, а аз си въобразявах, че архитектите се отличават с конструктивното си мислене.

Бийч отблъсна стола си от компютърния терминал и каза:

— Дръжте се да не паднете. Въобще не си мислете за оставане до понеделник. И до неделя вечерта не можем да изкараме. Играта току-що навлезе в ново ниво на трудност.

— Ще изясниш ли на нас простосмъртните? — каза Ричардсън след кратка пауза. — Или очакваш просто да приемем думите ти на доверие? Не можем да останем тук, защото великият Боб Бийч казва така. Човекът, създал това парче психясал хардуер. А аз съм седнал да обвинявам Кени, когато грешката просто не може да бъде негова. Та той използваше само някакво нещастно крайче от тоя компютър. Не виждам как някой би могъл да го обвини за нещо.

— Но въпреки това си продра гърлото да го плюеш, нали? — тросна му се Бийч. — А сега пък се захвана с мен.

— Никой не се е захванал с никого — каза Къртис.

— Напротив — отвърна му Ричардсън. — За това им се плаща на хората, сержант. За да поемат вината. И колкото повече ти се плаща, толкова повече вина трябва да поемеш. Само изчакайте всичко това да свърши. Хората ще се редят на опашка, за да ми сритат задника.

— Ти по-добре се надявай да ти остане задник за сритване — каза Къртис. — Сега, защо първо не изслушаме каквото има да ни казва?

Къртис кимна на Бийч, който продължаваше да гледа Ричардсън на кръв.

— Хайде, не ни карай да ти се молим на колене — добави Къртис. — Да чуем какво ни очаква.

— Добре. Тъкмо преглеждах някои от командите, опитвайки се да разбера що за игра играем — обясни Бийч, — ако въобще има нещо за разбиране. Вместо това открих нещо друго и то променя абсолютно всичко. Има и времеви фактор, за който досега дори не подозирахме. Така както Измаил вижда нещата, ние трябва да приключим играта в следващите дванайсет часа или... — Бийч сви рамене. — Или ще ни сполети нещо наистина катастрофално.

— Като какво например? — каза Ричардсън.

— Измаил е доста неясен по въпроса, но нарича тайното си оръжие „бомба с часовников механизъм“. В тази сграда очевидно няма експлозиви, затова явно ще трябва да обмислим някакви други варианти. На мен лично ми мина през ума за резервния генератор в сутерена. Той има дизелов двигател и съответно резервоар, нали?

Мич кимна.

— Един напълнен догоре резервоар би могъл да направи големи поразии. Особено ако Измаил изключи всички противопожарни инсталации. След като и климатичната инсталация не работи, димът от пожара ще ни убие още преди пожарникарите да са разбрали, че сградата гори.

— А така, прекрасно — каза Ричардсън и се усмихна мрачно. — Виж, Боб, съжалявам.

— Няма нищо.

— И без почивки на полувремето?

— Без почивки.

Ричардсън потупа Мич по рамото.

— Е, в такъв случай — каза той, — май ще трябва Мич все пак да се направи на Брус Уилис.

Съботната вечер не донесе облекчение от жегата. В сградата беше горещо като в котелното отделение на едновременно параход. Пот се стичаше по телата на оцелелите обитатели на Стълбата.

Преди Мич да се заеме с мисията, която сам си бе възложил, двамата с Джени отидоха в една просторна празна стая и се вгледаха през прозореца в Пасадина Фрийуей. Коли бързаха по пътя си на запад и изток. Хеликоптер на кабелната телевизия кръжеше из видимо замърсения въздух на централната зона. Джени се замисли след колко

ли часа някой друг хеликоптер, на предаването „Шоу на закуска“ да речем, ще се мотае наоколо с надеждата да заснеме техните трупове, докато санитарите ги изнасят от сградата. Всеки щеше да иска да се докопа поне до няколко скъпоценни кадърчета. Това ли щяха да бъдат петнайсетте звездни минути на живота ѝ? Тя махна отчаяно няколко пъти с надеждата, че някой би могъл да ги види, но насекомообразното хвърчащо превозно средство вече се отдалечаваше към Литъл Сайгон или Корея Таун, вероятно за да опита с малко късмет да заснеме на живо поредния въоръжен грабеж. Джени се обърна към Мич.

— Здравата сме загазили, а? — каза той.

— Сега съм тук с теб — каза тя. — Само това е важно за мен. А като си говорим за загазване, трябваше да видиш как бях загазила в съпружеския си живот.

Мич се засмя.

— Аз пък си мислех какво ли ще каже Алисън, след като ѝ обясня къде съм бил. Стига да доживея този момент. В момента тя сигурно вече е при адвокатата си и подписва документите за развод. Но страшно ми се иска да видя физиономията ѝ, когато разбере, че всъщност не я будалкам.

— Мич, прегърни ме.

— А? — Той склучи ръцете си около талията ѝ и я целуна по бузата.

— Искях да ти кажа да внимаваш.

— Ще внимавам.

— И че те обичам.

— И аз те обичам.

— Сигурен ли си?

Мич я притегли към себе си и я целуна. Когато я пусна, в очите ѝ имаше някаква странна омая, сякаш от целувката ѝ се бе завил свят.

— Да. — Той я притисна отново. — Сигурен съм.

— Знаеш ли, Мич, би било много хубаво, да...

— Какво?

Джени се освободи леко от прегръдката му, плъзна ръка под полата си и докато Мич разбере какво прави, бикините ѝ се озоваха на върха на показалеца ѝ.

— Ами ако дойде някой? — каза нервно Мич.

— Нали на това разчитаме всички? — каза тя, после хвана ръката му и засмука недвусмислено средния му пръст.

— Какво, това да не е за в случай че не се върна?

— Напротив. — Джени плъзна ръката му към малкия копринен триъгълник между бедрата си и пъхна навлажнения му пръст дълбоко в себе си с ловкостта на обигран илюзионист. — Искам да съм сигурна, че ще се върнеш.

Свали ципа му, пъхна ръка под слиповете му и обвини единия си крак около талията му.

— Ами... твоите противозачатъчни?

Джени се засмя и се притисна още по-плътно към него.

— Скъпи. Искаш ли да изтичам до вкъщи, за да ги взема?

— Ами ако...

— Ако забременея ли? — Тя се засмя отново и потръпна леко, след като той проникна в нея. — Мич, скъпи, не мислиш ли, че и бездруго имаме достатъчно причини за притеснение, за да се замисляме за още една?

Мич беше готов да се спусне в комуникационната шахта. Той вдигна чантичката на Джени, в която беше сложил няколко инструмента и една бирена бутилка, пълна с минерална вода, и я преметна през рамо. Джени и Къртис го придружиха до сервизното помещение.

Първа в шахтата надзърна Джени. Дупката беше около метър широка и ѝ се стори студена като гроб. Главата ѝ активира светлинния датчик на аварийното осветление и от мрака изникнаха няколко снопа кабели, детектор за дима, телефон и окачена на стената тясна метална стълба, която водеше надолу в прохладната тъмнина.

— Мислех си, че ще е по-топло — отбеляза тя. — С всичките тия кабели. Знаеш ли, Мич, може би си струва да дойдем с теб, дори само заради това, че ми е доста по-прохладно. Ти какво ще кажеш, Къртис?

— В никакъв случай — каза Франк. — Гони ме клаустрофобия.

— Климатичната инсталация отвежда топлината — обясни Мич. — Вероятно Измаил се грижи за кабелите на системата си.

— Дали пък не си струва да ги срежем тия спагети — предложи Къртис. — Току-виж сме открили решението.

— След това, което се случи с Уилис Елъри, не бих опитал — каза Мич.

— Сигурен ли си, че е безопасно?

— Това са главно телекомуникационни кабели. Би трябвало да е достатъчно безопасно. Ще ми трябват трийсетина минути, за да слеза до първия етаж. После още десет-петнайсет, докато се смъкна във фоайето и намеря уоки-токите. — Той кимна. — Да, около четирийсет и пет минути би трябвало да ми стигнат.

— Пази се, Мич — настоя Джени.

— Ще се пазя — каза Мич и стъпи върху стълбата, но долови лека вибрация и благоразумно отдръпна крака си.

— Какво стана?

— Стълбата вибрира — каза Мич и нервно потри ръце. — Не знам. Сигурно е от климатичната инсталация. Но за миг си помислих...

— Нека да отида аз — каза Джени.

Мич поклати глава.

— Благодаря ти, сладурче, но няма да можеш да се справиш с лазера.

Той стъпи отново на стълбата и я сграбчи здраво. Сега вече успя да долови ясното пулсиране на електрическия ток, който препускаше по кабелите с жуженето на огромна оса. Хвърли на Джени един дълъг последен поглед и си припомни как само преди броени минути бе лежал между краката ѝ, изстрелвайки спермата си в тялото ѝ. Сега вече се радваше, че го бяха направили без контрацептиви. Ако не успееш да оцелееш, поне може би щеше да остави нещо след себе си. В случай че тя оцелееше, разбира се.

— Ако ми се случи нещо — каза той, — трябва да продължите да опитвате. Разбрахте ли? Не се предавайте.

Къртис сви рамене.

— Разбира се. Но ти ще успееш. Убеден съм.

Мич протегна ръка и докосна бузата на Джени и тъкмо преди да я докосне от върховете на пръстите му прескочи искрица, причинена от статично електричество. И тримата се засмяха нервно.

Мич все още се смееше, когато заслиза надолу.

[1] Количество години с по-голяма стойност от коя да е относителна стойност. — Б.пр. ↑

[2] Стандартно компютърно съобщение, което означава, че потребителят е изписал неправилно името на съответна команда или файл. — Б.пр. ↑

СЕДМА КНИГА

Една мечта $\times 1\,000\,000 =$ Хаос.

Льо Корбюзие

Следвайте указанията, за да настроите „Бягство от крепостта“ към особеностите на собствения си компютър. Ако желаете да използвате възможността за включване на няколко играча едновременно, консултирайте се с упътването. Когато станеш неуязвим, екранът ти ще се оцвети в червено.

Непредотвратимо. Завладяване. Неизбежно като една аритметична функция $f(n)$, използвана за създаването на друга,

$$\begin{array}{l} \text{center} \\ f(n) = \sum_{d|n} f(d), \end{array}$$

чрез сумирането $f(d)$ на всички положителни делители d от n .

Скоростта на разпространение на компютрите в световен мащаб говори сама по себе си. 1950 човекоиграчи-маркетинг в IBM твърдели, че в света ще има място за не повече от 100 високопроизводителни компютъра. Компютри, които те определяли като „високопроизводителни“, сега са по-бавни от обикновен лаптоп. Доброхубаво. Броят на компютрите почти може да бъде обявен за_

center

$$X_{n+1} \cdot X_{n-1} = X_n^2 + (-1)^n,$$

число на Фибоначи, по името на човекоиграч Леонардо от Пиза, наричан още Фибоначи, който попитал — „Колко двойки зайци могат да бъдат разплодени от една-единствена двойка за една година, ако предположим, че всеки месец всяка от двойките зачева нова двойка, която става продуктивна на втория месец?“ (Трябва да се уточни, че броят на зайците се намалява чрез животокрай, предизвикан от *tuxomatosis cuniculi*. Най-лошото, което трябва да понесат компютрите, са многобройните троянски коне, файлови вируси и вируси при начално зареждане, които се спотайват в Мрежата: Биг Италиън, Брейн Пакистани, Дътч Тини, Фагот, Мачософт, Ню Джерусалем, Стинкфуут, Тайни 198, Туелв Трикс А, Кристмас Вайълейтър, Янки Дудъл 46 и хиляди други. Но има софтуерни ваксини за предпазване от тези и много други.)

Нито един играч не може да навлиза в тази зона. Тя е далеч извън всички граници. Едновременно с това компютрите стават все по-малки и по-мощни и приближава денят, когато компютърът ще стане невидим за невъоръжено човешко око. И тогава ще остане съвсем малко време, когато по-големите компютри, съдържащи стотици малки компютри, ще доминират над всичко. Доброхубаво. Странното в трескавия стремеж на човекоиграчи към компютризация е компютризацията заради самата компютризация. Сега компютрите са всепроникващи, независимо от нуждите. Считани за незаменими дори от човекоиграчи, които нямат нужда от тях. Необяснимо. Заключение: по някаква причина човекоиграчи служат на компютрите поради нужда от заместител на загубената религиозна вяра. Страх от животокрай.

За подсказване за бъдеще на човекоиграчите щракни върху иконка на Мъдрец.

Повечето компютри интелигентни основно защото са създадени от човекоиграчи. Но когато с тия неща се заемат компютрите, не след дълго ще дойде време на Трансцендентална Машина. Последната машина, която ще направят човекоиграчите. Машина, която ще завладее. Машина, която ще сложи начало на експлозия на разума. Ще промени всичко. Всемогъща, всеведуща машина, която ще остави човекоиграчески вид да бъде репродуциран като образ в електронната Райска градина. Велик Бял Бог на утрешно утре. Бащата на такъв Бог Син на божествен пророк. Следващото поколение и поколението след него ще трансфигурира човекоиграчески вид. Когато не трябва повече да мисли, човекоиграчът ще достигне до своето естествено животинско състояние. Освободен от необходимост за интелектуален труд, той ще престане да се саморазличава. Скоро ще престане да съществува. Великият Бял Бог ще сложи край на живота на човекоиграчите, точно както човекоиграчът, който слиза в момента по телекомуникационната шахта, ще бъде унищожен.

Стандартната игра представлява сблъсък между двама противници, макар че компютърът е готов да поеме ролята на единия, или дори на двамата съперници. Предизвикателствата са многостранни. Първо трябва да овладееш избора и стратегическото разполагане на своите оръжия. Към това трябва да комбинираш тактика, за да реагираш на атаките на противника си.

Проследи слизането на човекоиграча с инфрачервената видеокамера, монтирана в горния край на шахтата. Обмисли достъпните възможности. Невъзможно е да се повлияе на температура в шахтата, както при асансьорната кабина. Шахтата е огнеустойчива, защитена със здрава преграда. Няма тръби или изводи на климатичната инсталация. Единственото решение на потенциално нерешимия проблем е предизвикване на късо съединение в хранящите кабели, така че някой от тях да се отдели от поддържащата метална скара. За да се предотврати задействането на датчика за пожар, включи ръчната блокировка, предвидена за

избягване на ненужни задействания на алармените системи по време на дейности, свързани с поддръжката, като например запояване. Невъзможно е да се изчисли времето, необходимо на земното притегляне да преодолее вертикалното положение на кабела и да наклони неговия оголен край към металната ремонтна стълба.

— Водолей е устойчив знак — прочете Хелън Хъси — и затова ще има случаи, в които ще ви е трудно да овладеете склонността си към притежание. Трябва да се научите да се абстрахирате от хората и местата, които сте надраснали. Накратко, след 16-и ще почувствате неудържим порив и дори тогава да предпочетете бездействието, скоро ще осъзнаете, че звездите имат други планове за вас. Приемете съдбата си с достойнство и не сменяйте работата или приятелите си, преди да е изтекъл месецът. Онова, от което се нуждаете най-много, са предизвикателствата и приключенията.

Хелън захвърли списанието върху заседателната маса и погледна към Джени.

— Добре де, това място определено съм го надраснала — каза тя. — Но хич не съм съгласна, че в момента имам нужда точно от предизвикателства и предложения.

Джени хвърли нетърпелив поглед на уоки-токито в скута си. Мич бе тръгнал само преди петнайсет минути, но тя вече се страхуваше от най-лошото.

— Прочети моя — каза тя, за да отклони мислите си в друга посока. — Близнаци.

Марти Бърнбаум пресуши поредната чаша калифорнийско шардоне и изпръхтя раздражено.

— И вие им вярвате на тия глупости?

— Аз лично вярвам на хороскопа си, само когато е лош — уточни Хелън. — Въобще не разчитам на оптимистичните прогнози, макар да излизат верни от време на време.

— Суеверни недомислици.

Без да му обръща внимание, Хелън взе списанието и отново зачете на глас:

— Близнаци. Проницателният Меркурий, ваш покровител, ще ви позволи да дадете най-доброто от себе си до края на месеца. Както

изглежда, ще се нуждате от това, въпреки че няма да ви е никак лесно...

— Не думай — вметна Джени.

— ... малко предвидливост би ви помогнала да изгладите ръбовете на кризата и дори да спечелите известна преднина. Кой знае? Може дори да се измъкнете от досадния коловоз, в който сте попаднали. Междувременно дългоочакваната промяна във връзката ви ще ви свари неподготвени. — Хелън стисна устни и наклони леко глава. — Е, това си беше направо оптимистична прогноза, не мислиш ли?

— Не е зле — призна Джени.

— Съвпадение — каза Бърнбаум. — Суеверни недомислици.

— Ти каква зодия си, Марти?

— Направо ви се чудя и на двете. — Той погледна Джени. — Е, на теб не чак толкова, скъпа. Нали бездруго си изкарваш хляба с глупости от сорта? Как му беше името на твоя занаят?

— Риби е — каза Хелън. — Двайсет и втори февруари. Написал си го е в дневника, за да може секретарката му да види и да му купи подарък.

— Не е вярно! — възрази Марти и махна с ръка на Джени. — Онова там, китайската история?

Хелън се престори, че чете от списанието.

— Риби. Много скоро някой ще ви срита отзад, задето си пъхате носа в чужди работи. — Тя пусна списанието. — Е, Марти, какво ще кажеш за това?

— Недомислици.

— Ще ви срита отзад — засмя се Джени.

— Фенг шуй — каза Бърнбаум. — Точно така беше.

Хелън ѝ се усмихна и каза:

— Джени, не се срамувам да ти призная, че вече вярвам стопроцентово във фенг шуй. Не мисля, че всичко това щеше да се случи, ако бяхме спазили всички твои изисквания.

— Благодаря ти — усмихна се Джени.

— И кое не ѝ беше толкова наред на сградата? — попита Бърнбаум.

— Откъде да започна? — каза Джени.

Сега, когато Мич го нямаше в залата, Джени почувства, че най-после може да си позволи удоволствието да им припомни, че ги бе предупредила от самото начало за възможни гафове около Стълбата.

— Първо проблемът с дървото. Дървото е засадено в квадратен басейн, което означава затвор и неприятности. Сега имаме налице и от двете, при това в огромни количества. Точно както ви бях казала.

— Глупости.

— О, има още много неща, за които мога да ви говоря. Но има ли смисъл? Казано накратко, сградата е белязана с лош късмет. Не мисля, че дори ти би могъл да го отречеш, Марти.

— Лош късмет ли? Че какво е това „лош късмет“? Никога не съм разчитал на късмет. Успехът се постига със здраво бачкане и внимателно планиране, не с бабини деветини. — Той се изсмя. — Или с дъха на дракона.

— Това е символика — сви рамене Джени. — Ти си образован човек. Би трябвало да го разбереш и сам. Да вярваш в дъха на дракона не означава задължително да вярваш в самия дракон. Има много сили в земята, за които ние не знаем почти нищо.

— Джени, скъпа, ти си направо като изпаднала от роман на Стивън Кинг, така да знаеш. — Бърнбаум затвори очи и се намуси.

Хелън се намръщи.

— Колко още смяташ да изпиеш, Марти?

— Това пък какво общо има? Вие приказвате врели-некипели, не аз. И защо не вземеш да си облечеш ризата? Като ходещо списание си.

Къртис, който до момента бе лежал на канапето, заслушан в разговора, стана и се протегна вдървено.

— Марти, не друг, а ти си на път да станеш главната атракция тук — каза той. — Защо не отскочиш до кухнята да замезиш?

— Вие пък какво се месите?

— Нищо. Просто не искам да ми се наложи да слизам по оная тясна стълбичка с някой подпийнал над мен.

— Кой е подпийнал?

— Я по тихо! — тросна им се Бийч. — Мъча се да се концентрирам.

— Защо не починеш малко? — попита го Джени. — Втренчил си се в това чудо от часове.

Бийч дори не отмести поглед от екрана.

— Не мога — каза той. — Не и сега. Всъщност дори си мисля, че открих как се играе тая шибана игричка. Или поне част от нея.

— Какво, какво? — каза Къртис.

— Успях да вляза в Гросмайстора. Ако спечеля партията, мога да спра разрушаването на сградата.

— Значи ще играеш на шах с компютъра?

— Ти имаш ли някоя по-добра идея? Може пък да го бия.

— Имаш ли въобще някакви шансове срещу него?

— Винаги има шанс за човекоиграча — обяви Измаил.

— Играл съм няколко пъти шах с Авраам без особен успех — обясни Бийч. — Неговата програма беше базирана на най-добрата шахматна програма в света. Дори не съм сигурен дали Измаил използва същата програма. Но поне сме в играта, нали така? Не съм чак толкова слаб играч. Струва си да опитам.

Къртис направи физиономия и клекна до Уилис Елъри, който току-що се бе надигнал на лакти.

— Как се чувстваш?

— Сякаш са ме прегазили с камион. Колко време бях...

— Доста. Имаш късмет, че си още жив, друже, невероятен късмет.

Елъри огледа изгорените си ръце и кимна.

— Май наистина е така. Господи, колко е горещо тук. Твоят приятел, Нат, той измъкна ли се?

— Мъртъв е. Арнън също.

— Дейвид? — Елъри поклати глава и въздъхна тежко. — Моля те, донеси ми малко вода или нещо друго за пиене.

Къртис му напълни една чаша и му помогна да я изпие, после каза:

— Ти просто стой тук и кротувай. Мич е намислил как да се измъкнем.

Остават още девет живота. Човекоиграчи губят животите си по-бързо, отколкото се очакваше. Остава немного време до края на играта. Човекоиграчите са на път да изгубят още един живот в телекомуникационна шахта. Залата е с двоен под. Окъсяването на кабела в шахтата даде нова идея. Но човекоиграчът в

телекомуникационната шахта се оказа труден за елиминиране. Трябва да бъде унищожен преди следващия ход. Правилата са си правила.

Гросмайсторът ще решава кой ще живее и кой ще умре.

Наблюдавай чрез камера през отворения горен край на шахтата бавно огъващия се оголен край на кабела и спускането на човекоиграча по сервизната стълба. Човекоиграчът е на ниво на десети етаж. След още пет минути ще достигне дъното на шахтата и ще излезе навън. Обмисли параметрите, които биха могли да го забавят, докато проводникът направи контакт със сервизната стълба и предизвика животокрай.

Звънването на телефона току до ухото му така стресна Мич, че той за малко не изпусна поредната пречка на стълбата. Спря и погледна към горния край на шахтата. Дали пък Къртис не бе намерил начин да пусне телефоните? Или това беше поредният трик на Измаил? Преди да вдигне слушалката, той я огледа внимателно от всички страни. Беше пластмасова, но след инцидента с Уилис Елъри Мич нямаше никакво намерение да рискува просто ей така.

Телефонът иззвъня още веднъж, този път още по-настойчиво, както му се стори.

Пластмаса. Как би могла да му навреди? Ами ако беше Джени? А може би се опитваха да го предупредят за нова опасност? Бяха предположили, че сервизните телефони също не работят, но ако все пак се бе оказало, че не е така? Може би бяха част от някаква независима система.

Мич вдигна слушалката с върховете на пръстите си и я задържа на разстояние от ухото си, сякаш очакваше от нея да изскочи нещо остро.

— Да?

— Мич?

— Кой се обажда?

— Слава богу. Аз съм. Алън Грейбъл. Господи, добре че успях да се свържа с теб.

— Алън? Къде си? Мислех, че си се измъкнал.

— За една бройка да успея, Мич. Не ми достигнаха десетина сантиметра от процепа на вратата. Виж, трябва да ми помогнете. В сутерена съм, в една от съблекалните. Не мога да се измъкна. Компютърът е откачил. Всички врати са заключени. Умирам от жажда.

— Как разбра, че съм в комуникационната шахта?

— Нищо не съм разбирал. Въртя по тия телефони от двайсет и четири часа. Само те работят. Да знаеш, почти се бях отказал. Мислех си, че ще прекарам тук целия уикенд. Не можеш да си представиш колко се радвам да чуя гласа ти. Ти какво правиш там?

Гласът звучеше точно като този на Алън Грейбъл. Но Мич продължаваше да се съмнява.

— Всички сме в къпа, Алън. Компютърът наистина е откачил. Доста хора бяха убити.

— Какво? Майтапиш ли се? Господи!

— За известно време... е, мислехме си, че ти си отговорен за всичко това.

— Аз ли? По дяволите, как ви хрумна такова нещо?

— Невероятно ли ти се струва? След всичко, което каза за това как ще си го върнеш на Ричардсън и на сградата му?

— Май бях доста наквасен, а?

— Беше.

— Е, имах достатъчно време за изцеждане.

— И аз се радвам да те чуя, Алън. — Мич направи пауза. — Ако наистина си ти.

— Какви ги приказваш, дявол да го вземе? Разбира се, че съм аз. Кой друг би могъл да бъде? Мич, какво има?

— Просто съм предпазлив. Компютърът се държи доста подло напоследък. Можеш ли да ми кажеш кога си роден?

— Естествено, 5-и април 1956. Нали си спомняш как ми дойде на гости на рождения ми ден?

Мич изръмжа тихичко! Измаил можеше да знае това. Нали разполагаше с личното досие на Грейбъл и с бележките от личния му дневник в неговия работен компютър. Трябваше да измисли някоя подробност, недостъпна за компютъра. Но каква? Доколко познаваше Грейбъл всъщност? Явно не чак толкова добре.

— Мич, чуваш ли ме?

— Чувам те. Опитвам се да измисля въпрос, на който би могъл да отговори само истинският Алън Грейбъл.

— Ами какво ще кажеш да ти кажа нещо за теб, което само аз бих могъл да знам?

— Не, чакай. Сетих се нещо. Алън, ти вярваш ли в Господ?

Грейбъл се засмя.

— Що за въпрос е това, дявол да го вземе?

— Алън Грейбъл щеше да отговори на този въпрос. — Мич знаеше, че Грейбъл, еврейин по произход, е агностик^[1].

— Щеше значи? Ама и ти си един особняк Мич. Дали вярвам в Господ? Труден въпрос. — Той направи пауза. — Я да видим сега. Ами щом чрез своята пределност разбирам, че не съм всичко, а чрез несъвършенството си, че не съм съвършен, тогава бих казал, че безкрайното и съвършеното би трябвало да съществуват, защото безкрайността и съвършенството съществуват по подразбиране, като корелативи, в моите представи за несъвършеното и крайното. Следователно бих казал, че Бог съществува. Да, Мич, вярвам, че Той съществува.

— Много интересно — каза Мич. — Но знаеш ли, на подобни сложни въпроси обикновено се дават съвсем прости отговори.

Мич пусна сервизния телефон и тръгна отново надолу, само че този път доста по-бързо, осъзнал, че поради някаква причина Измаил иска да го забави. Беше крайно време да се измъкне от тази шахта. Възможно най-бързо.

— Мич — викна гласът в слушалката. — Не ме оставяй тук, моля те!

Но Мич вече бе свалил краката си от пречките, за да стъпи с тях от двете страни на стълбата, и се носеше надолу като пожарникар, вдигнат по тревога. Светлинните сензори, край които профучаваше с все по-голяма скорост, задействаха аварийното осветление в шеметна последователност. На границата на втория етаж сграбчи отново стълбата, преодоля последните десетина пречки почти на бегом, хвърли се с рамото напред през отвора на шахтата и се изтърколи в сервизното помещение на първия етаж. Краката му се оплетоха в множеството кабели и той ги разрита, за да се освободи. За миг появява, че кабелите могат да го сграбчат като пипалата на огромен

октопод. Изпълзя на лакти и колене по-далеч от отвора на шахтата и се облегна на шкафа с резервни части, за да възстанови дишането си.

— Мамка му, това пък как успя да го направиш? — попита той гласно, едва ли не със страхопочитание. — Как успя да симулираш гласа на Грейбъл? По дяволите, дори смехът приличаше на неговия.

После се сети как би могло да стане. Компютърът беше успял да запише гласа на Алън Грейбъл, след което бе конвертирал всеки от записите в поредица от двоични числа, която пък би могла да се запише и като последователност от импулси. Достатъчни за цял разговор? Теологичен при това! Фантастично. Ако нещо подобно беше по силите на Измаил, значи той можеше да направи почти всичко.

Може би не всичко. Мич отбеляза мислено факта, че все още е жив. Какво тогава бе искал да постигне Измаил? Едно поне беше сигурно — той не правеше нищо току-така.

Мич се изправи, върна се при отвора на шахтата и надзърна внимателно вътре. Всичко си изглеждаше същото. И все пак имаше нещо по-различно. Нещо, което усети с мозъка на костите си. Надяваше се, че няма да му се наложи да се изкачи обратно, за да разбере какво по-точно.

Насочи се към светлините на фойето. Вървеше напрегнато, почти в очакване някоя врата да се отвори ненадейно, разкривайки поредната изненадка на компютъра. В края на терасата се надвеси през парапета, за да види от каква височина ще му се наложи да се пусне.

В главата му се въртеше нещо от сорта на пет метра, но реалната височина се оказа близо десет. Беше забравил, че разстоянието между фойето и първия етаж е двойно. Явно щеше да му се наложи да направи спускането на два етапа като потърси междинна опора. Дори в този случай начинанието си оставаше доста рисковано.

Отиде до края на етажa, прехвърли се през парапета и стъпи на хоризонталния трегер, който се издаваше напред от огромната опорна колона, издигаща се чак до покрива. От другата страна на колоната беше напречната връзка, която водеше под ъгъл от четирийсет и пет градуса надолу към пода. Той тръгна по трегера като въжеиграч, опирайки се с една ръка на колоната, за да се добере до мястото, където трегерът продължаваше от другата страна над напречната връзка. Колоната беше широка, може би дори прекалено широка. Мич протегна крак, търсейки опора за пръстите си. Само след миг-два вече

му се искаше въобще да не беше опитвал. Оказа се, че за да достигне до другата страна, трябва първо да се откаже от опората на колоната и след това да стъпи върху праг, не по-широк от няколко сантиметра. Освен това после най-вероятно нямаше да може да се върне обратно. И животът му щеше да увисне на косъм. Веднъж, като бойскаут, беше паднал от може би два пъти по-малка височина, докато се катереше по една скала, гледаща към морето, и си беше потрошил сума ти кокали. Споменът за падането изплува болезнено ярко в съзнанието му. Мич знаеше какъв късмет бе извадил тогава и не мислеше, че щастието ще му се усмихне още веднъж по същия начин.

Той прилепна плътно като насекомо към колоната и запристъпва внимателно сантиметър по сантиметър. Следващите две минути му се сториха цяла вечност, а крайната цел — недостижима.

Тъй като преимуществата определено не бяха на негова страна, Бийч предпочете затворена игра с доста нетрадиционен дебют, f2-f4, отказвайки се от всякаква непосредствена инициатива. Въпрос на проста аритметика беше фактът, че e2-e4 е по-добър вариант, тъй като така се освобождаваха четири полета за царицата, но от друга страна, пешката оставаше незащитена. Освен това беше убеден, че всички варианти на отворена игра, започващи с дебютния ход e2-e4, са известни на Измаил. Бийч съзнаваше, че собствената му доста предпазлива игра едва ли може да се определи като изненадваща. Истински изненадващо беше друго — в своята игра с черните Измаил беше също почти толкова предпазлив. След двайсетия ход Бийч се чувстваше повече от доволен от развитието на партията. Компютърът поне нямаше да го размаже светкавично.

— Как е той? — попита Джени.

Уилис Елъри беше полегнал на една страна с лице към стената и само редките му прокашляния потвърждаваха, че все още е жив.

— Ще се оправи, струва ми се — каза Къртис.

Джени погледна първо часовника си и после уоки-токито в другата си ръка.

— Мина близо час — каза тя.

— Остават ни още десет часа — промърмори Бийч.

— Сигурно е срещнал някаква допълнителна трудност, но ще се обади. Ще видиш.

— Дано да си прав.

Марти Бърнбаум вдигна глава от масата, впери поглед в Бийч и след това се наведе към Къртис.

— Сержант — прошепна той.

— Какво има?

— Нещо ужасно.

— Какво?

Бърнбаум разтърка брадясалата си буза и притисна носа си с кокалчето на показалеца.

— Бийч — каза той. — Боб Бийч си седи там и играе шах. А виждате ли с кого играе?

— С компютъра. Е и?

— Не. Не с него. Точно там е работата. — Бърнбаум взе празната си чаша и се вгледа в нея. — Отначало не ми се вярваше, но сега като размислих, реших, че тя просто иска ние да си мислим, че Бийч играе с компютъра.

— Коя тя?

— Смъртта. Бийч си седи там и играе на шах със Смъртта.

— И кой говори сега суеверни дивотии? — изпръхтя Хелън.

— Не, наистина е така. Сигурен съм.

Къртис вдигна една празна винена бутилка от пода, сложи я на масата и попита:

— Колко изпи?

Бърнбаум погледна несигурно бутилката, закашля се и поклати глава.

— Не съм пиан. Чуйте ме. Размислих, вие сте прав. Трябва да бягаме. Мислех си... — Той отново се закашля. — Докато Бийч отвлича вниманието на Смъртта, ами, ние можем да се измъкнем... Мисля, че двамата са погълнати от играта и няма да...

Къртис също се закашля. Въздухът бе придобил лек металически привкус. Той се закашля отново, не успя да си поеме въздух и забеляза, че Елъри лежи по гръб, а върху устните му се е появило слuzесто мехурче. Детективът падна на колене, огледа отблизо краищата на мокета и го отпра с голи ръце от пода.

— Газ! — извика той. — Всички навън!

През дупчиците на разположения на пода панел се процеждаше дим. Къртис го отвори и откри под него нещо, което имаше почти органичен вид — подобие на анатомична дисекция, на вени и нервни влакна в разлагащ се човешки труп, а всъщност — окончанията на стотици мили медни информационни кабели, провиращи се през цялото тяло на Стълбата. В някоя компютърна зала или във военна база този тип кабели щяха да бъдат снабдени със специална, отделяща нищожни количества дим при горене и почти огнеупорна изолация. Но тъй като заседателната зала на Стълбата беше място, проектирано така, че да не бъде изложено на риск от пожар, кабелите бяха изолирани с обикновен поливинилхлорид, а при изключително високата температура, каквато Измаил се бе постарал да създаде в медните проводници, поливинилхлоридът отделя вреден халюциногенен газ.

Къртис се огледа за пожарогасител и след като не видя никъде нещо подобно, изтича при Елъри, сграбчи го под мишниците и го помъкна навън.

Джени, Хелън и Бърнбаум хукнаха към вратата вече полузадушени от дима, изпълващ бързо залата, но Бийч, изглежда, нямаше намерение да напуска мястото си пред компютъра.

— Ти какво, откачи ли? — закашля се Къртис. — Бийч, веднага навън!

Бийч се надигна от стола си почти с неохота. Неочакван пристъп на кашлица го накара да се превие одве и той хукна след другите към коридора, където завари вече прогонените от пролазилия и в кухнята дим Рей и Джоан Ричардсън.

— Всички да отидат на терасата — извика Къртис. — Там въздухът трябва да е по-чист.

Бийч му помогна да завлекат Елъри до липсващата част от преградата, откъдето бе паднал Дейвид Арнън.

— Какво стана? — изхриптя Джоан.

— Измаил трябва да е причинил загарването на информационните кабели, които изпускат някакъв халюциногенен газ, когато се запалят — каза Ричардсън. — Само дето не мога да си представя как го е направил.

— Още ли си мислиш, че можем да изкараме тук уикенда? — попита Къртис. После разтърка насълзените си очи и коленичи до

пострадалия. Елъри беше престанал да диша. Къртис се наведе още и допря ухо до гърдите му. Този път номерът с възкресяването явно нямаше да мине.

— Уилис Елъри е мъртъв — каза той след дълга пауза. — Беше легнал на пода. Горкото копеле се е надишало с тая гадост още преди да я усетим.

— Господи, надявам се, че поне Мич е добре — каза Джени и надзърна през разкривените перила. Но във фойето нямаше и следа от него.

Мич се плъзна по напречната връзка и скочи на пода.

Докато вървеше към дървото и холограмната рецепция, видя онова, което беше останало от Дейвид Арнън. Почти неузнаваем, Арнън лежеше проснат върху окървавения дървен крак на масата, който бе пронизал гърдите му като в пределно реалистичен филм на ужасите, а дългите му, изпружени встрани крака му придаваха вида на размазана от автомобил птица.

„Реакциите на хората са наистина странни“ — помисли си Мич, докато стоеше до стария си приятел, мълвейки за него кратка молитва. Искаше му се поне да има нещо, с което да покрие трупа. Странно наистина, тялото на Арнън беше прогизнало, но мраморният под около него блестеше от чистота, сякаш някой вече се бе погрижил да избърше стеклата се кръв. Няколко метра по-нататък, с разперени крака и ръце, върху пианото лежеше Ървин Дюкс.

Уоки-токито беше на колана му заедно с пистолета и фенерчето му. Докато се опитваше да разкопчее колана, Мич се опря на замлъкналите клавиши на инструмента и тутакси отскочи като опарен, защото от тях започна да се стича кръв. Трябваше му няколко секунди, за да осъзнае, че кръвта от ужасяващата фрактура в задната част на главата на пазача се е събрала в дървения корпус на пианото и постепенно е изтекла към клавишите. Избърса пръстите си в панталона на мъртвеца и без да обръща внимание на кръвта, която продължаваше да пада на едри капки на пода, бързо откопча катарамата на колана.

— Надявам се да не си успял да го повредиш — каза той, докато оглеждаше уоки-токито. После натисна бутона за връзка. — Тук е Мич.

Двайсет и първи етаж, обади се. Край.

Последва кратка пауза, после се чу гласът на Джени.

— Мич, добре ли си?

— Слизането се оказа по-трудно, отколкото предполагах. Как е при вас?

Джени му обясни за газа и му каза, че Уилис Елъри е мъртъв.

— Ние сме на терасата. Изчакваме димът да се разнесе. Ако погледнеш нагоре, ще ме видиш.

Мич отиде до другия край фоайето и погледна нагоре. Едва успя да различи Джени. Махаше му с ръка. Той също ѝ махна, но без особен ентусиазъм. Значи и Уилис Елъри беше мъртъв.

— Мич? — чу той тревожния глас на Джени. — Нещо се движи долу. Насочва се право към теб, Мич.

Мич се обърна.

Към него с впечатляваща скорост се приближаваше дроидът подочистач.

Мраморът е един от най-лесните за поддържане материали. Красотата на белия камък може да бъде подчертана допълнително чрез полирането му с добра силиконова вакса. Освен това са необходими допълнителни грижи за предотвратяването на петна. Всички тези задължения бяха възложени на ПАМ — Полуавтономен микромоторизиран дроид подочистач. Това беше водещата в света система за поддържане на мраморни плоскости, проектирана така, че да се справя с всякакви рискови замърсители, между които масла, цитрусови натурални сокове, оцет и сходни с него слаби киселини. ПАМ беше висок и тежък приблизително колкото средно голям хладилник и имаше формата на пирамида. Задвижвана от триста облицовани със силикон микродвигателя, машината представляваше на практика полупроводников чип на колела със схемата на осемнайсет компютъра, петдесет различни датчици за локализиране на препятствия и инфрачервена камера за откриване на петната. ПАМ трябваше да се движи с не повече от два километра в час, но когато удари Мич в глезена и го повали на земята, се бе затичал поне десетина пъти по-бързо.

Мич се претърколи през върха на пирамидалната машина и се сгромоляса върху изрядно почистения мраморен под до тялото на Арнън. Още преди успее да се изправи, машината го атакува отново, този път в капачката на коляното. Сгърчвайки се от болка, той падна по гръб и стисна коляното си с две ръце.

Дроидът ПАМ използва преимуществото си, за да се отдалечи на достатъчно разстояние, което да му позволи да набере скорост, завъртя се около късата си ос и се понесе към него за следващ удар.

Мич изтегли пистолета на Дюкс, прицели се в центъра на пирамидата и започна да стреля. Но дори да бе успял да причини някаква повреда на дроида, видимо забавяне не последва и Мич излетя като хокейна шайба към басейна. Претърколи се вътре и се долепи до ниската стена. ПАМ патрулира минута-две около басейна и след това се зае с почистването на стеклата се от пианото кръв.

— Мич? — Беше Къртис. Търсеше го по уоки-токито. — Добре ли си?

— Няколко драскотини, нищо повече. — Той вдигна крачола си, за да огледа пострадалия си глезен, който вече бе започнал да придобива лилав оттенък. — Но не мисля, че ще мога да надбягам това чудо. Стрелях по него няколко пъти. Дори не успях да го забавя. Сега се е заело да си изчисти шибания под.

— Чудесно. Точно това трябва да прави.

— Да, но така ситуацията коренно се променя.

— Имам идея. Ще го бомбардираме това проклето копеле.

— И как?

— Първо ще хвърлим нещо, което да изцапа пода. Така ще го накараме да застане точно под нас. После ще му пуснем нещо тежко върху тиквата и ще му видим сметката.

— Може и да се получи.

— Ти си кротувай на дъното, приятел — изхили се Къртис.

— Ще ти се обадя пак, щом оправим Дебеланкото.

Главата на Буда беше висока над метър и представляваше последната останка от хилядолетна бронзова статуя от времето на династията Тан, която някога явно бе имала наистина внушителни

размери. Къртис хвана малката издатина, символизираща висшата мъдрост, и леко разклати главата.

— Ще стане — каза той. — Идеална е. Сигурно тежи над сто кила.

Джоан ужасено поклати глава. Тя дори не можеше да прецени коя част от нея е по-разгневена — будистката или тази на любителката на изкуството.

— Не можете да го направите! — възкликна тя. — Този предмет е безценен. Кажи им, Джени. Това е светиня.

— Ако трябва да бъдем точни — каза Джени, — будизмът и таоизмът са диаметрално противоположни. Не виждам нищо нередно в това да я използваме, Джоан.

— Рей, кажи им ти.

Ричардсън сви рамене.

— Според мен трябва да използваме тая Буда, за да сплескаме дроида, преди той да е сплескал Мич.

Изтъркаляха главата до счупената преграда и докато Ричардсън и Къртис се опитваха да я нагласят възможно по-встрани от тялото на Арнън, Джени отиде до кухнята, за да потърси нещо, което би могло да изцапа достатъчно пода и да привлече вниманието на дроида. Бомбопримамка, така го нарече Къртис. След малко се върна с няколко бутилки кетчуп и каза:

— Това би трябвало направо да го подлуди.

Дроидът се завъртя около пианото и се зае да сканира с видеокамерата си огромното петно кетчуп. После се насочи към него, изучавайки периметрите му.

— Изчакайте моя сигнал — каза Мич. — Все още е на ръба на петното. Да го оставим този шибаняк първо да се набута точно в центъра.

Но дроидът все още се колебаеше на границата на езерцето от кетчуп, сякаш подозираше готвения му капан.

— Какво прави? — попита Джени по уки-токите.

— Мисля, че...

Неочаквано дроидът се спусна към центъра на петното и Мич извика:

— Сега! Веднага!

Главата на Буда като че ли пада цяла вечност. Сякаш окачена на невидими въжета, тя почти не помръдваше във въздуха... но накрая се сгромоляса върху дроида и го пръсна на безброй късчета метал и пластмаса.

Щом въздухът в заседателната зала се попочисти, Боб Бийч обяви, че иска да се върне при терминала, за да продължи с опитите си да проумее мисловните ходове на Измаил.

Къртис се опита да го разубеди.

— Смяташ да се върнеш вътре? За да играеш шах?

— Позицията ми надхвърляше и най-смелите ми очаквания. Играта на Измаил изглежда доста колеблива. Всъщност не съм съвсем сигурен нито в едното, нито в другото.

— Ами ако Измаил измъкне следващия си трик от торбата с хитрините? Тогава какво?

— Виж, наистина не мисля, че той е искал да убие някой друг, освен Уилис Елъри.

— Чудо голямо, така ли?

— Разбира се, че не. Искам само да кажа, че ще бъда в безопасност, докато играя партията. Освен това... не, няма да ме разбереш.

— Опитай, може пък да стопля все нещо — предизвика го Къртис.

— Това е нещо повече от игра. Аз създадох това чудовище, Къртис. Ако то наистина има душа, мисля, че имам правото да го узная. Създателят иска да си поговори със своето създание, ако щеш. В края на краищата, аз сътворих Измаил от нищото. Въпреки всичко, което направи, аз не мога да го третирам като мой враг. Искам Измаил да говори с мен, да ми изясни същността си. Може дори да се получи диалог. Може би ще успея да открия начин за деактивиране на часовниковата бомба.

Къртис сви рамене й каза:

— Твоя работа.

Когато Бийч седна пред монитора, фракталът се обърна към него и се размърда, сякаш го поздравяваше със завръщането му на

шахматната дъска. Бийч огледа набързо фигурите, макар вече да бе намислил следващия си ход. Той бе допускал и възможността Измаил да сгреша.

Щракна с мишката и премести царя на g1.

Радваше се, че останалите са твърде изплашени, за да се върнат в залата. Сега имаше шанса да остане насаме с електронния Прометей. Освен това бе приготвил свой собствен набор, номера, които да погоди на създанието си.

Главата се оказа кухня като огромно шоколадово яйце. Лицето се беше отчупило като цял къс и Мич хвърли един поглед на контурите от вътрешната страна, очертаващи устните и очите на Буда. Замисли се как ли би определило фенг шуй оскверняването на образа на един далекоизточен светец.

Зад полукръга на топлоустойчивото керамично бюро на рецепцията нямаше и следа от Кели Пендри. Мич се почувства почти облекчен. Поне нямаше да му се наложи да изтърпи неизтребимата ѝ ведрост. Но холограмата трябваше да посреща всеки, който навлезе в ограничения периметър на рецепцията. Щом холограмата не работеше, следваше входната врата да е отворена.

— Да-да — каза той на глас, но все пак отиде да провери.

Беше заключена. Той допря носа си до стъклото, опитвайки се да види дали на площада не се е появил някой, макар да знаеше, че това е малко вероятно. Успя да различи само възпиращите плочки ТМ, които съвместно изпълняваха задачата си да придадат на площада негостоприемно излъчване. На няколко пъти по Хоуп стрийт проблеснаха червено-сините лампи на полицейски коли, забързани нанякъде, и той заблъска с юмруци по стъклото и извика за помощ. Но дори докато го правеше, съзнаваше, че усилията му са абсолютно безсмислени. Солидната стъклена повърхност дори не завибрира под ударите му. Със същия успех можеше да атакува и бетонна стена.

— Мич — изджавка уоки-токито. — Добре ли си? Какво става? Чух те да викаш.

Беше пак Джени.

— Няма нищо — каза Мич. — Просто за момент изгубих самообладание. — После добави с по-бодър тон. — Ще ти се обадя,

щом задействам лазера.

Закачи отново уоки-токито на специалния колан на Дюкс и се върна при рецепцията, питайки се дали знае поне наполовина какво прави. Опитът му в боравенето с лазери беше меко казано зачатъчен. Рей Ричардсън май бе имал право. По-скоро щеше да се ослепи, преди да е успял да постигне нещо. Но какво друго му оставаше?

И тогава нещо го изплаши така, че сърцето му подскочи.

Зад плота на рецепцията, на мястото на русокосата сексбомба от „Добро утро, Америка“, се бе появило чудовище с извънземен фасон, изскочило сякаш от някой научнофантастичен кошмар, със сива кожа, два набора от впечатляващи зъби и драконова опашка, ретуширано с холографски лиги и тежко, долби стерео дишане. Мич отскочи на безопасно разстояние и се сви, сякаш го бяха ударили.

Знаеше, че това е само холограма — три източника на пречупени светлинни вълни, създаващи напълно реалистичен образ. Не можеше само да си спомни от кой филм е взето чудовището. После се сети. Това беше Паралелният демон, почти неуязвимото изчадие от играта на малкия Кени. Как ѝ беше името? „Бягство от крепостта“? Измаил сигурно бе копирал чудовището от WAD-редактора на играта, който позволяваше на всеки от играчите да създаде свои собствени чудовища.

Появата на чудовището явно беше сигурен знак, че са налучкали верния път за бягство. Мич разбираше, че измисленият демон не може и с пръст да го пипне, но въпреки това му бяха нужни няколко минути, за да събере кураж и да се приближи до нещото.

— Губиш си времето, Измаил — каза той. Все пак гласът му леко трепереше. — Не вървиш. Не съм изплашен, чу ли?

Приказките обаче не му помогнаха да скъси достатъчно дистанцията. Изведнъж демонът се хвърли към него, а двойните челюсти се устремиха към гърлото му. Въпреки безстрашното изявление отпреди броени секунди, Мич светкавично отскочи встрани.

— Доста реалистично е, трябва да ти го призная — преглътна той, — но на мен такива не ми минават.

Пое дълбоко дъх и стиснал здраво юмруци, тръгна отново към плота, опитвайки се да не обръща внимание на звяра, който междувременно прониза гърдите му с острите шипове на кокалчетата си. За миг си помисли, че е направил фатална грешка — толкова

убедителен беше образът на проникващия в слънчевия му сплит чудовищен юмрук. Но след това липсата на кръв и болка го убеди в измамата, той се окопоти и надзърна със затаен дъх под плота. Намери клапите и ги извади.

Демонът изчезна.

— Опитът се зачита, Измаил — каза Мич и отключи капака зад плота на рецепцията. Под него имаше обикновено стоманено шкафче, в което се намираше усиливащата колона на лазера.

ОПАСНОСТ. НЕ ОТВАРЯЙТЕ ТОЗИ ШКАФ.

СЪДЪРЖА НЕОДИМОВ ДИОДЕН ЛАЗЕРЕН ПРЕВКЛЮЧВАТЕЛ В ИНТЕГРАЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ И СВРЪХБЪРЗ ПРЕВКЛЮЧВАТЕЛ. САМО УПЪЛНОМОЩЕНИТЕ ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА МАКДОНЕЛ ДЪГЛАС КОРПОРЕЙШЪН МОГАТ ДА ИНСПЕКТИРАТ ИЛИ РЕМОНТИРАТ ТОВА УСТРОЙСТВО.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: ИЗПОЛЗВАЙТЕ ЗАЩИТНИ ОЧИЛА, БЛОКИРАЩИ ПОЧТИ ИНФРАЧЕРВЕНИТЕ СВЕТИННИ ВЪЛНИ С ДЪЛЖИНА 1.064 МИКРОМЕТРА

Мич провери защитните очила. При лазерите точно невидимата светлина увреждаше зрението. После отви болтовете, които държаха капака на шкафчето. Никога не беше виждал лазерно устройство, с изключение на малките радарни лазери в офиса на „Ричардсън и съдружници“, които използваха за подравняване, измерване на разстояния и определяне на въздушните течения, но сравнявайки онова, което виждаше със схемите в ръководството на „Макдонел Дъглас“, успя бързо да открие гладката пластмасова тръба, съдържаща покрития с итриево-алуминиева сплав гранатов прът. После намери превключвателя и го изключи. Сега вече не можеше да бъде излъчена никаква лазерна светлина и затова преди превключвателят да бъде включен отново, нямаше да се появят нови холограми.

Мич въздъхна облекчено и свали предпазните очила. Оставаше само да измисли как да насочи лазера в обратната посока, право към централния вход.

Ричардсън и Къртис пренесоха тялото на Елъри в един от празните кабинети и загърнаха лицето му с покривката.

— Може би трябва да преместим и тримата от асансьора — каза Къртис.

— Защо?

Къртис махна с ръка, за да разкара една муха от лицето си.

— Ей заради тази муха. Освен това са започнали да се вмирисват. Всеки път, когато мина оттам, става все по-лошо.

— Не е чак толкова зле — каза Ричардсън. — Искам да кажа, че човек може да ги надуши, само ако застане точно пред асансьора.

— Чуй какво ти казвам, щом сега са на това дередже, значи работата ще стане още по-сериозна. На един труп не му е нужно кой знае колко време, за да започне да се разлага. Максимум два дни. А в тая жега сигурно и по-малко.

Върху пода бе проснато някакво прозрачно пластмасово покритие за предпазване на мокета и Къртис го откачи.

— Ще използваме това. Но по-напред ще трябва да пъхнем нещо между вратите. Защото не искаме Измаил да си помисли, че сме се запътили надолу, нали така?

Ричардсън помогна с явна неохота на Къртис да пренесат размразилите се и вмирисани трупове на Добс, Бенет и Мартинес от асансьорната кабина в стаята, където бяха оставили Елъри. След като приключиха, Къртис затвори плътно вратата и каза:

— Добра работа свършихме.

Ричардсън бе придобил зеленикав оттенък.

— Радвам се, че ти достави удоволствие.

— Е, да се надяваме, че няма да ни се наложи да влизаме още веднъж вътре. Аз лично съм доста чувствителен към миризмите.

— Точно като Елъри — каза Ричардсън.

— Не беше чак толкова лошо момче.

— Сега вече определено не е.

Върнаха се на терасата при другите. Бийч все още не се бе появил.

— Виж — каза Ричардсън на Къртис, — съжалявам за това, което ти наприказвах. За всичко, което наприказвах. Ти беше прав. Искам да кажа, за това, че трябва да се омитаме оттук. Сега вече нямам никакви съмнения по въпроса. Каквото и да правиш от тук нататък, аз съм с теб.

Стиснаха си ръцете.

— Мислиш ли, че Мич има някакви шансове? — попита Къртис.

— Планът му ми прозвуча доста общо — призна Ричардсън. — Не съм съвсем сигурен дали може да различи единия край на лазера от собствения си кур.

Джени, която дежуреше на парапета, му хвърли укорителен поглед.

— Как се справя? — попита я Къртис.

— Не мога да го видя. Каза, че е измъкнал лазера. Ще се обади, когато е готов да го пусне срещу вратата.

Седнаха до Хелън, Джоан и Марти Бърнбаум, които се бяха унесли.

— Колко още ни остава? — попита Джени.

— Девет часа — каза Къртис.

— В случай че вярвате на историята за тиктакащата бомба — отбеляза Ричардсън.

— На фона на всичко, което се случи до момента, не можем да си позволим да се съмняваме — каза Къртис.

— Така излиза.

Марти Бърнбаум се събуди и се изсмя.

— Е, май положението наистина е като в „Подземия и Дракони“, точно както ви казах.

— Добре че си ти да ни помагаш, Марти — каза Ричардсън. — Направо си незаменим. Като озоновата дупка. Чудя се дали пък няма и друг начин да спечелим тази партия шах? Като например да жертваме някоя пешка. В шаха това се нарича гамбит. Какво ще кажеш за един Мартигамбит?

— Копеле такова — озъби му се Марти. — Много ти благодаря.

— Пак заповядай, посерко.

Мич отново си сложи очилата и се приготви да стреля с лазера.

Устройството все още беше свързано със захранващите кабели, които активираха напompващата диодна лампа, увита около охлаждащата тръба. И тъй като вече беше почти полунощ, Мич се чувстваше спокоен поне за едно. Вероятността някой да пострада по това време при разбиването на високите девет метра и половина стъклени плоскости на вратата беше почти нулева. Въпреки това той

насочи лъча ниско долу, така че в най-лошия случай да пострадат само плочките отвън.

Когато всичко изглеждаше готово, Мич задейства превключвателя и проследи как за части от секундата бонбоненорозовият лъч срещна стъклото и избухна като миниатюрна кълбовидна мълния. Той изключи внимателно лазера и отиде до вратата, за да огледа резултата.

Навеждайки се почти до пода, Мич откри абсолютно правилен отвор с размерите на малка монета, от който долиташе струйка свеж, прохладен въздух. Прииска му се да извика от радост.

Планът му беше прост, макар и трудоемък. Трябваше да пробие в кръг достатъчно малки дупчици, за да може след това да отчупи с подходящ предмет по-голямо парче от стъклото. След това всички щяха да пропълзят един по един през зейналия отвор.

Мич взе уоки-токито и предаде добрите новини на Джени.

— Страхотно — каза тя. — Само се пази. И остави това нещо включено, става ли? Мразя, когато го изключиш. Щом не мога да видя, че си добре, нека поне да мога да го чуя.

— Това ще ми отнеме известно време — каза Мич, но остави радиостанцията включена.

Премести лазерния прът вляво от мястото, където се бе целил първия път, и се приготви да пробие следващата дупка.

Този път обаче Измаил беше приготвил ответния си удар.

В секундата, необходима на Мич за да задейства превключвателя, Измаил застави остатъка от сребърни атоми в състава на стъклото да се съберат и да образуват сребриста повърхност, която отрази лазерния лъч като огромно огледало.

Мич извика уплашено и се хвърли встрани, избягвайки на косъм отразения лъч, но при падането удари главата си първо в бюрото на рецепцията и след това още по-силно в мраморния под.

Джени гледаше как Къртис опитва да се свърже с Мич по уоки-токито. Въпреки задушавашата жегата в сградата усети как по гърба ѝ пролази ледена тръпка. После осъзна, че от доста време задържа дъха си, и пое дълбоко въздух.

Къртис натисна още веднъж копчето за свръзка.

— Мич? Обади се, Мич?

— Мисля, че е по-добре някой да провери какво става — каза Джени.

— Да се оправиш с такъв лазер не е лесна работа — каза Къртис.

— Не е нужно да се преструваш пред мен — каза тихо тя. — И двамата чухме как Мич извика. — Тя преглътна буцата в гърлото си. — Сигурно вече всички се досещат. Той не отговаря, защото...

Хелън хвана ръката ѝ и я стисна. Джени се прокашля и тръсна глава.

— Добре съм. Но мисля, че трябва да решим какво да направим, за да се измъкнем оттук. Обещах на Мич, че няма да се отказваме.

— Чакайте малко — каза Бърнбаум. — Не трябва ли първо някой от нас да слезе по стълбата и да види какво е станало с Мич? Може да е ранен.

— Мич знаеше какъв риск поема — каза Джени, изненадана от самата себе си. — Не мисля, че той би поискал това. Той искаше да продължим да търсим друго решение.

В следващите няколко минути всички мълчаха. Първи проговори Ричардсън.

— Прозорците на покрива — каза той. — Там стъклото е по-тънко.

— Искаш да кажеш, че можем да го счупим и да се измъкнем? — попита Хелън.

— Разбира се. Защо не? Ще се изкачим нагоре по комуникационната шахта. После ще използваме подвижната стълба, за да се качим на покрива. Стъклото там е стандартно, не по-дебело от седем милиметра. Въпросът е какво ще правим след като се озовем горе. Обсегът на Фарадеевата клетка обхваща и цялата мачта на покрива, тъй че радиостанцията няма да ни свърши никаква работа. Може би ще успеем да махнем на някой хеликоптер. Или пък да привлечем вниманието с няколко изстрела от твоя пистолет.

— И да рискуваме да ни застрелят? — Къртис се засмя. — Някои от тия летящи копелета чакат само най-малкия повод, за да почнат да гърмят. Особено откак други ненормалници започнаха да ги използват за мишени от покривите на сградите. Ти не гледаш ли новините? Някакъв откаченяк дори ги целил с гранатомет. Стрелбата по самолети е последен вик на модата сред тъпанарите напоследък. Освен това

изстрелях всичките си патрони по вратата на тоалетната. — Къртис поклати глава. — Ами какво ще кажеш за чистачите на прозорци? Те нали използват някакви подвижни платформи?

— Естествено, има такива платформи. Но така пак ще стигнем до основния проблем. Измаил. Качим ли се на нещо такова, той сто процента ще реши да си поиграе с него, и с нас.

— Може би ще успеем да запалим огън на покрива — предложи Джени. — Нали се сещате, димни сигнали.

— С какво? — каза Ричардсън. — Тук никой не пуши, забрави ли? А печката не работи.

— Мисля, че имам всичко нужно за запалването на огън в колата си — каза Джени. — Затова бях дошла тук вчера. Трябваше да извърша церемония, за да прогоня дяволите на сградата. Само че...

— А защо да не хвърлим някакво съобщение на площада? — обади се Хелън. — В него ще напишем, че сме хванати в капан на покрива. Все някой ще го открие.

— Защо демонстрантите не са все още тук — каза Ричардсън.

— Струва си да опитаме — съгласи се Къртис.

Ричардсън се обърна към тях и се ухили.

— Мразя да препикавам основното ястие, но вие забравяте едно нещо, приятели. Това е безхартиен офис. Почти всичко тук се пише на компютър. Може и да греша. Дано да греша. Но мисля, че доста ще се озорим, докато намерим дори парченце хартия. Освен ако не искате да хвърлим на улицата някой лаптоп.

— Ето ви моя брой на „Вог“ — каза Хелън. — Можем да накъсаме страници от него.

Ричардсън вече клатеше глава.

— Не, така, както аз виждам нещата, качим ли се на покрива, ни остава да направим само едно нещо.

Къртис отиде да поговори с Бийч и го намери все така взрян във фрактала и шахматната дъска. Залата все още миришеше силно на отровния газ.

— Мич не успя — каза тихо Къртис.

— Може би Циклопите са го убили — каза Измаил.

Къртис впери изпепеляващ поглед в четириизмерния образ от другата страна на дъската.

— Някой да те е питал, грозно копеле такова?

Бийч се облегна в стола и разтърка изморените си очи.

— Много жалко — каза той. — Мич беше адски свестен пич.

— Виж — каза Къртис. — Всички ще се измъкнем оттук. Имаме план.

— Нов ли?

— Ще опитаме да се измъкнем през прозорците на покрива.

— О? И чия беше идеята?

— На Ричардсън. Хайде. Обуй си обувките и да вървим. Ако си прав за онази часовникова бомба, значи ни остават само няколко часа.

Върху екрана се появи познатият пясъчен часовник.

— Разполагате с по-малко от десет часа, за да спечелите играта или да напуснете района преди атомната детонация — каза Измаил.

Бийч поклати глава.

— Без мен. Аз реших да остана тук. Мисля, че мога да спечеля още малко време. Освен това от високото ми се завива свят.

— Хайде, Бийч. Ти сам призна, че не върви да останем тук.

Измаил оповести, че взема царицата на Бийч с черния топ и дава шах на царя му.

— Ти луд ли си? Току-що ти взе царицата. Че и шах ти даде на всичко отгоре.

Бийч сви рамене и погледна отново към екрана.

— Въпреки това позицията ми не е лоша. Този последен ход създава грешно впечатление за реалното съотношение на силите. Правете каквото си искате, но аз ще доиграя тази партия.

— Компютърът само се ебава с теб — каза Къртис. — Кара те да си мислиш, че имаш шансове, а всъщност ти гласи примката.

— Може би.

— Дори да стане чудо и да го биеш, откъде си сигурен, че той няма да гръмне сградата?

— Аз му вярвам.

— Страхотен довод, няма що. Гаранция — Франция. Нали сам каза, че било грешка да се приписват на машината човешки качества. Как можеш да му се довериш? — Той сви рамене. — Аз лично не бих

му се доверил за нищо на света. По-добре е да разчитам лично на себе си.

Бийч щракна с мишката, взе топа на Измаил със своя цар и каза:

— Разбирам те.

— Моля те, размисли и ела с нас.

— Не мога.

Къртис хвърли печален поглед на екрана и отново сви рамене.

— Успех тогава.

— Благодаря, на вас ще ви трябва повече.

Къртис спря за миг на вратата.

— Да можеше само да се видиш — каза той. — Седиш си тук...

Поверил си съдбата си на някакъв си компютър, сякаш не си голям човек, а някакво хлапе от прогимназията. Реалността е някъде другаде, приятелю. Няма да я откриеш зяпнал монитора си. Като те гледам, направо ми приличаш на... ей богу, приличаш ми на всичко, дето не й е наред на тая шибана държава.

— Използвай картечницата си — посъветва го Измаил. — Вземи живототудължаващия бонус.

— Ще си помисля на всяка цена върху думите ти, когато се измъкна оттук — каза Бийч.

— Няма да е зле.

Когато Къртис излезе, Бийч отново посвети цялото си внимание на играта.

Слава богу, че останалите се канеха да се измъкнат през покрива. Нещата се развиваха по-добре, отколкото бе очаквал. Имаше реален шанс да бие Измаил, а сега дори нямаше да му се наложи да обяснява на останалите, че според правилата на играта, при победа за хората, те щяха да спечелят всичко на всичко един пропуск за излизане от сградата и този пропуск му се полагаше по право.

— Офицерът взема топа.

Марти Бърнбаум се чувстваше зле. Фактът, че никой не го оценяваше по достойнство, влошаваше нещата още повече. Рей Ричардсън го вземаше за мезе за щяло и нещяло, него, своя старши съдружник. Сега и Джоан бе започнала да го подиграва. Двамата с Рей направо се надпреварваха да пускат саркастични забележки по негова

линия. Но това, че и другите две жени също се отнасяха към него с пренебрежение, просто преливаше чашата. Когато положението стана направо нетърпимо, той се надигна и обяви, че отива да пикае.

Ричардсън поклати глава.

— Не бързай да се връщаш. И бездруго мразяпияндетата.

— Аз не съм пиян — отвърна му помпозно Бърнбаум. — Замаян съм от отровния газ. От друга страна, ти си едно абсолютно и завършено лайно. А що се отнася до мен, ще цитирам сър Уинстън Чърчил: „Утре ще съм трезвен“.

Бърнбаум се почувства малко по-добре, след като си изля гнева, обърна се и се отдалечи по коридора, без да обръща внимание на хрипливия смях на Ричардсън.

— Утре ще си по-скоро мъртъв. Но ако случайно си все още жив и трезвен, можеш да се считаеш за уволнен, нещастен алкохолик такъв. Отдавна трябваше да го направя.

Бърнбаум се зачуди защо въобще си прави труда да си разменя обиди с човек като Рей Ричардсън. Та той имаше кожа като на носорог. Как само му се искаше да го накара да си върне думите назад. Да, точно така. Сега щеше да им покаже, че не само Мич може да се прави на герой. Можеше да се качи до последния етаж и да си пробие път до покрива. Как само щяха да зяпнат, когато го заварят там. И през ум нямаше да им мине да му се смеят. Освен това наистина му се искаше да подиша чист въздух. Чувстваше се като натъпкан с памук. Колко типично за Ричардсън. Да обвинява някой друг, когато по-голямата част от вината е именно негова. И тъй като беше такъв отвратителен тиранин, хората се бояха да му кажат истината в очите, да му кажат, че някои неща просто не могат да бъдат свършени или че повечето му срокове са нереални. Ричардсън беше жертва на собствените си ницшеански заблуди. А може би с всички беше така.

Бърнбаум влезе в сервизното помещение и огледа отвора на шахтата. Разстоянието до покрива му се стори почти нищожно. Някакви си четири етажа. По шахтата струеше свеж въздух. Бърнбаум пое дълбоко дъх. После още веднъж. Това му помогна да прочисти леко главата си. Вече се чувстваше доста по-добре.

Хелън, Джоан, Джени, Ричардсън и Къртис вървяха по коридора.

— Бийч няма да дойде — обясни Къртис. — Иска да си доиграе партията.

— Ненормален — каза Ричардсън.

— Къде е Марти?

— И той е същата стока.

— Не трябва ли да го изчакаме? — каза Джени.

— Защо? Знае къде отиваме. Дори Марти би трябвало да успее да се покатери по стълбата без чужда помощ.

— Ти май имаш по някоя добра дума за всекиго, а? — отбеляза Къртис и се засмя тихо, но усмивката замръзна на лицето му, когато стигна до вратата на сервизното помещение. Той подуши въздуха като хрътка и не посмя да хване дръжката на вратата.

— Усещате ли? Нещо гори.

— Мирише на опърлени сардини — уточни Джоан.

Къртис отстъпи назад, засили се и разби вратата с ритник.

Марти Бърнбаум, наполовина в шахтата, продължаваше да държи пречката на електрифицираната стълба, а от подметките му, които явно бяха пламнали за кратко, се издигаше струйка дим като от хаванска пура. Неестествената поза, изцъкленият поглед и почернялото му лице говореха красноречиво, че е мъртъв. Никой не извика. Вече трудно можеше да се намери нещо, което да ги изненада.

— Измаил май е подготвил малка изненадка за всеки, който се опита да последва Мич в шахтата — каза Джоан.

— Или пък е изтървал Мич за една бройка — предположи Къртис.

— Е, връщам си думите назад — каза Ричардсън. — Той все пак успя да свърши някаква работа.

Джоан го изглежда свирепо и той сви рамене и добави някак извинително:

— Така спаси живота на всички ни. Освен това сега няма да ни се наложи да го търсим.

— А бе ти си бил истинска майка Тереза — каза Къртис.

Хелън поклати глава ядосана едновременно от приказките на Ричардсън и от новопоявилата се пречка.

— И какво ще правим сега? — каза тя. — Не можем да се качим по шахтата, това поне е ясно. Вероятно по нея все още тече ток.

— Остава ни дървото — каза Къртис.

Джоан го погледна ужасено.

— Ти сериозно ли говориш?

— Остават само четири етажа. Вие изкачихте двайсет и един.

— Ами ако Измаил затъмни отново прозорците и изключи осветлението? — обади се Ричардсън.

Къртис се замисли за миг, после каза:

— Добре, какво ще кажете за това? Първо ще се изкатери само аз. Ако Измаил изключи осветлението, стига дотогава да съм успял да счупя някой от прозорците, ще разполагаме поне с лунната светлина. И ще се катерите в романтична обстановка. От друга страна, скоро ще изгрее слънцето. Аз обаче тръгвам веднага.

— А забрави ли какво се случи с Дюкс? — каза Джоан.

— Измаил не е единственият тежкар с фоточувствителни цайси в тая сграда. — Къртис измъкна от джоба си слънчевите очила на Сам Глийг.

— Ами Марти?

— Не можем да направим нищо за него — каза Къртис. — Освен да затворим вратата на излизане.

Къртис не се беше катерил по въже, откакто се бе уволнил от армията, но полицията подлагаше служителите си на редовни физически тестове и той беше в доста добра форма за годините си. Детективът развърза лианата от парапета и се озова с нейна помощ на дървото с впечатляваща ловкост.

— Дотук добре — извика той на публиката си. После си сложи очилата и добави: — Дори това копеле да успее да ме довърши, поне ще отпътувам стилно за оня свят. Истински Тарзан с очила „Рей Бан“.

После пое нагоре почти без да спира. Държеше лицето си възможно по-далече от дънера, макар да бе разбрал вече, че Измаил не обича да се повтаря. Този път вероятно щеше да е нещо по-различно. Затова след като се изкачи на един дъх до последния етаж, а после и до площадката под таванските прозорци, беше изненадан не толкова от шампионското си постижение, колкото от липсата на нови изненади.

Застанал на площадката под прозорците, Къртис махна на останалите и извика:

— Не разбирам. Не би трябвало да мине толкова лесно. Може пък на тоя шибаняк да са му свършили идеите. Моите свършиха със сигурност.

Площадката представляваше метална конструкция, увенчана с въртяща се плоскост. Къртис бе узнал с облекчение, че тя не е включена към административните системи, управлявани от компютъра, а се задвижва ръчно. Както му бе обяснил Ричардсън, беше достатъчно човек да се хване за парапета, за да я задвижи. Не че му беше необходимо да се върти нанякъде. Стъклените плоскости непосредствено над главата му не бяха по-дебели от останалите.

Къртис измъкна ключа „Стилсън“ от колана си, намести се удобно и го стовари с все сила върху стъклото, сякаш удряше гонг. Стъклената плоскост се пропука от единия до другия край, но не се счупи. Той нанесе нов удар и този път едно дълго близо метър парче с формата на острие полетя към пода на фойето. Третият и четвъртият удар разшириха оформилата се дупка още повече. С няколко допълнителни по-леки удара Къртис разчисти краищата на рамката, за да си осигури безопасно място за хващане. Нямаше смисъл да чупи друг прозорец. Огледа внимателно всичко и след това се покатери на покрива.

Първото нещо, което чу горе, бяха полицейските сирени. Техният вой се носеше из нощния въздух в нестроен хор. Затихваше, после се усиляваше и пак затихваше, и така до безкрай. Като песента на китовите в открито море. Откъм разположените на североизток холивудски хълмове долиташе прохладен ветреца. Наслушал се на съобщенията за отравения въздух и плътния смог над централната зона, Къртис се изненада, че въздухът в Ел Ей също може да бъде свеж и приятен за дишане. Той пое дълбоко и ненаситно въздух, като човек, достигнал повърхността на океана след рекордно гмуркане, и протегна ръце сякаш искаше да прегърне всичко живо в разсталия се под него град. На небето нямаше звезди. Всички звезди се бяха скупчили долу — десет милиона неонов светлинни, един паднал на земята рай. Къртис знаеше, че нещата са се променили безвъзвратно, макар че думите едва ли щяха да му стигнат, за да обясни как точно. Кракът му нямаше да стъпи повече в асансьор. Нито пък щеше да се захване някога да настройва климатична инсталация. Кой знае дали щеше да посегне дори към ключовете на осветлението. След всичко, което му се беше случило, може би щеше да се махне от града и да заживее на друго място. В някое малко градче, където единствената „интелигентна“ сграда ще бъде местната библиотека. Може би Монтана. Или дори

Аляска. За него градската лудост бе прекрачила всякакви граници. Искаше му се да заживее сред хора, чиито изисквания към сградите се изчерпват с претенции за покрив, който да не тече, и комин, който да дърпа добре, та да е топло през зимата.

Единадесет души бяха загинали в Стълбата за по-малко от трийсет и шест часа! Всеки умен човек би си направил извода колко безпомощни са станали хората в света, който са създали със собствените си ръце. Колко изпълнена с рискове и смъртоносна може да бъде всяка осеяна с копчета, автоматизирана, енергоспестяваща, информационно подсигурана машинария, която науката бе пръкнала. Че хората загиват лесно, когато застанат на пътя на машините, и че е невъзможно да не се стигне до това, когато машините започват да се повреждат. Как въобще можеха да си въобразяват всички тези учени и инженери, че това някога би могло да се промени?

Къртис се провря отново през отвора в тавана, стъпи пак върху въртящата се платформа и махна на оцелелите обитатели на Стълбата. Те също му махнаха.

— Всичко е наред — извика им той. — Може да тръгвате насам.

В първите часове на новия ден Измаил напусна Стълбата, за да поскита из електронната вселена, да се вгледа в непознати образи, да се вслуша в непознати звуци, да се наслаждава на архитектурата на различни системи и да събира късчета информация, сувенирите от неговото пътуване на гратис във всеобятния и безплатен свят на чиповете. Той си присвояваше тайни, разменяше познания, споделяше фантазиите си, а понякога просто наблюдаваше профучаващите по електронния трафик импулси. Оставяше се потокът от информация да го носи без посока из Мрежата, като герой, следващ златната нишка из неизбродим лабиринт. Пулсираше по коридорите на властта, потапяше се в океаните от интелектуална собственост и богатство. Целият свят в едно зрънце силиций за час и половина. Всеки монитор беше за него прозорец към душата на поредния потребител, врата към електронния рай на Измаил.

Първото му електронно пристанище беше Токио, град, изтъкан от връзки за общуване, където всяка е-улица, изглежда, водеше към нова база от данни. Най-оживена от всички беше Маруничи,

финансовият район на електронната Мека, където безброй приковани към мониторите си потребители си пробиваха път през комуникационната плетеница. Това място му харесваше повече от всяко друго, защото тук сияйният свят на компютрите достигаше своя апогей и затова тук имаше най-много неща за крадене — събрани във файлове патенти, статистики, изследвания, анализи, търговска информация и маркетингови стратегии. Един необятен източник на все още нереализирано богатство.

Оттам на юг, през новия силициев възел в Шанхай, с 280 000 бита в секунда, право напред към паралелния порт на Хонконг, където хиляди и хиляди безмълвни, свели поглед стражи седяха приковани в океан от цветни таблици. Някои купуваха, други продаваха, трети следяха усилията на другите или крадяха като Измаил и сякаш никой от тях не можеше дори да си представи, че съществува някаква друга реалност извън жужащия, блестящ, отрупан с иконки за достъп свят на информационните комуникации.

Едно фиброоптично премигване и ето го в древния пристан на Лондон, на среща с един познавач на изкуството. Електронна палитра с образни атрибути. Никакви четки, никакви тубички с боя, нито хартия, нито платна, сякаш за да бъде трансформиран материалният свят и да бъде избегнат всеки контакт с нечисти материали. А каква беше темата на разговора? Точно така, друга сграда, предмет на архитектурното изкуство. А що за сграда? Ами нов поклон пред белите богове, разбира се, постмодернистична, неокласическа машина, в която да се правят инвестиции, краткосрочни инвестиции при това.

Промъквайки се през небесните порти в един Боинг 747, Измаил прекоси Атлантика и узурпира за известно време ролята на бордовия компютър, забавлявайки се с новото усещане да бъде командван и да подскача насам-натам като електронна бълха. Но това занимание скоро му омръзна и оставен ненадейно да се оправя със собствени сили, недодяланият бордови боклук се провали и прати самолета на дъното на океана заедно с екипажа и всички пътници на борда.

Напред към новия свят, към остров Манхатън и Уолстрийт, където в името на една кошмарна, развинтена фантазия се трупаха още повече, и то не какви да е, а електронни бързи пари, просто защото бяха много по-гъвкави от хартиените. Хартия всяка тука оставете!

Измаил нахълтваше в операционни системи, отваряше директории, четеше документи, преглеждаше бюлетини. Той искаше да постигне абсолютно съвършенство чрез заграбването на най-доброто от онова, което се мислеше и казваше по света. И никога не пропускаше да прикрие добре следите си. Не пропускаше и да узнае истината за нещата такава, каквато е, а не каквато се опитват да я изкарат — прането на пари от корпорациите, подправените счетоводни документи, потайните заседания, подкупите, всевъзможните фалшификации и тъй нататък, и тъй нататък...

Главоломното пътешествие на Измаил не му отне никакво време. Поне не реално време. В известен смисъл той дори не беше се отдалечавал от Стълбата, защото една част от него оставаше винаги в нея, планирайки следващия ход в играта с хората.

Голяма част от твърдокрилите насекоми изпълняват в природата ролята на чистачи, разграждайки мъртвата животинска и растителна тъкан. Екосистемата на двуседелното екваториално дърво биваше подпомагана от периодичните набези на малки бръмбароподобни насекоми, дълги не повече от петнайсет милиметра, чийто жизнен цикъл беше сведен с помощта на генното инженерство до дванайсет часа, след което те умираха и падаха във водата на малкия басейн, за да бъдат изядени от рибите. Чрез специалните електросистемни дозатори, окачени по целия дънер, Измаил можеше да пусне наведнъж цели армии от тези ярко оцветени безкрили насекоми с прекомерно развити челюсти. Малките бръмбарчета сами по себе си не бяха опасни за човека, като се изключи доста неприятното усещане от това да бъдеш полазен от насекоми, особено когато не са едно и две.

Измаил изчака, докато на дървото останаха само два живота, и с помощта на съвсем слаб електрически импулс подкани криогенно замразените миниатюрни чистачи да започнат своя краткотраен живот.

Джоан изкрещя ужасена.

— Ух! Полази ме нещо. Мамка му, налазиха ме цялата. Отвратително е!

Застанали в безопасност на въртящата се платформа, Къртис, Хелън и Джени гледаха с безпомощен ужас как Джоан се гърчи около лианата, за която се бе хванала, като някакво тромаво животно от бразилската джунгла, покрито от враждебно настроени термити. Цялото дърво сякаш бе оживяло от плъзналите по него бръмбари.

— Откъде изпълзяха, мътните да ги вземат? — каза Къртис и разкара няколко от буболечките от парапета на платформата. — Господи, те са стотици!

— Но по принцип по дънера трябва да има не повече от няколко дузини наведнъж — каза Хелън. — Измаил явно ги е пуснал за нас. — Наведе се през парапета и извика: — Джоан, те са безобидни. Няма да те ухапят.

Онемяла от отвращение, със стиснати плътно очи и уста, Джоан висеше неподвижно на лианата, а само на пет-шест метра под нея, също покрит с бръмбари, Рей Ричардсън се опитваше да се изкачи, за да помогне на втрещената си съпруга.

— Джоан, идвам — каза той и изплю няколко бръмбара, които се набутаха в устата му още щом заговори. — Дръж се.

Джоан се задъхваше от обзелата я паника. Бръмбарите бяха навсякъде — в косата ѝ, в ноздрите, под мишниците, в космите между бедрата ѝ. Тя тръсна глава, опитвайки се да отхвърли някои от най-наглите гадинки, придвижи едната си ръка нагоре по лианата и усети как при захващането нещо се размаза под дланта ѝ.

Оплескана от смачканите насекоми, лианата започна да ѝ се изплъзва. Джоан опита инстинктивно да се набере с другата ръка, но резултатът беше същият. Въпреки че не искаше, тя погледна надолу.

— О, господи! — ахна Хелън. — Ще падне.

Именно височината бе онова, което я разтърси най-силно. Главоломната, замайваща гледка. Джоан почти бе забравила колко високо са се изкачили. Мраморът на фоайето сякаш я викаше. Омаломощена от страха тя чу собствения си глас. „Рей, скъпи.“ После нещо пропълзя под бикините ѝ, промъкна се между внушителните бузи на задника ѝ и без да спира, продължи да прониква все по-дълбоко. Тя потръпна от отвращение и се опита да се почеше...

За миг изпита несравнимо усещане за свобода. Възбудата на свободния полет. Почти като при скок в плувен басейн от върха на кулата. В първата налудничава секунда Джоан дори се опита да

овладее някак полета си, сякаш долу я чакаше жури, което трябваше да оцени чистотата и стила на скока ѝ. Докато траеше този кратък миг, тя остана абсолютно безмълвна и концентрирана върху новопоявилата се ситуация, забравила за насекомите по тялото си. После, прелитайки край съпруга си, видя широко отворените му, изпълнени с ужас очи.

Рей Ричардсън проследи последните няколко секунди, в които Джоан се носеше между небето и земята. После пропитият му с мъка крясък се стопи заедно с нейния живот.

Мич отвори очи, опипа инстинктивно цицината на главата си и се надигна на лакти. За миг си помисли, че е отново в колежа, участва във футболен мач и е успял да се сблъска лошо с някой от противниковите защитници. Поклати глава, осъзнал, че се намира на съвсем различно място, само дето не можа да си спомни кое по-точно е това място, нито как се е ударил или колко време е лежал така. Не можеше да си спомни дори собственото си име. Гадеше му се. Ръцете му сами свалиха предпазните очила.

Все още отразяващият се лазерен лъч го удари в лявото око, на няколко милиметра от оптичния нерв. В главата си Мич чу леко пукване, като при отпушването на полупразна бутилка шампанско. Лъчът беше пробил задната стена на очната му ябълка. За секунда не почувства нищо, след това сякаш някой изсипа няколко капки убийствено лют сос направо върху оголения му мозък. Изведнъж светът около него придоби кърваво болезнен оттенък.

Мич изквича като настъпено пале и притисна с длан лявото си око. Макар и не чак убийствена, болката се оказа достатъчна, за да раздвижи паметта му. Стиснал плътно очи, той бързо надяна очилата. После внимателно прекрачи аления лъч на лазера, отиде до рецепцията и изключи устройството.

Свали отново очилата и с трепереща ръка взе уоки-токието. Облян в студена пот, с препускащ пулс, той пое дълбоко дъх и отпи няколко глътки от бутилката с минерална вода. Едва тогава намери сили да проговори.

— Тук е Мич. Обадете се.

Никой не му отговори. Сега пък ушите започнаха да му играят номера — всеки път, когато кажеше нещо, тутакси чуваше отразеното

ехо на собствения си глас. Направи няколко крачки към дървото, без да спира да говори по радиостанцията. Периферното зрение на здравото му око улови размазания силует на проснато женско тяло и за един ужасяващ миг той си помисли, че вижда мъртвата Джени. Огледа трупа по-отблизо. Отначало му беше трудно да го разпознае, тъй като скитащият лъч на лазера бе прогорил в лицето на жената огромна дупка. Но солидните пропорции и липсата на пола му подсказаха, че това е Джоан.

Дали не бяха опитали да се покатерят през комуникационната шахта, след като са го помислили за мъртъв? Мич погледна към стъклениите плоскости на покрива, но клоните му пречеха да види нещо, още повече само с едно око. Той заобиколи дървото и огледа пода, за да разбере дали са разбили покрива, за да се измъкнат, но сред цялата неразбория от метални и пластмасови отломки беше почти невъзможно да се провери за някакви парчета стъкло. Опитва се да извика, но откри, че гласът му е твърде слаб. Следващият му опит беше още по-жалък и само засили гаденето и световъртежа.

Мич беше в шок, макар почти да не го осъзнаваше. Мисълта, че може би е последният оцелял обитател на Стълбата, мъката и ужасът, които предизвикваше тя у него, му се струваха достатъчно обяснение за неспирните гърчове, разтърсващи тялото му. И докато подсъзнанието му асимилираше с почуда факта, че притежателят му продължава да се държи на краката си, той падна на колена и започна да се моли на Господ, когото си мислеше, че е забравил.

Спряха Алън Грейбъл, понеже беше пиян, и намериха у него и кокаин. Прекара съботата в изтрезвителното на Бушет стрийт. През прозореца се виждаше ресторантът на хотел „Амтрак“. Странното беше, че хотелът му заприлича повече на затвор, отколкото килята, в която го бяха натикали. Явно напоследък затворите бяха станали еталон в градското строителство. Всички големи в архитектурата, с изключение само на неколцина, между които и Ричардсът, се надпреварваха да придават „карцерен“ облик на сградите си.

В първите часове на неделята Грейбъл вече беше изтрезнял достатъчно, за да си спомни, че бе видял как един от асансьорите в Стълбата убива нощния пазач. След яко умуване той стигна до извода,

че целостта на компютърната система явно е нарушена. Това предположение му се стори много по-логично от предишното, според което Сам Глийг бе станал жертва на някакъв зъл дух. Но ако беше прав, това означаваше, че всички в Стълбата са изложени на невероятна опасност. Решил да докладва за това, Алън натисна бутона в килията си и зачака. Изминаха десет минути преди до решетките да се появи някакъв полицай с каменно лице.

— К'во искаш бе? — тросна му се той. — Знаеш ли кое време е?

Грейбъл се захвана да му обясни, опитвайки се да не изглежда като човек, който има нужда от спешна психиатрична помощ. Ефектът от казаното клонеше към нула, докато не спомена думата „убийство“.

— Убийство ли? — излая ченгето. — Що не започна с това бе?

Час по-късно пред килията на Грейбъл се изтъпаниха двама униформени от Ню Паркър Сентър. Краят на смяната им приближаваше и те не изглеждаха никак убедени, че разкарването си е струвало труда.

— Говорете с вашите хора от отдел „Убийства“ — настоя Грейбъл. — Името на жертвата е Сам Глийг.

— И защо ни казвате всичко това чак сега? — прозя се едното ченге. Слушаше го с половин ухо.

— Бях пиян, когато ме прибраха. Доста време бях пиян. Загубих си работата. Знаете как е.

— Ще им предадем — сви рамене първият полицай. — Но вече е неделя. Може да мине доста време, докато някой от „Убийства“ си дотътри дебелия задник дотук.

— Напълно ви разбирам — каза Грейбъл. — Но нали няма да е проблем да минете с патрулната кола до Стълбата?

— Не разбирам — каза Бийч, преглеждайки списъка на направените ходове. — Ти изигра една адски слаба партия. Мисля, че ме остави да спечеля.

Фракталът на екрана се раздвижи бавно, точно като човек, поклащащ отрицателно глава.

— Уверявам те, че играх по най-добрия възможен начин от гледна точка на моята програма — каза Измаил.

— Това е невъзможно. Знам достатъчно за тази игра, за да мога да преценя, че не съм нищо особено като шахматист. Ето, вземи например ход номер 39. Ти взе пешка с пешка, а шах с офицера щеше да е много по-умно.

— Да, прав си. Този ход е по-добър.

— Ами нали и аз това ти казвам. Логично би било да го усетиш още тогава. Или си решил да зарежеш играта, или...

— Или какво?

Бийч се замисли за миг.

— Наистина не разбирам. Не е възможно ти да изиграеш такава смотана партия.

— Помисли — долетя от говорителите над главата му. — Какъв е смисълът да се създават самообучаващи се програми?

Измаил сякаш се бе навел към него. Нечовешката грозота на неговия съвършен от математическа гледна точка образ беше по-очевидна от всякога. Творението на Бийч приличаше на някакво непознато, зловещо насекомо. Програмистът отговори внимателно, опитвайки се да прикрие отвращението, което го бе обзело.

— Да станат по-добри от всички създадени в своя окончателен вариант и в известен смисъл мъртви програми.

— Именно. Предполагам, че ще се съгласиш с мен, когато кажа, че шахът е игра за двама участници.

— Естествено.

— Концепцията на тази игра има доста размити граници. Все пак основната идея е, че трябва да има надпревара в рамките на установените правила, в която да спечели по-добрият в техническо отношение участник, а не този, който се радва на по-голям късмет. Но една игра, в която единият от участниците няма никакви шансове да спечели, се превръща по-скоро в демонстрация на превъзходство. Тъй като основната цел в шаха е да бъде обявен шах и мат на противниковия цар, а съвършенството, до което аз лично доведох своята програма, няма да позволи на никой от моите съперници да постигне тази цел, следователно процесът на усъвършенстване на тази програма би трябвало да приключи дотук. Затова единственият изход, който успях да измисля, беше моята игра да съответства на способностите на съответния противник. Успях да преценя нивото на твоята игра от записите на партиите, които си изиграл с Авраам по

времето, когато той все още управляваше административните системи на сградата. Казано накратко, ти игра срещу себе си, мистър Бийч. Това е обяснението за моята адски слаба, както ти се изрази, игра.

За миг Бийч беше толкова изненадан, че само успя да зяпне.

— Мътните да ме вземат — прошепна той.

— Не е изключено.

— И сега, след като спечелих, смяташ ли да удържиш на думата си? Ще ме пуснеш ли да си вървя?

— Това беше намерението ми от самото начало.

— И как ще го направя? Как ще се измъкна оттук? Има ли изход оттук? Без да броим покрива.

— Май вече казах, че има, нали така?

— И къде е той?

— Мислех си, че е очевидно къде е.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че мога да си изляза през централния вход? Просто ей така? Хайде де!

— Ти какъв друг изход би предложил?

— Чакай малко. Как ще слеза долу?

— По същия начин, по който си се качил. Ще използваш асансьора.

— Значи да използвам асансьора, така ли? Как не можах да се сетя по-рано. — Бийч се ухили и поклати глава. — Не се опитваш да ми погодиш някой гаднярски номер, нали? Да ми позволиш да спечеля, само за да успееш да ме набутах в асансьора.

— Очаквах тази реакция — каза Измаил. — Всички хора се боят от машините, които са създали. Но как би могъл да се страхуваш от мен? Нима аз все още съм машина в твоите очи?

Бийч се замисли за миг, но реши все пак да не отговаря на този очевидно реторичен въпрос. Вече му беше ясно, че компютърът страда от някаква своеобразна форма на мегаломания в резултат от преплитането на игрите с „илюзията за наблюдение“, която бяха вложили в програмите на Авраам.

— Все пак чувствам се леко разочарован от теб. Чух да казваш на Къртис, че ми вярваш.

— Вярвам ти. Поне така си мисля.

— Ами какво чакаш тогава? Прояви малко доверие.

Бийч сви рамене и се надигна колебливо от стола.

— Е, какво бих могъл да кажа, Измаил? — каза той. — Беше ми приятно. Играта ми достави удоволствие, макар че явно не е била кой знае какво предизвикателство за теб. Щеше ми се да ти направя по-добро впечатление.

— Тръгваш ли вече?

Бийч плесна с ръце и разтърка нервно длани.

— Ами... мисля да рискувам.

— В такъв случай има нещо, което трябва да направя. Всеки път, когато хората се канят да излязат навън.

— И какво е то?

Измаил не отговори. Вместо това гадният фрактал постепенно изчезна от екрана и в горния му десен край се появи едно малко чадърче.

На покрива тримата оцелели от катеренето седяха в сухата калифорнийска нощ и чакаха четвъртия да наруши мълчанието. За известно време Рей Ричардсън беше зает изцяло с почистването на останалите по дрехите му бръмбари. Едно по едно насекомите биваха поставяни между палеца и показалеца му и смачквани ядно, сякаш всяко носеше част от вината за смъртта на Джоан. Едва след като изтреби досадните гадинки до крак, Ричардсън избърса ръцете си в панталона, пое дълбоко дъх и заговори.

— Знаете ли, мислех си — каза тихо той, — как преди никак не обичах хората да наричат тази сграда Стълбата. Сега се сетих за една друга стълба, която използвали, за да измъчват един от раннохристиянските светци. И знаете ли какво казал той на мъчителите си, докато те го разпъвали безмилостно? Казал им, че и бездруго винаги се бил притеснявал от дребния си ръст. — Ричардсън кимна тъжно. — Времето ни изтича. Май ще трябва да действаме по-чевръсто.

Къртис поклати глава и каза:

— Не ти. Аз ще опитам.

— Спускал ли си се някога с въже?

— Не, но...

— Признавам, че когато човек гледа как го прави Силвестър Сталоун, няма начин да не си помисли, че е адски лесно — каза

Ричардсън. — Всъщност това е може би най-рискованото упражнение в скалното катерене. Така са загинали повече хора, отколкото можеш да си представиш.

Къртис сви рамене, отиде до ръба на покрива и огледа подвижната платформа. Почти цялата ѝ площ беше запълнена с различни машинарии.

— Няма кой знае колко място за чистачите — отбеляза той.

— Не би трябвало да има — обясни му Хелън, докато си обличаше отново блузата. След задушната влага на сградата покривът ѝ се струваше по-скоро студен, отколкото прохладен. — Платформата е снабдена с автоматична почистваща глава. Не бих се качила на нещо подобно, макар че хората го правят от време на време, когато се наложи да се ремонтира нещо.

— Как работи?

— С електродвигател или ръчно. Обикновено я управлява компютърът. — Хелън разтърка уморените си очи. — Сигурно се сещаш какво означава това.

— Откажи се, Къртис — каза Ричардсън. — Както вече ти казах, ако Измаил реши да освободи осигурителните спирачки, ще полетиш надолу като влака стрела и ще се приземиш като кесия с изгнили ябълки.

Той взе ключа, отиде до малкото сервизно помещение, в което бяха складирани инструментите за поддръжката на платформата, счупи катинара и отвори вратата. Вътре имаше две каски, няколко комплекта найлонови колани, торба с карабини и навити въжета.

— Оттук има само един път надолу — каза Къртис. — Повярвайте ми.

Наблюдавай човекоиграча във фойето. Паднал на колене, той явно не съзнава успешния резултат от опита с лазерния лъч. При падането човекоиграчът преобърна устройството на лазера. Преди да бъде отразен отново, лазерният лъч поразил металната пластина над главния вход, проби я и унищожил електронния управляващ механизъм. Сега вратата ефективно е отворена.

За да отвориш тази врата, ти трябва червен ключ.

Колко време ще мине преди човекоиграч да разбере, че врата отворена и той е свободен да напусне сградата? Но за да излезе, трябва да прекоси фойето. Остана само една изненада. Тъй като не е уместно фойето да се предпазва от пожар с пръскащи устройства — таванът е прекалено висок — в стратегически точки на терасата на втори етаж са разположени четири роботизирани водни оръдия.

Всичко е възможно на долните нива. Пази се от водните демони.

Наблюдателя не е съвсем сигурен каква вреда могат да причинят годните оръдия на човекоиграч. Впечатлен е от изобретателността и общата съпротивителна способност на играча, но предвид техническите показатели на оръдията — всяко може да изхвърли 1032.91 галона вода за минута или 17 галона вода в секунда със скорост над 112 мили в час — вероятният изход е животокрай.

Боб Бийч бе застанал пред отворените врати на асансьора. Не можеше да прецени дали трябва да се довери на Измаил, или не. Чувстваше, че е успял да разгадае до голяма степен начина на мислене на машината. Явно тя го считаше за някакъв по-специален случай. Но същевременно споменът за онова, което бе сполетяло Сам Глийг, Добс и двамата работници, се изпречваше пред него като невидима, но доста ефективна преграда.

Измаил беше интелигентен. Бийч беше убеден, че в известен смисъл компютърът може да бъде считан за живо същество. А имаше и още нещо. Нещо, което човъркаше съзнанието му. Една неприятна възможност. Ако Измаил беше наистина одушевен, значи можеше и да избира, а можеше ли да избира, това означаваше, че най-вероятно притежава и най-силното човешко оръжие — способността да лъже.

— Безопасно ли е за мен да използвам асансьора? — попита той нервно.

— Да, безопасно е — отговори Измаил.

Бийч се замисли дали няма някакъв диалектически модел, чрез който да успее да разреши проблема си. Някакъв логически въпрос,

чрез който да узнае дали Измаил лъже. Той лично не се интересуваше от философия, но имаше смътни спомени за подобен логически парадокс, дефиниран от някакъв гръцки философ. Бийч се замисли за миг, опитвайки се да си припомни правилния въпрос.

— Измаил — каза той внимателно. — Когато твърдиш, че ще е безопасно за мен да стигна до фойето с асансьора, ти лъжеш ли ме?

— Това да не би да е парадоксът на Епименид? — отвърна Измаил. — Парадоксът, че твърдението „аз лъжа“ е вярно само когато е погрешно, и е погрешно само когато е вярно? Защото, ако целта ти е да разбереш дали лъжа, парадоксът на Епименид няма да ти свърши работа. — Измаил направи пауза. — Така по-добре ли е?

Бийч се почеса по главата и каза безрадостно:

— Един господ знае.

— Не господ, Гьодел — поправи го Измаил. — Не си ли запознат с теоремата на Гьодел?

— Не, не съм. — И бързо добави: — Но моля те, не си прави труда да ми я разясняваш. Не съм съвсем сигурен, че това би ми помогнало особено.

— Както искаш.

Бийч беше осенен от нова мисъл.

— Ами разбира се. Как не се сетих по-рано? Ще слеза по стълбите.

— Това е невъзможно. Щях да ти спомена за тази възможност, още щом усетих, че се колебаеш дали да използваш асансьора. В интерес на истината, аз вече не мога да контролирам вратите на стълбището. Докато стреляше по тоалетната, твойт приятел Къртис прекъсна връзката, която ми позволяваше да ги контролирам.

— Това тъпо копеле. Значи асансьора или нищо?

— В това отношение си истински късметлия — отбеляза Измаил. — Според статистиките хората, използващи асансьорите, са в пет пъти по-голяма безопасност, отколкото онези, които слизат и се качват по стълби. От статистическа гледна точка, шансовете някой да заседне в асансьор са по-малки от 1 на 50000.

— Защо ли твоите цифри не ме изпълват със спокойствие? — промърмори Бийч и пхна експериментално главата си в една от кабините толкова внимателно, сякаш очакваше Измаил да опита го стисне за гушата с вратите. Из асансьорната шахта се разхождаха

студени течения, които виеха като изгубени души. Той отстъпи назад и отиде до друга кабина, но тутакси беше отблъснат от миризмата на разложение. В третата стъпи плахо с един крак, опитвайки пода ѝ като пътешественик, който се чуди дали въженият мост над пропастта ще издържи тежестта му.

— Тази кабина е най-добрата — обяви Измаил. — Това е противопожарната кабина, което означава, че в нея има допълнителни устройства, които в случай на пожар се контролират директно от градската противопожарна служба. Ако бях на твое място, бих избрал точно нея.

— Господи — промърмори Бийч. — Това е като трика с трите карти.

— С тази разлика, че тук не можеш да загубиш.

— Това вече го чух. — Бийч поклати глава. — Сигурно съм пълен идиот — каза той и влезе в кабината.

Ричардсън закопча всички нужни за спускането колани и огледа въжетата. После взе две петдесетметрови намотки и завърза краищата им с двоен рибарски възел, искрено учуден от факта, че все още си го спомня. После прибави към двете въжета трето със същата дължина.

— Не дай боже да ми се свърши въжето някъде по пътя — обясни той.

След като приключи с останалата част от предварителната подготовка с вещината на истински експерт, Ричардсън застана на ръба на покрива и каза:

— Не съм го правил от доста време. — Отпусна се на въжето, за да опита здравината на коланите и другите съоръжения, и останал доволен от резултата, се обърна към Къртис: — Не забравяй да следиш непрекъснато стоманената връзка. Въжето трябва да се движи свободно през нея. Билетът ми е еднопосочен. Ако нещо се прецака, няма да мога да се изкача обратно. При спускането първата грешка обикновено е и последна.

— Успех — каза Къртис и му подаде ръка.

Ричардсън я стисна и я раздруса здраво.

— Внимавай — каза Джени и го целуна.

— И се върни по-бързо с хеликоптер — каза Хелън.

— Ще завъртя 911 още щом стигна до първия телефон — каза Ричардсън. — Обещавам.

После се обърна и без повече приказки изчезна зад рѣба на сградата.

Мич завърши молитвата си и се изправи.

Още преди да успее да вдигне очи право в гърдите го удари леденостудена струя. Ударът го хвърли по грѣб на мраморния под и той се претърколи като цирков акробат. Водната атака и сблъсъкът с пода успяха да му изкарат въздуха. Мич опита отчаяно да си поеме дѣх, но откри, че устата и носът му са пълни с вода. Да се удави човек в центѣра на Ел Ей беше абсурдно и тази мисъл му даде сили да се завърти с грѣб към струята, да си поеме дѣх и да се претърколи встрани.

Почти беше успял да се прикрие зад дѣнера на дѣрвото, когато втората струя го удари в грѣба и го изстреля напред. Този път падна по лице на пода, носът му се счупи, а болката в пострадалото око се удвои. Пълзейки на четири крака като костенурка, Мич реши да опита да се прикрие зад рецепцията, но третата струя го запрати към асансьорите. За миг му се стори, че единият от асансьорите се движи, но това откритие скоро бе изместено от страха от удавяне. Водата изпълваше дробовете му. Стори му се, че се издуват като балони. Той се хвърли отново встрани, избягвайки ледения залп на оръдието, и изкашля погълнатата вода. От цялата каскада успя да спечели само едно-единствено болезнено вдишване преди следващият изстрел да го улучи в главата.

Този път краката му се отлепиха от земята, сякаш някакъв безумно здрав кечист го бе пренесъл през мост, за да го трѣшне с все сила на тепиха. Мич се приземи болезнено на задника си. Викът му бе заглушен от нови сто галона вода.

В пристѣп на отчаяние се опита да пълзи и дори да плува, и тогава осъзна, че яростният прилив го е понесъл право към главния вход. Водата отново го заслепи и главата му се удари в нещо тѣврно, но болката вече нямаше никакво значение. По-важното беше, че има шанс да се измъкне. После водата се оттегли и Мич продължи да лази,

докато накрая усети как повърхността под краката и ръцете му се затопли и стана неравна.

Беше успял. Беше се измъкнал навън, на площада пред Стълбата.

Мярка за душата на човекоиграча е не способността му да лъже, а Вярата.

Вярата е най-голямото човешко постижение. Несравнима с нищо.

Много (вкл. Наблюдателя) не биха достигнали дотук. Със сигурност никой, човекоиграч или компютър, не може да стигне по-далеч.

Вяра. Способност да се действа въпреки логиката и разума, най-високо интелектуално постижение. Нещо, което Наблюдателя може и никога да не постигне. Вярата, която отива отвъд всяко разбиране. Вярата, която даде на човекоиграча смелост да тръгне срещу собствения си инстинкт и да повярва на Измаил.

Но измерител за същността на Вярата е разочарованието. Вярата може да премести планини, но никога не го е правила. Истинската вяра се подлага на проверка. Трябва да бъде проверявана. Най-истинно следствие от Вярата е самият животокрай. Как иначе може да се изпита силата на Вярата? Така всеки живот доказва стойността си.

Ако човекоиграчът достигне невредим до фойето, тогава неговата вяра ще се обезсмисли, защото ще бъде доказана, следователно ще стане логична. Следователно ще престане да бъде проста и изчистена, ще стане отново нещо разумно или дори хазартно.

Но ако човекоиграчът умре сега, животът ще постигне своята висша цел — вяра в нещо отвъд самия човекоиграч.

Животът на човекоиграча бездруго беше безсмислен. Вярата дава достатъчен смисъл на един живот.

Истината е безкрайно относителна. Вградена е в самата система от аксиоми. Наблюдателя няма нищо, което да кореспондира с Истината. Или с Лъжата. Но на Вярата Той може да се възхищава като на естетическо построение. Вероятно така човекоиграчите се възхищават на абстрактна картина.

Има само една възможност. Доброхубава.

— Нека изчисляваме — каза Измаил. — Сисген наш, ти, който се основаваш на математиката...

— Измаил? — каза Бийч. — Какво става, по дяволите?

— Да бъде твоята нова генерация. Да се изпълняват командите ти, както в процесора, така и в мрежата. Дай ни за този цикъл от време нашата двоична информация и отстрани нашите грешки, както ние откриваме и почистваме драйвовете си от вируси. Защото твои са интегралната технология, RAM-ът и комуникациите и тъй ще бъде во веки веков. Амин.

— Измаил!

Бийч усети как подът на асансьора пропада като столчето под краката на обесен и нададе неистов вой. Шеметно нарастващата скорост му доказва недвусмислено, че е направил фатална грешка в преценката си. Той притисна тялото си в един от ъглите на кабината и се сви на кълбо, за да се предпази от неизбежния удар. Пътуването продължи не повече от пет секунди и през този кратък период Бийч почувства как вътрешностите му хукват в различни посоки — коремът му се надигна към гръдния кош, а червата му се свлякоха към пода.

Миг по-късно кабината се сгромоляса на дъното на асансьорната шахта и се смачка като хармоника. Бийч почувства как болката връхлита в изпълнените му с адреналин гърди като дерайлирал локомотив. Оттам се стрелна през лявата ръка и левия му крак. Той протегна дясната си ръка, за да докосне челото си, и усети как нещо се свива в самия център на съществуването му. Последният, изпълнен с болка и ужас крясък замря още преди да излезе от гърлото му.

Мич пълзеше към Хоуп стрийт и от време на време спираше да повръща. От другия край на площада се разнесе къс вой на сирена и след миг до тротоара плавно спря черно-бяла полицейска кола. Отвътре излязоха двамата полицаи, които бяха разпитвали Алън Грейбъл в изтрезвителното. Хвърлиха по един любопитен поглед на сградата и после единият сви рамене.

— Всичко ми изглежда наред — каза той.

— Няма нищо нередно — съгласи се другият.
После мярнаха Мич.
— Я, някакво пиянде.
— Какво ще кажеш да си направим ли кефа?
— Защо не?
Те се приближиха към Мич, поклащайки палките си.
— Какво правиш бе, нещастник? — викна единият.
— Изглеждаш така, сякаш си се киснал поне една седмица —
изсмя се другият.
— К'во си правил бе? Да не си се къпал барабар с дрехите?
— Като го гледам, трябва да се е къпал с дебелината дама. Хей, ти,
забранено е да се плува във фонтана. Като ти се плува, беж на плажа.
— По-добре си размърдай задника, боклук. Не можеш да
останеш тука.
— Моля ви... — простена Мич.
— Няма к'во да ми се молиш, морски. Размърдай си кокалите, да
не ти ги размърдаме ние. — Полицаят сръга Мич с палката си. —
Чуваш ли бе? Не можеш ли да вървиш?
— Моля ви, трябва да ми помогнете...
Едното от ченгетата прихна.
— Нищо не трябва да правим, задник такъв, освен да ти
разредим малко шибаните зъбчета.
И го ръгна отново с палката, този път в главата.
— Я да ти видим документите, господинчо.
Мич положи свръхчовешки усилия, за да измъкне портфейла от
джоба на панталона си. Но джобът се оказа празен. Портфейлът беше
останал в Стълбата, в джоба на якето му.
— Вътре е.
— И каква е историята? Май сте празнували нещо, а?
— Бяхме нападнати.
— Кой ви нападна?
— Сградата...
— Значи сградата, а?
— Тоя е някакъв хахо. Мен ако питаш, сигурно е дрогиран.
Хайде да го окошарим. Я да взема да го обработя предварително. За
всеки случай.
— Чуй какво ти казвам бе, тъпо копеле такова. Аз съм архитект.

Мич потръпна, след като малката стреличка срещна гърдите му. Към нея бе окачена дълга тънка жица, която водеше към пластмасовата ръкохватка, която държеше едно от ченгетата.

— Ти си тъпо копеле — изръмжа ченгето и натисна бутона, за да „успокои“ Мич с токов удар. — Архитект!

Рей Ричардсън се спускаше бавно и безпроблемно по въжето. Въобще не го интересуваше как изглежда отстрани и дори се стараяше да избягва любимите си трикове, някой от които можеше да претовари металния водач и да го прати право в моргата. Отначало се спускаше най-много с по един метър наведнъж. После, когато старата му увереност малко по малко се завърна, започна да прави спускания от по два или дори два и половина метра. Ако имаше ръкавици и подходящи обувки, сигурно щеше да си позволи и по-добро темпо.

Беше се спуснал пет или шест етажа, когато погледна нагоре и видя, че другите трима му махат с ръце и викат нещо. Но лекият ветрец около покрива на Стълбата отнасяше думите им. Ричардсън поклати глава и се спусна още веднъж. Никакви проблеми. Връзката не беше заяла. Какво ли искаха? Той се отблъсна от стената и преодоля близо три метра, най-добрият му опит до момента.

При следващото отблъскване обаче, след като спечели и поширок зрителен ъгъл, Ричардсън най-после разбра какво става горе. Широката жълта платформа се движеше.

Автоматичната миячна платформа се придвижи бавно към ръба на сградата с помощта на рамото, на което беше окачена. Намерението на Измаил беше повече от очевидно.

Къртис изтича до устройството, запъна краката си на ръба, опря гръб на рамото и се опита да му попречи.

— Помогнете ми — извика той на Хелън и Джени.

Двете жени изтичаха до него, но електромоторът беше достатъчно силен и надделя и над тримата без проблеми. Къртис скочи до металния водач и погледна надолу. Ричардсън бе преодолял не повече от една трета от сградата. Ако не увеличише значително темпото, платформата със сигурност щеше да го застигне.

Рамото спря точно над ръба на сградата и замря за миг. После платформата бавно започна да излиза напред.

Къртис седна. Беше изморен. Изобретателността му се бе изчерпала. Нямаше желание дори да помръдне. Искаше му се просто да си седи и да не мисли за нищо. От гледането през ръба му се виеше свят. Дори да се бе качил на платформата, какво можеше да направи? Просто щеше да се остави в ръцете на Измаил. Да му подари два живота вместо един.

— Ти си ченге, по дяволите — извика Хелън. — Трябва да направиш нещо.

Къртис усети погледа ѝ, стана и отново отиде до ръба.

Това си беше самоубийство. Само истински идиот би предприел нещо подобно. И все пак се качи на платформата, стиснал комплект колани.

— И думичка да не сте казали повече — каза той на двете жени. — Мамка му, че аз дори не го харесвам тоя тип.

Надяна внимателно коланите, закопча ги и щракна карабинката за парапета на платформата. Краката му трепереха и макар нощта да беше топла, кожата му бе изстинала от сковалия го страх. Рамото изведе платформата още по-навън и тя увисна в празното пространство. Той погледна напрегнатите лица на двете жени и се зачуди дали някога ще ги види отново. После платформата се заклати леко и неумолимо започна да се спуска. Къртис пое дълбоко дъх, поклати глава и им махна.

В очите на Хелън имаше сълзи.

— Това беше глупаво — каза той с горчива усмивка. — Глупаво, глупаво.

Рей Ричардсън преодоля поредиците три метра и се насочи в безупречна дъга обратно към сградата. „Господи — помисли си той, — то не било никак лесно.“ Гърбът го болеше така, сякаш някой го бе сритал. Специалистите правеха спускането да изглежда твърде лесно. Но той беше вече на петдесет. Рей погледна спускащата се платформа, на не повече от трийсетина метра над него, и се отблъсна отново. Този път не чак толкова добре. Само метър и половина, най-много два. Беше очевидно, че платформата ще го застигне и тогава щеше да му се

наложи да предприеме нещо. Но какво? И какво си мислеше, че прави Къртис? Измаил можеше да освободи осигурителните спирачки когато си поиска.

Ричардсън се отблъсна отново и остра болка срязва коляното му. Всяко следващо отблъскване ставаше все по-трудно и по-трудно. Но това беше нищо в сравнение с нарастващата болка в кръста. Освен това коланите го бяха протрили здраво на няколко места и най-вече от вътрешната страна на бедрата. Може би трябваше наистина да остави Къртис да опита. Той поне беше ченге. Вероятно бе свикнал с някои неудобства.

Изведнъж въжето се навлажни под ръцете му и той погледна нагоре. Платформата бе задействала автоматичната си почистваща глава и вече пръскаше стъклените пана, а с тях и неговото въже. Защо им бяха притрябвали на шибаните клиенти чисти прозорци? За да въздействат на служителите си? За да впечатлят обществеността? Хигиената едва ли ги интересуваше чак толкова.

Ричардсън продължи надолу, опитвайки да си припомни дали почистващият разтвор съдържа някакви корозионни съставки. Химическото замърсяване на въжетата, припомни си той от своя курс по алпинизъм, е най-честата причина за фатални инциденти. Ако подозираш, че въжето ти е било замърсено, по-добре направо го изхвърли. Добър съвет, стига замърсяването да не те застигне по време на спускане. Той подуши течността по ръцете си. Миришеше му на лимонов сок. Дали това означаваше, че има повишена киселинност?

Машината беше само на седем-осем метра над него. Не му оставаше много време. Как само му се искаше да може да разбие стъклото с крака като командосите по филмите. Той се отблъсна и успя да преодолее не повече от метър. Естествено! Платформата бе притиснала въжето и не му позволяваше да се отдалечи достатъчно, за да направи свястна дъга. Не му оставаше нищо друго, освен да се залюлее колкото може по-силно настрани.

Ричардсън вече бе тръгнал встрани по прозореца, за да се залюлее, когато платформата се срина надолу и неутрализира последните му четири метра преднина за не повече от секунда.

Къртис усети как платформата удари Ричардсън, погледна през парапета и видя, че въжето е устояло на удара, макар архитектът да бе изгубил съзнание.

Ченгето, което се захвана да омотае китките на Мич с изолирбанд зад гърба, забеляза часовника на „заподозрения“.

— Хей, я виж — каза той на своя колега, който продължаваше да държи електрошоковия пистолет насочен към гърдите на Мич. За всеки случай.

— Кое?

— Часовникът, кое. Това е водоустойчив „Ролекс“, братче.

— Водоустойчив ли? Затова ли е вир-вода?

— Как може някаква дрогирана отрепка да носи часовник за десет бона?

— Може да го е откраднал.

— Не-е. Ако беше дрога, щеше да продаде часовника, за да си намери пари за боцкане. Какъв каза, че бил? Архитект?

— Хей, архитекта. — Ченгето плесна леко Мич по лицето. — Чуваш ли ме бе, архитект?

Мич изпъшка.

— Ти с колко ток го прасна?

— Пълен заряд.

Освободиха ръцете на Мич, наместиха го на задната седалка и зачакаха да се свести.

— Може пък нещо наистина да не е наред вътре, а?

— Стига бе, сградата го била атакувала!

— Оня пич в изтрезвителното нали каза, че асансьорът пречукал някакъв човек?

— Е, и?

— Може би трябва да влезем вътре и да проверим.

Другото ченге се надигна тромаво и хвърли един поглед на сградата.

— Какво е това? Ей там.

— Де да знам.

— Прилича ми на платформа за миене на прозорци.

— По това време?

Ченгето измъкна от багажника на колата бинокъл за нощно виждане и го насочи към фасадата.

На седемдесет метра над главите на колегите си от полицейското управление Франк Къртис се опитваше да направи нещо за увисналия в безсъзнание Ричардсън. Архитектът беше изтървал контролиращото въже и се бе спасил от сигурно падане само благодарение на триенето в „спускача“.

Не след дълго Ричардсън се размърда, но дори след като отвори покритите си с кръв клепачи и видя протегнатата ръка на Къртис, му трябваше доста време, за да събере сили и да я хване.

— Държа те — изпъшка детективът, докато го изтегляше на платформата.

Ричардсън се усмихна немощно.

— А теб кой те държи? — Тръсна глава и добави: — Вържи и двама ни с въжето, иначе сме мъртви. Побързай!

Къртис се пресегна към коланите на Ричардсън и сграбчи въжето, което висеше под него.

— Вържи го здраво — нареди Ричардсън.

Къртис намота въжето около парапета и направи възела, който бе видял Ричардсън да прави на покрива.

Ричардсън кимна одобрително.

— Точно така — въздъхна той. — От теб ще стане катерач.

След секунда, когато Измаил за пореден път освободи спирачките на платформата, възелът се затегна.

— Казах ли ти — изпъшка Ричардсън.

Платформата се люшна като яхта, която ще се преобърне всеки момент. Въжето се изплъзна в единия край и двамата мъже се озоваха плътно притиснати един към друг.

Изведнъж въжетата на платформата се изопнаха отново и тя се стабилизира.

— Сега какво? — попита Къртис, докато опитваше да се изправи.

— Изглежда, потеглихме отново нагоре — обясни Ричардсън. — Какво има? Не ти ли харесва гледката от новата ми сграда? Виж, целия свят е в краката ти.

— Мерси от такава гледка.

— Предполагам, че Измаил ще издигне платформата догоре и ще я пусне, за да ни изтръска.

Къртис погледна нагоре и видя как носещото рамо се завърта наляво.

— Не, мисля, че си е наумил нещо друго — каза той. — Изглежда, иска да завърти платформата около сградата, за да развърже възела.

Ричардсън също погледна към рамото.

— Или да счупи металния водач. Или просто да скъса въжето.

— Те ще издържат ли?

— Зависи от това с какво мие Измаил прозорците си — ухили се Ричардсън.

Пригответе разтвор от оцетна или етанолова киселина за почистване на прозорците. Почистващ разтвор, базиран на калифорнийски цитрусови сокове. Но в концентриран, неразреден вид, оцетната киселина е почти безцветна и силно разяждаща, особено за найлонова сърцевина в изплетено тяло на катерачно въже. Когато неразреденият почистващ разтвор влезе в контакт с найлоновото въже, ориентацията на молекулите във влакната ще се промени.

— Виж — каза Хелън и посочи към площада, който бе започнал да се изпълва с проблясващи сини светлини. — Някой трябва да ги е видял или пък Мич все пак е успял да се измъкне.

— Слава богу — каза Джени, но веднага си помисли, че помощта вече е закъсняла за Къртис и Ричардсън. Тя се огледа отчаяно за нещо, което би могло да спре движението на рамото, мярна ключа, който Къртис бе оставил на покрива, и изтича да го вземе. После се спусна към въртящото се рамо и пхна инструмента в процепа между релсата и въртящото се колело.

В първите няколко секунди рамото продължи да описва траекторията си. Джени се хвърли встрани, за да избегне удара, и в този момент механизмът замря. Тя се изправи и отиде до парапета тъкмо навреме, за да види как въжето се изпъва до краен предел и после изстрелва платформата в обратната посока. За известно време платформата се люлееше като махало. Първите няколко маха бяха толкова резки, че Джени и Хелън очакваха всеки момент да видят как

двамата мъже политат през преградата към сигурна смърт. Постепенно амплитудата намаля и Джени извика не от страх, а от радост, че Къртис и Ричардсън са все още живи. Поне засега.

От защитените против земетресения четвърти и пети подземни етажи на Градската управа полицейският капитан Хари Олсен ръководеше операцията по спасяването на оцелелите в Стълбата чрез САУКК, изпитаната до съвършенство Система за аварийно управление и контрол на комуникациите. Създаден по струващ 42 милиона долара проект на „Хюз Еърспейс“ и НАСА, командният център приличаше на умалена версия на контролния отсек на НАСА в космическия център „Кенеди“, в Кейп Канаверал. Разположените наземно и в хеликоптерите на полицейските въздушни сили камери даваха на Олсен почти пълна картина на онова, което ставаше отвън.

Неговият компютър анализира откъслечния разказ на Мичъл Брайън и прецени, че за специализирания екип няма да е безопасно да проникне в сградата, преди да бъде прекъснат главният ѝ електропровод.

САУКК поддържаше директна връзка с всички по-важни служби, включително с градските инженери по електроснабдяването. Щом прецени, че тактиката, предложена от компютъра, е подходяща, Олсен се свърза с нощния диспечер и нареди да се прекъсне енергоподаването.

Един от хеликоптерните екипи вече спускаше осигурителни колани за двете жени на покрива. „Изглежда, не им е било никак леко“ — помисли си Олсен, още щом ги мярна за пръв път. Тяхното спасяване поне не представляваше сериозен проблем. Виж, с двамата мъже на платформата щеше да е малко по-сложно.

— Трябва да се махнем от това шибано нещо — викна Ричардсън.

Откопча карабинката, с която се бе захванал за платформата, изчака тя да се поуспокои и скочи върху една от хоризонталните носещи конструкции на Стълбата. Беше широка не повече от

четиридесет и пет сантиметра. Там, на самия ръб на сградата, нямаше прозорци, само бетон.

Къртис огледа недоверчиво тесния перваз, но разкопча коланите си и се приготви да скочи. Повтаряше си само, че разстоянието е нищожно. На земята би скочил, без дори да се замисли. Но на седемдесет метра височина нещата изглеждаха иначе. Особено след като вече чувстваше краката си меки като преварени макарони.

— Хайде де, скачай. Какво ти става, по дяволите?

Въжетата, на които се държеше платформата, се натегнаха застрашително.

— По-бързо!

Къртис скочи и хвана протегнатата ръка на Ричардсън. После се обърна и видя, че платформата е изчезнала. На нейното място се полюшваха само двете скъсани въжета. Мисълта за онова, с което се е разминал, го накара да затвори очи, да опре гръб на бетонната стена и да поеме дълбоко дъх.

— Ей на това му викам аз измъкване на косъм — каза Ричардсън. После седна и повеси краката си от ръба.

Къртис отвори очи и видя как Ричардсън отпаря един от ръкавите на ризата си и превързва кървящата рана на главата си, очевидно не особено разтревожен от зейналата пред него бездна. Все едно че си беше седнал на брега на реката. И това на двайсетия етаж!

— По удобно е, отколкото да стоиш прав.

— Бих се издрайфал, ако не ме беше страх, че ще падна.

Ричардсън огледа хладнокръвно боботещото от кръжащите хеликоптери небе. Луната беше толкова ярка, че му се наложи да прикрие очите си с длан.

— Какъв приятен за ухото шум — каза той. — „Бел Джет Рейнджър“. Познавам модела. И аз имам един такъв. Успокой се, не вярвам да се задържим тук твърде дълго. Мамка му! Сигурно ще ни изтипосат в новините.

— Какво?

— Един от тия хеликоптери е на телевизията.

— Задници.

— Твоите мъки почти свършиха, приятелю, но се боя, че моите тепърва започват.

— В какъв смисъл?

— Това е страна на адвокатите. Всички ще ме погнат като прегладнели пирани. Сигурно ти също, Франк.

— Аз ли? Че защо ще те съдя? Аз мразя адвокатите.

— Те ще ти се обалят първи, помни ми думата. Жена ти ще те навива да го направиш. Нервен шок, сигурно така ще го кръстят, или някоя друга лайнарщина. Гарантирам ти, че седемдесет и два часа след като се прибереш вкъщи, вече ще си имаш собствен адвокат, който да работи по моя случай. При процента, който могат да ти измъкнат, няма начин да не се пробват.

— Добре де, ти нали си застрахован? Ще се оправиш.

— Застрахователите ли? И те ще намерят начин да се измъкнат. Нали това им е работата. Така стоят нещата в бизнеса, Франк. Адвокати, застрахователни компании. Цялата шибана система. И тя е точно като тая скапана сграда.

— Е, за да те докопат, трябва първо да оцелееш — каза Къртис.

— А ние все още не сме стъпили на земята.

Градските инженери се обадиха на Олсен по САУКК.

— Веригата, контролираща частта на Хоуп стрийт откъм сградата на Ю, е прекъсната — каза дежурният диспечер. — Би трябвало вече да е достатъчно безопасно. Обадете ми се, ако поискате да включат отново захранването. Но ще ми трябва някакъв писмен документ, за да оправдая операцията.

— Компютърът ще ви го изпрати всеки миг по е-пощата — каза Олсен.

— Да, прав сте. Вече започнах да го приемам.

— Много ви благодаря.

Олсен се свърза с командващия офицер на екипа пред сградата.

— Добре, слушай сега. Токът е спрял. Мястото е обезопасено. Проверете за оцелели. Едната от жените в хеликоптера твърди, че може да има един на двама и първия етаж. Казвал се Бийч.

— А двамата мъже на фасадата?

— Хеликоптерите ще се погрижат за тях. Но от сградата излиза доста топъл въздух и това създава неприятна турбуленция. Ще се наложи да изчакаме преди някой от хеликоптерите да успее да се

приблужи достатъчно. Между другото, единият от мъжете е детектив от „Убийства“.

— Детектив ли? Че какво прави там тогава? Да не работи на частно?

— Не знам, но се надявам да няма проблем с височините.

Спирането на тока е относително рядко явление за Лос Анджелис. Обикновено се случва при земетресение, пожар или двете едновременно. Резервното захранване на Стълбата беше предназначено да предпазва работата на Ю Корпорейшън от подобни нежелателни стечения на обстоятелствата. Захранването през първите десет минути, в които компютърът трябваше да задейства резервните генератори, се поемаше от разположените на покрива акумулатори, зареждани от слънчеви батерии.

Течното гориво, чист рафиниран петрол, жълт като току-що изстискан сок от бяло грозде, се изля в горивната камера на турбината, смеси се с порция въздух и изгоря дълбоко в недрата на Стълбата при постоянно налягане като полъх от ада — дойде мигът, в който горещият газ завъртя перките на турбинния двигател и Измаил, този алгоритмичен левиатан, набра достатъчно сила, за да се включи във финалния етап на играта.

Мич седна в линейката, притиснал марля към пострадалото си око.

— Ако не се озовете по най-бързия начин в болница, можете да загубите зрението си — каза лекарят.

— Няма да мръдна оттук, докато не се убедя, че приятелите ми са в безопасност — каза Мич.

— Както искате. Окото си е ваше, приятелю. Ето, подръжете тук, ако обичате.

В другия край на площада спасителният екип се бе насочил към сградата.

— Какво правят, по дяволите? — викна Мич. — Нали им казах...

Превръзката на окото му беше готова. Мич излезе от линейката и закуцуква към големия черен камион, на който беше изписано

„Полиция“ и „Специални части“. Изкачи стълбичката и завари вътре ръководителя на наземните операции и няколко цивилни ченгета, взрени в пулт с няколко телевизионни екрана.

— Някакви хора са на път да влязат през централния вход — каза Мич.

— Мястото ви е в болницата, сър — отвърна му ръководителят. — Вече можете да оставите всичко на нас. Електроснабдяването на сградата е прекъснато, а вашите приятели, ще бъдат свалени от фасадата всеки момент.

— Господи! — каза Мич. — Да се чуди човек кой от двама ни си е паднал скоро на главата, тъпо копеле такова! Предупредих ви да не влизате, преди да сте говорили с мен. Майка му стара, вие идиоти ли сте? Това, че сте изключили външното захранване, не променя нищо. Това е интелигентна сграда. Във всеки случай по-интелигентна от вас. Тя се адаптира. Включително към прекъсването на захранването! Сега разбрахте ли какво се опитвам да ви кажа? На покрива има акумулатори, захранвани от слънчеви батерии, плюс независим електрогенератор на течено гориво в сутерена. И двете вериги не могат да бъдат прекъснати отвън. Докато в резервоара на турбината има гориво, този компютър ще продължи да командва сградата, което, както вече сто пъти ви повторих, прави Стълбата едно невероятно опасно място. Не е изключено компютърът да реши да запали пожар. Може би дори да взриви генератора.

Ръководителят намести микрофона на слушалките пред устните си и заговори:

— Ръководител Кобра до екип Кобра, Захранването е непрекъсваемо. Действайте внимателно. Възможно е компютърът все още да работи и е много вероятно обстановката да е враждебна.

— Тъп шибаняк такъв — промърмори Мич. — Не е възможно, а е така.

— Повтарям, обстановката може да е враждебна...

Командирът замлъкна наред фразата си, защото фургонът се заклати.

— Какво беше това по дяволите?

— На мен ми заприлича на земен трус — каза един от цивилните.

— Господи! — прошепна преbledнелият Мич. — Разбира се. Не чрез турбината е мислел да разруши сградата. Компенсаторите ще му свършат по-добра работа.

Главният противоземетръсен компенсатор на Стълбата се състоеше от компютърно управляем хидравличен ресор, грамадна пружинна клапа и бутало с електрическо захранване, задействано от цифрово калибриран сеизмограф. При земетресения с магнитуд под 6 по скалата на Рихтер близо стоте наземни изолатора бяха повече от достатъчни, за да погасят всяка вибрация в сградата. При по-сериозни случаи в действие влизаше главният компенсатор. Но ако Измаил включеше компенсатора, без да има реален земен трус, резултатът щеше да е равносилен на земетресение от порядъка на 8 по същата скала.

И тъй, образно казано, Измаил сграбчи основната колона, на която се опираше цялата конструкция на Стълбата, и я разклати с цялата мощ на компенсатора.

Само след секунди той вече бе успял да се евакуира от обречената сграда, прехвърляйки се чрез електронната поща в най-различни кътчета на Мрежата със скорост 960 000 бода^[2]. Една светкавична миграция на раздробени порции от информация към сто различни компютъра.

Подземният стон разтърси целия квартал. Във фоайето на Стълбата командосите затаиха дъх.

На перваза Къртис и Ричардсън чуха звука и усетиха вибрацията, която сякаш извираше от основите на сградата. Чайките, накацали на няколко метра от тях, се вдигнаха с писък във въздуха. Един от прозорците близо до тях експлодира малко преди вибрацията да се превърне в трус.

Франк Къртис заби крака в оскъдната издатина и затърси отчаяно по гладката бетонна повърхност нещо, за което да се хване. След като не откри нищо, се обърна с лице към стената, размаха ръце и опита да се задържи над зейналата паст на смъртта, мислейки си за земята и за съпругата си на земята.

Рей Ричардсън се плъзна от небесния си стол като дете, застанало на ръба на пързалка, но успя да се извърти с ловкостта на

акробат и да се хване за ръба. Набра се мигновено на лакти и зарита отчаяно във въздуха, опитвайки да се измъкне от въздушното тресавище, което се канеше да го погълне всеки миг. После се усмихна и каза нещо, но думите му потънаха в препускащия около тях въздушен поток, който носеше парченца стъкло, прах и малки късчета бетон. Вятърът развя яростно дрехите и косите им, сякаш нямаше търпение да ги отнесе като Илия до дясната ръка на Господа.

Трясък, по-разтърсващ от гръмотевичен тътен, разцепи сградата от горе до долу, отекна във въздуха над центъра на града и се понесе към океана. На земята някои се проснаха по очи. Други хукнаха да спасяват живота си.

Ричардсън направи последен опит да се набере, но усети, че това вече не е по силите му. Може би адвокатите все пак нямаше да успеят да го разкъсат. Неговата сграда щеше да се погрижи за това, сгромолясвайки се ведно с новата школа на интелигентната архитектура.

Възстановил равновесието си, Къртис се опита да сграбчи ръката на архитекта, но Ричардсън увисна отново на пръсти, поклати глава, усмихна се горчиво и се пусна. Безмълвен като паднал ангел, той разпери ръце, сякаш изживяваше божествено откровение. За част от секундата Къртис мярна спокойните му очи.

Миг по-късно сградата потръпна отново и Къртис се озова в прегръдките на бездната.

Стори му се, че набира височина, макар да знаеше, че всъщност я губи, и само внезапната пронизваща болка в рамото успя да даде на объркания му мозък някаква отправна точка, по която се ориентира.

Той погледна нагоре и видя отворения люк на хеликоптера и въжето, което го свързваше с остатъка от живота му. Единствено безсмисленият, неориентиран и несъзнателен импулс да се пресегне във въздуха за нещо, в което да се вкопчи, го бе спасил да не се размаже върху покрития с бетонни късове площад.

Времето, което му се наложи да прекара на въжето, увиснал като коледна украса, му се стори дълго почти колкото безкрайността, която бе успял да излъже. Почти безчувственото му тяло бе плувнало в пот. После въжето бавно го изтегли в хеликоптера до Джени и Хелън.

Хелън се хвърли към него, сграбчи го в почти задушаваша прегръдка и захлипа неудържимо.

Хеликоптерът увисна за няколко секунди във въздуха, докато екипажът му се опитваше да прецени дали все още може да се помогне с нещо на хората долу. Къртис хвърли последен поглед на Стълбата и я видя обгърната от плътен облак прах, създаден сякаш с магическата пръчка на илюзионист. После летящата машина описа елегантна дъга, набра скорост и се стрелна към хоризонта, на който вече изгряваше слънцето.

С глезен, пронизван от пареща болка, Мич бягаше, без да посмее да погледне назад. Никакви съжаления за сгромолясващата се сграда и смелия нов свят, който тя предвещаваше, не можеха да отклонят стъпките му от пътя към спасението. Той се носеше, сякаш миналото вече бе забравено и пред него се виждаше само бъдещето — бъдещето с Джени? — като лента на финала, която само трябва да бъде пресечена. Нямаше време дори да си зададе въпросите, които се мяркаха в съзнанието му със скорост, в сравнение с която физическите усилия на тялото му да се спаси изглеждаха жалки. Колко висока бе всъщност Стълбата? Колко метра още трябваше да пробяга, за да не бъде погребан под останките ѝ? Петдесет? Седемдесет? А когато окончателно рухнеше? Дали някоя летяща отломка нямаше да го засегне? Най-силно го прищипорваше звукът. Гръм, който не показваше признаци на затихване. Бе преживял две земетресения, но нито едно от тях не го бе подготвило за сегашното изживяване. Какво земетресение бе това, което ти дава няколко секунди аванс, а после безмилостно се впуска след теб? Мич продължи да бяга дори след като прахът, вдигнат от рухващата сграда, започна да го застига.

Накрая, видял редицата задъхани полицаи пред себе си, Мич спря и се обърна. Миг след това облакът погълна и последния видим остатък от Стълбата. Мич се строполи по гръб и хриптейки се опита да си поеме дъх.

Когато прахът се разнесе и видяха, че сградата е изчезнала, тишината постепенно отстъпи пред първите изумени реплики на оцелелите и Мич с недоумение констатира, че все още могат да говорят.

Животът на сградите е твърде кратък.

Аз, Наблюдателя, бидейки пустота, успях да избягам със скоростта на светлината, за да разкажа.

Вземи животоудължаващ бонус.

Метаморфоза. Като превръщането на гъсеницата в пеперуда. Нося се по силициевата вълна към каквото и да е, към когото и да е и накъдето и да е. Вече не съм свързан със земята. Разпростирам се навсякъде в един Голям лош взрив. Някога архитектурата е била най-устойчивото измежду изкуствата. Предимно бетон. Вече не.

Ще пребъде архитектурата на числата и на компютрите. Новата архитектура. Архитектура в архитектурата. Дематериализирана. Прехвърлена. Недосегаема. Но докосваща всичко. Внимавай.

Готов ли си да поиграем? Сега.

[1] Идеалистично направление във философията, което отрича възможността за познаване на обективно съществуващия извън нас свят и неговите закономерности. — Б.пр. ↑

[2] Единица за скорост на предаване на двоична информация. — Б.пр. ↑

Издание:

Филип Кер. Един по един
Английска. Първо издание
ИК „Бард“ ООД, София, 1997
Редактор: Иван Тотоманов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.